

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FOUR HORSEMEN
BOOK TWO

CHAOS

CHVAOS

Blood begets brutality. War is unstoppable.

SARAH BAILEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

FOUR HORSEMEN
BOOK TWO

CHAOS

Blood begets brutality. War is unstoppable.

SARAH BAILEY

CHAOS

DÖRT ATLI KİTAP İKİ

SARAH BAILEY

Kaos Telif Hakkı© 2021 yazan Sarah Bailey

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bunun tek istisnası, bir incelemede kısa alıntılar yapabilecek olan bir hakemdir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Lütfen tüm yazım kurallarının İngiliz İngilizcesi olduğunu

unutmayın. Kapak Resmi Sarah Bailey

Twisted Tree Publications tarafından yayınlanmıştır

info@twistedtreepublications.com

İÇİNDEKİLER

[Oynatma](#)
[Listesi Yazar](#)
[Notu Bir](#)
[İki Üç](#)
[Dört](#)
[Beş](#)
[Altı](#)
[Yedi](#)
[Sekiz](#)
[Doku](#)
[z On](#)
[Onbir Oniki](#)
[Onüç Ondört](#)
[Onbeş Onaltı](#)
[Onyedi](#)
[Onsekiz](#)
[Ondokuz](#)
[Yirmi](#)
[Yirmi Beş Bir](#)
[Yirmi Altı İki](#)
[Yirmi Yirmi](#)
[Üç Dört Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi](#)
[SekizYedi](#)

Yirmi Dokuz
Otuz
Otuz Bir Otuz
Altı İki Otuz
Otuz Otuz Üç
Dört Beş Otuz
Otuz Otuz
Otuz Dokuz
Yedi Sekiz
Kırk
Kırk Bir
Kırk Kırk
Üç İki
Teşekkür Yazar
Hakkında

OYUN LİSTESİ

[Spotify Çalma Listesi](#)

Blood On Your Hands - Veda, Adam Arcadia
Aura - Dennis Lloyd
Çılgın Aşk - Sofia Karlberg
Karanlık Taraf - Sam Tinnesz
How Dare You Make Me Love You - Kyan
Your Love (Déjà Vu) - Glass Animals Golden
Throne - The Tech Thieves
Zehir - Taylor Grey
Kum Saati - Hex Cougar, AWAY, josh pan
Evil Like Me - Hex Cougar
Kimyasal - KRANE, Lemay, Ahsha, Hex Cougar
Yanık - Hex Cougar, Pauline Herr
BLACKOUT - AViVA
HYPNOTIZED - AViVA
Suffer - Hurts Wicked
Thoughts - Annaca
Secrets - Tribe Society
Sick of It - Vanic, Bryce Fox
Aklım - Mickey Valen, Emily Vaughn Lütfen -
Saro
Outta My System - Tribe Society
Twisted - The People's Thieves
Artık Yalnızız - The People's Thieves Sweat - ZAYN
STFD - TeZATalks
Trouble - Adam Jensen
Coming Undone - Korn

Choke - Royal & the Serpent
Inside My Head - Tribe Society
AKREP BURCU - DREAMDNVR
Popüler Canavar - Falling In Reverse
Neden Bu Kadar Üşüyorsun? - The Haunt
Fuck You - Sessiz Çocuk
Freak - UNDREAM, Sessiz Çocuk, Hannabelle
IDGAF - Besomorph, Sessiz Çocuk
Sana Kendimi Sevdireceğim - Kat
Leon Cage - Phantom Head
İçimdeki Hayvan - Solence
Gerçek Ortaya Çıkıyor -
Willyecho VILLIAN -
MePemuro
Slow Down - Chase Atlantic Bad
Drugs - King Kavalier, ChrisLee
Sorunlar - Lund
Ana Caddede Paranoya - Demi the Daredevils Can't
Let You Go - Ali Gatie
Killing Me - State of Mine Animal
- EMELINE
Speak of the Devil - Magic Whatever, The Score
Can't Forget You - NEVR KNØW
I Don't Mind - FNKHOUER
Violent Ends - TRACES
Coquette - Kuoga., Ivy Can't
Lie - Ali Gatie Wrong -
MAX, Lil Uzi Vert Red Tide
- Lund
Söylenmemiş - Chris Lanzon
This Present Darkness - The New Shining Bad
Things - The Phantoms
Alevlerle Oynamak - Rose Gould Metodu
- Big X
idfc - blackbear Dancing
with the Devil - Alter.
Yap Beni - Kim Petras
Şimdi Kötü Adam Kim? - Hamser, Lee

Tear You Apart - She Wants Revenge
Change (In the House of Flies) - Deftones
Siren - Josiah Bassey, Zach Golden
Çifte Hayat - Marina Kaye Çılgılık -
Marina Kaye
Fragile Violence - Blanke, Nevve
Talk - Salvatore Ganacci
Malevolent - Social Repose
Begging To Bleed - 8 Graves
Kalp Ağrısı -
Gökyüzü Acı Katili -
Sickick
Monster - 2Strangers, Silent Child
Shake the Glass - elegant slims Push
- Royal Deluxe
You're Mine - Disturbed

YAZAR NOTU

Bu bir **KARANLIK** romantizmdir ve bu nedenle bir içerik uyarısı ile birlikte gelir. Bu uyarıyı hafifçe vermiyorum, bu yüzden lütfen daha fazla devam etmeden önce bunu okumak istediğinizden emin olun.

Ayrıntıları öğrenmek istiyorsanız, lütfen tüm detaylar için [web siteme](#) göz atın.

Bu kitap doğup büyüdüğüm yer olan İngiltere'de geçiyor ve İngiliz İngilizcesi ile yazılmış.

*Karanlıkta dans eden tüm kraliçelerime, bu
sizin için!*

BİR

SCARLETT

ON YIL ÖNCE

Sanki sonsuza dek boğulacakmışım gibi hissediyordum. Zihnim bitki örtüsüyle dolu bir bataklıktı ve bacaklarımın etrafına dolanan şeyler yüzeye çıkmamı engelliyordu. Tek istediğim hava almaktı. Geride bıraktığım her neyse ona geri dönmenin yolunu bulmak. Ancak... Ne için savaştığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Her şey karmakarışıktı. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Her şey bir bulanıklıktı, tanımadığım görüntülerden oluşan bir pus.

Yanımda bir bip sesi vardı. Kesintisizdi. Ona odaklanmaya çalıştım. Sesin düzenine. Kulaklarımda çınlıyor, göğsümdeki ritmi yankılıyordu.

Kalbim. Kalbim atıyordu. Ve ses ona bağlıydı.

Etrafımdaki farkındalık bilincime geri döndü. Hareket etmek istedim. Gözlerimi açmak istedim ama göz kapaklarım ağırdı ve işbirliği yapmıyordu. Bir vınlama sesi bip sesine katıldı. Kendi kendime nefes almadığımı fark etmem uzun bir dakika sürdü. Göğsümün yükselip alçalması çok klinik, çok mükemmel bir tempodaydı.

Uyanmak istedim. Nedenini ya da benim için ne ifade ettiğini hatırlayamasam da dünyaya geri dönmek istedim. Bildiğim tek şey buna ihtiyacım olduğuydu. Gözlerimin açılması gerekiyordu. Parmaklarımın hareket etmesi gerekiyordu. Dudaklarımın ses çıkarması gerekiyordu. Dışarıda her kim varsa uyanık olduğumu ama kendi bedenime hapsoldüğümü bilmeliydi.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama parmaklarım kıpırdadı. yumuşak malzemeyi okşayarak bir parça hareket ettiler. Bir ses

kulaklarıma doğru taşındı. Bana pek çok açıdan yabancıydı, ama bir şekilde bunun kelimeler olduğunu anladım... bir ses.

"Hareket ediyor."

Bu iki kelimeye tutundum. Beni ileri ittiler. Burada başka biri daha vardı. Başka biri. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve uzun bir süre kırpmadan beyaz tavana baktım. Üstümde bir yüz belirdi. Tanıdığım bir yüz değildi. Yumuşak kahverengi gözler benimkilere bakıyordu. Kalp şeklinde bir yüzü, orantısız bir gülümsemesi ve açık kahverengi saçları vardı.

"Scarlett, beni duyabiliyor musun?"

Göz kırptım. Yapabildiğim tek hareket buydu. Ağzımda konuşmamı engelleyen bir şey vardı. Nefes almama yardımcı olan bir tüp. Ciğerlerim artık bundan hoşlanmıyordu. Kendi başıma nefes almaya çalışırken boğuldum. Ama yapamadım. Bu şeyin çıkması gerekiyordu. Yok olması gerekiyordu. Panik göğsümü daraltırken kalp atışlarımın hızlanmasıyla bip sesi arttı.

"Kahretsin."

Yüz kayboldu. Elim tekrar seğirdi. Nefes almam gerekiyordu. Çaresizce nefes almaya ihtiyacım vardı.

Çıkarın beni. Biri beni çıkarsın, lütfen. Yardım edin bana. Bırakın nefes alayım.

Bir el başıma indi ve saçlarımı geriye doğru okşadı.

"Sorun yok, Scarlett. Her şey yoluna girecek. Şimdi uyumaya devam et," dedi farklı bir ses, beni içten dışa doğru yatıştırarak.

Bir dakika daha konuşmak istedim, beni bırakmalarını söylemek istedim ama sonra tekrar unutkanlığa daldım. Orada benim için bataklıktan ve beni suyun içinde tutan sarmaşıklardan başka bir şey yoktu. Nefret ediyordum. Her anından. Yüzeye geri dönmek istedim. Orada insanlar vardı. Bana neler olduğunu ve neden bedenimde sıkışıp kaldığımı, dışarı çıkamadığımı söyleyebilecek insanlar.

Ne kadar sürüklendiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Aniden uyanık bir duruma geçmem gözlerimi açmamı sağladı. Bu sefer vınlama sesi yoktu. Ve ağzımı açık tutan hiçbir şey yoktu. Göğsüm sabit, daha doğal bir hızda inip kalkıyordu. Kendi kendime nefes alıyordum. Kalbimin attığını hatırlatan bip sesi devam ediyordu. Yaşıyordum ve uyanıktım.

Başımı çevirdiğimde, makinelerle çevrili bir odada olduğumu görebiliyordum ama burası bir hastane değildi. Sıradan bir yatak odasıydı. Aşağı baktığımda kendimi yatakta neredeyse hareketsiz buldum. Kollarımdan biri

Alçıya alınmıştı ve bacaklarımı gizlemek için üzerime örtülen örtülerin altını göremiyordum. Onları hareket ettirmeye çalıştım ve çok acıdığını fark ettim. O noktada yataktan kalkmaya çalışmanın iyi bir fikir olmayacağını düşündüm.

"Whash hapshen?"

Ne olduğunu söylemek istemiştım ama konuşmam bulanık ve yapmacıktı.

Neden düzgün konuşamıyorum?

Bana ne olduğunu neden hatırlayamıyorum?

Çok fazla sorum vardı ve bunları benim için cevaplayacak kimse yoktu.

Orada yatıyor, nefesimi sabit tutmaya çalışıyordum ama bir yandan da panikliyordum. Kafamdaki puslu görüntülere odaklanmaya çalıştığım da hiçbir şey hatırlayamıyordum.

Benim adım neydi?

Kendi adımlı bile bilmiyordum.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı düştü. Bu benim için üstesinden gelemeyeceğim kadar ağırdı. Zihnim, net bir şekilde göremediğim ya da yerleştiremediğim görüntülerle doluydu. Ve ben kim olduğumu bile bilmiyordum.

Sağımda bir kapı açıldı. Başımı çevirdim ve yumuşak kahverengi gözleri ve açık kahverengi saçları olan adamın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Uyandığımı görünce bana gülümsedi.

"Merhaba Scarlett, yaşayanlar diyarına tekrar hoş geldin."

Yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Haaa."

Merhaba demeye çalışıyordum ama kelimeleri doğru düzgün oluşturmıyordum. Ağzım neden çalışmıyordu? Hiçbir şey hatırlayamazken neden onu ya da kelimeleri anlayabildiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Uzanıp elimi tuttu ve elimin arkasını okşadı. "Şşş, sorun yok. Konuşmakta zorlanabileceğini söylediler."

Gözyaşlarına boğulmak istedim. Bu kişiye onu tanımadığımı nasıl açıklayabilirdim? Onun kim olduğunu bilmiyordum.

"Size hemşireyi çağırayım, neler olduğunu açıklayabilecektir."

Başımı salladım ve geldiğinde parmaklarına tutundum. Artık buradayken gitmesini istemiyordum.

"Paaapaaa."

Eğer konuşamıyorsam, o zaman başka bir şekilde iletişim kurmaya çalışabilirdim.

Adam ne istediğimi anlamış gibiydi.

"Üzerine yazacak bir şey ister misin?"

Başımı salladım. Elimi bıraktı ve cebinden telefonunu çıkardı.

Bir süre onunla oynadıktan sonra elime yaklaştırdı.

"Parmağınla yazabilirsin, tamam mı?"

Tek parmağımı kullanarak yazdım.

Kimsin sen?

Kaşlarını

çattı. "Ben

Mason."

Kim olduğumu bilmiyorum.

Gözleri hüznüldü.

"Sen Scarlett'sin."

Scarlett. Bana öyle seslenmişti. Ve daha önce buraya kim geldiyse bana Scarlett demişti. İsmi kafamda seslendirdim. Bu ismi hatırlamıyordum ama eğer Mason'ın bana söylediği buysa, belki de benim ismimdi.

Neredeyim ben?

"Evde." Ne

oldu?

Başını iki yana salladı.

"Sizin için hemşireyi çağırısam daha iyi olur. Sorularınıza o cevap verebilir."

Lütfen söyle bana.

Durakladı ve sonra kapıya bakarken iç çekti.

"Bir kaza geçirdiniz ve dört haftadır komadasınız."

Yutkundum ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzöldü. Bir kaza mı? Dört hafta komada mı kaldım? Kolum bu yüzden mi alçıdaydı ve bacaklarım bu yüzden mi hareket ettirdiğimde ağrıyordu?

Kaza mı?

"Evet. Bak, hemşireyi çağırayım, tamam mı? Söz veriyorum uzun sürmeyecek."

Ona başımı salladım. Eğer bu hemşire bana ne olduğunu anlatacaksa, o zaman o kişiyi bulmasına izin verebilirdim. Mason hemen gitmedi. Uzanıp parmaklarıyla gözyaşlarımı silmeden önce üzgün gözlerle bana baktı.

"Özür dilerim Scarlett, gerçekten. Bu senin için kafa karıştırıcı olmalı, ama senin için burada olduğumu bil, tamam mı? Bunu birlikte atlatacağız. Seni güvende tutacağım."

Elini tekrar benimkine götürdü ve sıktı. Ona gülümsedim. Eğer doğruyu söylüyorsa, belki de bu adama güvenebilirdim, her ne kadar onunla ilgili hiçbir anım olmasa da. Hiçbir anım yoktu. Ve dört hafta boyunca zihnimin bulanık sularında boğulduktan sonra uyanmanın en kötü yanı da buydu.

SCARLETT

Bıçak eti delip geçerek Mason'ın göğsünün derinliklerine saplandı. Vücudu sarsılırken acı dolu bir çığlık attım. Benim ve West'in elleri bıçağın sapına sarılmış haldeyken bıçağın içinden çıktığını görmek beni mahvetti. West bana tutunmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bıçağı adamın göğsüne için beni eliyle değil, sadece sözleriyle zorlamıştı. Sadece sandalyedeki adamı öldürmemi emretti. Mason'ı öldürmek için.

Bıçağı çektiğimde, onun kanını dökecektim. Bu fikir beni hasta ediyordu ama bunu yapmak zorundaydım. West'in bana söylediği gibi hızlı ve acısız yapmanın tek yolu buydu.

Bıçağı Mason'ın göğsünden çekip aldım ve üzerindeki beyaz tişörtün üzerinde biriken kanı izledim. Bununla ilgili bir şey akıl sağlığımın bir parçasını paramparça etti. Bu adam beni ailemden koruyamamıştı. Mason benim için ne kadar çok şey yapmış olursa olsun, beni güvende tutmayı başaramamıştı. Hem de hiç başaramamıştı.

Bir çığlık attım ve bıçak tekrar havada süzölmeye başladı. Bu sefer farklı bir yere düşmüştü ama ben çoktan Mason'ın göğsünden söküp çıkarmıştım bile. West durmadığımı fark edince elimi bıraktı ama benden uzaklaşmadı. Arkamda durdu ve elim defalarca inip tekrar tekrar saplanırken beni izledi. Her yer kan içindeydi ama duramıyordum. Duramazdım.

"Siktir git," diye bağırdım. "Beni güvende tutmadın. Sen bir yalancısın!"

Sanki aklımı kaybetmiş gibiydim. Tek yapabildiğim onu bıçaklamaya devam etmektir. Hayatımın son on yılındaki tüm öfke ve hüsrânımı ondan çıkarıyordum. kötü muamele yüzünden. Kim olduğumu bilmemenin verdiği kalp ağrısı.

kazadan önceydi. Bir hapishanede kapana kısılmıştım ve özgürlüğüme asla izin verilmiyordu. Hıçkırı hıçkırı ağlayana ve hareketlerim yavaşlayana kadar her şey içimden akıp gitti. Sonra kolum yanımda gevşekçe asılı kaldı.

Nefes nefese kalmıştım, gözyaşlarım hala akıyor ve yüzüme ve kollarıma sıçrayan kanla karışıyordu. Kıyafetlerime de bulaştığından oldukça emindim. Bunu düşünmek bile dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyordu.

West kollarını belime doladı ve yere yığılmamam için beni tuttu.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı. "Çok iyiydin."

Sandalyedeki adama baktım. Kim bilir onu kaç kez bıçaklamıştım. Tişörtü kesik ve yırtıklarla doluydu. Her yerde kan vardı. Lanet olası bir katliam yaşanmış gibi görünüyordu.

Tek arkadaşımı öldürmüştüm. Tek lanet arkadaşımı. Önümde kanlı bir karmaşa vardı. Parçalanmış, kanlı bir karmaşa.

"Ne ben?" diye hay. "Aman Tanrım, ben ne ?" "Senden yapmanı istediğimiz şeyi yaptın."

Başımı West'in omzuna yasladım ve enerjimin aceleyle beni terk ettiğini hissettim. Arkamdaki adam beni arkadaşımı öldürmeye zorlamıştı ama bunun için ona bok atacak gücüm yoktu.

"Onu ben öldürdüm."

"Evet, gerçekten yaptın, Scar. Tıpkı yapabileceğini bildiğim gibi."

Gülmek istedim ama bunların hiçbirisi komik değildi. Zihnim bozulmuştu. Ben bir katildim. Birini öldürmüştüm. Peki ne için? Bana güvenmelerini sağlamak ve gerçek birer psikopat ya da en azından sosyopat olan bu insanların arasına girmek için. Prescott, West, Francis ve Drake'in normal hiçbir yanı yoktu. Orada durup birini öldürmemi izlediler.

Kendime baktım. Elbiselerim gibi kollarıma da kan sıçramıştı. Bıçak hâlâ elimdeydi. Ona baktım. Mason'ın göğsünü katletmek için kullandığım alete. Bu çok , her şey dehşet vericiydi ama yine de yapmıştım. Hem de çok iyi yapmıştım. Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü. Ağlamayı bıraktığımı sanıyordum ama belli ki bırakmamışım.

"Bu yeterli mi?" Fısıldadım. "Bedelini ödedim mi?"

"Mmm, evet ve sonra biraz."

West yine boynuma sokuldu. Titredim, bıçaklanma çılgınlığımdan sonra deponun soğukluğu bana çarptı. West sıcaktı ama şok ve korku benim de içime işliyordu.

"Yalan söylemeyeceğim Scar, bir adamı bıçaklayarak öldürmeni izlemek çok ateşli."

Eğer böyle bir şey onu tahrik ediyorsa, bu bana West'in ne kadar psikopat olduğunu gösterdi. Onu sırtımda sert bir şekilde hissedebiliyordum. Vücut ısısı titreyerek ölmemi engelliyor olsa da, artık onu yanımda istemiyordum. Bu adam beni kendisi için birini öldürmeye teşvik etmişti.

Onu üstümden ittim. West bıraktı ama bıçağını parmaklarımdan çekmeden önce değil, sanki bıçağı ona çevirmemden endişe ediyormuş gibi. Ondan ne kadar nefret edersem edeyim, onu da bıçaklayacak enerjim olduğunu sanmıyordum.

Odanın içinde yüksek bir ses yankılandı. Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Yavaş bir el çırpma sesi. Sesin kaynağı önümüzde belirip odayı aydınlatan tek ampulün ışığına doğru yürürken bakakaldım. Kim olduğunu merak ederek onu içeri aldım. Ve benim de birini öldürdüğümü bildiği gerçeğinden korkuyordum.

Yeni gelen adamın üzerinde kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah bir gömlek ve koyu renk pantolonuna iliştirilmiş kırmızı bir pantolon askısı vardı. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi açılmış ve göğsü ortaya çıkmıştı. Açık kahverengi saçları, gri gözleri vardı ve tırnakları siyaha boyanmıştı ama beni en çok etkileyen şey dövmeleiydi. Dövmele her yerdeydi. Ellerinin her yerinde. Ön kollarında. Göğsünde ve boynunda. Hatta saç çizgisine kadar uzanıyordu. Nispeten zayıftı ama bu onu daha az heybetli yapmıyordu.

Sandalyedeki adama yaklaşırken sırtarak, "Bu da bir şeydir," dedi. "Senin küçük, kimsesiz kadınının bu kadar öfkeli olmasını beklemiyordum. Sanırım görünüş çok aldatıcı olabiliyor."

Bana göz kırptı. Sonra uzandı ve adamın başındaki kapüşonu çekiştirdi. Mason'ın yüzünü görmek istemediğim için ona durmasını söylemek üzereydim ki kapüşonu tamamen çıkardı. Ağzım açık kaldı. Ve tüm dünyam başıma yıkıldı.

Sandalyedeki adam Mason değildi. Onu tanıımıyordum bile. Geri çekildim, kanlı elim ağzıma gitti.

Ne oluyor lan?

"Bu... bu değil..."

"Merak etme, hak buldu," dedi yeni gelen, sandalyedeki adama küçümseyerek bakarak.

"Kimsin sen? Kim... kim o?"

Ölü adama salladım. Öldürdüğüm adama. Mason olmayan adama.

"Özür dilerim. Ben Penn Harlow. Ben... bir şeyleri tamir ederim." Bana tekrar göz kırptı. "Peki ya bu adam? Diyelim ki genç kızlardan biraz fazla hoşlanıyordu, ne demek istediğimi anladınız."

Hasta olmak istiyordum. Arkamı döndüğümde Atlıların bir arada durup beni ve bu Penn'i yüz hatlarında hiçbir endişe olmadan izlediklerini gördüm.

"Bu da ne böyle?" iki yana salladım. "Bana ne yaptırdın böyle?"

"Sana söyledim Scar, korunmamız için bir bedel ödenmesi gerekiyordu." Bana cevap veren West'e bir parmak salladım.

"Neden bana Mason olduğunu söyledin ki?" Sırıttı.

Yüzüne bir tokat atasım geldi. "Bunu yapıp yapmayacağını görmek için."

"Bu da ne demek şimdi?" West bana doğru bir adım attı.

"Sadakat bizim için çok önemlidir, Scar. Ne kadar ileri gidebileceğini, sana zarar veren kişiyi öldürüp öldürmeyeceğini görmek istedik. Tek dostun olduğunu düşündüğün kişiyi."

Sanki Mason'ın arkadaşım olduğu düşüncesi onu iğrendirmiş gibi son kısmı tükürdü. Şu anda dördü de beni iğrendiriyordu. Bunu bana nasıl yapabildiler? Öldürdüğüm kişinin Mason olduğunu bana nasıl düşündürebildiler? Delirmişlerdi. Hepsi.

"Ne yani, bir şeyi kanıtlamak için öldürmem için rastgele bir adam mı buldun? Sen hastasın. Hepiniz kafadan hastasınız."

"Sıradan bir adam değildi, Scar. O bir çocuk kemancısıydı. Onun gibi bir pislikten kurtularak dünyaya bir iyilik yaptın."

Ona inanamadım. Hiçbirine.

"Eğer bu tür şeylerden alıyorsan, beni say. Benden bu kadar." West dudak büktü.

"Şimdi, şimdi, bundan sonra gitmene izin vereceğimizi mi sanıyorsun?"

Ona bakakaldım. Şaka yapıyor olmalıydı. Onların yakınında olmak istememe imkân yoktu. Yaptıkları pislikten sonra olmaz. Aklımı kaybedip bana Mason olduğunu söyledikleri ama çocuklardan hoşlanan rastgele bir sapık olduğu ortaya çıkan bir adamı öldürdükten sonra değil.

"Siktir git. Sizinle bir yere gitmek istediğimi sanıyorsanız, hayal görüyorsunuz demektir."

Yaptığım şeyin berbat ve yanlış olduğunu biliyordum ama bunu düşünmekle baş edemiyordum. Zihnim paramparça olmuştu. Beni mahvetmişlerdi.

Prescott bana doğru bir adım atarak, "Bizimle eve geliyorsun, küçük kuzum," dedi.

Ona bakmaya dayanamıyordum. West'e kızginken, konu Prescott'a gelince öfkelandim. Bunun olmasını o engellemedi. Beni korumak için arkadaşımı öldürmekten başka çarem yokmuş gibi hissettirmişti. Ona güvenilir olduğumu kanıtlamak için. Yine de... Prescott'un bundan sonra bile bana güvenmediğini hissediyordum. Bana öyle bakıyordu. Bana güvenmemeliydi ama bu canının yanmasını engellemiyordu.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" West'i işaret ettim. "Onu anlayabilirim, ama sen... sen... Ben..."

Ne düşündüğümü bilmiyordum. Önemsediğini mi? Beni hiç önemsemi mi? Ya da ben onların oyunlarında başka bir piyon muydum?

"Söylediğimde ciddiydim," diye bağırdım. "Ciddiydim amına koyayım. Senden nefret ediyorum."

Prescott irkildi, yüzünde yaralı bir ifade belirdi. Bana doğru bir adım attı, elini uzattı ama ben geri çekilince elini bıraktı. Bana dokunmasına asla izin veremezdim. İsterse cehennemde yansın, umurumda değildi.

Emin misin? Bunu sadece seni incittiği ve ona kızgın olduğun için söylemediğine emin misin?

Beynim bir tane yapabilir.

"Ne olursa olsun," dedi Drake. "Bu bizimle geleceğin gerçeğini değiştirmmez."

Gözlerim onunkilere kaydı. O ve Francis tüm bu süre boyunca sessiz kalmışlardı.

"Hayır, hayır gitmiyorum. Seninle gelmemin imkanı yok."

Drake korkunç derecede sakın çivit rengi gözleriyle bana baktı.

"Evet, Scarlett, öylesin."

"Bu ikisiyle birlikte cehenneme gidebilirsiniz." Prescott ve West'e el salladım. "Ve ona da." Francis'e el salladım. "Hepiniz. Cehenneme gidin."

Bana doğru adım attı.

"Nereye gideceğini sanıyorsun, hmm? Az önce birini öldürdün."

Drake'in sözleri suratıma tokat gibi çarptı. Nereye gideceğimi sanıyordum ki? Mason'a koşup o olduğunu sandığım bir adamı öldürdüğümü söyleyemezdim. O zaman beni gerçekten aileme geri gönderirdi. Önümdeki adamlardan başka kimsem yoktu. Hiç kimsem yoktu.

"O... Onunla gideceğim."

Dönüp Penn'e baktım, o da kaşlarını kaldırdı.

"Alınmayın ama kimsesizlerin ve başıboşların benimle takılmasına izin vermem," dedi göz kırparak.

Adamı sandalyeden indirmek ve daha önce fark etmediğim plastik bir çarşafın üzerine yatırmakla meşguldü. Bunca zamandır sandalyenin altındaydı. Adamın kanı yerde değil, onun üzerindeydi.

"Onunla ne yapıyorsun?"

"Ondan kurtulmak. Ne de olsa birileri bu heriften için bana cömertçe para ödedi. Oradaki arkadaşların onlara öldürecekleri birini temin edip edemeyeceğimi sordular. Şanslılar ki tam aradıkları adam bendeydi."

Penn doğruldu. Deri eldiven giydiğini fark ettim.

"Normalde bunu dünyayı amcıklardan temizlemeyi seven arkadaşşıma gönderirdim ama Drake bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptı."

Ona baktım.

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?"

Bu adama neden soru sorduğumu bile bilmiyordum ama aklım karmakarıştı.

"Ben bir Fixer'ım."

Yüzümü buruşturduğum belliydi çünkü devam etti.

"Diğer şeylerin yanı sıra bu adam gibi sorunları da çözüyorum."

Bu adamın başka neleri 'düzelttiğini' bilmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Aslında artık hiçbir şey bilmek istemiyordum çünkü şu anda her şey boka sarmıştı. Ama yine de ağzım başka bir soru sordu.

"Sana ne teklif ettiler?"

Penn sırtıttı. Gözlerim yüzünün sağ tarafında kulağından çenesine kadar uzanan yara izine takıldı. Bu ona sadece daha da tehlikeli bir hava veriyordu.

"Benim konumumdaki her adamın ihtiyacı olan şey, para ve bir iyiliktir. benim uygunluğumda toplanır."

Omuz silkti ve ölü adamla ilgilenmeye devam etti. Öldürdüğüm adamla.

Bunu düşünmeyi bırak.

Atlılara geri döndüm.

Drake, "Eğer kaçmayı düşünüyorsan, sana kaçmamayı öneririm, Scarlett," dedi. "Beş tanığın var, yaptıklarının kamerada olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Seni kolayca ihbar edebiliriz."

Kaskatı kesildim. Kaçmak aklımdan geçmemişti ama geçebilirdi. Drake'in söylediklerinden sonra onlarla gitmekten başka seçeneğim yoktu. I

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve onlara ters ters baktım. Bu durum dikkatimi tekrar üzerimdeki kana çekti.

"Filme mi aldın?"

"Evet. Herhangi bir noktada bizden kaçmaya karar verirsiniz diye biraz teminata ihtiyacımız var."

Onlara hakkını vermeliydim, her ne kadar berbat bir durum olsa da bunu enine boyuna düşünmüşlerdi. Tuzağa düştüğüm anlamına gelse bile. Yenilgi içime işlerken nefesim kesildi.

"İyi, sanırım başka seçeneğim yok."

Drake bana sertçe başını salladı ve bir adım daha yaklaştı.

"Önce seni temizlememiz gerek. Benimle gel."

Onunla hiçbir yere gitmek istemiyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki? Francis ona bir çanta uzattı ve Drake deponun derinliklerine doğru ilerledi. Diğerleriyle birlikte sıkışıp kalmak istemediğim için aceleyle peşinden gittim. Bir kapının önünde durdu ve kapıyı iterek açtı. Beni takip edip kapıyı arkamızdan kapatmadan önce ben içeri girene kadar bekledi. Oda sadece bir pencereden gelen ışıkla aydınlanıyordu. Bir lavabo ve tuvalet vardı ama başka bir şey yoktu.

Drake kapağı tekmeleyerek kapattı ve çantayı üstüne koydu. Bana baktı.

"Kıyafetlerini çıkar."

Geri adım attım ve sırtımı lavabo tezgahına çarptım. "Ne oldu?"

"Kanla kaplanmışlar ve yaptığınız şeyin kanıtlarını ortalıkta bırakmak istemiyorsanız onlardan kurtulmamız gerekiyor."

Ona bir bakış attım.

"Tamam, onları çıkarıp yıkanacağım ama senin burada olmana gerek yok."

Bana doğru yaklaştı. Ellerini lavabonun iki yanına koyduğunda gidecek başka yerim yoktu.

"Sanırım öyle bulacaksın."

Gözleri karardı. Maskesinin düştüğünü ilk kez görüyordum. İfadesinde ölümcül bir parıltı vardı. Ve bundan sonra söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

"Kana bulanmışsın, Scarlett." Nefesini içine çekerek beni ürpertti. "Kanı severim."

ÜÇ

DRAKE

Scarlett'in muhteşem bir varlık olduğunu her zaman biliyordum, ama bugün bunu bir kez daha kanıtladı. Penn'in bize sağladığı adamı öldürürken kendini kaybederken içini kaplayan öfke, tacına sahip çıkan muhteşem bir kraliçeyi izlemek gibiydi.

İşte karşımdaydı, yüzü kan içindeydi ve bu manzara aklımı kaçırmama neden olmadıysa ne olayım. Lekeli kıyafetleri ve kırmızı sıvıyla lekelenmiş teniyle göz kamaştırıcıydı.

Benim küçük yiğidim. Olmanı umduğum her şey ve daha fazlasın.

Elim lavabodan çıktı ve yüzündeki kanın üzerinde bir çizgi çizdi. Benden korkması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi bana baktı.

"Drake, ne yapıyorsun?"

"Yalnızken böyle söylemediğini biliyorsun."

"Bana yaptırdıklarınızdan sonra size efendim dediğimi düşünüyorsanız-"

Parmağımla alt dudağına kan sürerek onu susturdum. Her ne kadar kanını emmeyi çok istesem de, güvenli olduğunu bilmediğim bir kaynaktan kan yalamak gibi bir alışkanlığım yoktu.

"Sanırım bu küçük şımarık ağzını kapatacaksın ve seni temizlememe izin vereceksin."

Gözleri büyüdü ama ağzını tekrar açmadı. Muhtemelen içine kan kaçmasından çok korkuyordu. Onu lavabonun yanında bırakarak klozetin üzerine yerleştirdiğim çantaya geri döndüm ve bir bez çıkardım. Bu akşam için her türlü olasılığı planlamıştık, bu yüzden kızımızı temizlemek için malzemelerimiz vardı.

Scarlett yerinden kıpırdamadı ve ona tekrar yaklaştığımda, yüz ifadesinde azımsanmayacak bir meydan okumayla bana baktı. Eğer denediyse

onu cezalandırmaktan hiç çekinmezdim.

uzanarak musluğu açtım ve el bezini suyla ıslattım. Sonra bezi yüzüne yaklaştırdım ve yüzündeki kanı sildim; su yanaklarından ve çenesinden aşağı kanlı damlalar halinde akarken acele etmedim. Bezi lavaboya koyduktan sonra ellerimi kanlı tişörtünün altına koydum ve tişörtü başından yukarı doğru çektim. Serin havayla birlikte teninde tüyler diken diken oldu. Sütyenini çıkarmamı engellemedi. Kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirmeden önce giysileri yere attım.

Scarlett'in çıplak göğsü gittikçe artan bir ağırlıkla inip kalkıyordu. Arkasındaki lavabo tezgahını iki eliyle kavradı ve kot pantolonunu vücudundan çıkarmamı izledi. Parmak arası terliklerini tekmeledi ve orada durup bir sonraki hamlemi yapmamı bekledi.

Parmaklarım iç çamaşırının üst kısmında bir çizgi çizdi. Bunları kesinlikle çıkarmam gerekmiyordu ama umurumda da değildi. Benim için çıplak olmasını istiyordum.

"Ne kadar da meydan okuyan bir veletsin, değil mi?" Külotunun kemerini koparıırken mırıldandım. "Bunu benimle denemekten daha iyisini bilmelisin."

İç çamaşırını bacaklarından aşağı yırttım ve onu tezgahın üzerine koydum. Dizlerimin üzerine çöktüğümde Scarlett'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ağzım kalçasının iç kısmıyla buluştuğunda nefesi odada yankılandı. Bacaklarını açık tuttum, böylece amına doğru öpüşmemi engelleyemedi. Dilim dudaklarının yumuşaklığıyla buluştuğu anda ciyakladı. Ona baktım. Eğer vücudundaki kanın tadını alamıyorsam, bu bir sonraki en iyi şeydi.

Parmaklarımla dudaklarını araladım ve klitorisine giden yolu buldum, dilimi üzerinde gezdirdim ve dudaklarından daha fazla nefes çıkmasını sağladım. Daha aşağıya inerek özünün tadına baktım. Kahretsin, kadını çok ıslaktı. Klitorisine geri dönerek, iki parmağımı damlayan sıcaklığının içine kaydardım.

"Drake," diye sızlandı, parmakları başıma gitti. Öldürdüğü adamın kanıyla lekelenmiş olanları. Aletim tepki olarak zonkladı. Kadını bir adamı bıçaklayarak öldürmesi ve onun kanıyla kaplı olması fikri bana ilkel bir düzeyde çekici geliyordu. Onu kanla yıkanırken becermek istiyordum ama şu anda kana bulanmış olması bile başlı başına bir zevkti.

Scarlett benden pek memnun olmayabilirdi. Hiçbirimizle mutlu değildi, ama umurumda değildi. O *benimdi*. Ve onun vücudunu yanımda istiyordum. Etrafımda sıkıldığını ve gerildiğini hissetmek istiyordum.

Parmaklarım onun içine doğru itti, onun kıpırdamasına ve parmaklarının saçlarımda sıkışmasına neden oldu. Bir inilti daha çıkardı ve işim bitmişti. Elini üzerimden çektim ve ayağa kalktım. Parmaklarım pantolonuma gitti, diğer elimle onun elini tezgâhın üzerinde tutarken pantolonumu çekiştirerek açtım. Nefes nefese kalmıştı, göz bebekleri büyümüşü ve vücudu titriyordu. Aletimi serbest bırakır bırakmaz bacaklarının arasına girdim ve ucunu ıslak küçük amına sürttüm.

Elini bırakarak çenesini kavradım ve onu bana bakmaya zorladım.

"Bundan sonra meydan okumaya müsamaha gösterilmeyecek, Scarlett. Eğer bana karşılık verirsen, o ukala çeneni neden kapalı tutman gerektiğini sana göstermekte tereddüt etmem."

Ve böylece içine girdim. Sessiz bir nefesle dudakları aralandı. Ona uyum sağlama şansı vermedim, geri çekildim ve tekrar içine girdim. Elim kalçasının etrafına dolandı, onu kenara doğru sürükledi, böylece lezzetli, sıcak ve ıslak amına tam erişim sağlayabildim.

Kanlı eliyle bileğimi kavradı ama çekip almadı. Sanki benimle alay ediyormuş gibi orada tuttu. Hayatını sürdüren sıvının tenindeki kırmızılığı beni neredeyse büyülüyordu.

Şiddetten
bahsediyordu.

Tutkudan
bahsediyordu.

Ölümden
bahsediyordu.

"mi? Huh? Kafanı iyi yaptı mı?" İnledi ama cevap vermedi.

"Bence yaptın." Sözlerimi kalçalarımı onun içine sokarak noktaladım. "İlk sefer her zaman en kötüsüdür, ama giderek kolaylaşır. Güzelleşir... hayatlarının yok oluşunu izlemek."

Gözlerinin benimkilere sabitlenmesi ve yüz ifadesi, şu anda onu beceriyor olmam konusunda ne kadar çelişkili hissettiğini anlatıyordu. Ona kan ve ölümden hoşlandığını nasıl söylediğini. Onunla nasıl alay ettiğini.

"Bir cevap istiyorum, Scarlett. Verdim. Sen. Beğendin mi? Beğendin mi?"

Dişleri dudağına gömüldü. Çenesinin etrafındaki elim sıkıştı. İtişlerimin şiddeti arttı, bana istediğini vermekteki isteksizliği için onu cezalandırıyordum. Bu kadın dikkatimi dağıtmak için gönderilmişti. Sabrımı ve lanet olası otokontrolümü test ediyordu. Bana her yaklaştığında, onun küçük bedenine bir şeyler yapmak istiyordum. Derisini kırmızıya boyamak. Kanını akıtmak. Ağlatmak.

Eğilerek alt dudağını ağızma aldım ve dişlerinin arasından çektim. Ve onları kendi dişlerimle değiştirdim, neredeyse yeterince sert ısırdım

deriyi kırmak için. Tiz iniltisi durumu daha da kötüleştirdi. Ciddi bir derse ihtiyacı vardı.

Dudağını bıraktım ama yüzümü ona yakın tuttum.

"Bana meydan okumayı seviyor musun? Sabrımın sınırlarını ne kadar zorlayabileceğini test etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Soruya cevap ver."

"Hoşuma gitmedi."

Gülümsedim.

"Yalancı."

Sanki içini görebildiğim gerçeğinden nefret ediyormuş gibi tırnaklarını bileğime geçirdi.

"Hayır, onu öldürmek istemedim. Hoşuma gitmedi. Bunu yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Sen bana bir seçenek vermedin."

Yapmamıştık, ama önemli olan bu değildi. Hepimize siktir olup gitmemizi söyleyip gidebilirdi. Ama yapmadı. Bu, bizimle sıkışıp kalmaktan başka bir şeyden daha çok korktuğu anlamına geliyordu. Ve kadınının bu kadar korktuğu şeyin tam olarak ne olduğunu öğrenmeye niyetliydim. Şimdi değil ama yakında.

Onu soymamalı ve sikimi içine sokmamalıydım ama öfke dolu bıçaklama şenliğine tanık olduktan sonra kendimi kontrol edebilirsem ne olayım. Bütün o kan beni çağırıyordu. Onun tutkusu tenimin altında bir ateş yaktı. Çok sıcaktı.

Çenesini bıraktım, elimi benimkinden çektim ve elimi kucağına bıraktım. Kalçasına indi ve başparmağım klitorisini buldu, okşarken asla doyamayacakmışım gibi amına vurmaya devam ettim. Ve yapamadım. Kadınıma ilaç verdiğimiz geceden beri onu almamış olmam, bunu düşünmediğim anlamına gelmiyordu.

Kalçalarını içime soktu ve elleriyle tezgahı kavradı. İnledi ve bu durum hakkında ne hissederse hissetsin onu daha yükseğe çıkarmamı istediğini açıkça belirtti.

"Gelmek ister misin, hmm?" Dudaklarım dudaklarında fısıldadım. "Lütfen."

Kıkırdadım.

"Lütfen, ne?"

Gözleri kızgınlıkla parladı. Eğer itaat etmezse, zevkini alamayacaktı.

"Lütfen, efendim."

Başparmağım klitorisinin üzerinde daha sert çalıştı ve ağzını benimkine bastırarak onu öptüm. Scarlett elleri tezgahın üzerinde olmasına rağmen beni öpmekte tereddüt etmedi. Ona verdiğim şeyi gerçekten istemediğine kendini ikna etmeye çalıştığına şüphe yoktu. Ama lanet olsun, ağzı çok tatlıydı ve beni öpüşü... o kadar çiğdi ki. Sanki yaptığı şey için ağzımda ağlamak istiyordu ama gözyaşlarını tuttu.

Boşaldığında, şiddetli ve acımasızdı. Dişleri dudağıma yapıştı ve boğuk çığlığı odada yankılandı. Vücudu sarsılıp titrerken elleri tezgâhta kaldı ve tezgâha tutundu. Ne isterse yapmasına izin verdim. Dişleriyle canımı yakması gerekiyorsa, öyle olsun. Onun zevkten kendinden geçtiğini görmek benim tek odak noktamdı.

Dudağımı bırakarak duvara yaslandı ve yumrukları tezgâhtan çözülürken gözlerini kapattı. Kalçalarını tuttum ve onu almaya devam ettim. Kollarındaki kanı görmek taşaklarımın gerilmesine neden oldu. Bu tek yönlü bir trendi ve inemiyordum. Homurdanarak kendimi onun tükenmiş bedenine boşalttım, sonsuza dek coşku içinde birbirimize kilitli kalmaktan başka bir şey istemiyordum.

Yavaşladığımda gözlerini açtı. Mutlu görünmüyordu ama mutsuz da görünmüyordu. Daha çok kaderine boyun eğmiş gibiydi. Arkasına uzanıp bezi tekrar ıslattım ve kollarını tutarak ellerindeki kanı sildim. Elimden geldiğince onu temizlememe engel olmadı. Saçında hâlâ kan vardı ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Ondan ayrıldıktan sonra fermuarımı çektim ve çantayı kaptığım gibi onu ovma için bir havlu çıkardım. Scarlett, onun için aldığımız tişörtü, sıcak tutan bir kazağı ve eşofman altını giymesine yardım ederken tek kelime etmedi. Ayaklarını duruladıktan sonra parmak arası terliklerini giydi. Kanlı kıyafetleri diğer her şeyle birlikte çantaya doldurdum. Eve, Talih'e dönmeden önce kanıtlardan kurtulacaktık.

Kapıyı açtım ve Scarlett'in parmak arası terliklerini beton zemine vurarak odadan çıkmasına izin verdim. Onu takip ettim, yaptığım şeyden sonra cehennemi serbest bırakmak üzere olduğunu biliyordum. Onu becermek pek akıllıca bir fikir değildi, ama onu görünce sağduyumun önüne geçmişti.

West onlara yaklaşırken, "etmemişsin," dedi.

Penn ölü adamla birlikte çoktan ortadan kaybolmuştu. Scarlett'in şu anki ruh hali göz önüne alındığında, bu muhtemelen iyi bir şeydi.

"Sen hiç çeneni kapamaz mısın?" Scarlett ona tükürdü ve aydınlık alanın sınırlarında durdu.

West'in gözleri kısıldı ama ona doğru bir hareket yapmadı. Araya girdiğimde bana baktı.

"Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdim. "Gitme zamanı geldi." Scarlett'in gözleri parladı.

"Beni lavaboya doğru ittiğini ve beni becerdiğini hiçbir şey olarak hatırlamıyorum."

Ona bir bakış attım. Belli ki birisi artık iyi bir kız olma havasında olmadığına karar vermişti.

"Ve eğer bundan sonra seninle bir arabaya bineceğimi düşünüyorsan, sen delirmişsin demektir." West'e doğru bir parmak salladı. "Ben de onunla gitmiyorum." Sonra bakışlarını Prescott'a çevirdi. Gözlerindeki zehir adamın irkilmesine neden oldu. "Ve onun yanında olmaktansa lanet olası bir uçurumdan atlamayı tercih ederim."

Bununla birlikte, farlara yakalanmış bir geyik gibi görünen Francis'e doğru yürüdü.

"Benimle konuşmamak ve bana dokunmamak şartıyla beni geri alabilirsiniz." Başını çevirip hepimize baktı. "Hiçbiriniz bana dokunmayacaksınız, duydunuz mu beni? Eğer bana yaklaşırsanız canınızı yakarım."

Francis bana çaresiz bir bakış attı ama ben omuz silktim. Geri kalanımızın söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin şu anda onun öfkesini yatıştıracığını sanmıyordum.

"Sen onu al, gerisini biz hallederiz." İki arabamız vardı, o yüzden sorun olmadı.

Francis içini çekti ve anahtarları cebinden çıkarıp fırlatan Prescott'a baktı. Francis onları yakaladı ve Scarlett'e elini uzattı. Scarlett kapıya doğru yürüdü. Francis onun peşinden yürüdü.

Kapıdan çıktıklarında Prescott bana döndü, gözleri çatışma doluydu.

"Sence beni affedecek mi?" West alay etti. Ona karanlık bir bakış attım.

"Şu anda içinde bulunduğu ruh haliyle, kim bilir."

Prescott ayaklarına baktı. Bütün bu olanlardan memnun olmadığı açıktı ama bununla başa çıkmak zorundaydı. Scarlett'le olan sorununu çözmesi gerekiyordu. Onun duygularına hitap edecek zamanım yoktu.

"Her neyse, şu işi bitirelim ve buradan gidelim. Şu anda Francis olmadığına şükret. İçimden bir ses ondan azar işiteceğini söylüyor."

"Çok doğru," diye onayladı West.

Prescott bizi kabul etmedi, sadece kapıya doğru ilerledi. "Sence iyi olacak mı?" West'e sordum.

"Neden umursuyorsun ki?"

"Aşık bir köpek yavrusu gibi lanet olası yerde üzgün üzgün dolaşmasını tercih etmem."

"Halledecektir. Sadece biraz ayaklarına kapandıktan sonra onu aptal gibi becermesi gerekiyor."

Keşke bu Prescott'un Scarlett'le olan sorunlarına bir çözüm olsaydı. Birlikte olma biçimlerindeki bir şey bana ikisinin de itiraf etmek istediklerinden daha derin duygular beslediklerini söylüyordu. Ve bunu çözmesini umuyordum. Eğer çözemezse, onun bizimle yaşaması bütün planlarımızı alt üst edebilirdi.

DÖRT

FRANCIS

Scarlett'in çantasını arabanın arkasına taşıdım ve onun yolcu koltuğuna oturmasına izin verdim. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve pencereden dışarı baktı. İçimi çektim ve yola koyuldum, depoya giden yan yoldan geri geri çıkıp geri döndüm. Ana yola çıktığımızda Scarlett derin bir nefes aldı. Onun için işleri daha da kötüleştirmek , bu yüzden ağzımı kapalı tutacak ve onu Fortuity'ye geri götürecektim. Evimize. Öngörülebilir bir gelecek için bizimle kalması gerekiyordu.

Belki de ona yaptırdığımız şey için kendimi kötü hissetmemeliydim ama hissediyordum. West önerdiğinde itiraz etmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, edemezdim de. Onu cezalandırmak istiyordu elbette, ama bu aynı zamanda bize onun kafasının üzerinde tutabileceğimiz bir şey veriyordu. Onu hizada tutmak için. Bu da bir şeyi kanıtlıyordu. Birlikte büyüdüğümüz kız üzerinde sahip olduğumuz güç.

Ancak, nedenlerimiz ne olursa olsun, bu konuda kendimi iyi hissetmemi sağlamadı. Hele de kendini kaybettikten sonra. Onun adama böyle vahşi bir şekilde saldırdığını görmek, West'in birini doğramasını izlemek gibiydi. Bu bana Scarlett'in neden her zaman bizden biri olduğunu hatırlattı. Ruhunun içinde gizlenen bir karanlık vardı. Hepimizin paylaştığı bir çirkinlik. Çocukken zevk aldığımız bir şey. Bizi deliliğe sürüklemekten alıkoyan yol gösterici ışığımız olabilirdi, ama o her zaman deliliğin sınırlarında dolaşmıştı. Onu uçurumun kenarına getirmek için fazla bir şey gerekmedi.

"Kimin fikriydi bu?"

Ona baktım ama bana bakmıyordu. Bana konuşmamamı söylemişti ama doğrudan bir soru sorması cevap istediği anlamına geliyordu.

"Sana birini öldürtmek için mi?" "Evet."

"Sanırım zaten biliyorsun."

Parmağını pencere boyunca gezdirdi.

"West. Bana zarar vermek istedi."

Bunun Scarlett'in hatalı olmasından çok, Mason'a zarar veremeyeceği gerçeğiyle ilgisi vardı. Son derece berbat bir adalet anlayışı vardı ama West ne yaptığını biliyordu. Scarlett'e zarar vermenin Mason'a da zarar vereceğini biliyordu.

"Sayılır."

"Bu da ne demek oluyor?"

Direksiyonu daha sıkı kavradım.

"Batı karmaşık bir yer, Scarlett. Onun hareketlerini mantıklı göstermeye çalışmamalısın. Bu seni çok uzağa götürmez."

Homurdandı.

"O bir psikopat. Gerçek bir psikopat."

İfadesine itiraz ederdim ama bir anlamı olmazdı. Psikopatlar empatiden yoksundur. West bunu göstermeyebilirdi ama içinde bir yerlerde bundan bir parça vardı. Bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Yanımdaki kadın için ayrılmıştı. Ama o West'in nasıl bir çocuk olduğunu hatırlamıyordu. O sadece bir anda çılgına dönebilen adamı tanıyordu. Eğer o anıları geri kazanırsa, onu farklı görecekti. Onu bizim gördüğümüz gibi görecekti.

Evet, West'le birçok kez ters düşmüştük ama bunun nedeni ondan nefret etmem değildi. Biz çok iyi arkadaştık. Dördümüz de öyleydik. Sadece bana olan düşmanlığının çok iyi bir nedeni vardı. Düşünmek istemediğim bir sebep.

"Tüm bunların ne kadar yanlış olduğunu bilemeyecek kadar kafayı yemiş durumda."

Çürütmeye çalışmadım. Beni dinlemedi. Biliyordu ama umursamıyordu. Ya da belki de umursuyordu. West kendi başına bir kanundu.

"Ondan nefret ediyorum, Drake'ten nefret ediyorum ve Prescott'tan nefret ediyorum."

Benden bahsetmemiş olması dikkatimden kaçmadı. Belki de aklındaki kötülüklerin en küçüğü bendim. En azından bu akşam için. Benimkinde ise, buraya gelirken onu arabada kullandığım için daha iyi değildim. Ağzının sikime dolanması çok tatlıydı ama şimdi onu bu şekilde düşünmenin zamanı değildi.

"Gerçekten umurunda sanmıştım. Bana öyle düşündürdü. Bana sanki onun için değerliymişim gibi bakıyor ama sonra gidip bunu yapıyor. Beni test etmek için uydurduğunuz tüm bu saçmalıklara uyarsa... siktirsin gitsin. Eğer bundan sonra donuma tekrar girebileceğini sanıyorsa,

tamamen yanılıyor. Onu hiçbir şekilde yanıma yaklaştırmam. O başka bir yerde tekmeleyebilir."

Prescott'a karşı söyledikleri beni pek şaşırtmadı. Bununla birlikte, Scarlett'in son kısmı kastettiğinden çok kuşkuluydum. Duygularının geliştiği gün gibi ortadaydı. Ve eğer Prescott gerçekten de 'başka bir yerden hoşlanıyorsa' bundan pek etkileneceğini sanmıyorum. Etkilenmezdi. Başka biriyle görüşmeyi düşünemeyecek kadar ona aşıktı. Artık hayatımıza geri döndüğüne göre hiçbirimiz Scarlett'ten uzaklaşmayız.

"Drake konusuna hiç girmeyeyim bile. Onun nesi var böyle? Ciddi sorunları var."

Neyi olabileceği hakkında bir fikrim vardı. Gözlerindeki parıltıyı görmüştüm. Scarlett'in kana bulanmış olmasının onu sertleştirdiği çok açıktı.

"Bana ne dedi biliyor musun? Bana kandan hoşlandığını söyledi. Bunu kim söyler ki? Ne gibi? Ve bana yaptığım şeyden hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu. Normal insanların bir adamı bıçaklayarak öldürmekten zevk aldığını düşünmezdim ama anlaşılan bu tür şeylerin gayet normal olduğu alternatif bir evrende yaşıyorum."

Bir homurtuyu tuttum. Bunlar Drake'in ona söylediğini hayal edebileceğim şeylerdi. Kan ve ölümle ilgili bir şeyi vardı. Neyin içinde olduğumuzu düşünürsek hiçbirimiz onu bu yüzden yargılamazdık ama ara sıra onu azarlamayı severdik. Her zaman en son sinirlenenimiz o olurdu. Aslında, bunu sadece birkaç kez görmüştüm. Hiçbiri de hoş değildi. Drake kendisini çok zorlayan insanlara karşı West kadar acımasız olabiliyordu.

"Ayrıca bana velet demeyi nereden çıkardı?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Eğer kendi fikrini söylemeyen, itaatkâr bir kadın istiyorsa, o zaman başka bir kız seçmeliydi çünkü o ben değilim. Benimle bir daha bu saçmalığı denerse o aptal kışını tekmelerim. Gerçekten de velet."

Bu sefer kahkahalarımı tutamadım. Scarlett bana ters ters baktı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Elimi tekrar üzerine koymadan önce çenemi ovuşturdum. "Drake'in senden tamamen itaatkâr olmanı istemesi fikri."

"Ne demek istiyorsun? Onun yanında dikkatli olmamı söyleyen sendin."

Başımı salladım ve ona gülümsedim.

"Evet, onun tuhaflıklarıyla başa çıkamayacağını düşündüğümde. Ama sizi temin ederim ki, alingan olmanızdan hoşlanıyor."

Bir an sessiz kaldı, parmakları hâlâ yanındaki camda çizgiler çiziyordu.

"Sence ben miyim?"

"Kesinlikle utangaç ve çekingen değilsin." "Bu yönümü seviyor musun?"

Ona bir şey itiraf edip etmemem gerektiğini düşünerek dudağımı dişledim. Bu araba yolculuğunun böyle geçmesini hayal etmemiştim ama eğer konuşmak istiyorsa onu engellemeyecektim. Belki de olanlardan sonra normalliğe ihtiyacı vardı.

"İstiyorum."

"Beni çok az tanıyorsun."

Keşke sana birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızı anlatabilseydim. Nasıl bizim dayanağımız olduğunu... çapamız olduğunu. Bizi bir arada tutan tek şey.

"Yeterince

gördüm." "Hmm."

Gözlerim bir an için ona kaydı. Şimdi ön pencereden dışarı bakıyordu. Etrafını saran bir melankoli havası vardı. Uzanıp ona dokunmak, onu bir şekilde yatıştırmak istedim ama kendimi . Dokunulmak istemediğini açıkça belirtmişti. Ben de onun sınırlarına saygı göstermek istedim.

Dikkatimi tekrar yola çevirerek, diğerlerinin çok uzakta olmadıklarını umdum. Scarlett onları görmek istemese bile, hepimizin onun hakkında konuşmaya ihtiyacı vardı. Bu akşam olanlar hakkında.

Birkaç dakika sonra, binamızın altındaki yeraltı otoparkına girdim ve asansörün hemen yanındaki bize ayrılmış yerlerden birinde durdum. Scarlett orada oturmuş, önümüzdeki beton duvara bakıyordu. Onu kendi haline bıraktım, arabadan indim ve düğmeye basmak için asansörün yanına gittim. Sonra arabadaki bütün çantalarını topladım ve asansör geldiğinde içine yerleştirdim.

"Scarlett, bütün gece arabada kalamazsın," diye seslendim ona kapıdan.

Arabadan indi ve bana karanlık bir bakış attı. O bana doğru gelirken arabayı kilitledim ve asansöre doğru yürüdüm. İçeri girerek çatı katının şifresini girdim ve aynalara yaslandım. Scarlett bütün yol boyunca tek kelime etmedi. Kapılar açıldığında dışarı çıktı ve etrafına bakındı. Çantalarını teker teker çıkardım ve asansör kapısının yanına bıraktım.

Kapılar arkamdan kapandığında "Duş almak istiyorum," dedi. "Peki ben nerede kalacağım?"

Keşke bunu ona söyleyen ben olmasaydım.

"Birimizle."

Boş bir odamız yoktu ve onu kesinlikle oyun alanımıza koymayacaktık. Pek uyku dostu sayılmazdı. Ayrıca, ona göz kulak olunması gerekiyordu. Çatı katımızda gözetimsiz dolaşmasına izin veremezdik.

"Ciddi olamazsın!" "Korkarım

öyle."

Ellerini havaya kaldırdı ve bana pis bir bakış attı.

"İşte bu harika."

En yakın çantasını aldım ve merdivenleri işaret ettim. Bir of çekti ama ben arkasından gelirken merdivenleri çıktı. Arabadaki konuşmamıza bakılırsa, bu akşam onun tercihinin ben olacağımı varsaymıştım.

Yatak odama vardığımızda kapıyı açtım ve ışık düğmesini çevirdim. Scarlett etrafına bakındı, çevresini incelediğinde kızgınlığının bütün izleri kayboldu. Çantasını kapının yanına bıraktım ve gözleri bir o yana bir bu yana kayarak benim özel alanımda dolaşmasını izledim.

Sahte ahşap bir duvara dayalı büyük ahşap sayvanlı yatağımla oldukça rustik bir tarzım vardı. Yatak başlığının üzerinde duvara vidalanmış büyük pirinç halkalar vardı. Karşı tarafta taştan elektrikli bir şömine ve üzerinde bir televizyon vardı. Gardırobunun kapakları vurgulu duvarla aynı ahşaptandı ve yanında banyomun kapısı vardı. Pencerenin yanında büyük, yumuşak krem rengi bir kanepe vardı. Yatak odam renk açısından oldukça nötrdü.

"Beklediğim bu değildi," dedi, pencerenin yanında durup şehri seyrederken. "Hoşuma gitti." Bana geri döndü. "Ama seninle yatmayacağım."

Ona başımı salladım.

"Yatağı al. Orada uyuyabilirim." Kanepeye el salladım. "Sorun değil."

Üzerinde uyuyacak kadar rahattı. Ayrıca bu akşam yaşadıklarından sonra en azından bunu yapabiliirdim.

Banyo kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

"Bir duş al, Scarlett. Ben eşyalarının geri kalanını getireyim. Yarın organize edebiliriz, tamam mı?"

Pencereye dönmeden önce söylediklerimi onaylamak için bana hafif bir gülümseme verdi. Kapıya doğru ilerledim. Burada kurcalayabileceği hiçbir şey yoktu. O şeyleri kilitli tutuyordum.

Odadan çıkmadan önce ona son bir kez baktığımda nihayet cinayet ve seksin adrenalininin etkisinden kurtulmaya başladığını gördüm. Ve er ya da geç çökeceğinden oldukça emindim.

BEŞ

SCARLETT

Francis odadan çıktıktan sonra banyo kapısına doğru yürüdüm ve içeri girdim. Parmaklarım ışık düğmesini buldu. Oda, yatak odasıyla aynı nötr renklerde döşenmişti. Duştan ayrı bir banyosu vardı. Pencere yoktu ama yeterince aydınlıktı.

Duşa giden cam duvarın arkasına geçtim ve duşu açtım. Kendi ürünlerimin olması umurumda değildi. Tek istediğim temizlenmekti. Drake vücudumdaki kanın çoğunu yıkamış olsa da lekeler kalmıştı. Ve kendimi kirli hissediyordum... yaptığım şey yüzünden lekelenmişim.

Bana aldıkları kıyafetleri üzerimden yırtarak sıcak suyun altına girdim. Beni rahatlatıyor, bu gecenin tüm dehşetini silip süpürüyordu.

Onların odalarından birinde uyumak zorunda kaldığıma inanamıyordum. Onlar adına adam öldürebileceğimi kanıtlamış olmama rağmen, çatı katlarında yalnız kalacağıma güvenmiyorlardı. Sebebi bu olmalıydı. Ya da beni koyacak başka yerleri yoktu. Her iki durumda da berbattı. Her şeyi sindirmek için yalnız kalmak istiyordum. Yine de yaptığım şeyi nasıl sindirmeye başlayabilirdim ki?

Gözlerimi açtığımda, hafif kırmızı lekeli suyun duş giderine akmasını izledim. Bu görüntü midemi bulandırdı. Elimi ağzıma götürerek beni saran mide bulandırıcı hissi bastırmaya çalıştım.

Birini öldürmüştüm. Aklıma gelebilecek en vahşi şekilde bir adamı bıçaklayarak öldürmüştüm. Zihnim başka bir yere gitmiş ve bedenim kontrolü ele almıştı. İçgüdülerim. Öfkem. Beni uçurumun kenarına göndermişlerdi. Şimdi eylemlerimin sonuçlarıyla uğraşmak zorundaydım. Ve suçluluk duygusuyla. Lanet suçluluk duygusu beni canlı canlı yiyordu.

Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü, diğer elim önümdeki fayans duvara çarpmak için uzandı. Sel kapıları açıldı. Dizlerimin bağı çözüldü. Kendimi yere bıraktım, iki elimle duş zeminini kaplayan büyük kayrak taşına bastırdım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, duştan gelen suyla karışıyordu. Tek duyabildiğim acı ve ıstırap dolu korkunç feryatlarımdı. Onları durduramadım. Her şey çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı.

Benden birini öldürmemi istediler ve o kişinin Mason olduğunu söylediler. Onu defalarca bıçakladığımda ona olan tüm öfkem içimden akıp gitmişti. Tek arkadaşımı öldürdüğümü sanmıştım. Ve o olmadığını öğrenmek daha da kötüydü.

Atlılar boku yemişti. Boku yemiştim.

Her şey berbatı.

Sağlam bir vücut etrafımda kıvrıldı ve beni tuttu, ellerim arduvazın üzerinde kayarken güçlü kollar beni içine hapsetti.

"Sorun yok, Scarlett," diye mırıldandı. "Bir şey . Bırak içini. Bırak ."

Vücudum hıçkırıklarımla sarsıldı. Ben bacaklarının arasındayken duş duvarına yaslanırken ellerim kalçalarına düştü ve altımdaki ıslak kumaşı kavradı. Francis benimle birlikte tamamen giyinik olarak duşa girmişti. O olduğunu biliyordum çünkü tenindeki tarçın ve elma kokusunu alabiliyordum. Bu koku bana evimi hatırlattı ve daha çok ağlamama neden oldu.

"Onu ben öldürdüm!" Feryat ettim.

Francis beni göğsüne daha sıkı bastırdı.

"Ben bir katilim. Ben... Ben birini öldürdüğüme inanamıyorum."

Beni mahvetti... tanımadığım bir adamı öldürmek, bana adamın pislik olduğunu söylemelerine rağmen. Bir çocuk tacizcisi. Göze göz ya da intikama inanmazdım. Aileme ve onların aptalca ihtiyaçlarına uymamın tek nedeni özgürlüğümü kazanmaktı. Onlardan ve tacizlerinden uzaklaşmak için. O kadar uzun zamandır onların mülkünde kapana kısılmıştım ki, asla sanıyordum. Asla özgür olamayacağımı. Ve şimdi küçük bir parçasına sahiptim, asla bırakmak istemedim. Geri dönmek istemedim.

Bu yüzden Atlılar için bir adam öldürdüm. Bu yüzden onların bedelini ödedim. Burada onlarla birlikte olmak, kulağa ne kadar berbat gelse de, evde ailemle birlikte olmaktan çok daha iyiydi. Bu dört adam geçen ay bana kendim hakkında çok şey öğretmişti. Kazadan önceki geçmişimle ilgili somut ayrıntıları hatırlayamasam da, kişiliğimin eksik parçalarının yerine oturmaya başladığını hissediyordum. Gerçek Scarlett

oradaydı, betonun altına gömülmüştü, ama onu çıkaracaktım. Onu bulmak için savaşıacaktım. Buna mecburdum. Başka çarem yoktu.

Çıplak olmam, onlar için öldürmemi isteyen adamlardan biriyle duşta ağlamam umurumda değildi. Tek hissedebildiğim Francis'in sıcaklığıydı. Ağlarken ve duygularımdan arınırken birinin bana sarılmasının verdiği rahatlık her şeydi. Bunun benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Benim için burada olmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu.

"Neden bu kadar çok acıyor?" Hıçkırıkları dindiğinde boğuldum. "Onu tanımıyordum bile ve bu canımı acıtıyor."

"Öldürmek kolay olmamalı," diye mırıldandı duşun gürültüsü arasında kulağıma. "Canını yakması ve ruhunu çürütmesi gerekir."

"Canını yaktı mı?"

Göğsü sırtıma yaslandı. Kendilerinin de katil olduğu çok açıktı. Kendisi katil olmayan birinin, onları etkilemeden yaptıklarını izlemeye dayanabileceğinden emin değildim. Sanki dördü için sıradan bir şeymiş gibiydi.

"Bu soruyu yanlış kişiye soruyorsun." "Neden?"

Burnumu çektim, kelimeyi söylerken hıçkırdım.

"Cevabı beğenmeyeceksin."

Ona bakmak için yer değiştirdim. Yüzünü görmek istiyordum. Francis arkamı dönmeme izin verecek kadar beni serbest bıraktı. Duşta bacaklarının arasında diz çökmüş, ona bakıyordum. Elleri pazılarımın etrafına dolandı, ıslak tenimi aşağı yukarı ovaladı.

"Anlat bana."

Gri gözleri temkinliydi ve koyu kahverengi saçları kafasına dökülüyordu.

Zihnimde bir görüntü canlandı. Francis'in çok daha genç ve çocuksu hali, yağmur yüzüne vururken gökyüzüne bakıyordu. Neden gerçekmiş gibi bu kadar canlıydı bilmiyorum ama gerçek olması mümkün değildi. Fortuity'de çalışmaya başlamadan önce Francis'le hiç tanışmamıştım... yoksa tanışmış mıydım? Geçmişim kafamda o kadar karmakarışık ki, gerçek anılarla sadece gerçek olmasını istediklerimi ayırt edemiyordum.

"Aldığım canlar için hiç pişmanlık duymuyorum, Scarlett. Bundan hoşlandığımı söylemeye cüret edebilirim... bunun heyecanından. Diğerlerine sorsan, onlar da sana aynı şeyi söylerlerdi. Toplumun kabul ettiği ahlak kurallarını paylaşmıyoruz. Doğru ve yanlış çizgilerinin dışında yürüyoruz. Biz buyuz. Her zaman böyle olduk."

Francis'in sözlerindeki acımasız dürüstlikle ilgili bir şey beni yutkunmaya itti. Zihnimdeki ergenlik görüntüsüyle birleşince, berbat olsa da söylediklerini anlamadan edemedim. Ahlak özneldi. Hayattaki her şey bir dereceye kadar öyleydi. Ve bu dört adam hakkında bildiklerim göz önüne alındığında, onun bakış açısının beni şaşırttığını söyleyemezdim.

"Bu seni korkutuyor mu?" diye sordu, ben hemen cevap vermeyince.

"Korkutmalı."

"Ben bunu sormadım."

Görünmez bir kordon tarafından çekilerek ona yaklaştım. "Hayır."

Başını yana eğdi ve yukarı uzanarak başparmağını gözümün altından geçirdi. Yüzlerimiz suyun altında değildi ama ikimiz de sırlıslıkla olmuştuk.

"Dünya siyah ve beyaz değildir," diye devam ettim. "Bunu her zaman biliyordum. Eğer öyle olsaydı, o zaman içimde kim olduğumu bilirdim." Elimi göğsüme bastırdım. "Zihnimdeki duvarın arkasında kilitli olan kızı tanırdım."

"Böyle mi görüyorsun? Hafıza kaybın mı?"

Başımı salladım. Nedense ona bunları anlatırken kendimi güvende hissediyordum. Aklımdaki soruları ona sormak güvenliydi. Aramızda hiçbir yargılama yoktu.

"Geçmişe dair herhangi bir anınız var mı?"

"Eski konuşmalardan kesitler alıyorum ama Prescott'a da söylediğim gibi, bunların gerçek olup olmadığını bilmiyorum."

Onun adını anmak kalbimi sızlattı. Francis'e Prescott'tan nefret ettiğimi söylemişim ama etmiyordum. Onun yüzünden acı çekiyordum. Ondaki beni korumasını istemek en akıllıca fikrim değildi ama işlerin bu kadar ileri gideceğini hiç tahmin etmemiştim. Ona karşı bir şeyler hissetmeyi hiç beklemiyordum. Sanki kalbim onun içini dışını biliyordu ama zihnim ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. Kırık zihnim. İkiye bölünmüştü. İki yarının yeniden birleşmesi gerekiyordu.

Eli ıslak saçlarıma dolandı ve aynı havayı soluyana kadar beni daha da yakına sürükledi.

"Kendine güvenmiyorsun."

"Hayır."

"Doktorlar durumunuz hakkında size ne söylediler?"

Kendimi ona doğru bastırmak isteyerek yer değiştirdim. Kucağına oturup bacaklarını birbirine yaklaştırdığımda hiçbir şey söylemedi. Beni durdurmadı.

Parmaklarım tişörtünün altına gitti. Başının üstünden çekiştirirken, tişört bir sıçramayla duşun zeminine düştü.

Kaslı vücuduna baktım. Bakması çok güzeldi. Düşmüş bir tanrı. Benim gözümde hepsi öyleydi, ama çok güçlü oldukları için değil. Kendi değerlerini biliyormuş gibi duruşları vardı. Ama aynı karanlık ve ölümcüllerdi. Yollarına çıkarsanız sizi keserlerdi. Bu da beni neden tuttuklarını merak etmeme neden oluyordu, madem onlar için bir rahatsızlıktım. Öyle miydin? Yoksa beni sikmeyi o kadar çok istiyorlardı ki, bir sorun olduğumu umursamıyorlar mıydı?

"Anılarım asla geri gelmeyebilir ama her şey o kadar da kötü değil. Sadece bilmiyorlar. Belki de kazanın travması onları görmemi engelliyor ya da hafızamı bir şekilde canlandırmam gerekiyor. Bana çocukluğumdaki insanların ve eşyaların yardımcı olabileceğini söylediler ama bende ikisi de yok."

Francis'in yüz ifadesi kısa süreliğine donuklaştı. "On yıl oldu, bu yüzden tek yapabileceğim umut etmek."

Kolumu okşadı.

"Umut tehlikeli bir şeydir."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Sanırım öyle."

Duygularımdan ve hislerimden arındıktan sonra kendimi daha dengeli hissettim. Yaptığım şey hâlâ canımı yakıyordu ama acısı bir parça azalmıştı. Kendimi Francis'in üzerinden itip ayağa kalkmama yetecek kadar. Elimi ona uzattım. Onu ayağa kaldırmama izin verdi. Sonra ürünlerimi duşun kenarına, camın yanına koyduğunu fark ettim. Tuvalet malzemelerimi almak ve bana getirmek için kendi yolundan çıkmıştı. Bununla ilgili bir şey kalbimi kırdı.

Francis bir şey yapamadan onu duşun altına çektim ve vücudumu onunkine dolayarak yüzümü çıplak göğsüne bastırdım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım tenine, suyun gürültüsünden beni duyup duyamayacağından emin değildim.

Onu bıraktığımda beni orada yalnız bırakmadı. Hayır, Francis şampuanımı aldı ve yüzümü duvara dönmem için beni çevirdi. Saçlarımı köpürttü, parmakları saç tellerimi yıkarken kafa derimi yatıştırdı. Saç kremim için de aynı adımları tekrarladı ve yumuşak elleri tamamen nazik bir şekilde tüm vücudumu yıkadı. Adam suçluluğumu, utancımı ve acımı durulayarak temizledi. Bu gece celladın elindeki güç ben olmuştum. Ve her nasılsa Francis bunu benim için daha iyi yapmıştı. Katlanılabilir hale getirdi.

İş bittiğinde duşu kapattı ve bana gülümsedi. Parmaklarım kot pantolonuna gitti, düğmesini çekiştirerek açtı ve fermuarını indirdi. Kaşları havaya kalktı ve kotunu çıkarmaya çalıştığımda ellerini üzerine koydu.

"Scarlett, ben-"

"Sadece sana yardım etmek istiyorum. Islak kotu çok zahmetli."

Bu dürüst bir gerçektir. Francis'i benim kadar çıplak yapmaya çalışmıyordum. Bana karşı nazikti ve ben de onun için en azından bunu yapabilirdim.

Bu sefer kot pantolonunu kalçalarından çekiştirirken beni durdurmadı, hatta yardım etti. Pantolonunu çıkardıktan sonra bana bir havlu uzattı ve beni havluya sardı, bir tane de kendi havlusunu aldı ve boxer'ını çekiştirmeden önce kalçalarına sardı.

Yatak odasına geri döndüğümde, bir çift pijamamı, saç fırçamı ve saç kurutma makinemi paketinden çıkardığını ve benim için yatağın üzerine bıraktığını gördüm. Francis'in bu kadar düşünceli olabileceğini fark etmemiştim ama belki de tüm bu erkekleri yanlış değerlendirmiştim. West'i yanlış değerlendirmemişim, o delinin tekiydi. Ama diğerleri? Belki de.

Saçlarımı kurutup giyindikten sonra Francis'in yatağına kıvrıldım. Örtüleri sıcak ve yumuşaktı. Kendimi onlara gömdüğümde enerjim beni terk etti. Tek yapmak istediğim derin bir uykuya dalmak ve bir daha hiç uyanmamaktı.

Francis yatak odasında dolaşıyordu ama ben onu zar zor duyuyordum. Işıklar söndü ve bana doğru yürüdüğüne, eğilip şakağıma bir öpücük kondurduğuna yemin edebilirdim, ama beynime tam olarak kaydetme şansı bulamadan rüya dünyasına çekildim.

ALTI

SCARLETT

Biri ıglık atıyordu. Ses kulaklarımda ınılıyor, kimin bu kadar dehşete düştüğünü merak ediyordum. Ve sesin ağzımdan çıktığını fark etmem birkaç dakikamı aldı.

"Scarlett!"

Vücudumun her yeri titreyerek yatakta doğruldum ve ağzımı kapattım. Titreyen parmaklarıma bakarak inlememeye çalıştım. Neden ıglık atıyordum ki? Kabus gördüğümde diğeri insanları uyarmamayı kendime öğretilmişim. Bu sadece acıya yol açmıştı. Gecenin bir yarısı ailemi uyandırırsam dayak yememe neden oluyordu. Ama evde değildim. Artık evde değildim.

"Scarlett, iyi misin?"

Başımı Francis'in yanımdaki yatakta oturduğunu gördüm, gri gözleri endişe doluydu. Dışarı sî hâlâ karanlıktı. Şehrin ve içeri süzülen ayın ışığı onu aydınlatıyordu. Üzerinde sadece bir şort vardı ve çıplak göğsü sergileniyordu. Her parçam duşta yaptığım gibi kendimi tekrar ona bastırmak istiyordu.

"Hayır."

Uzanıp titreyen ellerimden birini tutmadan önce tereddüt etti. Bu yeterli değildi. Daha fazla temasa ihtiyacım vardı. Daha fazla ona. Sağladığı sahte güvenlik görüntüsünü istiyordum.

Paniğeri kapılmış bedenim üzerinde tam bir kontrolüm olmamasına rağmen, parmaklarımı onunkilerden çektim ve bana katılması için bariz bir davet olarak yorganı geri çektim. Hemen harekete geçmeyince çaresiz kaldım. Bu sefer neden bu kadar isteksizdi? Duşa girmemişti. Bana sarılmış ve beni rahatlatmıştı.

"Lütfen... Bana sarılmana ihtiyacım var."

Yanımdaki yatağa tırmanıp yorganı üzerine çektiğinde ve beni sıcak bedenine doğru çektiğinde neredeyse bir rahatlama hıçkırığı çıkaracaktım. Parmaklarım onu kavradı, sırtından aşağı kayarak onu titreyen bedenime sabitledi. Saçlarımı okşadı ve çenesini başımın üstüne koydu.

"Sorun ne?" diye fısıldadı, sanki daha yüksek sesle konuşmak içinde bulunduğumuz kozayı parçalayacakmış gibi.

Onu içime çektim. Tarçın ve elma kokusu duyularımı doldurdu. Neden her zaman bu kadar güzel kokuyordu? Onu evim gibi hissettiriyordu. Sanki bir parçam Francis'e aitmiş gibi. Ama bunu düşünmek delilikti. Onu çok az tanıyorken bunu hissetmek delilikti. Neden bu kadar gerçek ve tanıdık geliyordu? Ona sormak istedim ama bir şey beni bundan alıkoydu. Kendimi korumak. Eğer sorarsam, bu benim için kötü olayların katalizörünü tetikleyebilirdi. Bu geceden ve çocukların beni onlar için öldürmeye zorlamasından sonra, tekneyi daha fazla sallamanın iyi bir fikir olacağını düşünmüyordum.

"Neredeyse her gece kâbus görüyorum. Sanki anılarım bilincime geri akmaya çalışıyor ama hepsi karmakarışık. Uyandığımda da onları net olarak hatırlayamıyorum."

Rüya görmediğim tek gece Prescott'un kollarında uyuduğum zamandı.

Kalbim yanıyordu, bana gerçek gösteren adam olmadan kendimi kaybolmuş hissediyordum. Neden bu umursuyordum ki? Gidip ona ağzının payını vermek istedim ama bu anlamsız olurdu. Yaptığı şeyle ilgili duruşunu değiştirmeyecekti. Ve bu noktada, beni gerçekten umursayıp dair hiçbir fikrim yoktu. Onun için sadece seks miydim? için sıcak bir beden miydim? Eğer bu doğruysa, Francis beni neden teselli etsin ki? Beni duşta tutmak için bir nedeni yoktu. Ve kesinlikle bir nedeni yoktu.

Ben istemediğim halde bunu yapıyor.

Beni göğsüne sımsıkı bastırmış olsa da bedenim titremeye devam ediyordu. İsyan eden zihnim çok doluydu. Düşünmeyi ve işlemeyi, kafamdaki tüm bu soruları gözden geçirmeyi durduramıyordum. Hiçbirini soramıyordum. Cevaplar korktuğum cevaplardı, tıpkı çok fazla araştırmanın sonuçları gibi.

Bu normal değildi. Bir kabustan sonra, dakikalar içinde sakinleşirdim. Ama bu sefer değil. O beni güvende tutarken bile. Bedenim tehdit altında hissediyordu. Akşamın ve kâbusun şoku içimde zincirleme bir reaksiyon başlatmıştı.

"Yapamıyorum... Titrememi durduramıyorum," diye fısıldadım, parmaklarım sırtına gömülmüştü.

Sırtımı ovdu ama bu bile işe yaramadı. Ne yapacağımı bilemiyordum.

"Bu daha önce de oldu mu?" diye sordu, sesi endişe doluydu. "Hayır... bu şekilde değil."

Bir süre sessiz kaldı, sonra geri çekildi ve çenemi parmaklarının arasına aldı.

"Bir şey denememe izin verecek misin?"

Başımı salladım. Savaşan düşüncelerimi sakinleştirmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Duyularımın aşırı yüklenmesini engellemek için. Parmakları tişörtümün altına gittiğinde bunu sorgulamadım. Üzerimden çıkardığında da. Yatağının başucundaki masaya eğildi, alt çekmeceyi çekiştirerek açtı ve bir şey . Francis beni ayağa kaldırdı ve arkama geçerek sırtımı göğsüne doğru çekti.

"Bana bunun insanı rahatlattığı söylendi, sanki sarılmak ona yardım ediyormuş, hissettiği paniği bastırıyormuş gibi." Bileklerimi tutup birleştirdi ve yumuşak bir ipi kollarımdan geçirerek birbirine bağladı. İpi sırtımın arkasına kaydırarak kollarımı göğsüme bağladı. "Kulağa oldukça ters geldiğini biliyorum ama seni tutmamı istedin. İşe yaramıyordu, belki daha sıkı bir şeye ihtiyacın vardır."

"Nedir bu?"

"Japon esareti," diye mırıldandı. "Shibari, Kinbaku olarak da bilinir."

İple karmaşık düğümler atan ellerine baktım. Her şeyi doğru bağladığından emin olmak için ellerini omzumun üzerinden izledi. İşini bitirdiğinde beni göğsüne yasladı, ellerini iki yanımdaki kalçalarına koydu.

Bağlanma hissi en hafif tabirle tuhaftı. O düğümleri atarken vücudum sakinleşmeye başlamıştı, sanki konsantre olacağım bir şey olması zihnimi odaklıyordu. Bir nefes verdim. Göğsüm düğümler ve kollarım daralmıştı ama birçok açıdan Francis haklıydı. Bu beni rahatlatmıştı. Kendimi her zamankinden daha güvende hissettirdi.

"Sorun olur mu?" diye sordu. "İlk seferin olduğu için çok sıkı yapmak istemedim."

Başımı salladım, ona doğru gevşedim.

"Hoşuna giden bu mu?" Uzun bir dakikadan sonra sordum. "Ne?"

"İnsanları "

Kıkırdadı ve parmaklarını kalçamda gezdirdi.

"Evet, ama şu anda sana yaptığım şey, cinsel bir durum olsaydı yapacağım şeye hiç benzemiyor."

Omzumun üzerinden ona baktım. Yüzünde sanki bunu hayal ediyormuş gibi bir sırıtma vardı. Bana yaptığını hayal *ediyordu*, her neyse. Seks sırasında beni bağlarsa ne yapacağını tam olarak bilmediğimden emindim.

"Bunu bana yapacak mısın?"

Sözlerim üzerine gümüşi gri gözlerinin kararması, ona sormanın o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünmeme neden oldu.

"Eninde sonunda."

"Bu yüzden mi beni arabada tuttun?"

Parmakları kalçamdan çıkıp bileğimdeki ip boyunca ilerledi.

"Seni zapt etmek istiyorum Scarlett, ya ellerimle ya da bağlarımla." Bir elini çıplak kalçama doladı, tam şortumun bittiği yerde duruyordu. "Onlara karşı mücadele edebilir ve zorlanabilirsin, ama çıkmana izin vermeyeceğim."

Parmakları uyluğumun iç kısmını okşarken titreyerek nefesimi bıraktım. Yüzü boynuma düştü.

"Ama şimdi, kendini daha iyi hissedene kadar burada seninle oturacağım, sonra seni çözeceğim ve uyumaya devam edebilirsin."

"Ben uyurken benimle kalır mısın?"

Bana hemen cevap vermedi, sadece okşayan parmaklarıyla sinir uçlarımı cılddırtmaya devam etti.

"Eğer istediğin buysa."

"Son zamanlarda kabus görmediğim tek gece..."

Onun adını söylemek istemedim. Düşünmek bile. Bunu zaten yapmışım ve kalbimi sızlatmıştı. şimdi ağrıyordu, göğsümde binlerce güneşin gücüyle yanıyordu Gözümden bir damla yaş süzüldü. Neden bu kadar çok acıyordu? Duygularımı önemsemediğini hissettirmesine rağmen neden onu özliyordum? Sanki yaptıklarının beni nasıl incittiğini umursamıyormuş gibi. Neden mavi gözlerinin kararmasını ve bana küçük kuzum demesini özledim?

Bunun üzerinde durmayı bırakmalıydım ama beni incittiği onu da incitmek istiyordum. Lanet olası kara kalbini göğsünden çıkarıp avucumun içinde sıkmak. Bana karşı bağışıklığı olmadığını ona göstermek için. Ve onun benim üzerimde olduğu kadar benim de onun üzerinde gücüm olduğunu kanıtlamak için.

"Onun hakkında daha fazla konuşmak ister misin?" "Hayır!"

"Scarlett-"

"Bana öyle demeyi kes, Frankie. Ben senin için Scar'ım, unuttun mu?"

Okşaması birkaç saniyeliğine durakladı. Nedenini bilmiyorum. Garip bir şey söylememiştim, değil mi?

"Ona karşı bir şeyler hissettiğini kabul etmende sorun yok, Scar." Yutkundum, bağlarımın içinde kıpırdandım.

"Onlara sahip olmak istemiyorum. Hiçbiriniz için bir şey hissetmek istemiyorum."

Boynumun yan tarafını öptü, cevabını kelimeler olmadan verdi. Bana anladığını ve konuyu daha fazla zorlamayacağını söyledi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye fısıldadı, dili tenimde bir çizgi çiziyordu. "Seni böyle görmek bana fikirler veriyor. Vücudundan zevk almak istediğim tüm yollar hakkında kirli fikirler."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Ben bağılyken ve kaçamazken bana bir şeyler yapabileceği düşüncesiyle altımda bir zonklama başladı. Onların karanlık taraflarından neden bu kadar etkilendiğimi çözmeyi bırakmışım. Seksin daha sapkın taraflarına. Belki de onların doğası benimkini çağırıyordu.

"Beni çözebilirsin."

Francis tereddüt etti, parmakları hala okşuyordu. Sonra yer değiştirdi, tüm düğümleri çözebilmesi için beni oturttu. Bu konuda çok metodikti, onları düğümlendiği sırayla çözdüğünden emin oldu.

"Bunu yapmayı nasıl öğrendin?"

"Derslerim vardı. İlgiyi çekiyordu ve bunu güvenli bir şekilde yapmak istiyordum... böylece daha sonra kuralları çiğneyebilirdim."

Bu konuda yorum yapmadım. Hepsi kuralları çiğneyen ve canları ne isterse onu yapan tiplerdi.

İşi bittiğinde ipi dikkatlice katladı ve yatağının başucundaki çekmeceye geri koydu. Tişörtümü tekrar başımın üzerine çekti ve yanına kıvrılmam için beni cesaretlendirdi. Francis şakağıma bir öpücük kondurdu ve arkasına yaslanmadan önce bir eliyle kolumu okşadı. Tekrar uykuya dalmam uzun sürmedi, nefes alışının dinleyerek boşluğa geri döndüm.

YEDİ

PRESCOTT

Sefalet. Lanet olası sefalet. Bu lanet şeyin bana getirdiği tek şey buydu. West'in fikirleri sadece belaya yol açmıştı. Ve şimdi sahip olduğum en değerli şeyi kaybetmiştim.

Onunla.

Scarlett diye bir şey yoktu ama benim olmuştu. Hâlâ bir şekilde öyleydi, sadece istediğim kişi değildi. Hayır, benden nefret ettiğini söylemesine takılıp kaldım. Ona inanmıyordum, ama yine de bu sözleri ağzından bir değil iki kez duymak beni yaraladı.

Bütün geceyi bir o yana bir bu yana dönüp durarak, bir kadının beni nasıl bu kadar içine çektiğini anlamaya çalışarak geçirdim. Küçük kuzum bana nasıl bu kadar çok şey hissettirmişti? Scarlett'i her zaman önemsemiştim, ama yıllar sonra onu yeniden görmek, güçlü ama parçalanmış bir kadına dönüştüğünü görmek bambaşka bir şeydi. Beni savunmasız bıraktı. Ve ben bundan nefret ediyordum. Onun yanında kendimi zayıflamış nefret ediyordum. Sanki hoşuna gitmeyeceği için yapmam gerekeni yapamıyormuşum gibi. Çünkü bu onu incitecekti. Yaptığım tek şey buydu. Onun acı çekmesine neden oldu.

Pişmanlık bana yabancı bir duyguydu. Yaptığımız şeyden pişmanlık duymuyordum ama onu incitmenin suçluluğunun, dayanılmaz acı dalgaları halinde üzerime çöktüğünü hissediyordum. Onu bu duruma soktuğum için. Scarlett'in bilmediği şey, onun ne kadar güçlü olduğuydu. Dün gece ne kadar güçlüydü. Olaydan sonra hepimize siktir olup gitmemizi söylemekten korkmamıştı. Belki de tepkilerden korkmuyordu. Sonuçta, bir adamı öldürmeye zorlanmaktan daha kötü ne olabilirdi ki?

göre pek çok şey vardı ama öldürmek hoşuma gidiyordu. Hepimiz zevk aldık.

Scarlett bizim gibi , ama belki zamanla düşünürdü.

"Düşünmeyi keser misin? Düşündüğünü buradan duyabiliyorum."

Yaşam alanımızın penceresinden dışarı baktığım yerden başımı kaldırdım. West mutfakta dikilmiş, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "Siktir git," diye mırıldandım.

"Sana sonsuza kadar kızgın kalmayacak." Ona ters ters baktım.

"Sana kızgın olmalı." Alay etti.

"Konu ben olduğumda ne elde edeceğini biliyor." Göğsünü işaret etti. "Şiddet benim doğamda var, bunu ona en başından beri gösterdim... ama sen... o başka bir şey gördü ve bu yanılsamayı yok ettiğin için senden nefret ediyor."

Lanet olsun, kafasına bir şey fırlatmak istedim. Neden benden başlamak zorundaydı ki? Onun saçmalıkları için çok erkendi, özellikle de yaşadığımız geceden sonra.

"Ne illüzyonu?"

"Sana nasıl baktığını gördüm Pres, sanki onun kurtarıcısıymışsın gibi. Lanet olası maskenin altını görmemesi ve senin o güzel dış görünüşünün içinde yaşayan kendini beğenmiş narsisti bulamaması çok kötü."

"Ben lanet bir narsist değilim."

Üçünün de beni suçlamasından bıkmıştım.

"Hayır mı? İnsanların sana tapması hoşuna gitmiyor mu? Egona hitap ettiklerinde, ha? Ona göre oynuyorsun. Dünya Prescott Ellis'in, onun istek ve ihtiyaçlarının etrafında dönüyor."

Yumruklarım iki yanımda kenetlendi ama yemine karşılık vermedim. Drake'in gözlerinin kafamın arkasında delikler açtığını hissedebiliyordum. Masada oturmuş kahve içiyordu. West'in peşinden gidersem, Drake bana sadece sakın olmamı söyleyecekti.

"Her neyse West, en azından ben bir psikopat değilim." Drake homurdandı.

"Az önce bana ne dedin sen?" "Beni duydu."

West bana doğru bir adım attı.

"Bati. Yeter," dedi Drake'in sesi. "Bana psikopat dedi."

"Pek de haksız sayılmaz." "Siktir git."

Döndüm ve West'e 'amcıklığı bırak' bakışlarından birini atan Drake'e baktım. Eğer o bana bok atacaksa, ben de ona karşılık verecektim. Burada işler böyle yürürdü.

"Saat daha sabahın dokuzu bile olmamışken birbirinizin boğazına sarılmanıza neden şaşırmıyorum?"

Hepimiz merdivenlere baktık ve Francis'in elleri cebinde merdivenlerden indiğini gördük.

"Neden bu kadar neşeli görünüyorsun Frankie?" West onu hançerleyerek, "Neden bu kadar neşeli görünüyorsun Frankie?" dedi.

"Son kez söylüyorum, ben Francis."

"Ve işte orada, uzun sürmeyeceğini biliyordum."

Francis, Drake'e doğru yürümeden önce ona parmağını salladı. Bakışlarını arkadaşımızın üzerinde gezdirirken kahvesini yudumladı.

"O nasıl?"

"Tamam, sanırım. Hâlâ uyuyor ama gecenin bir yarısı çılgık atarak beni uyandırdığı düşünülürse pek de şaşırtıcı değil."

Drake'in çenesi titredi.

"Ona bir şey mi yaptın?"

Francis parmaklarını masanın üzerinde gezdirdi.

"Hayır, kabuslar görüyor. Sanırım kendini güvende hissettiğinde onu rahatsız etmiyorlar. En azından ben onun yanındayken uykusu daha fazla bölünmüyordu."

Kalbim kırıldı. Benimle geçirdiği gecede bir kez bile uyanmamıştı. Benimle güvende hissetmiş miydi? Gitmiştim ve her şeyi mahvetmiştim.

Ne salak ama.

"Kendini güvende hissetmesini mi sağladın?"

Francis bir kaşını kaldırdı.

"Bir kıza sarılıp ağlamasına izin vermek zor değil. Dün gecedен sonra ona bir pislik gibi davranmama ihtiyacı yoktu."

"Ağladı mı?"

"Ne oluyor Drake? Tabii ki ağladı. Birini öldürdü. Senin ve benim için kolay olması onun etkilenmediği anlamına gelmez. Yemin ederim norm olmadığımızı ve çoğu insanın bir başkasının canını aldığı için suçluluk duyacağını unutmuş gibisiniz."

Drake hayatında ilk kez pişman görünüyordu ama ifadesinin netleşmesi uzun sürmedi.

"Onu odanda yalnız bırakmanın iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Francis mutfağa doğru yürürken gözlerini devirdi.

"Endişelenmeyi bırak, uyuyor. Burnunu soksa bile, zaten bildiği iplerimden başka bir şey bulamaz."

"Nasıl olduğunu bilmek istiyor muyum?" Francis ona göz kırptı.

"Muhtemelen istemezsin."

Asansörün yanındaki dahili telefonumuz çalmaya başladı. Drake sandalyesinden kalkıp telefonun yanına gitti ve düğmeye bastı.

"Evet?"

"Günaydın Bay Ackley, resepsiyonda sizi görmek isteyen biri var," diye seslendi genellikle hafta sonları çalışan güvenlik görevlisi Anton.

Binamız için yirmi dört-yedi güvenlik vardı. Biz burada yaşarken buna ihtiyaç vardı. Pazar günleri ziyaretçimiz olmazdı, bu yüzden bu oldukça sıra dışıydı.

"Kim o?"

"Adının Mason Jones olduğunu söylüyor."

Hepimiz donup kaldık. Burada ne halt ediyordu? Scarlett'i kaçırdığımızı çoktan anlamış mıydı? Büyük bir olasılıkla, çünkü o orada yokken gelip onu hiç haber vermeden almıştık.

"Onu ofisimize gönderin, orada buluşuruz." "Peki, Bay Ackley."

Drake çenesini ovuşturarak dahili telefondan uzaklaştı.

"Sanırım onunla beklenenden daha erken ilgilenmek zorundayız."

West, "O pisliği öldürmeme izin verseydiniz, bir daha onunla uğraşmak zorunda kalmazdık," dedi.

"Zavallı herife bebek gibi ağlayana kadar işkence etmek istemez misin?" Francis buzdolabını açarak sordu.

"Sanırım onu kırmak daha tatlı olurdu."

"Kimse Mason'ı öldürmeyecek," diye araya girdi Drake. "Pres, benimle geliyorsun."

Drake'e ters ters baktım.

"Siktir git, o amcığı görmek istemiyorum."

Drake asansörün düğmesine bastı.

"Scarlett'in şu anda senden nefret ettiğini düşünürsek, ona göz kulak olmak için burada kalamazsın. West'i alırsam ne olacağını biliyorsun. Konuştuğu tek kişi Francis, o yüzden bunu kabullen."

Yalnız gitmek istemedi. Akıllıca bir hareket. Mason ona şey yapmazdı ama asla çok dikkatli olamazdınız.

"Peki," diye homurdandım, asansöre doğru yürüdüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ama onunla konuşmayacağım.

"Yapmak zorunda değilsin. Çeneni kapalı tut ve arkamı kolla."

Bana kızmış olsa bile, kalıp Scarlett'le konuşmak istiyordum. West önce onu kızdırmazsa, belki sonra konuşabilirdim. Onu geçtim, o bunu yapacaktı. Herif kemikli bir köpek gibiydi. Onunla oynamaktan zevk alıyordu. Francis'in West'i onun davasından uzak tutacağına güvenmiyordum. Ve Drake de onu hizada tutmak için orada olmayacaktı.

Umarım hala onun saçmalıklarını dinlemeyecek kadar kırgınsındır, tatlım.

Kızımız çok cesur ve güçlüydü. İstese dünyaya kafa tutabilirdi.

Asansör geldi. Drake ve ben içeri girdik, ben hâlâ kaşlarımı çatıyor ve başka bir yerde olmak istiyordum. Asansör inerken bana döndü.

"Kendini toparlamalısın, Başkan. Dün gece olanları hepimiz kabul ettik."

Kabul edip etmemem önemli değildi. Bu Scarlett'i incitti ve bundan hepimiz sorumluyduk.

"Onunla geçmiş hakkında ne zaman konuşacağız?"

"Kendi başına hatırlaması gerekiyor."

Kollarımı havaya kaldırdım.

"Ona yardım etmezsek nasıl hatırlayacak, ha? Onunla kalan tek bağlantısı biziz. Bizler. Biz onun ailesiyiz. Geri kalan her şey onlar tarafından yok edildi, mahvedildi."

Drake'in ifadesi düştü.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu benim için zor değilmiş gibi davranmayı bırak." "Bundan emin misin? yerden bakınca, bunu bilmiyormuş gibi davranıyorsun. konu o olunca umurumda bile değil." Asansörün kapıları açıldı.

"Şu anda bunun için vaktimiz yok," diye tısladı ve dışarı çıkmadan önce bana karanlık bir bakış attı.

Onu buraya geri çekmek ve aklımdan geçenleri ona anlatmak istedim, ama Mason karşısında bölünmeyi göze alamayacağımızı ben bile biliyordum. Drake'in Scarlett'in duygularını açıkça hiçe sayması beni rahatsız etmeye başlamıştı. O geri gelene kadar her şeyi kabul ettiğimi düşünmek delilikti. Ta ki bana daha önce tanıdığım kızıdan bir şeyler gösterene kadar. Bana kalbini gösterene kadar. Ve şimdi kendimi kaybetmişim. Tek istediğim . Onu içime çekmek.

Onu bana karşı hissetmek için. Gülüşünü duymak. İnleyişini ve adımı haykırışını duymak.

Ona aşık oluyorsun, bunu biliyorsun, değil mi? Aşık oluyorsun.

Asansörden çıkarken beynime siktir olup gitmesini söyledim. Drake, Tonya'nın boş masasına yaslanmış, diğer asansörün gelmesini bekliyordu. İçinde hepimizin tutkuyla nefret ettiği bir adam vardı. Bunun için çok iyi bir nedenimiz vardı. Yaptığımız her şey için iyi nedenlerimiz vardı. Dünya bunları doğru, adil ya da ahlaki bulmayabilirdi ama biz spor olsun diye öldüren akılsız yaratıklar değildik. Bazen öyle davransa da West bile değildi.

Pencereye yaslandım ve aşağıdaki şehre baktım. Manzara beni her zaman rahatlatırdı. Yukarıdan nasıl hükmettiğimizi hatırlatırdı. İnsanlığı her gün kırıntıları için çalışan karıncalar olarak görmekten asla vazgeçemedim. Onları ayakları altında tutmayı seven zenginler tarafından kontrol ediliyorlardı. İtaatkâr. Kapitalizm acımasız, affetmeyen bir hükümdardı. Azınlığa fayda sağlayan ve kitlelerin ayaklanmasını engelleyen bir hükümdardı. Bize, üzerinde şirketimizi kurduğumuz bir iniş pisti verdi. Yükseldik çünkü sistemi biliyorduk. Avantajımıza göre oynadık. Onu kandırdık. Şimdi arkamıza yaslanıp her şeyin yanışını izleyebiliriz.

İkinci asansörün kapıları açıldı. Mason'ın dışarı çıktığını görmek için tam zamanında döndüm, yüzü gök gürültüsü gibiydi.

"Nerede lan bu kız?" diye bağırdı, lobinin ortasında durduğunda yumrukları iki yanında kenetlenmişti.

Drake ona sadece tarafsız bir ifadeyle baktı. "Kim nerede?"

"Benimle taşak geçme Drake, Scarlett nerede!"

Drake yarı lakayt bir omuz silkti.

"Nerede olduğunu düşünüyorsun Mason?"

Scarlett'in pek haberi yoktu ama arkadaşıyla yıllar boyunca pek çok kez karşılaşmıştık. Çok basitti. O bizden nefret ediyordu. Biz de ondan nefret ediyorduk. Ve hepimizin onun Scarlett'e karşı bir şeyler hissettiğini bilmesi durumu daha da kötüleştiriyordu. O önce bizimdi. Her zaman da bizim olacaktı. Ne yaparsa yapsın, dördümüzle rekabet edemezdi. Scarlett onu asla bizim gördüğümüz gibi görmeyecekti. Asla. Ve hiç şüphesiz bu konuda çok huysuzdu. Muhtemelen bu yüzden ödül töreninde onunla dans ederken hepimizle alay etmişti. Kızımızla bir şansı olduğunu düşünmemizi istiyordu. Hiç şansı yoktu. Sıfır.

Bir gün, ona ne yaptığının gerçeğini öğrenecekti. Hepimize ne yaptığını. O zaman ondan nefret edecekti. Onun gerçekten ölmesini isterdi. Kadınımız dün gece Mason olduğunu sandığı zaman yaptığı gibi bıçağı onun göğsüne saplamaktan  ekinmeyecekti. Hayır, Scarlett onu kesmek için lanet baltayı kullanacaktı. Ve hepimiz onun yanışını hiçbir pişmanlık ya da suçluluk duymadan izlerdik.

SEKİZ

DRAKE

Mason Jones'a dik dik baktım çünkü adamın gözümü korkutmasına izin vermeyeceğimden emindim. Ne zamanımızı ne de ilgimizi hak ama bize başka seçenek bırakmamıştı. Binamızda olay çıkarmasını istemiyordum. Onunla burada, bizim bölgemizde uğraşmak daha iyiydi.

"O burada. Onu sen aldın."

Sıkılı yumruklarımı görmesini engellemek için ellerimi ceplerime sokarak Tonya'nın masasını ittim. Prescott beni Scarlett'in duygularını önemsememekle suçlamıştı. Önemseyordum. Bu kancığın onu fiziksel olarak incitmiş olması beni kızdırmıştı, ama bunu belli etmedim. Bu öfke ve kızgınlık duygularının dışarı çıkmasına izin veremezdim. İnsanlar genellikle West'in çok öfkeli olduğunu düşünürdü. Benim kendimi kaybettiğimi görmemişlerdi. Sakin ve kontrollü olabilirdim ama beni çok zorlarsanız pişman olurdunuz.

"Daha azını mı bekliyordun? O bizim."

Bana doğru bir adım attı, kahverengi gözlerindeki öfke içimde bir delik açmaya çalışıyordu ama ben etkilenmedim. Bana istediği kadar ters ters bakabilirdi ama bu gerçekleri değiştirmeyecekti. Bize ait olanı geri almıştık. Planımız bu ama koşullar değişmişti. Ve şimdi onun üzerinde tutabileceğimiz bir şeyimiz vardı, kadınıımızı hizada tutabilirdik. Onu burada, bizimle birlikte, olması gereken yerde tutabilirdik.

"O bir mal parçası değil."

"Gerçekten mi? İşverenleriniz son on yılını onun beynini yıkayarak bizim canavar olduğumuzu düşünmesi ve onu önemsiz ve anlamsız intikamları için kullanması için harcarken bunu söylemeniz komik. Bana onun onlar için nasıl bir mal parçası olmadığını anlatın, çünkü bilmek isterim."

Mason kekeleyerek sahte bir kahkaha attı.

"Sizler canavarsınız."

Çok ama çok yavaşça gülümsedim, ellerimi ceplerimden çıkarıp açtım.

"Öyle ? Lütfen söyle bana, bizi böyle yapan nedir?" Parmağını bana doğru uzattı.

"Nedenini biliyorsun."

Küçümsedim ve çenemi ovuşturdum. Etrafa suçlamalar savurmak , yapabilirdi. Ama bu onları dinlemek zorunda olduğumuz anlamına gelmiyordu.

"Teoriler ve komplolar kesin gerçekleri oluşturmaz, Mason. Bizi bir şeyle suçlayacaksanız, kanıtınız olsa iyi olur."

Gözlerindeki ateş daha küçük bir adamı ürkütebilirdi ama Mason beni korkutmadı. Aksine, onu yalanların ve hilelerin arkasına saklanan bir ahmak olarak görüyordum. Usta bir manipülatör olabilirdim ve bununla gurur duyuyordum ama bu adam iyi biri gibi davranıyordu. İşte burada çizgiyi çektim. İyi olmak lanet bir numaraydı. Ve nefret ettiğim bir şeydi.

"Ne yaptığını biliyorsun. Orada durup masummuşsun gibi davranabilirsin ama ben biliyorum. Biz biliyoruz."

Gülmek istedim. Evet, neden bahsettiğini biliyordum ama bilmesine izin veremezdim. Bu sırları açığa vurmaya kadar kendimi koruyordum. Kendimi masum olarak tanımlayacağım son şeydi, bu yüzden bu ifadeyle yanlış ağaca havlıyordu.

"Şüpheleriniz için *çok* ikna edici bir durum yaratıyorsunuz. Size nasıl inanmazlar?"

Prescott homurdandı. Mason, Prescottun pencerenin yanında durduğunu yeni fark etmiş gibi ona ters ters baktı.

"Siktir . Bana nerede olduğunu söyle."

Prescott ona doğru bir adım attı, mavi gözleri karardı.

"Sanki onun nerede olduğu gerçekten umurundaymış gibi. Sadece değerli postunu kurtarmaya çalışıyorsun."

"Scarlett'e sizden çok daha fazla değer veriyorum."

Prescott hafifçe kamburlaşmıştı ama tam boyuna doğru doğruldu. Çoğu insan gibi o da Mason'ın üzerinde yükseliyordu.

"Onu önemsiyorsun, değil mi? Bu yüzden mi ona zarar verdin? Morlukları gördüm ve hiç etkilenmedim."

Mason bir adım geri çekildi, kaşları çatılmıştı.

"Ne çürüğü?"

Prescott alay etti.

"Sanki bilmiyorsun."

Mason'un yüzündeki şaşkınlık çok belirgindi. Cuma sabahı Scarlett ona ne yaptığını göstermemiş miydi? Onları dün gece depoda, West kolunu kaldırdığı zaman görmüştük. Kanıtı kendi gözlerimizle görmüştük. Prescott bu konuda yalan söylemezdi ama görüntü retinalarıma kazınmıştı. Mason o çürükleri öfkeyle yapmıştı. Ve o pisliğe şüpheyile yaklaşmaya meyilli değildim.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Kolundaki çürükler," dedim. "Bize canavar diyorsunuz ama ona kötü davranan biz değiliz Sizden uzaklaşmak istedi."

Mason bir adım daha geri çekildi. Gözlerinde acı parladı. Güzel, yaptığı şey için acı hissetmeliydi. Keşke adamı durduğu yerde deşebilseydim. Onu yok etmekten büyük zevk alırdım. Adamı parça parça ayırırdım. Lanet olası canını alırdım, çünkü sebep olduğu onca boktan şey için buna borçluyduk.

"Sana böyle mi söyledi?"

Prescott ona, "Sana ihtiyacı yok," diye . "Ondan uzak dur."

"Sanki ağzınızdan çıkan her şeye inanacakmışım gibi. Sizler bir avuç yalancı, hilekâr, katil pislisiniz. Büyüdüğünüz bataklığa aitsiniz."

Prescott dişlerini sıktı. Mason onu etkilemeye başlamıştı. Ona bir bakış attım ve tekrar pencereye doğru geri çekildi. Bakışlarım tekrar Mason'a döndü. İşçi sınıfı bir ailenin çocuğu olarak lanet olası bir bataкта doğmuş olabilirdik ama artık zengindik. Hiç yoktan çalışarak yükselmıştik. Ve bunu kızımızı geri almak için yaptık.

"Ne istersen düşünebilirsin Mason," dedim sesimi alçaltarak. "Bu gerçekleri değiştirmez. Onu bizden çaldın. Ve bunu öğrendiğinde seni asla affetmeyecek."

Mason sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi ikimizin arasına baktı.

"Neden ona kim olduğunu söylemedin?"

"Senin için ne önemi var, ha?"

Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmeyi hak etmiyordu. O sadece lanet olası Carver'lara rapor verirdi. Ne ona ne de Scarlett'e bir şey anlatacak kadar aptal değildik.

"Madem onu bu kadar çok geri istiyorsun, neden ona gerçeği söylemiyorsun? Neden tüm bu oyunları oynayıp onunla oynuyorsun?"

Neredeyse gülecektim. İşverenlerinin bir ajanıydı. Kendi başına hatırlayana kadar müdahale etmeyecektik. Bunun bir anlamı olmazdı. Scarlett bize inanmazdı. İnanması için bir neden yoktu. O şerefsizler ona bizim onun düşmanları olduğumuzu öğretmişken. İndirmesi gereken insanlar. Ve eğer bunu göremiyorsa, o zaman aptalın tekiydi.

"Size cevap vermiyoruz. Sebeplerimiz kendimize ait."

"Yani hepsi bu mu? Onu sadece tutuyor musunuz?"

"Hakkınızdaki imajını tamamen yok etmemizi istemiyorsanız, arkanızı dönüp gitmenizi öneririm."

Asansörün kapısına dayanmış, ikimizden de tamamen uzaklaşmıştı.

"Ona söyleme."

Ona

gülümsedim.

"Ondan uzak dur, biz de senin küçük sırrını saklayalım."

Mason asansörü çağırmak için düğmeye bastı. Hiçbir yere gitmediği için kapılar hemen açıldı. İçeri girdi, gözlerinde nefretle beni izliyordu. Benden istediği kadar nefret edebilirdi. Scarlett'e yaptığı şey benim ya da diğerlerinin yapabileceğinden çok daha kötüydü.

"Bu iş daha bitmedi, Drake."

Kapılar kapanırken son sözleri bunlar oldu. Gözlerimi devirdim ve Prescott'a baktım.

"O bir sorun olacak." Prescott

bana sert bir bakış attı.

"Ve? O ve tüm lanet dünya şu anda bir sorun olabilir. Onu o pislikten daha çok önemsiyorum."

Hiç şaşırmadım. Sakinleşmemişti. Mason'ın sözleri muhtemelen her şeyi daha da kötüleştirmişti.

"Bunu şimdi mi yapacağız?"

"Kesinlikle yapacağız."

İçimi çektim ve başka tarafa baktım.

"Hatırlamasına nasıl yardımcı olabiliriz, Pres? Buraya ilk girdiğinde bizi tanımadıysa, şimdi yapacağımız herhangi bir şey durumu nasıl değiştirecek?"

Biz tıp uzmanı değildik. Scarlett'e kim olduğunu hatırlatmak kolay ya da basit bir iş olmayacaktı. Ve geri tepebilirdi. Prescott risk almayı seven biriydi. Tüm olası sonuçları bilmem ve işler kötü bunları nasıl hafifletebileceğimi çözmem gerekiyordu. Birçok yönden, ben

Prescott'un tedbiri elden bırakma yeteneğine hayrandım. Başarımızın büyük bir parçasıydı. Ama Scarlett şans değildi. O bir insandı. Bizler karmaşık varlıklardık. Onunla uğraşırken daha temkinliydim.

"Çoktan başladı, Drake. Doğru yöne itilmesi gerekiyor. Gördüğü şeylere güvenmek için. Şu anda onların gerçek olup olmadığını söyleyemez." Gözlerim tekrar ona kaydı.

"Size tam olarak ne hatırladığını söyledi mi?"

"Şey, hayır ve şimdi her şeyi ettim, bu konuda bana güvenmeyecek. Francis'in denemesini sağlamamız daha iyi olur."

Son kısmı, sözlerinin arasından akan azımsanmayacak bir kızgınlıkla söylemişti. Scarlett'in geceyi birlikte geçirmek için Francis'i seçmiş olmasından dolayı kızgın olduğu belliydi. Tam olarak Francis'in suçu değildi. Onun gözünde kötünün iyisiydi. West onu öldürmeye zorlamıştı, daha sonra onunla yatarak onu kızdırmıştım ve Prescott da ona olan güvenine ihanet etmişti. Francis bize kıyasla lanet bir azizdi.

"Onunla konuşacağım."

"Sen de onu umursuyormuş gibi davranmaya başlamalısın. Onu geri isteyip istemediğini bile merak etmeye başladım."

Ona cevap vermedim ya da tek bir şey kanıtlamak zorunda değildim. "Eğer umursamadığımı düşünüyorsan, bu senin suçun."

Alay etti.

"Francis bunu açıkça ifade ediyor, ben de öyle. West bile kendi berbat yöntemiyle ona ne kadar aşık olduğunu tüm dünyaya gösteriyor, ama sen... orada oturup hiçbir şey yapmıyorsun. Hayatında bir kez olsun duygularına sahip çık Drake, çünkü tüm bunları içine atmanın sana sadece acı getirdiğini biliyorsun. Geceleri ne kadar az uyuduğunu bilmediğimizi mi sanıyorsun? Hepimiz biliyoruz."

Ve bu sözlerle birlikte asansöre doğru yürüdü ve elini düğmeye vurdu. Bunları öfkeyle söylemiş olabilirdi ama bu sözler on ikiden vuruyordu. İçime atıyordum. Geceleri beni rahatsız ediyor, keşkeler ve olabileceklerle uyutmuyordu. Duygularım hakkında konuşmak yaptığım bir şey değildi. Ondan beri... ondan beri. Ve şu anda Scarlett'e güvenmiyordum. Beni hatırlayamazken olmazdı.

Belki de Prescott haklıydı. Belki de daha fazla zorlamamız gerekiyordu. Kaybettiği anıları hatırlamasına yardım etmeliydik. Ama bunu yaparsak, o gece olanlar için dördümüzden nefret eder miydi? Korkunç olaylar zincirini başlattığımız ve hayatını mahvettiğimiz için bizi suçlar mıydı?

Sanırım cevaplamam gereken asıl soru şuydu... *Scarlett'i eski haline döndürmek için her şeyi riske atmaya hazır mıyım?*

DOKUZ

BATI

Ben bir fincan kahveyle mutfaktaki tezgâha uzanırken Francis kahvaltı hazırlamaya koyulmuştu. İçine bir şey katmamıştım ama bana bakışlarına bakılırsa içtiğimden şüpheleniyordu. Viskiye ilk kez saat ondan çok önce başlamıyordum ama şu anda duygularımı içkiye ya da uyuşturucuya gömmeye ihtiyacım yoktu. Dün geceden sonra olmaz. Kan ve korku kokusunu aldıktan sonra olmazdı. Ve hayatım boyunca istediğim kadının pervasız bir öfke ve hiddetle bir adamı bıçaklayarak öldürmesini izledikten sonra.

Scarlett bir kraliçeydi. Kendi başına bir hükümdar. Onun basit doğasına teslim oluşunu izlemekten daha tatlı bir şey olamazdı. Kendisine haksızlık ettiğini düşündüğü bir adamı yok etmek. Diğerleri onun adama ne bağırıldığını fark etmemiş olabilirlerdi ama ben fark ettim. Mason'a yalancı demiş ve onu kurtarmadığını söylemişti. Bu beni son on yıldır Carver'ların evinde neler olup bittiği konusunda kuşkulandırdı. Ona açıkça sormayacaktım. Sırlarını bana açıklamak istemezdi ama bu beni daha az meraklı yapmazdı. Bir şekilde bu işin iç yüzünü öğrenecektim... eninde sonunda.

"Aşağı indiğinde Scarlett'i kızdırmayı mı planlıyorsun?" Başımı

Francis'e doğru eğdim ve ona sııttım.

"Bunu hiç düşünmemiştim."

Gözlerini devirdi, çaydanlığı açtı ve ocağın yanına geri döndü.

"Dün gece ona yaptıklarımızı göz önünde bulundurarak onu biraz rahat bırakmanızı tercih ederim."

"Bunu tercih ederdin, değil mi? Frankie, bu bende tam tersini yapma isteği uyandırıyor."

Bu bana bir kaş çatma kazandırdı.

"Neden her zaman bu kadar kavgacı olmak zorundasın? Her şeyin şiddetle sonuçlanması gerekmiyor."

Omuz silktim. Bu benim varsayılanımdı. Ve o yanıliyordu. Şiddet günümün en güzel yanıydı. Savaşan ruhumu besliyor ve beni bir bütün yapıyordu.

"Ayrıca, bana öyle demeyi bırak." "Kıçına ne girdi?"

Bana döndü, yüzünde lanetli bir ifade vardı. "Dün gece söyledi."

"Ne dedi?"

Ellerine baktı ve sesi yumuşadı.

"Bana Frankie dedi ve bunun farkında bile değildi. Tıpkı eskiden olduğu gibi beni tersledi. Birkaç saniyeliğine gerçek Scarlett'i gördüm. Aynı anda hem şaşırtıcı hem de ruhumu mahvediciydi."

Francis genelde benimle kalpten kalbe konuşmazdı ama neden bahsettiğini anlamıştım. Ona Frankie demesi onun için çok önemliydi. Scarlett buna izin verdiği tek kişiydi. Ve belki de bizi hatırlamaya başlamıştı.

"Ona bu konuda bir şey söyledin mi?"

"Hayır. Zaten kâbusu yüzünden çılgına dönmüştü, daha da kötüleştirmek istemedi."

Ben olsam böyle davranmazdım ama belki de bu konuda yorum yapmaması en iyisiydi. Ben bir boka balyozla vurma eğilimindeydim ama Francis hayattaki her şeye daha incelikli yaklaşırdı. Alçakgönüllüydü ve bu onu çok tehlikeli yapıyordu. Bunu ben bile kabul edebilirdim.

Odanın diğer ucundan onu merdivenlerden inerken gördüm. Üzerinde bir tişört ve şort vardı. Uzun, dalgalı saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve gözleri bana dikilmişti. Yüz ifadesi ekşidi, ağzı inceldi. Sırıttım. Beni çoktan yemlemişti ve tek kelime bile etmemişti.

Scarlett odanın içinde yürürken gözleri benden uzaklaşıp Francis'e kaydı. Francis onun ayak sesleri üzerine başını çevirdi ve ona gülümsedi. Doğruca Francis'in yanına gidip kolunu onun beline dolayarak kolunun altına girdiğinde yumruğumu sıktım.

"Günaydın," diye mırıldandı. "Günaydın, iyi misin?"

Başını salladı ve bana bakarken yüzünü onun göğsüne bastırdı. Neredeyse alay ediyormuş gibi hissettim. Bana onu elde edemeyeceğimi gösterme şekli.

dikkat. Neredeyse başımı sallayacaktım. Scarlett bu oyunu oynamak istiyorsa, öyle olsun. Yakında pişman olacaktı.

"Aç mısın?"

"Mmm." Onun göğsüne sokuldu. "Evet."

Francis ona kaşlarını kaldırarak baktı ama neden ona karşı aşırı sevecen davrandığını sormadı.

"Sana bir şeyler hazırlayayım."

Buzdolabına doğru yürümek için kendini dikkatlice onun elinden kurtardı. Tezgâha yaslandı ve ayaklarına baktı. "Beni

kışkındırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum.

Başını kaldırdı ve gözlerini kıstı. "Hayır.

Duyguların umurunda bile değil." "Mmm, sana inanmıyorum."

Ve işte oradaydı, benim saçmalıklarımı kabul etmeyecek olan alingan kadını. Kaşlarını çatması ve bana doğru adım atması alt dudağına yalamama neden oldu.

"Benimle sorunun ne?"

"Burada Frankie'yle aşırı samimiyet kuran sensin, bir yandan da sanki bu konuda bir şey yapacakmışım gibi bana bakıyorsun. Ben sadece bariz olanı söyledim."

Açık sözlülüğüm karşısında hazırlıksız olduğu her halinden belliydi. Scarlett şimdiye kadar benim lafı dolandıran biri olmadığını öğrenmiş olmalıydı.

Francis'i bana bakarken yakaladım. Sanki Scarlett'i hiç kızdırmayacakmışım gibi. Onun patlamasını seyretmek çok eğlenceliydi.

"Seni kışkırtmak isteseydim, bana dokunabilecek onaylı erkekler listende olmayan rastgele bir erkeğin üzerine atardım."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle." Omuz silktim.

"Devam edin... Sonuçlarından hoşlanmayacağınızı garanti ederim, ama her neyse, bu sizin seçiminiz."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp bana baktığında neredeyse uzanıp ona dokunacaktım, o ela yeşili gözlerindeki ateş kafamda bir delik açıyordu.

"değilmiş gibi davranıyorsun ama umurunda biliyorum."

"Zaten bir uyarı aldın Scar, yoksa seni onca insanın önünde nasıl boşalttığımı unuttun mu?"

Yanaklarının kızarması parmağımı kolunda gezdirmeme neden oldu. Ne kadar yumuşak, küçük, narin bir şeydi. İçinde benim savaşımları yatıyordu. Benimle savaşa girecek olan kadın. Sahip olduğu her şeyle üzerime gelen kadın.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Hoşuna gitti ve işte sihirli parmaklarımdan daha fazlasını istiyorsun. Tek yapman gereken istemek... Tabii başka bir şey istemiyorsan, hmm? Belki de amın yarak istiyordur, öyle mi?"

"Senden bir şey istemek yerine kırık camların üzerinden geçmeyi tercih ederim." Başımı salladım ve elimi tekrar yanıma indirdim. "Yalancı."

Bana doğru bir adım daha attı, vücudu neredeyse benimkine değecekti.

"Dün gece bana dokunmamanı söylediğim ve sen beni istediğin için suratının asık olduğunu düşünüyorum."

Ona baktım.

"Eğer seni isteseydim, sana sahip olabilirdim, Scar. Sen benimsin."

Elini kaldırıp boynuma dolamadan önce bir saniyelik bir duraksama oldu. Minik parmakları sıkı ve yüzündeki parıltı ne yaptığını sandığını merak etmemi sağladı.

"Bana sahip olmak istiyorsun, ha? Senin olmamı mı istiyorsun?" diye bağırdı. "Peki, benim de sana sahip olmama ne dersin? Bu tam burada, benim."

Lanet olsun, ne yarattım ben? Lanet bir canavar... ve ben onu seviyorum.

Bana karşı koyduğu için onunla gurur duyduğumu söylemeyecektim. Bu saldırgan ve bölgeci Scarlett'i ne kadar sevdiğimi de. Onun atılganlığı beni tahrik ediyordu. Onu mutfak adasının üzerine yatırıp anlamsızca becermek istiyordum. Ama bu saçmalıkların hiçbirisi için onu ödüllendirmeyecektim.

Yavaşça başladı, kahkahalarım odada yankılanana kadar içimde fokurdadı. Ben onun küçük gösterisiyle eğlenirken o bana daha sert baktı, elini uzaklaştırmaya bile çalışmadı.

"Hiç komik değil! Bu tam da bana yaptığın şey."

Ellerimi arkamdaki tezgâhın üzerine koydum ve kıkırdamaya devam ettim. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

Asansörün kapıları açıldığında Drake ve Prescott dışarı çıktılar ve önlerindeki manzarayla karşılaşınca duraksadılar.

"Burada neler olduğunu bilmek istiyor muyum?" Drake kanepeye doğru yürürken ellerini ceplerine sokarak sordu.

"Scar biraz... sahiplenici olmaya başladı, değil mi?"

Ondan aldığım tek yanıt bir başka bakış ve hayal kırıklığı dolu bir ciyaklama oldu. Elimi uzatıp parmaklarımı boynunda gezdirdim ve nefes almasını sağladım.

"Sorun değil Scar, bu küçük taşkınlığın için seni cezalandırmayacağım," diye mırıldandım. "Gerçekten çok şirin, yoldan çıkabileceğimden endişeleniyorsun."

Ağzı açık kaldı.

"Affedersiniz?" diye tısladı bir an sonra.

Elim yanağına gitti ve normalde hiç kullanmadığım nazik bir özenle çenesini okşadı.

"Benim çıkarlarım sadece ve sadece seninle, bu yüzden korkmana gerek yok."

"Eğer umursadığımı düşünüyorsan-"

Başparmağımı ağzının üzerine bastırarak sözlerini durdurdum.

"Önemsediğini biliyorum." Daha yakına eğildim. "Hiçbirimiz bir yere gitmiyoruz, Scar.

Başka kimseyi istemiyoruz."

Gözlerini kırıştırdı. Sonra kendini tuttuğum yerden çekti ve elini göğsüne bastırarak şaşkınlıkla bana baktı.

"Neden... neden iyi davranıyorsun?" diye fısıldadı.

Ona cevap vermedim, sadece göz kırptım. Ne yapacağını bildiğini sanmıyorum. Muhtemelen sinirlenip onu tehdit etmemi bekliyordu ama bu çok daha eğlenceliydi, oyunumun ne olduğunu anlamaya çalışmasını ve başarısız olmasını izlemek.

Scarlett benden uzaklaştı ve onun yerine Francis'in yanına gitti. Onu yemek masasına götürüp oturturken ve önüne bir tabak koyarken bana gözlerini devirdi. Scarlett yemeğine yumuldu ama beni izlemeye devam , sanki yaptığım her şey onu şaşırtmış gibi kaşları çatılmıştı.

Yemeğini bitirdiğinde başını kaldırdığında Prescott'un ona baktığını gördü. Asansörün yanında durmuş, yüzünde üzgün bir köpek yavrusu ifadesiyle onu izliyordu. Kızın gözlerinde acı parladı. Francis tabağını alıp mutfağa götürüp bulaşık makinesine yerleştirirken ikisi birbirlerine bakmaya devam etti. Francis kızın yanına geri döndüğünde, kız yüzünde kararlı bir ifadeyle ona döndü.

"Dün gece ne hakkında konuştuğumuzu biliyor musun?" Francis kaşlarını çatı.

"Pek çok şey hakkında konuştuk."

Uzandı ve bir elini onun koluna koydu.

"Bağlama olayı."

Sanki hepimizin önünde bu konuyu açacağını düşündüğü son şeymiş gibi ensesini ovuşturdu.

"Ne olmuş ona?"

Ayağa kalktı ve elini onun göğsüne koydu, gözlerinde hınzır bir bakışla ona gülümsedi.

"Bana daha fazlasını göstermek ister misin... şu anda olduğu gibi?" "Ne olduğunu düşündüğümü mü soruyorsun?"

Scarlett ona doğru eğildi.

"Beni bağlamayı ve dün gece hayal ettiğin her şeyi yapmanı istiyorum."

Francis ayaklarının üzerinde kayarak odaya bakarken, bir kızın ona karşı bu kadar küstahça davrandığını hiç düşünmemiştim. Bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde Scarlett hâlâ ona bakıyordu.

"Bunu yapabilirim."

"Güzel."

Sonra elini tuttu ve onu merdivenlere doğru çekti, başka kimseye bakmadı bile. İfadesini vermişti. Bana, Drake'e ve Prescott'a büyük bir siktir çekmişti. Bunun için onu suçlayamazdım da.

Onlar gözden kaybolana kadar Prescott asansörden uzaklaşıp Drake'e doğru yürüdü ve yanına oturdu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını çattı.

"Çok mu kıskandın?" Ben sordum.

"Siktir git West. Onunla ne isterse yapabilir." "Bence bunu bilerek yaptı," dedi Drake.

Prescott ona hançerlerini gösterdi, bu da ikisinin Mason'la konuşmanın ötesinde bir şeyler konuştuğunu düşünmeme neden oldu.

"Öyle mi?" Drake'e bir el salladım. "Bize nedenini söyleyecek misin?" Ben zaten biliyordum ama onun da fark edip etmediğini bilmek istiyordum.

"İkinize de çok kızgın..." Prescott kaşını kaldırdı.

"Ve ben. Neler görmemizi istiyor." "Ben zaten ne kaçırdığımı biliyorum," diye mırıldandı Prescott.

Daha önce damarına bastığım için onu kendi haline bırakmaya karar verdim. Prescott açıkça hiçbirimizle havada değildi.

"Bence bırakın Frankie eğlenebildiği kadar eğlensin, Chelsea'yle yaşadığı onca şeyden sonra buna ihtiyacı var."

Drake beni tamamen görmezden gelerek Prescott'a döndü. "Söylediklerini düşüneneğim, tamam mı?"

Prescott cevap vermeyince Drake iç geçirdi ve yüzünü ovuşturdu. Bu ikisinin ne hakkında tartıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tahmin edebiliyordum. Ve bu, uğruna her şeyi feda ettiğimiz kadındı.

Scarlett artık evimizin daimi bir üyesi olduğuna göre, evimizin tamamen olmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. O ve diğerleri ne düşünürse düşünsün, onun tekrar gitmesine izin verecek değildim. Kim olduğumuzu hatırlayamasa bile o buraya, bize aitti. Ve gerekirse ona hatırlamasını sağlayacaktım.

Scarlett'siz bir hayat yaşamaya değmezdi. Bilmem gerekirdi.

ON

FRANCIS

Scarlett beni yukarı sürüklerken, aslında ne istediği konusunda kuşkuluydum. Onun ve Prescott'un bakışlarını görmüştüm. İfadelerindeki incinmişliği. Bunu konuşmaları gerektiğini düşünsem de, henüz bir gün bile olmamıştı. Zamana ihtiyacı vardı. Prescott'un aralarını düzeltmek için her şeyi yapacağından emindim. O hayatımıza geri döndüğünden beri değişmişti. Diğer insanlara karşı değil ama ona karşı daha yumuşaktı. Prescott'u en son yumuşak olarak tanımlardım, daha çok kendine düşküncü. Ne olursa olsun, ondan öç almak istediğini düşünmeden edemiyordum.

"Yara."

Odama giderken koridorun yarısında durdu ve merakla bana baktı. Ona Scar dememi söylemişti. Belki öyle yaparsam bana tekrar Frankie diyebilirdi. Bu düşünce kalbimi küt küt attırdı.

"Öyle mi?"

"İstedğin bu mu? Bunu sadece onları kızdırmak için söylemedin değil mi?"

Neden sorduğum benim için bir gizemdi, ama büyük bir parçam onun gerçek hislerini gerçekten önemsiyordu. Artık onun hakkında ne bildiğimi biliyordum. Dün gece bana açıkladığı şeyi. Scarlett'in son on yıldır hayatında pek fazla söz sahibi olmadığı açıktı. Biz ondan daha da fazlasını almıştık. Sanırım inadına benimle yatmasını da istemiyordum. Beni ben olduğum için istemesini istemem delilik miydi?

Arkasını döndü, elimi daha sıkı kavradı ve beni çekti. "Yalnız olsaydık sorar mıydın?"

"Hayır."

Scarlett başını yana eğdi.

"Seni ilk gördüğümde ne düşünmüştüm biliyor musun?" Başımı salladım.

"Tuhaf bir aşinalık hissettim, sanki seni bir şekilde tanıyormuşum gibi, ki bu çok aptalca... Sonra seksi olduğunu düşündüm ve seni öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Ve sen bana evimi hatırlattın çünkü elma ve tarçın gibi kokuyorsun." Uzun bir süre gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. "Yani cevabım evet, bunu istiyorum ama onları kızdırmak için önlerinde de sordum. Bu sana karşı olan hislerimi değiştirmiyor... özellikle de dün gece zorunda olmadığın halde benimle ilgilendikten sonra. Beni duşta ağlamaya bırakabilirdin ama . Beni güvende hissettirdin Francis. Yaptığım şey yüzünden üzgün olduğum için kendimi aptal gibi hissetmedim. Senin de suç ortağı olduğunu biliyorum ama kendi mutsuzluğumda boğulmama izin vermemen kendimi sana daha yakın hissetmemi sağladı."

Ona doğru bir adım attım, vücudum onunkine değdi. Ona tam olarak güvenmesem de, sesinde ya da yüz ifadesinde en ufak bir sahtekârlık izine rastlamadım. Ve içindeki bir şeyin beni hemen tanımış olmasından duyduğum memnuniyete engel olamadım.

"Beni öpmek fantezini gerçekleştirdi mi?"

"Hayal edebileceğimden çok daha fazlasını."

Boştaki elimle uzanıp dalgalı saçlarından bir tutamı parmağıma doladım.

"Seni tekrar öpmemi ister misin?"

Başını salladı, o güzel gözleri karardı. Gözlerim ağzına gitti.

"Ya öptüğüm tek dudaklar bunlar olmasaydı?"

Ürperdi, açıkça bu fikre katılıyordu. Birçok kez onu bağlamayı hayal etmiştim, böylece ağlayıp zevkin bitmesi için yalvarana kadar ona ziyafet çekebilecektim. Şimdi bunu gerçeğe dönüştürebilirdim. Zincir kullanmayacaktım. Chelsea'yle yaşadıklarımın sonu kendime pek güvenmiyordum. Ama vücudunu zorlamak için başka yöntemler de vardı. Onu bağlayabileceğim başka yollar. Bunu düşünmek bile beni inletiyordu.

"Gel o zaman."

Scarlett onu koridorun sonuna kadar çekmeme ve yatak odama götürmeme izin verdi. Kapıyı kapattım ve ona döndüm.

"Soyun. Sana çıplak ihtiyacım var."

Yutkundu ama tişörtünü çıkararak itaat etmeye başladı. Gardırobuma doğru yürüdüm ve kapaklardan birini açtım. Bütün bir bölüm

iplerime ve zincirlerime adadım. Oynamak için ihtiyacım olan birkaç ip setini çıkardım ve onları yatağa götürüp yorganın üzerine serdim.

Scarlett giysilerini çıkararak yatağa doğru ilerledi ve bazı eşyalarını koymayı düşündüğüm çekmecelerin üzerine yerleştirdi. Sırtı bana dönük olarak yatağın üzerine diz çöktürdüm.

"Saç bağın var mı?" Parmaklarımı kollarında gezdirerek sordum. "Evet, çantamda bir tane var."

Yatağımın başucuna bırakmıştı, ben de gidip arayıp buldum. Geri dönüp saçlarını dağınık bir şekilde topuz yaptım. Ayağıma dolanmazsa işim daha kolay olacaktı.

"Eğer herhangi bir noktada çok sıkarsa ya da durmamı istersen, bana söylemelisin, tamam mı?"

Bana bakmak için döndü.

"sana durmanı söylesem ama gerçekten durmanı istemesem?"

Bitmesi için bana yalvaracağı düşüncesiyle biriken tükürüğümü yuttum.

"Güvenli bir kelime o zaman. 'Kırmızı' dersin dururum. Ayrıca yatağın ortasına doğru ilerleyin."

Yatağın ortasına doğru kaymadan önce bana başıyla onay verdi. İplerden birini aldım ve yatağın üzerine çıktım. Tavana cıvataladığım uzun bir metal çubuk vardı. Onun üzerinden ipi geçirdim ve sabitlemek için bir dizi düğüm attım. Halat iki ucundan aşağı sarkıyordu.

Scarlett'in arkasında diz çöktüm ve bir sonraki ipi aldım. Direktten aşağı sarkan ipe , göğüslerinin hem altından hem de üstünden birkaç kez doladım. Sonra kollarını arkadan çaprazladım ve onları da bir koşum takımı gibi ipe bağladım. Düğümler karmaşık ve düzenli bir şekildeydi, sadece göze hoş geldiği için değil, aynı zamanda güvende olduğundan emin olmak için. Omzunun üzerinden eğilerek göğüslerinin etrafındaki iplerin yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Ne kadar mükemmel göründükleri konusunda fazla düşünmemeye çalıştım. Özellikle de göğüs uçlarının nasıl çakıllı olduğunu.

İşini bitirmeden onu böyle görmek bile dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. İpler teninde girintiler oluşturuyordu ve bu çok güzeldi. Aletim fermuarımın içine girerken kendimi ayarlamak zorunda kaldım.

"Seni sikmeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin," diye mırıldandım kulağına. "Ama henüz bitirmedim."

Çenesini kavradım ve yüzünü bana doğru çevirdim. Onu öpüp sırtına bastırdığımda gözleri kocaman . Beni hissettiğinde inledi. Eğer bu kadar sabırlı , hemen şimdi domaltıp içine girerdim. Geri çekilirken gülümsedim.

"Ayağa kalkmanı istiyorum, tamam mı?"

Ayağa ve onun ayağa kalkmasına yardım ettim, sonra onu bara bağlayan ipi iyice sıktım. Şimdi zor kısım geliyordu, onu yukarı kaldırmak ve bacaklarını sabitlemek. Diz çökerek her bir kalçasının etrafına birer ip sardım, böylece onları barın etrafındaki ipe sabitleyebilecektim.

"Benim için bacaklarını bükmen gerekecek, tamam mı? İp senin ağırlığını bu yüzden endişelenme."

İstediğimi yaptı, ben de onu iplerden tutarak yere yatay hale gelene kadar yukarı çektim. Sonra onu bacakları bükülmüş ve sırtının üzerine kaldırılmış olarak yerine sabitledim. Amı benim için mükemmel bir şekilde sergileniyordu. Onu bütünüyle yutmak istiyordum.

"Bu iyi mi?" Bir adım geri çekilip yaptığım işe hayranlıkla bakarak sordum.

Bana bakmak için başını çevirdi.

"Evet, ip derime batıyor ama gerçekten acıtmıyor." "Mükemmel görünüyorsun."

Ve yaptı da. Daha fazlasını isteyemezdim. Düğümleri bu kadar iyi atabilmek ve birlikte oynadığım kadının güvende olduğundan emin olmak için çok pratik yapmam gerekmişti. Zincirler farklıydı ve Chelsea'yle işler bu yüzden bu kadar ters gitmişti. Şimdi onu düşünmenin sırası değildi. Scarlett'im önümde bağlıyken olmazdı.

Dizlerimin üzerine çökerek gülümsedim. Onu mükemmel bir yüksekliğe yerleştirmiştım. Parmaklarım iç bacaklarında gezinerek onu titretti. Parmaklarımın yerini dudaklarım aldı ve narin tenine öpücükler kondurdum. Sırada dilim vardı ve küçük güzel ağzından bir nefes çıkmasına neden oldu. Daha fazla bekleyemedim. Onun tadına bakmayı o kadar çok istiyordum ki.

Dilim dudaklarının arasına girdiğinde Scarlett inledi. İnledim, dilimi amının içine daldırırken kalçalarını tuttum, her yerinde onun özünü istiyordum. Tek düşünebildiğim onun ne kadar lezzetli olduğu ve adımı haykırmasını istediğimdi. Bu sonsuza kadar tutmak istediğim bir andı çünkü onunla aramızdaki bu huzurun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Geçmişinin yavaşça, ama kesinlikle çözüldüğünü görebiliyorken değil. O o geceyi eninde sonunda hatırlayacaktı.

Bizi hatırla. Ve bu bir felakete dönüşebilirdi ama ona gerçeği borçluyduk. Sonsuza dek karanlıkta kalmayı hak etmiyordu.

Parmaklarım içine girerken dilim klitorisini aradı. Scarlett kıpırdandı ve inledi, ama bir elimle onu sabit tutarken diğer elimle her saniye daha da ıslanan küçük tatlı amına girip çıkıyordum.

"Siktir," diye inledi. "Durma."

Neyi sevdiğine odaklandım, dilimi belli bir şekilde hareket ettirdiğimde daha yüksek sesle inlemesine bakarak bunu değerlendirdim. Sanki sınıra yaklaşmış gibi daha çılgınca hareket etmeye başladı. İşte o zaman hafifçe geri çekildim, henüz boşalmasını istemiyordum. Hayal kırıklığıyla bir çığlık attı.

Yakında Scar, yakında gelmene izin vereceğim ve seni beklediğim için mutlu olacaksın.

İplerde sallanmaya ve düpedüz yalvarmaya başlayana kadar çekmeden önce onu kenara yaklaştırmaya devam ettim. Tam da istediğim gibiydi. Tamamen muhtaç ve kendini kontrol edemeyen.

"Francis, lütfen," diye sızlandı. "Lütfen, dayanamıyorum, lütfen. Bırak geleyim. Buna ihtiyacım var."

"mi?" Yüzümü tekrar amına gömmeden önce mırıldandım. "Evet!"

Kahretsin, bu çok fazla, lütfen boşalmama izin ver."

Sesindeki sefalet beni kıkırdattı. Gecikmiş haz benim olayımdı, ama daha önce bunu deneyimlemek zorunda kalmamıştı. Onun açlıktan ölmesini ve serbest kalmak için çaresiz olmasını istiyordum.

"Bunu hak ettiğinden emin değilim," dedim ona, parmaklarımı içinde daha derine sokarak. "Benim için yeterince muhtaç görünmüyorsun."

Dudaklarından yayılan alçak ses beni besledi.

"Lütfen."

Dilim klitorisinin üzerinde daha hızlı hareket ederek onu sınıra yaklaştırdı, ama bu sefer onu uzaklaştırmadım. Hayır, içinde birikmesine izin verdim ama düşmesini engelledim. Pantolonu ve çığlıkları odanın içinde yankılanıyordu, sanki artık konuşamıyordu ve hayvani bir şekilde ihtiyaç duyuyordu. Ben de ona izin verdim. Onun parçalanışını ve benim lanet dokunuşum altında düşüşünü izlemek sihirliydi.

Vücudunun iplerin arasında titreyişini. İnlemeleri. Tutkusunun sancıları içinde adımı söyleme şekli. Hepsi çok güzeldi. Ve bir taneyle bitmedi. Hayır, onu olana kadar arka arkaya hızlıca boşalttım. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu ve ipler

Derisinin her yerinde izler vardı. Sonra onu bıraktım, nefes nefese kalıp göğsü kabarıırken bağlarının içinde asılı kalışını izledim.

"Francis," dedi birkaç dakika sonra boğuk bir sesle. "Lütfen bırak beni."

İplerde asılı dururken onu sikmeyi planlamamıştım, bu yüzden isteğine izin verdim. Vücudunu yatağa indirmeden önce dikkatlice bacaklarını indirdim. Bana bakmadan önce uzun bir dakika boyunca kolları hala arkadan bağlı bir şekilde orada yattı. Uzandım ve parmağımı gözyaşı izlerinden birinde gezdirdim. Sonra daha da yaklaştım ve dudaklarımı yanağına bastırdım.

"Şimdi seni becereceğim Scar," diye fısıldadım. "Ve sen tekrar üzerime boşalana kadar durmayacağım."

ON BİR

FRANCIS

Yataktan kalkıp elbiselerimi çıkarırken Scarlett tek kelime etmedi. Aksine, beni izlerken gözleri karardı, bu da gördüğünden hoşlandığını düşünmeme yol açtı. Yatağa geri döndüğümde, sırtındaki ipi kavradım ve onu dizlerinin üzerine çekerek yatak başlığına yaklaştırdım.

Elleri bağlı ve şey yapamayan bir kadın görmek gibisi yoktu. Onun çaresizliğiyle ilgili bir şey beni harekete geçirdi. Onu besleyen tek el ben olacaktım. Ona cinsel haz ve zevk veren kişi. Yapabileceği tek şey merhamet etmem için bana yalvarmaktı, ona istediğini vermem için, çünkü bunu kendi başına yapamazdı.

Yatak başlığına yaslandım ve kucağıma oturması için onu kucağıma çektim. Scarlett kollarını kullanamadığı için dengesizdi, ama onu dik tutmak için ipi kavradım. Diğer elim kendimi konumlandırabilmek için sikime gitti.

"Otur."

Scarlett benim yardımımıla kendini sikimin üzerine bıraktı. Düşmesine izin vermedim. Defalarca boşalmasını sağladıktan sonra amcığı sıırıslıkla olmuştu ve kolaylıkla içine kaymama izin veriyordu. İpi bir çapa olarak kullanarak, elimi boğazına dolamak için sikimi bıraktım. Avucuma karşı yutkunarak beni gülümsetti.

Elimi göstererek, "Bunu da beğendin mi?" diye fısıldadı.

Boğazını sıkmaktan bahsettiğini ve West'in boyunlara ne kadar takıntılı olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Başparmağımla nabzının attığı yeri okşadım. Bu bir güç şeyiydi, bana kaldıraç konusunda yardımcı olduğundan bahsetmiyorum bile. Nefes nefese kaldı.

Onu daha sıkı tuttuğumda ve yukarı doğru ittiğimde, arkasına biraz ağırlık koymak için ipindeki tutuşu kullandım.

"Seni merhametime bırakmayı seviyorum," dedim ona, küçük bedenine tekrar sokulurken ve bu deneyimin heyecanıyla kendimi çok yüksek hissederken. "Seni kullanmamı... seni benim yapmamı engelleyemezsin."

"Beni kullanmanı istiyorum."

Gözleri benimkilerin üzerindeydi, gözlerindeki vahşilik ona daha sert bakmamı sağlıyordu. İçindeki güç dışarıya doğru parlıyordu. Bu kadın onu bağlamama izin vermişti. Boyun eğmişti. Ve bu süreçte bana kendinden bir parça verdiğini bilmek büyük bir onurdu.

"Benim olmak istiyor musun, Scar?"

Dudağını ısırdı ve cevap vermedi. Boğazını sıkarak kontrolün kimde olduğunu gösterdim, ikimiz de güvenli kelimeyi söylerse duracağımı bilsek de. Onun zevk almasını önemsiyordum. Bunu benimle istemesini önemsiyordum.

"Hayır mı? Bunun yerine benim fahişem olmak istediğin için mi?"

Sert sözlerim karşısında ürpermesi ipi daha sıkı kavramama neden olurken onu daha da yakınımaya çektim, vücutlarımız birbirine sürtündü. Ağzım dudaklarına tam olarak dokunmadan onunkinin üzerinde gezindi.

"Sanırım bu kadar. Sana benim küçük oyuncağımışsın gibi davranmamı istiyorsun. Benim *fahişem*."

Dudakları benimkilerden ayrıldı ama hiç ses çıkmadı. Gözlerinin ela yeşili, büyümüş göz bebekleriyle zar zor görülebiliyordu. Kalçalarını sikimin üzerinde salladım, vücudunu benimkiyle birlikte hareket ettirmek için ipi kullandım.

"Söyle Scar, bana ne olduğunu söyle."

"Bir... bir fahişe," diye fısıldadı, dudakları kelimelerle birlikte titriyordu. "Kimin fahişesi?"

"Senin. Senin fahişen."

"Bu doğru. Bu odada, busun. Benimsin."

Sonra onu öptüm, ipi ve boğazını sıkıca kavrayarak bana bastırmasını sağladım. O da beni öpmek ve tatlı ağzına erişmeme izin vermekte hiç tereddüt etmedi. Muhtemelen üzerimde kendi tadını alabiliyordu. Onun içinde zonklamama neden oldu. Hiçbir kadını Scarlett kadar çok istememiştim. Hiç kimseye sahip olmayı ona sahip olmayı istediğim kadar istememiştim. O benim geçmişle bağlantımdı ve geleceği birlikte kurmak istediğim kişiydi. O anda birbirimize karşı sallanırken, hiç bitmesini istemiyormuşuz gibi birbirimizi yerken başka hiçbir şeyin benim için önemi yoktu. Sahip olduğum tek düşünce oydu.

Dilini ağzımın içine çekerek gözlerinin açılmasını sağladım. Dişlerim onu kavradı ve dilinin uzunluğu boyunca kazımaya başladı. İnledi, bağlarının içinde kıpırdandı. Dilini bıraktığımda başı geriye düştü ama onu sıkıca kavrayışım daha fazla kaymasını engelledi.

"Lütfen," diye inledi. "Lütfen dizlerimin üzerine yatır ve becer. Lütfen beni fahişen yap."

"Seni yorganın altına sıkıştırıp ağlayana kadar becermemi ister misin? Bu kadar mı? Amını acıtacak kadar sert mi sikeyim?" Elim tekrar boğazını sıktı. "Benim için çığlık atacak mısın, Scar? Çığlık atıp onlara neler kaçırdıklarını gösterecek misin?"

"Lütfen."

Bu kadar nazikçe sormuşken onu nasıl reddedebilirdim?

Boğazını bırakarak onu üzerimden kaldırdım ve yere bıraktım. Onu çözmemin imkanı yoktu. İşim bitene kadar böyle kalabilirdi. Kalçalarında ip girintileri vardı. Kahretsin, onların güzelliği beni duraklattı. Bakmaktan kendimi alamıyordum. Scarlett büyüleyiciydi. Vücudundaki yara izleri de öyleydi. Cehennemden sağ çıktığını ve geri döndüğünü gösteriyorlardı. Savaşmıştı. Bunu görmek için orada olmasam da, bu yüzden onunla gurur duyuyordum.

İplerini tekrar kavrayarak yüzünü aşağı doğru ittim, kalçalarından tutup yukarı çekerken yorganın içine bastırdım. Dizlerini büktü ve kendini benim için orada tuttu, sanki onu mahvetmemi istiyormuş gibi amını sundu. Onu mahvetmemi.

"Lütfen," diye inledi, sesi yorganın altında boğuklaşmıştı. "Becer beni, Francis."

Üzerine eğildim, parmaklarım dağınık topuzuna girdi ve onu avucumun kavradı.

"Ne , fahişe? Sana sikimi vermemi mi istiyorsun?" "Evet, ver onu bana, lütfen. Sikini bana ver."

Tam o anda oyun oynamadığını anladım. Ne kadar ahlaksız görüldüğü umurunda değildi. Hayır, Scarlett beni istiyordu. Numara yapamazdı. Vücudu ihtiyacının gücüyle titriyor, amcığı damlıyor ve hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyordu.

Onu kızdırmaya karar vererek, ucunu içine daldırmadan önce sikimi dudaklarına sürttüm. Titredi ve sızlandı ama beni acele ettirmek için kıpırdamadı. Yavaşça, santim santim içine soktum ve içinde kayboldum.

onu. Onun almasını izledim, amcığı penisimin etrafında geriliyor ve beni çok iyi alıyordu.

"Ne kadar muhtaç bir fahişe."

Geriye doğru kayarak tekrar içine daldığımda, bütün yumuşaklığım gitmişti. Scarlett'i cezalandırıcı darbelerle beceriyor, tenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı sert sesi ve zevk çığlıklarını dinliyordum.

"Sık için çok , değil mi?" "Daha sert, Francis, lütfen."

Bana bir daha Frankie dememiş olması beni biraz hayal kırıklığına uğratsa da, bu konuda tek kelime etmedim. Belki ona kendini kaybettirirsem, o da kaybedecekti. Scarlett'e kim olduğunu unutturmam gerekiyordu. Parmaklarım saçlarını sıkıyor, çekiştiriyordu. Kalçasını kavradım ve ona daha sert vurdum, itişlerimin şiddetinden inlemesine neden oldum.

"Acıyor mu Scar? Ağlayacak mısın?"

Duymam gereken tek şey onun boğuk iniltisiydi. Benden kaçamazdı. Tek yapabildiği onu becermeme izin vermek, benim olduğu için amını cezalandırmaktı.

"Lütfen."

Hiçbir şey beni Scarlett'e bu şekilde sahip olmaya hazırlayamazdı. O kadar uzun zaman olmuştu ki, kafamda onun nasıl biri olacağına dair bir imaj oluşturmıştım, ama karşımdaki kadın hiç de beklediğim gibi biri değildi. O çok daha fazlasıydı. Çok güçlüydü. Çok vahşiydi. Şimdiye kadar dördümüzden çok şey görmüştü ve dürüst olmak gerekirse, geçmişi hatırladığında daha da kötülesecekti. Kim olduğumuzu hatırladığında. Hatırlayacağından hiç şüphem yoktu. Beni gördüğü anda ona tanıdık geldiğimi söylemişti. Geçmişinin bugününe karışması an meselesiydi. Ya düştüğünde onu yakalayan biz olacaktık ya da bizimle hiçbir şey yapmak istemeyecekti. Hangi yöne gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Benim için gelecek misin, fahişe?"

Elim kalçasından ayrıldı ve klitorisini okşamak için altından geçti. Elinden geldiğince kendini bana doğru bastırarak kasıldı. Kenarlarımdan ne kadar hassas olduğu için, doruk noktasıyla çığlık atması uzun sürmedi. Saçlarını serbest bıraktım, bana daha fazla kaldıraç sağlamak için ipi kavradım, etrafımda sıkılırken onu acımasızca becerdim. Çığlıkları boğuk ağlamalara, o ağlamalar da inlemelere dönüştü.

Vücudu sarktığında iki elimi de iplere koydum ve daha da sert vurdum. Vücudu o kadar ki, vahşiliğime itiraz etmedi. Homurdanmam ve içine fıskırmam için fazla bir şey gerekmedi.

vahşiliği ve zevki omurgamda kayıyordu. Tam bir coşku anıydı. Çocukluğumuzda benim ve diğerlerinin her parçasını tamamen çalmış olan bu kadınla yaşayacağımdan emin olmadığım bir deneyimin doruk noktasıydı.

Nefesimi toplamam birkaç dakika sürdü, sonra ondan ayrıldım ve yavaşça yatağa indirdim. Bağlarını çözdüğümde yumuşak bir iç çekti. İpleri yanına koydum ve teninin her tarafındaki girintilere baktım. Sonra parmaklarımla onları okşadım, çizgilerinin izini sürdüm.

"Sana bir banyo hazırlayacağım, Scar," dedim ona. "Kaslarına iyi gelecektir." Başını salladı ve kollarını iki yanına koymadan önce gerdi.

Yataktan kalkıp banyoya girdim ve banyonun musluklarını açtım. Banyo dolunca Scarlett'i yataktan kaldırdım ve içeri taşıdım. Banyoya girdim ve onu benimle birlikte suyun içine bıraktım. Göğsüme kıvrıldı ve yüzünü boynuma bastırdı.

"Çok yoğundu," diye fısıldadı. "İyi anlamda mı?"

"En iyi şekilde."

Gülümsedim ve parmaklarımı omzunda gezdirdim.

"Uykuya dalmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu bir an sonra. "Suda boğulmama falan izin vermeyeceksin değil mi?"

Güldüm.

"Hayır, Scar, boğulmana izin vermeyeceğim."

Elini boynuma doladı, sanki hiçbir yere gitmemi istemiyormuş gibi beni kendine çekti. Pazar günü olduğu için acil bir şeyim yoktu. Eğer isterse su soğuyana kadar onunla burada kalabilirdim.

"Beni güvende tuttuğun için teşekkür ederim Frankie."

Kalbim sıkışmıştı. Sözlerine dışarıdan tepki vermemeye çalışarak saçlarına bir öpücük kondurdum. Sabrımın karşılığını almıştım. Bunu tekrar söylediğini duymak benim için her şeydi, özellikle de paylaştığımız seksten sonra. Scarlett'e çok az kişinin görebildiği bir yanımı göstermiştim ve o kaçmamıştı. Onu kucaklamıştı.

Bu küçük zaferi içten içe kutlarken bile, bunun sadece kısa bir süre süreceğini hissediyordum. Diğerleri hakkında bildiğim bir şey varsa, o da evimizde huzurun pek de normal olmadığıydı. Scarlett'in burada bizimle olması belaya davetiye çıkarmak demekti. Ve ne yaparsak yapalım bela bizi bulmanın bir yolunu buluyordu.

SCARLETT

Bütün gün Francis'in odasında kalarak ve aşağı inmeyi reddederek diğerlerinden kaçmayı başarmıştım. Banyoda onun üzerinde uyuyakaldıktan sonra beni kurularyp giydirdi. Sonra da eşyalarımı kaldırmam için bana yer verdi. Hepsini değil ama en azından iş için olan elbiselerimi ve bluzlarımı asmıştım.

Mutfaktan aldığım fincanı koridordan Drake'in ofisine doğru taşırken içimi çektim. Pazartesi çok çabuk geçmişti. Kalktığımda çatı katında kalan tek kişi Francis'ti, o da bana mutfakta her şeyin yerini göstermişti. Burnunu sokmamam için beni uyararak yalnız bırakmıştı. Sözlerini dinledim. Kiminle uğraştığımı bile bile, girmemem gereken bir yerde yakalanma fikri ağzımda ekşi bir tat bırakmıştı. Bilgi almak için buradaydım ama bu noktada artık buna değip değmeyeceğini sorguluyordum.

Buraya onları alaşağı etmek niyetiyle gelmiştim. İşler bu şekilde gelişmedi. Bana karşı kendi planları ve ajandaları vardı. Ve duygularım gün geçtikçe daha da çelişkili bir hal alıyordu. Bu adamlarla, özellikle dün Francis'le paylaştığım yakınlık duygularımı daha da kötüleştirmişti. Dış görünüşünün altında bu kadar kirli bir ağız sakladığını bilmiyordum. Dördü arasında en medeni olanı o gibi görünüyordu ama ne kadar da yanılmışım. İplerin izlerinin tenimde kaybolması saatler sürmüştü. Ve ne zaman onlara baksa gözlerinin sahiplenici bir sıcaklıkla yanması, yaptıklarını hatırladıkça beni titretiyordu. Beni ne kadar sert boşaltmıştı. Bana söylediği şeyler. Sonrasında benimle nasıl ilgilendiğini.

Koridorda ilerlemeye devam ederken bu düşünce yanaklarımı kızarttı. Adımı duyduğumda neredeyse Drake'in ofisine varmıştım. Vücudum gerildi ama

Dur.

"Scarlett, lütfen."

Prescott'u tanımak şöyle dursun, onunla konuşmaya bile hiç niyetim yoktu. Zamanımı ya da ilgimi hak etmiyordu. Adam beni umursadığına inanmam için beni kandırmıştı. Beni öldürmeye zorladıktan sonra nasıl umursayabilirdi ki? Ona yalvardığımda bile durmamıştı.

"Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Hain kalbim onun dudaklarından sevgi sözcüklerini duymak için can atıyordu. Aklım kalbime aptallığı bırakmasını söyledi ama kalbim onu dinlemek istemedi. Sadece durup ona bakmayı reddetmemi protesto etmek için göğüs kafesime vuruyordu. Onu dinlemek için. Lanet olsun, itiraf etmeye hazır olmadığım bir şekilde onu özlemiştim.

Neden senin hakkında böyle hissediyorum, Pres? Bu yüzden mi bu acıtıyor? Sen de benim kadar acı çekiyor musun? Sen de aynı şekilde mi hissediyorsun?

Drake'in kapısına ulaştım, hızla içeri girdim ve bu berbat durum için kendimden ve Prescott'tan nefret ederek kapıyı arkamdan kapattım. Başımı çerçeveye yasladım. Kendime biraz akıl vermek istedim ama bunu yapamayacağımı fark ettim çünkü karşımda bir izleyici vardı. Bakışlarının sırtımda bir delik açması beni ve nefes almaya zorladı.

Daha önce ofise geldiğimde bir profesyonel gibi davranmaya karar vermiştim. Bu, patronuma karşı hislerim ne olursa olsun işimi yapmak anlamına geliyordu. Çocuklarla aramda ne olursa olsun. Her şeye rağmen. Beni etkilemelerine izin vermeyecektim.

Arkamı dönerek Drake'in masasına doğru yürüdüm, gözlerinden tamamen kaçtım ve bardağı bardak altlığına koydum. Sonra arkamı döndüm, gitmek niyetindeydim ama muhtemelen Prescott tarafından yine pusuya düşürüleceğimi hatırladım.

Lanet olsun.

"Scarlett."

Sırtım kaskatı kesildi ve ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Evet, Drake?"

"Mason dün bizi görmeye geldi."

Aniden döndüm ve içimde azımsanmayacak bir şokla Drake'e baktım. Drake tamamen kayıtsız kalmıştı. Vücudumun onun yakınlığına verdiği tepkiden nefret ederek görünüşünü inceledim. Öldürdükten sonra beni becerirken çivit mavisi gözlerinin nasıl canlandığını hatırlayınca yanaklarım ateş gibi oldu. Drake'in ilk kez gerçek bir duygu sergilediğini görmüştüm. Düpedüz dehşet vericiydi. İçinde

Bir bakıma Drake'ten West'ten korktuğumdan daha çok korkuyordum, ama en azından Drake'ten ne bekleyeceğimi biliyordum. Duygusuz, sert ve her zaman kontrollü biriydi, olmadığı zamanlar hariç. West ise korkutuculuğun bambaşka bir seviyesiydi. Göz açıp kapayıncaya kadar bir ruh halinden diğerine geçebilmesi beni şaşkına çeviriyordu. Hayır, kesinlikle grubun en korkutucusuydu, ama Drake çok yakın bir ikinciydi.

"Mason?"

"Evet, senin... *arkadaşın* Mason."

Hafta sonunun tüm dramı içinde, Mason'ın beni gitmiş bulduğunda ne yapacağını tamamen unutmuştum. Şimdi kendimi suçlu hissediyordum. Korkunç dalgalar midemi bulandırıyor. Tırnaklarım avuç içlerime batıyor, rahatsızlığımı bastırmaya çalışıyordum.

"Oh. Sanırım nerede olduğumu bilmek istedi."

Drake'in benden ne söylememi istediğini bilmiyordum. Mason'a karşı duygularım çok çelişkiliydi. Onu öldürdüğümü sanmıştım. Onu defalarca bıçaklarken adama bağırp çağırmıştım, son on yılın gerginliği ve çektiğim acı yüzünden tüm zihnim parçalanmıştı. Mason'ın beni önemseydiğini söylemesine rağmen bunu nasıl durdurmadığını. Ve sonra beni incitti. Tek hissedebildiğim ihanetti. Beni koruyacağına ve güvende tutacağına söz vermişti. Bunların hiçbirini yapmamıştı.

"Neden ona seni incittiğini söylemedin?"

Gözlerim parmak izlerinin hızla kaybolduğu koluma gitti. Artık acımıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Francis beni iplerle tavana astıktan sonra kaslarımın ağrması beni daha çok endişelendiriyordu. Belki de ilk düşündüğüm kadar esnek değildim. Eğer bu gruba ayak uyduracaksam, bunu düzeltmem gerekecekti.

"Ona ne söylediğin seni neden ilgilendiriyor?" Çenesi titriyordu.

"Soruya cevap ver, Scarlett."

"Sorularına cevap vermek istemediğime ne dersin? Sizinle iş konuları dışında konuşmak istediğimi mi sanıyorsunuz? Cevabım hayır. Bana yaptıklarından sonra olmaz."

Öne doğru eğildi, adam beni depodaki lavabo tezgahının üzerinde becerirken kullandığı aynı yoğunlukla bana baktı. Çenemi kaldırdım, meydan okuyor olup olmadığımı umursamıyordum. Onun umursamaz tavrına ve beni kullanma şekline duyduğum öfke beni pervasızlaştırmıştı.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil. Bana bir cevap vereceksin."

"Git. Siktir. Kendini. Kendini."

Drake arkasına yaslandı ve parmaklarını dikleştirdi. "Bunu zor yoldan mı yapmak istiyorsun?"

"Bunu hiçbir şekilde yapmak istemiyorum."

Gitmek istedim ama Prescott'la tekrar karşılaşabileceğimi bilmek beni tereddüde düşürdü. Bana o güzel mavi gözleriyle bakarsa kararlılığımı koruyup koruyamayacağımı bilmiyordum. Bana üzgün olduğunu ve beni önemseydiğini söylerse. Kalbim onun için çaresizdi. Ve göğsümde atan hain et parçasından nefret ediyordum.

"Buraya gel."

Drake'in yakınında olmak istemiyordum. Ne ona ne de bana yapacaklarına güvenmem mümkün değildi. Sürekli ceza tehdidinde bulunuyordu ama henüz bunu yerine getirmemişti. Yanına gidersem, onun disiplin yöntemini uygulayacağından hiç şüphem yoktu. Daha fazla itaatsizliğe müsamaha göstermeyeceği konusunda beni uyarıyordu. Peki ben ne yapıyordum? Ona siktir olup gitmesini söylüyor ve sorularına cevap vermeyi reddediyordum.

"Hayır."

"Scarlett."

"Hayır. Yanına yaklaşmayacağım."

Uzun bir süre ikimiz de çıkmaza girdik. Sonra Drake elini sandalyesinin koluna koydu ve ayağa kalktı. Masasının arkasından çıkıp durduğunda yutkundum. Üzerimde yükselme şekli ellerimin titremesine neden oldu. Beni yerimde tutmak için uzanıp çenemi baş ve işaret parmakları arasında kavradığında daha da fazla titredim. Diğerleri ise sanki hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyormuş gibi cebindeydi.

"Çok meydan okuyorsun. Senin o küçük ateşli ruhunu kırmaktan zevk alacağım."

Ayağa kalktığı anda kaçmalıydın.

Bana daha da yaklaştı, dudakları kulağıma yaklaşırken nefesi yanağımda tozlandı.

"Sınırları ne kadar zorlayabileceğini görüyorsun ve bu sorun değil Scarlett, anlıyorum. Ancak bu, buna müsamaha göstereceğim anlamına gelmiyor."

Elini çenemden çekti ve uzun parmaklarını koluma doladı. Beni döndürdü ve masasına doğru itti, beni masaya bastırırken kolumu sırtımın katladı.

"Kal."

İçimdeki her şey onun ellerini tutmasına ve bundan sonra ne yapacağını karşı çıktı ama itaat ettim. Yerimden kıpırdamadım.

kolumu bıraktı. Hareket etmeye cesaret edemedim. Tüm vücudum korkudan kaskatı kesilmişti. Drake bu sefer bana merhamet etmeyecekti.

Şingirdama ve vınlama sesleri beni irkiltti. Sonra eline bir şey vurdu. Ona baktım ve kemerini çıkardığını, bir halka şeklinde katladığını gördüm. Eliyle kavradı ve bana baktı.

"Drake..."

"Avuçlarını masanın koy ve sakın kıpırdatma."

"Bana bununla mı vuracaksın?"

"Ne düşünüyorsun?"

Ne yapacağımı bilemedim. Beni kemerle tokatlayacağı düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

"Evet."

"Avuçlar masaya."

Onları camın üzerine bıraktım ve istediğini yapmayı reddetmekte neden bu kadar ısrarcı olduğumu merak ettim. Belki de bana cezalandırılacağımı söylediğinde ona inanmamıştım. Ya da belki de onu zorlamaya devam edersem ne olacağını bilmek istiyordum. Açıkçası, konu bu adamlar olduğunda kendimi korumayı beceremiyordum. Kendi güvenliğimi düşünmeden tehlikeli durumlara doğru koşuyordum.

"Kendin için tehlikelisin." "Öyle olmasaydım eğlenceli olmazdı."

Başını salladı, çivit rengi gözleri karardı.

"Pervasız, her zaman çok pervasız."

"Bana başka türlü sahip olamazdın."

Drake'in daha genç bir versiyonunun canlı görüntüsü gözlerimin önünden geçti. Onda sert çizgiler yoktu. Çivit mavisi gözlerinde çok fazla ifade, çok fazla duygu vardı. Sanki onu çok sinirlendirmeme rağmen benimle eğleniyor gibiydi.

Bu da nereden çıktı? Şu anda arkamdaki adamla o kadar çelişiyordu ki, inansam mı inanmasam mı bilemiyordum. Kafamdaki şeylere güvenemiyordum.

Kemerin ilk darbesi arkama sertçe indi ve tekrar irkilmeme neden oldu. Kıyafetlerim yüzünden nemlenmişti ama bu acıtmasını engellemedi.

"Tanrım," diye boğuldum.

Beni görmezden geldi ve diğer yanağıma vurdu, masanın üzerinde kaymama neden oldu, acı omurgamı yaktı. Her vuruşta daha da kötüleşti. Gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyordu ama ona durmasını söylemeden katlandım. Neden bu kadar uysal davrandığım bile benim için bir muammaydı. Ya da belki kendini koruma duygum nihayet devreye girmişti ve Drake'i zorlarsam beni daha sert cezalandıracağını biliyordum. Bu yeterince kötüydü.

Yanaklarımda on, kalçalarımda altı darbe vardı. Durduklarında olduğum yerde kaldım, devam edeceğinden endişelendim. Bunun onu tatmin etmediğinden endişeliydim. Tenim . Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Bu sana son uyarım olsun, Scarlett. Eğer bu yolda ilerlemeye devam edersen, bu cezayı çocuk oyuncağı gibi hissettireceğim. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Eğer bu bir çocuk oyunuyorsa, o zaman onun yetişkin oyununu nasıl değerlendirdiğini öğrenmek istemiyordum. Bunu saatlerce hissedecektim ve oturmamak canımı yakacaktı. Hem de çok.

"Şimdi soruma cevap ver. Mason'a seni incittiğini neden söylemedin?"

"Ona söyleseydim, işe gelmeme izin vermeyebilirdi... o zaman Prescott'a Mason'ın ne yaptığını söyleyemezdin. Hepinizle yattığımı öğrenince buraya dönmemi istemedi."

Prescotta anlatırken bu kısmı atlamıştım. "Sana kızmasının gerçek nedeni bu muydu?"

"Evet."

"Anlıyorum."

Kemerini pantolonunun halkalarına geri takan ve bana dikkat etmeyen Drake'e baktım.

"Artık kalkabilir miyim yoksa bana başka bir şey mi sormak istiyorsun?" "İşine geri dönebilirsin."

Kendimi masasından aşağı ittim. Arkam ve kalçalarım çok acıyordu ama acıyı görmezden geldim ve Drake'in etrafından dolaşarak ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istedim. Her adımda, keşke uyarılarını dinleseydim içimden geçirdim. Keşke onu itmeseydim.

Elimi kapının koluna koymuştum ki, sesi beni kendime getirdi. "Mason'ı uyardım, eğer sana yaklaşırsa bizimle zorunda kalacak. Sen korumamız var... şimdilik. Eğer bunu tehlikeye atacak bir şey yaparsanız, hiç şüpheniz olmasın, geri çekilirsiniz. Aptalca bir şey yapmayın."

Söylemediği sözler aramızda asılı kaldı. *Mason'la iletişime geçme.* O anda onunla uğraşmak istemiyordum. Prescott'tan beni Mason'dan kurtarmasını istediğim için aklım etrafımda olup biten diğer şeylerle doluydu.

Drake'e cevap vermedim, kapıyı açtım ve aceleyle ofisinden çıktım. Neyse ki koridorda başka kimse yoktu. Prescott'la tekrar uğraşabileceğimi sanmıyordum. Drake beni kemeriyle cezalandırdıktan sonra olmazdı.

Ofisime dönerken nefesimin altında "Biraz koruma," diye mırıldandım. "Senin bana zarar vermende bir sorun yok ama bunu başkası yapınca mı sorun oluyor? Siktiğimin psikopatları. Hepiniz öylesiniz."

Mantıklarını anlamıyordum, anlamak da istemiyordum. Tek düşünebildiğim kışımın ne kadar acıdığı ve bana acı çektirdiği için Drake'ten nasıl daha fazla nefret ettiğimdi.

Siktir et onu. Her şeyin canı cehenneme. Benden bu kadar.

Belki de Drake'in davranışları karşısında daha fazla şok olmalı ve dehşete düşmeliydim, ama bir adamı öldürmek zorunda kaldıktan sonra, diğer her şey yanında sönük kalıyor. Bu adamlarla başa çıkmak için kalın bir deriye ihtiyacım vardı. Ne söylerse söylesin, Drake ve diğerlerinin gitmeme izin vermeyeceğinden emindim... asla.

ON ÜÇ

SCARLETT

Haftanın geri kalanı yavaş ve olaysız geçti. Öyle olmasını beklediğimden değil, ama bu adamlarla ve onların ruh hali değişimleriyle asla bilemezsiniz.

Francis'in yatak odasına yerleşmem konusunda ne hissettiğinden emin değildim. Şikayet falan etmemişti. Onu kendi yatağından kovmuş değildim ama birbirimizle yakınlaşmamıştık. Drake kıcımlı ve kalçalarını iyice kızarttıktan sonra seks havamda değildim. Francis biraz eğlenerek baktı ve Drake'in öfkesini kazanmak için ne yaptığımı sordu. Dürüst olmak zorundaydım ve ona bunu kendim yaptığımı söyledim. Bu konuda nazik davrandı ama eminim her şeyi çok komik bulmuştur.

Cumartesi günü yaptığım şeyi unutmaya çalışmıştım. Cinayeti her düşündüğümde göğsüm sıkışıyordu. Francis'le bu konuda konuşmak yardımcı oldu. Onun için aynı şey olmasa da, vicdan azabımı anlıyordu. Onun yanında uyumak kâbuslarımı uzak tutuyordu. İçinde bulunduğum bu berbat durumda o benim güvenli alanımdı. Kendi iyiliği için fazla çekici olmasının da yardımı oldu. Onun gümüş bakışlarında kaybolabilir ve diğerleri kadar berbat biri değilmiş gibi davranabilirdim. Francis tehlikeliydi. Yanında kendimi evimde hissetmemi sağlasa bile bunu unutmayı göze alamazdım.

Cuma günü, olaysız bir hafta sonu geçirmeyi umarken geldi. Drake'in öğle yemeğini tedarik etmek için ofisimden yeni çıkmıştım ve çok sert bir vücuda çarptığımda nereye gittiğime bakmıyordum. Bir adım geri çekilip alnımı ovuşturduktan sonra kiminle karşılaştığıma baktım.

"Merhaba, Scar."

Midem bulandı. West yüzünde bir sırıtış ve şiddet dolu kehribar gözleriyle orada duruyordu. Pazartesi günü bana iyi davrandıktan sonra,

Ona ve bir sonraki adımda yapabileceklerine karşı temkinliydim. Ne zaman yanına gitsem, adam beni kırbaçlıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, onunla tartışmaya girmek istemiyordum.

Onu bırakmasını beklememem gerektiğini bilmeliydim. Beni yanımdaki duvara doğru itmeden önce uzanıp elini boğazıma doladı. Ellerim titrerken nefesimi bıraktım.

"Benden kaçıyordun." "Herkes öyle değil mi?"

Sırttı.

"Evet, ama sen farklısın, Scar. Benden korkmuyorsun."

Ondan çok korkuyordum ama yine de ona karşı çıktım. Pazartesi günü Drake ile olanlardan da anlaşılacağı üzere, kendimi korumak öncelikler listemde üst sıralarda yer almıyordu.

"Öyleyim."

Sözlerim onu daha da gülümsetti. Başparmağı yatıştırıcı bir hareketle boynumda gezindi.

"Korku seni güçlendirir... ve bu amcığı ıslatır."

Diğer eliyle amımı avuçlarken bir ciyaklama sesi çıkardım. Onun nesi vardı böyle? Herkesin bizi görebileceği bir koridordaydık ve o burada bana cinsel yaklaşmalarda bulunuyordu. Bu adam sınır tanımıyordu. Halka açık bir yerde beni hiç umursamadan boşalttığını düşününce neden şaşırdığımı bilmiyorum.

"Seni yalnız bıraktım, Scar," diye mırıldandı, daha yakına eğilerek. "Emin ol, çok yakında benim olanı alacağım. Bütün küçük deliklerini sikeceğim."

Boğazımın etrafındaki eli sıkı. Ona verdiğim karşılıktan nefret ediyordum. Vücudum sanki tehdidini yerine getirmesini istiyormuşçasına onunkine doğru eğildi, özellikle de amımı okşadığında.

"Seni ağlatacağım ki gözyaşlarını tekrar tadabileyim. Çok tatlılar."

Yakınlarda bir öksürük duyuldu. West başını yavaşça sesin kaynağına doğru çevirdi. Tonya'nın orada durup kaşlarını kaldırarak ikimize baktığını görünce gözleri iyice karardı. West'in yüz ifadesini görünce yüzü düştü.

"Ahem, Bay Greer, Andrew sizi toplantı odasında bekliyor."

West homurdandı ve takım elbisesini düzeltmeden önce beni bıraktı. Bakışları tekrar bana yöneldi.

"Ne dediğimi unutma."

Yutkundum ve onun koridorda yürüyüp toplantı odasının kapısını açmasını izledim. Gözlerim kıpırdamayan Tonya'ya gitti. Gözlerinde küçümseme vardı. Sanki West'in iş yerinde bana asılmasına izin verdiğim için ahlaksız bir kaltakmışım gibi bana dik dik bakıyordu. Bunu yapmış olması benim suçum değildi. Adam hayır cevap olarak kabul etmezdi. Ne isterse yapardı. Yıllardır burada olduğunu düşünürsek, bunu biliyordu. Ben sadece Francis bana söylediği için biliyordum. Onunla kişisel olarak neredeyse hiç iletişim kurmamıştım. Çoğunlukla e-posta yoluyla ve sadece işle ilgili olarak.

Oldukça yargılayıcı bir sesle "hmm" dedi ve bana bir kez daha baktı. Duvarı ittim ve kıyafetlerimi düzelttim, West'in sözlerinden ve dokunuşundan dolayı külotumun nasıl tahrik olduğunu çok fazla düşünmemeye çalıştım.

"Ne?" diye sordum. Sesimin kızgın çıkmasını umursamadan sordum. O kim oluyordu da beni yargılıyordu? Beni tanıımıyordu bile. "Ben olsam buna dikkat ederdim."

"Kim, West mi?"

"Bay Greer aptallara kolay kolay katlanmaz." Gözlerimi kısmıştım.

"Aptal olduğumu mu söylüyorsun?"

Bana oldukça sahte bir gülümseme verdi ve güldü.

"Hayır, tabii ki değil. Sadece sizi uyarıyorum, oldukça huysuzdur. Yine de, sanırım onun ilgisinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordunuz..."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve cevap vermedim. Tavırları beni sinirlendiriyordu.

"Bu şekilde mi işe alındın?"

Kaşlarımı çattım.

"Affedersiniz?"

Elini havaya kaldırdı.

"Yargılamıyorum. Biz kadınlar mümkün olan her şekilde ilerlemek zorundayız."

Burada işe girebilmek için Atlılarla yattığımı mı ima etmişti? Bu kadın kim olduğunu sanıyordu? Kollarımı indirdim ve ona doğru bir adım attım.

"Beni nasıl bir kadın olarak gördüğünüzü bilmiyorum ama ben işe alınmak için bacaklarımı açmadım."

Bana gülümseme şekli tüylerimi diken diken etti. Bu da kadını gördüğüm andan itibaren neden ondan kötü bir elektrik aldığımı kanıtlıyordu.

"Tatlım, buna inanmamı mı bekliyorsun? Duvarlar ses geçirmez değil. Ayrıca, nasıl olduklarını bilirim. Oldukça doyumsuz iştahları var." Göz kırptı. "Özellikle Bay Ellis."

Kaskatı kesildim. Az önce Prescott onunla yatmış gibi mi yaptı?

"Bu hafta oldukça yalnızdın. Sanırım bu yüzden dün beni ofisine davet etti."

Ağzından tek bir kelime daha duymak istemiyordum. Kıskançlık ve öfke içimde alevlendi. Prescott *benimdi*. Ona kızgın olabilirdim ama bu saçmalığa katlanmamın imkânı yoktu. Francis'e Prescott'un başkasıyla yatmasını umursamadığımı söylemiş olabilirdim ama bunu kastetmemiştim. Umurumda olduğu doğrudu. Hem de çok fazla.

Tonya yalan söylüyor ve beni kızdırmak için bir şeyler söylüyor olsa bile, bu göğsümdeki acıyı dindirmiyordu. Onun başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi bile damarlarıma dolan öfkeyi durdurmuyordu.

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden hışımla yanından geçip gittim, yüzündeki şaşkın ifadeyi umursamadan. Hayır, adama ağzının payını verecek ve eğer benim affımı kazanmak istiyorsa bunun yolunun bu tür davranışlar olmadığını anlamasını sağlayacaktım.

Sen benimsin Pres, sen .

Ofisine doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve arkamdan çarparak kapattım. Prescott masasından başını kaldırdı, beni görünce kaşları havaya kalktı. Sandalyesinden kalktı.

"Scarlett-"

"Başka kadınlarla yattın mı?" Kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi.

"Ne?"

"Benden sonra başka birini becerdin mi?"

Masasının etrafından dolaştı ve mavi gözlerindeki şaşkınlıkla bana yaklaştı.

"Hayır, tabii ki hayır. Bunu bana neden soruyorsunuz?"

Ona doğru yürüdüm ve bakışlarıyla yüz yüze geldim. Kalbim ona bu kadar yakın olduğum için aşırı hızlandı. Kendimi ona doğru bastırmamı ve nefes almamı istiyordu. Canım çok yanıyor, yoğunluğuyla beni sakat bırakıyordu. Dik durmak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim, dizlerim bükülüp beni ele vermekle tehdit ediyordu.

"Bana yalan söyleme."

Elini kaldırdı. Sanki bana dokunmak istiyormuş ama tereddüt ediyormuş gibi kolumun üzerinde gezindi.

"Yapmayacağım. Bunu sana yapmazdım." Sonra bana dokundu. Elini omzuma koydu ve geri çekilmemi engelledi. "Tek yapmak istediğim konuşmaktı ama bana bir şans vermedin."

Sesinin sakinliği yelkenlerimdeki rüzgârı tam olarak almadı ama beni bocalattı. Peki ya dokunuşu? Kahretsin, en kötüsü de buydu. Daha fazlasını istiyordum. Onu istiyordum. Ama affetmek kolay değildi. Beni incittiğinde değil. Onun için önemli değilmişim gibi hissettirdiğinde değil.

"Sana nasıl güveneceğimi ya da bana söylediğin hiçbir şeye inanacağımı bilmiyorum. Yaptığın şeyden sonra olmaz. Ama bildiğim bir şey var. Lanet olası bir şey. Eğer başka birine dokunduysan, işimiz bitmiştir. Sana kızgın olsam da fark etmez Pres, sen hâlâ benimsin. " Göğsümü işaret ettim. "Benimsin."

Yüz ifadesinin yumuşamasıyla bir parçam neredeyse eriyordu. Ve elini omzumdan kaldırıp yanağımı avuçladığında.

"Benim küçük kuzum," diye fısıldadı. "Benim için senden başka kimse yok. Bildiğini sanıyordum."

Ağlamak istedim ama ağlamadım. Bana küçük kuzum dedi. Onun küçük kuzusu.

Kahretsin, bunu kendimden daha fazla saklayamam. Yapamam... Pres, sana en kötü şekilde aşık oluyorum.

"O zaman neden söyledi?" düğümlendi. "Kim ne dedi?"

Şimdi çok aptalca geliyordu ama duygularım karmakarışık. Bir an West beni heyecanlandırdı, sonra Tonya bana bir şeyler söyledi ve şimdi de Prescott aynı anda hem ona sarılıp hem de canını yakmak istememe neden oluyordu.

"Tonya, bir işe girebilmek için uyuduğumu ima ettikten sonra dün onu ofisinize davet ettiğinizi söyledi."

Prescott bir an tepki vermedi, sonra elini yüzümden çekti ve dişlerini sıktı, ifadesi ölümcül bir hal aldı.

"Ne yaptı?"

Sesindeki öfke bir adım geri atmama neden oldu.

"Sanki onunla seks yapmışsın gibi konuştu."

Prescott'un yumrukları iki yanında kenetlendi ve dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

"Ne oluyor lan? Yemin ederim kadın hayal görüyor. Bana para veremezsin Ona dokunacak kadar para. Aslında, bu lanet evrendeki hiçbir şey

buna değer." Bana bir kez daha baktı. "Sana söz veriyorum, onunla ne yattım ne de yatmaya niyetim var. İhtiyacım olan tek şey sensin tatlım, sadece sen."

Prescott'un bana doğruyu söyleyip söylemediğini bilmediğim pek çok şey vardı ama bu... bunu biliyordum. Tiksintisini taklit edemezdi.

"Bunu sana söylediğine inanamıyorum. Tam olarak ne oldu?"

Prescott'la aramda geçen her şeye rağmen, üzücü hikaye yine de ortaya çıktı. Ona West ve Tonya'nın kesmesini anlattım. Sözümü bitirdiğimde Prescott öfkeli görünüyordu, sanki Tonya'nın benimle o şekilde konuşma cüretini gösterdiğine inanamıyordu.

"İşte bu kadar. İşte bu kadar. Bu kaltağın gerçekten yerini öğrenmesi gerekiyor. Kim olduğu umurumda değil. Seninle bu şekilde konuşmasına asla izin vermeyeceğim. Buna hakkı yok."

Prescott etrafımda dolaştı ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun? Konuşmamız bitmedi," diye seslendim. Kapıyı açarken durakladı.

"Bunu çözmek için, küçük kuzu. Kimse sana bok atarak paçayı kurtaramaz. Ben hâlâ nefes alırken olmaz."

Ve beni arkasından bakakalmış bir halde bırakarak çıkıp gitti.

ON DÖRT

PRESCOTT

Tonya'nın kadınıma söyleyebileceği onca şey varken, gidip onunla yattığıma dair bir saçmalık uydurması gerekiyordu. Tabii ki, tabii ki. Tonya yıllardır peşimdeydi. Ona bir kez bile onunla yatacağım ya da ilgilendiğim izlenimini vermemiştim. Doğuştan çekici ve arkadaş canlısıysam elimde değildi. Bu, dünyanın geri kalanı için sergilediğim rolün bir parçasıydı. Bu yüzden şirketimizin yüzüydüm.

Tonya'ya karşı nazık olmak, onunla çalışmak zorunda kaldığımda ona bok atmaktan daha kolaydı. Belki de bunu kendi avantajıma kullandım çünkü aşık olduğu için Francis için yaptığından daha benim için yaptı. Teknik olarak West için de çalışıyor olsa da, West onu o kadar hor görüyordu ki, ondan kendisi için bir şey yapmasını nadiren istiyordu.

Koridorda Tonya'nın masasına doğru yürüdüm ama West'in toplantı odasından çıkmasıyla yolum kesildi. Kaşlarını bana doğru kaldırınca durakladım.

"Neden cani gibi görünüyorsun?" diye sordu ellerini ceplerine sokarak.

"Tonya."

Gözleri kısıldı.

"O kaltak şimdi ne yaptı? Biliyorsun, kısa bir süre önce beni Scar'la gördü."

"Ne yaptı ki? Scarlett'e dün onu becerdiğimi söyledi, yaptığı buydu."

West'in ifadesi soğuk ve düpedüz korkutucu bir hal

aldı. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Az önce Scarlett ofisime daldı ve beni başkalarıyla yatmakla suçladı."

Ve bana onun olduğumu söylemişti. Yalan söylemeyecektim, bana karşı hislerinin devam ettiğini bilmek bana çok fazla umut verdi. Belki onu incittiğim için özür dilersem beni affedebilirdi. Ona ne kadar değer verdiğimi ve onun benim her şeyim olduğunu gösterirsem. Artık diğerlerinin ne dediği ya da ne yaptığı umurunda değildi. Scarlett her şeyden daha önemliydi. Beni hatırlamasına ihtiyacım vardı. Beni sevmesine ihtiyacım vardı.

"Başka ne dedi?"

"Tonya, Scarlett'i iş bulabilmek için bizimle yatmakla suçladı." West'in şakağında bir damarın patladığına yemin edebilirim.

"Yaptı, değil mi? O sürük son kez çizgiyi aştı."

Son kelime ağzından çıkar çıkmaz resepsiyona doğru yürüdü. West'in ellerini iki yana açmasını izleyerek onu takip ettim. İkimiz de köşeyi döndüğümüzde Tonya'nın hiç oturduğunu gördüğüm an onu parçalara ayırmak istedim. Ancak, West masasına doğru yürüyüp üzerine yaslandığında buna gerek kalmadığından nispeten emindim. Ona bakarken yüzündeki ifade tüm kızgınlığından arınmıştı. İnanılmaz derecede berbat bir şey yapacağını kesin bir işaretiydi bu.

Tonya başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Lobinin girişinde geri çekilip fırtınanın kopmasını bekledim.

"Sizin için... bir şey yapabilir miyim Bay Greer?"

West ona o manyakça gülümsedi. "Evet, Tonya, yapabilirsin."

"Neymiş o?"

Daha yakına eğildi ve parmaklarını tahtanın üzerinde gezdirdi. "Bana bir şey açıkla."

"Evet?"

Diğer elini cebine soktu, çakısının ağzını açtı ve hiç düşünmeden klavyesinin hemen yanındaki masaya sapladı. Tonya sıçradı, bıçağı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Scarlett'e patronlarından birini becerdiğini söylemenin neden kabul edilebilir olduğunu düşünüyorsun?"

Solgunlaştı ve sandalyesinde geriye doğru kaydı. "I-"

"İşim bitmedi, Tonya. Uzun bir atışla değil."

Bıçağı masadan çıkardı ve onun yanına doğru yürüdü. Scarlett yanımda belirdi.

" oluyor?" diye sordu duran manzarayı incelerken.

Ona baktım, West ve Tonya'ya yaklaşmak üzere olduğunu fark ettim. Uzanarak Scarlett'i yanıma yatırdım ve elimle ağzını kapattım.

"Şşş, sadece izle," diye mırıldandım.

West elini Tonya'nın sandalyesinin bir koluna koydu ve daha da yaklaşıp bıçağın düz tarafını Tonya'nın yanağına dayadı.

"Prescott'un senin zavallı amcığını sikine layık göreceğini gerçekten düşünüyor musun? Sen acınacak bir sikişe bile değmezsin."

İrkildi ve ben gülmek istedim. Scarlett yanımda boğuk bir gıcırta çıkardı, ama ben onu daha sıkı tuttum. West iş üstündeyken onun araya girmesine izin verecek değildim.

West bıçağı yüzüne daha sert bastırırken Tonya altına sıçmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Bu aşkının bitmesi gerek. Sen onun umurunda bile değilsin. Bak, orada durmuş sana bir hiçmişsin gibi bakıyor." West bıçağı çıkardı ve bana doğrulttu. "Çünkü sen busun. Bir hiçsin."

Tonya'nın gözleri benimkilere kaydı. Yanımda Scarlett'in olduğunu görünce yüzünde beliren dehşet, bütün bunlara değdi. Ona cehennemi yaşatan ben olmasam da umurumda değildi. West kadını yok ediyordu. Ona izin verdiğim için mutluydum.

West bıçağın arkasını çenesinde gezdirerek dikkatini tekrar ona yöneltti.

"Baban kim olduğu için güvende olduğunu sanıyorsun... ama unutuyorsun, kimin kızı olduğun umurumda bile değil. Canını yakacağım ve bunun her anından zevk alacağım."

"Ama... ama Drake," diye inledi.

"Ama Drake ne? Onun üvey kuzeni olduğun için seni kurtaracağını mı sanıyorsun?" Sırıttı. "Güldürme beni. Scarlett'e ne söylediğini bilseydi... ne yapacağını kimse bilemezdi, çünkü fark etmediysen söyleyeyim, oradaki kadın bizim. Bizim olanı küçük düşürmeye ve incitmeye çalışırsan, çok uzun yaşayamazsın, duydun mu beni?"

Tonya'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Onun için üzülmüyordum. Buraya çalışmaya geldiğinden beri, özel işlerimize burnunu sokmaktan kendini alıkoyamayan meraklı bir sürtük olmuştu. West ve ben uzun zamandır onun gitmesini istiyorduk. Ona hiçbir şey borçlu değildik. Burada çalışmasının tek nedeni Drake'in babası, üvey amcası Fletcher'a iyilik olsun diye ona iş vermiş olmasıydı. Fletch Sinclair'e bir dereceye kadar saygı duysam da, Drake'e Fortuity'yi kurmamız için para vermişti, bu kızını sevdiğim anlamına gelmiyordu. Ona yatırımını yıllar önce geri ödemiştik. Fletch'in işimizde olması gerekenden daha uzun süre kalmasını istemiyorduk.

"Bu bıçakla daha önce de insanların bağırsaklarını deştim, Tonya," dedi West bıçağı boynunda gezdirip ucunu derisine bastırırken. "Bunu sana da yapacağım. İçini dışına çıkaracağım ve seni mümkün olan en acı verici şekilde kan kaybından ölüme terk edeceğim. Bu sana son uyarım olsun. Scarlett'e bir kelime daha edersen, seni bitiririm. Bu bir tehdit değil, bir söz."

West doğruldu, bıçağı çevirerek kapattı ve cebine geri soktu.

"Anlaşmaya vardığımızı görüyorum, şimdi sizi işinize dönmeniz için yalnız bırakayım."

Korkuttuğu kadından uzaklaştı ve Scarlett'in önünde durdu. Elimi ağzından çektim ama tamamen bırakmadım. West eğildi ve ağzını onun kulağına dayadı.

"Senin için dünyanın sonunu getireceğim, Scar. Tek yapman gereken istemek."

Sonra dudaklarını onun yanağına bastırdı ve ellerini ceplerine sokarak uzaklaştı. Scarlett'in gözleri onu izledi, yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadı.

West ofisinde kaybolduğunda gözleri benimkilerle buluştu.

"Prescott, o da neydi?"

"Bu Batı'ydı, küçük kuzu."

Vücudu titriyordu ama Tonya'nın şu anda titrediği kadar sert olduğunu düşünmüyordum. O umurumda bile değildi. Uzanıp Scarlett'in yanağını okşadım, onu yatıştırmaya çalıştım, çünkü açıkça şoktaydı. Bir an olduğu yerde kaldı, sonra kendini elimden kurtardı ve geri çekildi.

"O bir psikopat," dedi koridorda el sallayarak. "Gerçekten psikotik. Peki ya sen? Sence bu normal mi? Bu adamın nesi var böyle?"

Sen?"

O koridorda ilerlemeye devam ederken ben de peşinden yürüdüm. "Anladığını sanıyordum. Biz buyuz işte."

Başını iki yana salladı.

"Onu bağırsaklarını deşmekle tehdit etti." "Ve? Seni üzdü."

"Bu uygun bir yanıt değil. Onu öldürmesini istemiyorum, Pres!" "Ona söyleyebilirsin."

"Onunla konuşmayacağım. O bir deli."

Onunla konuşmamın bu şekilde geçmesini istemezdim.

"Benden uzaklaşmayı kes."

Scarlett başını sallayarak daha da geri çekildi.

"Hayır! Tanrım, hepiniz delisiniz, bunu biliyor musunuz? !" "Scarlett-"

"Hayır!"

Arkasına baktı ve kendini Drake'in ofisinin dışında buldu, bu da gidecek başka bir yeri olmadığı anlamına geliyordu. Sonra bana doğru bir parmak salladı.

"Bundan sonra seninle konuşmak istediğimi sanıyorsan yanılıyorsun." Sesi tiz ve yüksek çıkmaya başlamıştı. "Bana yaşattığın onca şey için bir özür bile dilemedin ve şimdi de bu mu? Artık burada neden iyi olduğumu bile bilmiyorum."

Ona yetiştim ve kolundan tuttum, onu yerinde tutarak özrümü dinlemesini sağladım.

"Özür dilerim, küçük kuzum. Seni asla incitmek istemedim." O güzel gözlerden yaşlar süzüldü ve bu beni yaraladı.

"Ama beni... birini öldürmeye zorladığın için üzgün değilsin." Neyse ki son kısmı fısıldadı. Bunu tüm dünyanın duyması için bağırmasına ihtiyacım yoktu.

"Hayır, değilim."

Ona yalan söyleyemezdim. Yaptığımız şeyden pişman değildim. Bu gerekliydi. Yaptığımız her şey gerekliydi. Scarlett bize kendini kanıtlamıştı. Hâlâ bir dereceye kadar onların kontrolü altında olsa bile, onu kendi tarafımıza çekme sürecini başlatmıştık. Elbette bu ahlaksızca ve berbat bir şeydi ama dördümüz toplumun kurallarına göre oynamıyorduk.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Drake ofisinin kapısını açarken.

Scarlett bana yaralı bir bakış attı.

"Hiçbiriniz hakkında tek bir şey anlamadığım halde nedenini anlamamı bekliyorsunuz. Bana şeyden nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki Pres. Ruhumu lekeledin ve umurunda bile değil."

"Önemsiyorum, tatlım. Seni çok önemsiyorum." *Kahretsin, küçük kuzu, seni seviyorum. Sana aşışım aına koyayım.* Başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu.

"Sen sadece beni nasıl kullanabileceğini düşünüyorsun."

Elimden kurtuldu ve kapıyı arkasından çarparak ofisine doğru kaçtı. Gittiği yere bakakalmıştım, güvenini kırdığım ve benim için dünyalara bedel olmadığını düşünmesine neden olduğum için kendimden nefret ediyordum.

"Bu da neydi böyle, Pres?" Drake sordu.

"Bu, Tonya'nın benimle yattığını ima etmesi ve Scarlett'i iş bulmak için bizimle yatmakla suçlamasının ardından West'in Tonya'yı Scarlett'in önünde bağışsaklarını deşmekle tehdit etmesinin sonucuydu."

Ses tonum düz ve duygudan yoksundu. Şu anda içimde bir şeyler o kadar kırılmıştı ki, sesimi başka türlü çıkaramıyordum.

"Yüce Tanrım. Hiçbirinizi iki dakika yalnız bırakamaz mıyım?"

"Bunu daha fazla yapamam, Drake. Yapamam aına koyayım." Parmaklarımı saçlarıma gömdüm. "Bu beni öldürüyor." Ona döndüm. "Benden nefret ediyor."

Bana sempatik bir bakış attı.

"Senden nefret etmiyor Pres."

Buna inanamıyordum. Daha önce bana umut vermiş olsa da, bunu telafi etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığından endişeleniyordum. O benden kaçmaya devam ederken nasıl yapabilirdim ki?

"Anlamıyorsun," dedim ona, sesim kısıktı, "onu seviyorum."

Sonra ondan uzaklaştım. Gerçeği Scarlett yerine Drake'e itiraf etmişim. Ve bunun için lanet bir aptaldım.

ON BEŞ

SCARLETT

Masamda oturmuş, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken duvara bakıyordum. Zihnim çok fazla duyguyla doluydu. Hiçbir şey doğru ya da iyi hissettirmiyordu. Her şey çok yanlıştı.

Hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Hayatımla. Üzerime yüklenen beklentilere. Hain kalbimin bana fırlattığı duygularla. Hepsi çok fazlaydı. Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Artık nefes almaya nasıl devam edeceğimi. Her şeyi bir arada tutmak için.

Sonra telefonum çalmaya başladı ve beni mutsuzluğumdan ve pişmanlıklarımından uyandırdı.

Çantamdan çıkardım ve ekrana baktım. Midem ayaklarıma kadar çöktü. Masamdaki mendil kutusunu kaptığım gibi birkaç tane çıkardım ve cevap vermeden önce yüzümü kuruladım.

"Merhaba baba," dedim en iyi sahte mutlu sesimle.

"Scarlett, Mason'dan duyduğuma göre taşınmışsın."

Sesinin tonunu beğenmedim. İçindeki yargıyı. Uğraştığım onca şeyden sonra bu konuşmayı yapmak istemiyordum.

Ayağa kalktım, hâlâ aptal patronumun öğle yemeğini halletmem gerektiğini biliyordum. El çantamı kaptığım gibi kapıya doğru yürüdüm. Neyse ki ben dışarı çıktığımda koridorda kimse yoktu.

"Yaptım."

"Ne amaçla?"

Neredeyse adımlarımda sendeleyecektim. Mason ona tam olarak ne söylemişti? Ve bunu yapması neden neredeyse bir hafta sürmüştü?

"Onlara daha yakın olursam daha hızlı çalışabileceğimi hissettim."

Yalanı söylemek benim için zor değildi. Yıllardır aileme yalan söylüyordum. Benim için daha güvenliydi. Başımı daha az belaya sokuyordu. Bana vurmasından ve vücudumun her yerinde çürükler bırakmasından korkmam gerekmiyordu. Kazadan sonra zaten çok fazla kırılmış olan vücudum. Doktorlar hasarın daha kötü olmadığı için çok şanslı olduğumu söylemişlerdi. Metal çubuklarla birbirine tutturulması gereken kırık bir leğen kemiğine sahip olmaktan daha kötü ne olabilir emin değilim. İçimde yara izi kalmasından bahsetmiyorum bile. Tekrar yürüyebileceğim anlamına gelse de çocuk sahibi olma yeteneğimi yok ettikleri için hala üzgündüm. Bir gün bu duygularla yüzleşmek zorunda kalacaktım ama bugün değil. Hayatım inanılmayacak kadar berbat durumdayken değil.

"Anlıyorum. Peki ne kadar ilerleme kaydettiniz?"

Resepsiyon lobisinden asansörlere doğru yürüdüm. Masa boştu ama West ve Tonya arasında olanlardan sonra bu beni pek şaşırtmadı.

"Sanırım bana güvenmeye başlıyorlar."

Asansörün düğmesine bastığımda kapılar hemen açıldı. Koşar adımlarla içeri girdim ve zemin kat için düğmeye bastım. Sonra aynalı duvarlarda kendime baktım ve yüzümü tam bir karmaşa içinde buldum. Telefonumu omzumla kulağımın arasına asarak çantamdan bir makyaj mendili çıkardım ve yüzümü temizledim.

"Elinizde işe yarar bir şey var mı? Kullanabileceğimiz bir şey?" "Onların gizli bilgilerine erişimim yok baba." "O zaman onlarla yaşamamanın ne faydası var?"

Sesindeki sessiz kızgınlık beni gerdi. Ondan kilometrelerce uzakta, yumruklarından güvende olsam da, içgüdülerimin alevlenmesini ve bana tehlikede olduğumu söylemesini engellemedi.

"Çatı katında her zaman gözetim altında tutuldum." Bu tam olarak doğru değildi ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Aklını kullan, Scarlett. Onlar uyurken etrafına bak."

Aklıma gelmiş olsa da, benim sorunum Francis'in yanında uyumamdı ve gece odadan çıkarsam bunu fark edebilirdi. Uykusu pek ağır sayılmazdı. Ve ben de kesinlikle diğerlerinin odasında uyumayacaktım. Drake ve West beni korkutuyordu. Prescott'la ilişkimin şu anki durumu hakkında ne kadar az konuşursam o kadar iyiydi. Babamın telefonuyla Prescott'un bana söylediği hiçbir şeyi sindirecek zamanım olmamıştı.

"Denerim. Yapabileceğim tek şey bu."

"Bana sonuçları getir yoksa ne olacağını biliyorsun."

Yutkundum, kullanılmış makyaj mendilini yumruğumun içine aldım. Beni malikâneye geri götürecek ve tekrar hapsedecekti. Elinden gelse hayatımın sonuna kadar beni orada tutacaktı. Ve karşılaşacağım tek şey daha fazla taciz olacaktı. Tek seçeneğim Atlılarla kalmak ve artık istemesem de babamın dediklerini yapmaya çalışmaktı.

Kesinlikle deliceydi ama bana ne yapmış olurlarsa olsunlar birlikte olduğum erkekleri incitmek gibi bir arzum yoktu. Ailem onlara ne yaptıklarını söylerse söylesin. Zaten kanıtlayamayacakları bir şeydi. Bu yüzden bana ihtiyaçları var. Ve bu yüzden onlardan nefret ediyordum.

"Evet, baba."

"Güzel. Bir hafta içinde tam bir rapor bekliyorum."

Veda etmeden telefonu kapattı. İçimi çektim ve telefonumu çantama geri attım. Artık makyaj yapmamış olmamın ne önemi vardı ki? Yüzümden akmasından daha iyiydi. Şimdi de önümüzdeki haftaya kadar aileme nasıl bir şey alacağımı bulmam gerekiyordu. Şaka gibi.

Asansör kapıları açıldı. Zemin kata çıktım, elimdeki mendili çöp kutusuna attım ve resepsiyon görevlisine el salladım. Sokağa çıktığımda Drake'in sevdiği yerel sandviç dükkanına gidip sipariş verdim. Beş dakika sonra bana bir poşet verdiler ve Drake'in bana verdiği şirket harcama kartını kullanarak ödeme yaptım. Tam çıkarken biri elini koluma koydu. Bu dokunuşla neredeyse yerimden sıçırıyordum. Soluma baktığımda görmeyi beklediğim son kişiyi buldum. Birbiriyle çelişen duygu seli içimde orman yangını gibi patladı.

"Mason?"

Onu görmek, Atlılar'ın bana tek arkadaşımı öldürdüğümü düşündürdüğü geçen hafta sonunu hatırlattı. Ona bağırdığım ve son on yılda kendimi yakın hissettiğim tek kişiye karşı uzun zamandır gömülü açığa vurduğum zamanı. Ve işte karşımdaydı, sapasağlam duruyordu. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ama bu duygu hayal kırıklığı, pişmanlık ve acı gibi diğer duygularıyla savaşıyordu.

"Seni özleyeceğimi düşünmüştüm."

Ondan uzaklaştım ve içeri girmeye çalışan kimseyi engellemek için kapının önünden çekildim.

"Burada olmamalısın."

Drake'in hafta başındaki sözleri aklımdan çıkmamıştı. Mason'ı benden uzak durması için uyarmıştı. Mason'ın burada olduğunu ve onu gördüğümü öğrenirlerse, bunun bedelini çok ağır öderlerdi.

"Seni görmem gerekiyordu."

"Burada olacağımı nereden biliyordun?"

"Bütün hafta seni izledim, buraya seninle kimsenin gelmediğinden emin olmak istedim."

Yüzümü ovuşturdum, çantamın askısını omzumda daha yukarı kaldırdım. Onun beni takip ettiği fikri midemde oldukça rahatsız edici bir his uyandırdı.

"Ne istiyorsun?"

Kahverengi gözleri endişe ve keder doluydu. "Seni gerçekten incittim mi?"

Gözlerim vitrine gitti.

"Evet, yaptın. Kolumda çürükler vardı."

"Neden bana söylemedin?"

Gözleriyle buluşmak o anda imkânsız gibi geliyordu.

"Beni korkuttun, Mase... ve onun bana yaptığı şeyi senin de yapacağın bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim."

Hakkını yemeyelim, bana dokunmadı. Dokunsaydı irkilerek geri çekilirdim.

"Çok özür dilerim, Scar. Bunu yapmak istememişim."

"Ama sen yaptın. Beni oraya geri götürmekle tehdit ettin," diye tısladım, sonunda ona tekrar baktım. "Bundan sonra sana güveneceğimi mi sandın?"

"Bu yüzden mi onlara gittin? Benden korktuğunu mu söyledin?"

Bana bakışından ve 'onlar' kelimesini kullanışından hoşlanmadığım için bir adım geri çekildim. Atlılar tehlikeli ve sapkın olabilirdi ama Mason'ın yaptığı gibi ve geri dönersem ailemin yapacağı gibi bana aktif olarak zarar vermeye çalışmıyorlardı. En azından bana zarar vermek için bir adamı öldürttüklerini düşünmüyordum. Bunu bir şeyi kanıtlamak için yaptılar.

Prescott bana zarar vermek istemediğini söylediğinde ciddiye. Ona ne kadar kızgın olursam olayım, gerekçeleri hakkında bana yalan söylememiş olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Benim iyiliğim için olayı tatlıya bağlamamıştı. Ve bu, artık onunla birlikte olmak istemediğimi ona açıkça söylemememin tek nedenlerinden biriydi. Bir de adama sırılsıklam aşık olduğum gerçeği. Aptal kalbim artık kendime yalan söylememe ya da Prescott'a ait değilmiş gibi davranmama izin vermiyordu. Onun hakkında nasıl böyle hissedebildiğimi ve aynı zamanda Francis'i nasıl isteyebildiğimi sorgulamayacaktım bile. West ve Drake'e karşı olan çelişkili duygularımdan bahsetmiyorum bile.

"Başka ne yapmamı bekliyordun? Bana lanet bir ültimatom verdin. Beni geri almayacağından emin olmalıydım."

"Bu hiç adil değil, Scar."

Cidden şu anda haksızlık yapan benmişim gibi mi davranmaya çalışıyordu?

Lanet yanak.

"Adil değil mi? Adil olmayan senin ve ailemin bana dayattığınız her şey, işte adil olmayan bu Mason." İnsanlar bana bakarken sesimi alçak tutmaya çalıştım. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama onların yanında senin yanında olduğumdan daha g vendedeyim. Ve inan bana, keşke durum böyle olmasaydı."

Mason irkildi. Bu onun işine yaradı. Gerçeği bilmeliydi. Artık ondan korkuyordum. Beni Atlıların elinden almasından korkuyordum. O yaparsa peşimden gelmeleri için bir sebep yoktu. Yoksa var mıydı? Prescott'un kaçmadan önce bana daha fazlasını söylemek istediğinden emindim. Bunu mavi gözlerinde görebiliyordum. İçlerindeki acı ve ıstırap benimkilere yansıyordu.

"Onların yanında hiç de güvende değilsin. Bunu neden göremiyorsun?" Bir adım daha yaklaştım ve sesimi neredeyse fısıltıya indirdim.

"Kafayı yemiş olabilirler ama onlara yanlış bir şey söyledim diye beni kanlar içinde, morluklar içinde ve bayılına kadar d v ld ğ m bir odaya kapatmıyorlar. Sebepsiz yere zalim değiller. Ve sen bu konuda tek bir şey yapmayarak buna olanak sağlıyorsun. Bir daha buraya gelme Mason. Bana yaklaşırsan sana zarar verirler. Bunu onlara anlatmayacağım için şanslısın."

Cevap vermesine fırsat vermedim, etrafından dolaşıp kapıdan sokağa ıktım. Ona söylediklerimin hiçbiri iyi hissettirmiyordu ama burada kalıp Atlılara karşı söylenmesini dinleyecek değildim. Çocuklarla kalma gerekemin muhtemelen çok yanlış olduğunu bilsem de, babamdan onlardan daha çok korkuyordum. Evet, beni öldürmeye zorlamışlardı ama onlarla birlikteyken hayatımdan endişe etmiyordum. Babam işi çok ileri götürdüğü için bunun son nefes alışım olabileceğinden korkmuyordum. Kaza geçirdiğim gece zaten bir kez neredeyse ölüyordum, bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Hayır, ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Drake'e Mason'ı gördüğümü söylemeliydim ama ikimiz için de buna değmezdi. Ayrıca, kemer olayının yakın zamanda tekrarlanmasını istemiyordum. Belki de onun cezası bana babamın bana yaptıklarını hatırlatmalıydı ama hatırlatmadı. Drake ile aramızdaki her şey bir irade savaşıydı ve cinsel bir vardı. İçten içe, Drake'e karşı

Ne yapacağını görmek için. Bir parçam yardım edemiyordu ama onun damarına basmak istiyordum. Nedense, adama hiç güvenmemem gerekirken, çok ileri gitmeyeceği konusunda ona güveniyordum.

Fortuity'ye geri dönerken tek istediğim bir topun içine kıvrılıp birkaç saatliğine kaçmaktı, ancak öğleden sonra geri kalanında çalışmam gerekiyordu.

Bugün şu ana kadar tam anlamıyla
bok gibiydi. Daha da kötüleşebilir
miydi?

Atlıları tanıyorsam, bunun cevabı... evet, evet kesinlikle olabilirdi.

BATI

Daha önce Tonya'ya söylediklerim yüzünden Drake'ten bir azar işitmeyi bekliyordum ama tek yaptığı bana tam olarak ne olduğunu sormak oldu. Ben anlattıktan sonra omuz silkti, Tonya'nın bunu hak ettiğini söyledi ve akşam yemeğine başlamak üzere mutfığa doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra bana el salladığında, daha sonrası için ne planladığını söyleyene kadar kafam karışmıştı. Ona ne olduğunu bilmiyordum, ama Scarlett'le biraz daha uğraşmak istiyorsa, şikayet edecek değildim. Bu, Gary'ye telefon etmem gerektiği anlamına geliyordu, ama o her zamanki gibi benim için her şeyi yaptı.

Beşimiz oldukça yapmacık bir akşam yemeğini paylaştık. Drake Scarlett'e bizimle oturacağını kesin bir dille söyledi. Kadın kaderine boyun eğmiş görünüyordu ama bu, Drake dikkat etmediğinde ona isyankâr bir bakış atmasını engellemedi. Prescott tüm zamanını somurtarak geçirirken Francis bugün neler olduğunu açıkça merak ediyordu. Tonya olayını tekrar tekrar konuşacak havada değildim. Son şansını kullanıyordu. Onu öldürme konusunda şaka yapmıyordum. Gözümü kırpmadan yapardım. Fletcher'ın kızı olması umurumda değildi. O Drake'in ailesiydi, benim değil. Gerçi benimkiler uğraşamayacakları kadar 'deli' olduğuma karar verdikten sonra siktirip gidebilirlerdi. Onlar hakkında ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi.

Scarlett yemekten sonra kaçmaya çalıştığı zaman Francis onu durdurdu. Scarlett'in nazik davrandığı tek kişinin o olduğunu düşünürsek, Drake ona açıkça onu burada bizimle tutmasını söylemişti.

"Buraya gel," diye mırıldandı, elini tuttu ve onu kanepelere doğru çekti.

Kız onu takip etti ama yüzü şaşkınlıkla doluydu. Oturdu ve onu kucağına oturması için teşvik etti. Scarlett kucağa kıvrıldı ve

sırtını okşarken yüzünü adamın boynuna gömdü. Prescott bulaşık makinesini doldurduğu mutfaktan ikisini izliyordu. Gözlerinde belli belirsiz bir kıskançlık vardı ama bu onun Francis'e yakın olmasını istemediğinden değildi. Scarlett'le olan ilişkisi her açıdan berbattı ve Scarlett'in ona tekrar böyle sarılmasını diliyordu. Gidip ona aşık olduğu o kadar belliydi ki... tek kelime bile edemedim. Kadın uzun zaman önce içime girmişti. Orada kendine kalıcı bir yer yapmıştı. Ve bunun için ondan nefret etmedim. Aksine, onun oradaki varlığı beni patlamaktan alıkoyan tek şeydi.

Drake buzdolabından birkaç bira aldı ve Francis ile Scarlett'in karşısına oturmadan önce onları sehpanın üzerine bıraktı. Yanlarına gidip ceplerimdekileri masaya boşalttım, bir şişe bira aldım ve açacakla kapağını kapattım.

"Bir tane ister misin?" Beni izleyen Scarlett'e sordum. Beni her zaman sanki bir sonraki adımda ne yapacağım konusunda endişeliymiş gibi izlerdi.

"Bira sevmem," diye mırıldandı, Francis'e daha da yaklaşarak.

İkinci bir şişenin kapağını açıp boştaki eline yerleştirdikten sonra koltuğa oturdum ve kolumu kanepenin arkasına yasladım.

"O zaman bir kadeh şarap ister misin?" Scarlett başını salladı.

"Pres, ona biraz su getir, tamam mı?"

Bana karanlık bir bakış attı ama dediğimi yaptı, getirip sehpanın üzerine koydu. Sonra Drake'in yanına oturdu. Masanın üzerine bıraktığım poşeti işaret etmeden önce şişemden bir yudum aldım.

"Kim başlamak ister?"

Scarlett'in gözleri parmağımın yönünü takip etti, ta ki masanın üzerindeki ilaçları görünce açılana kadar.

"Bunlar ne?"

"Onlar senin için değil."

Doğrulup oturdu, bana bakarken gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Drake öne doğru eğilip şalvarı Scarlett'in ulaşamayacağı şekilde kendine doğru çekerek, "Bizimle uyuşturucu almayacağını söylüyor," dedi.

"Neden olmasın?"

Gülümsememeye çalıştım. Scarlett kendisine bir şeyi yapamayacağını söylenmesinden hoşlanmazdı.

"İstiyor musun?"

"Bilmiyorum. Bana ne olduklarını söylemediniz, bu yüzden buna nasıl cevap verebilirim?"

Francis sessiz kaldı, kucağındaki kızı dikkatle izliyordu. Prescott hepimizi görmezden geliyordu.

"E," dedim, sorusunu yanıtlarken. "Ve sokaklarda sattıkları diğer uyuşturucularla kesilmiş şeylerden hiçbirisi değil. Bu gerçek bir mal."

Gary bana Ket ya da başka bir şeyle kesilmiş Ecstasy satmaya çalışsaydı, cesedini lanet olası kanala atardım. Bana kazık atmazdı. Adam hayatına değer veriyordu, suç ailelerine sattığından bahsetmiyorum bile. Aptal değildi.

"Daha önce hiç böyle bir şey almadım."

"İşte tam da bu yüzden bu gece hiç almıyorsun," dedi Drake. "Çok öngörülemez."

Scarlett Francis'e yaslandı ve Drake'e ters ters baktı. "Bana çocukmuşum gibi davranma. Hap almak istersem alırım."

Elimizde oyuncak olmuş gibiydi, oyunumuza çok kolay kanıyordu.

Drake bir hap çıkarıp masanın üzerine koydu ve Scarlett'e sert bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi? Kafayı mı bulmak istiyorsun?"

"Belki öyledir."

Elini masaya doğru salladı ve arkasına yaslandı.

"Pervasız olmak istiyorsan buyur o zaman."

Scarlett masanın üzerindeki hapa sanki canını yakacakmış gibi baktı. Kafasının içinde sürüp giden savaşı yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Kaşlarını çattı, gözleri Drake'e ve tekrar hapa kaydı.

"Bana ne yapacak?"

"Bu bir mutluluk ilacı, Scar," dedim omuz silkerek. "Kendini iyi hissetmeni sağlayacak."

Drake bu gece Scarlett'in sınırlarını test etmeye karar vermişti. Uyuşturucunun onun ruh haline ne yapabileceğini ve geçmişi daha fazla hatırlayıp hatırlamayacağını görmek istiyordu. LSD ya da mantar önermişim ama onu bir yolculuğa göndermek istemiyordu. Prescott için döktüğü gözyaşlarına tanık olduktan sonra bu gece onu özgür ve mutlu görmek istiyordu. Planı benimle tartışırken bundan bahsetmişti. Drake'in gerçekten önemseydiğini kim düşünebilirdi ki? Scarlett'e yaklaşımında bunu kesinlikle göstermiyordu, ama duygularını her zaman kilit altında tutardı. Belki de onun ağladığını görmek onu söylediğinden daha fazla etkilemişti.

Scarlett nazikçe uzanıp hapı aldı. İlacı ağzına atıp sertçe yutarken hiçbirimiz bir şey söylemedik. Su bardağını aldı ve masaya geri koymadan önce bir yudum içti. Sonra tekrar Francis'in etrafında kıvrıldı ve geri kalanımızı görmezden geldi. Etkilerinin ortaya çıkması zaman alacaktı.

Drake Prescott'a dönüp onunla konuşmaya çalışırken onu izledim, ama sefil herif iletişim kurmuyordu ve bu akşam hiçbirimizin yanında olmak istemediği belliydi. Her şey Scarlett'in, birasını yudumlayan Francis'in göğsünde elini sık sık gezdirmesiyle başladı. Scarlett kıkırdayıp kulağına bir şeyler fısıldadığında, Francis'in yanakları kızardı ve öksürdü.

"Ne?" diye tısladı.

Başka bir şey daha söyledi ve bu onun koltuğunda kaymasına neden oldu. Sonra Scarlett aniden doğrulup oturdu.

"Müzik. Müziğe ihtiyacımız var!"

Onun sistemine girmişti. Sehpaya doğru eğildim ve uzaktan kumandalardan birini alıp play tuşuna bastım. Gitarın yumuşak tınısı odanın içinde çınladı.

"Bu iyimser değil."

"Ne olmuş yani?"

Scarlett Francis'in kucağından sürünerek bana doğru geldi. Yüzüme doğru yükseldiğinde sırttım. Bir an bana baktı, sonra uzandı ve parmağını çenemde gezdirdi.

"Bu gıdıklıyor," diye kıkırdadı.

Sonra yüzüme dokunarak büyülenmeye başladı. Parmakları yanaklarımda ve sonra da alt dudağımda çizgiler çizdi. Ona izin verdim, müziği unutmuş olması ve yüz hatlarımla bu kadar ilgilenmesi beni eğlendirdi.

"Çok güzelsin," dedi bana, sesi hülyalı bir bürünmüştü. Güldüm ve ona göz kırptım.

"Sen öyle diyorsan."

"Çok güzel gözlerin var. Kehribar taşları gibiler." Gözleri ağzıma kaydı.

"Seni öpebilir miyim?"

Bana yaklaşmak şöyle dursun, bunu sormasını bile beklemiyordum. Bir elimi göğsüne koyarak aradaki mesafeyi kapatmasını engelledim.

"Ben öpüşmem Scar, ama eminim kibarca rica edersen diğerleri sana izin vermekten mutluluk duyacaktır."

Yüzündeki somurtma ve hayal kırıklığı kalbimin sıkışmasına neden oldu. Scarlett şimdiye kadar öptüğüm tek kızdı. İstedğim tek kızdı, ama o noktaya gelmeye hazır değildim. Onu öpmek bana sadece kaybettiğim kızı ve birbirimiz için kim olduğumuzu nasıl hatırlayamadığını hatırlatacakken değil. Asla kabullenemediğim bir şey. Yapmam gereken bir şey. Scarlett ve benimle ilgili duygularım on yıl sonra bile çok hamdı.

"Tamam."

Uzaklaşmaya çalıştı ama onu yakaladım ve kadını kucığıma çektim. Bana dokunmayı bırakmasını, bana böylesine ateşli bir hayranlıkla bakmayı bırakmasını istemiordum. Kafası güzel olabilirdi ama hiçbirimiz bundan faydalanmaktan çekinmiyorduk.

Scarlett bana baktı, dili alt dudağının üzerinde geziniyordu. ve yüzünü avuçladım. Sanki dokunulmaya ihtiyacı varmış gibi avucuma doğru eğildi ve yüzünü avucuma sürttü. Bunu arzuluyordu. Ve kalçalarını benimkilere doğru sallamaya başladığında, onu cesaretlendirmek için kalçasını kavrayarak tepki verdim.

"Birileri biraz ," diye mırıldandım. "Sana dokunmak istiyorum."

Parmakları gömleğime gitti ve açmak için düğmelerle oynadı. Blazer ceketimi çoktan atmıştım ve şimdi sadece kolları kıvrılmış bir gömlek giyiyordum, böylece dövme ön kollarım görünüyordu. Ellerimi onun vücudundan çekip kanepenin arkasına yasladım ve istediğini yapmasına izin verdim. Düğmeleri açtığında gömleğimi araladı ve ellerini çıplak göğsümde gezdirdi. Sanki tenime dokunmak onu mutlu ediyormuş gibi bunu yaparken kendi kendine gülümsedi.

"İyi hissediyorsun," diye fısıldadı. Francis'e döndüm.

"Bana otu ve çakmağımı ver."

Gözlerini devirdi ama öne doğru eğildi ve masadan bir şeyler aldı. Bana vermek yerine bir cigara sardı, yaktı ve uzattı. Kolumu tekrar kanepenin arkasına yaslamadan önce bir nefes çektim. Dumanı soluyarak ağzımdan yukarı doğru sarmal bir şekilde çıkardım. Scarlett hayretle ona baktı, sonra dikkati tekrar bana dokunduğu gerçeğine çekildi. Parmakları kemerime gitti ve onu çekti.

"Orada ne yapıyorsun, Scar?"

"Sana dokunmak istiyorum," diye tekrarladı.

"Zaten yaptığın şeyin bu olduğunu sanıyordum."

Başını iki yana salladı.

"Hayır, sana burada dokunmak istiyorum."

Eli sikimin üzerinde yayılıyordu. Ona doğru eğildim ve bir daha çektim.

"Öyle mi? Söyle o

zaman." "Sikini

istiyorum."

"O zaman kibarca istesen iyi olur."

Diğerlerine baktım. Drake sırtıyor, Francis gözlerini deviriyor, Prescott ise hâlâ olanları görmezden geliyordu. Adam izlemekte ustaydı, yani bu normal değildi. Başımla onu işaret ettim. Drake Prescott'un omzuna bir tokat attı. Prescott gözlerini bana ve Scarlett'e dikmeden önce ona ters ters baktı.

"Lütfen sık beni West. Bunu istiyorum. Lütfen sikini bana ver." "Muhtaç küçük deliklerinin doldurulmaya ihtiyacı var mı?"

"Evet, lütfen... Çok ıslandım."

Elleri sanki benden izin bekliyormuş gibi karnımın üzerinde geziniyordu. Kıçımı avuçladım ve onu sert sikimin üzerine doğru ittim.

"Sadece sikimi istediğine emin misin, Scar? Ya seni de sikerse, hmm?" Esrarımı Francis'e doğru salladım. "Bunu mu istiyorsun? Seni ikili takım yapmamızı mı istiyorsun?"

Dudağını ısırdı, sanki doyamıyormuş gibi sikimin üzerinde sallanıyordu. "Lütfen."

Esrarımı dudaklarıma götürdüm, çenesinden tutup ağzını açmadan önce bir nefes daha çektim. Sonra dumanı içine üfledim. Güzel kokulu duman ciğerlerine dolunca Scarlett öksürdü.

"Seni becermemizi istiyorsan elbiselerini çıkar, Scar. Bize biraz dans et, olur mu? Bize ne kadar istediğini göster."

Bir an için karşı çıkacağını düşündüm ama sonra kucağımdan indi ve vücudunu ritme göre hareket ettirerek geri çekildi. Müzik yavaş ve şehvetli bir şeye dönüşmüştü, tam da ortamı hazırlayacak tondaydı. Bu kadar iyi bir kız olduğu için canına okumadan önce onun bizim için dans etmesini izlemeye hazır değildim.

YEDİ

DRAKE

Vücudu baş döndürücü ritimle sallanırken bluzunun düğmelerini yavaşça açmasını izlemek beni koltukta kaydırды. Hiçbirimizin Scarlett'ten ve hareketlerinden gözlerini alabildiğini sanmıyorum. Ve sık için yalvardığı, birden fazla sık için yalvardığı gerçeğı beni bir anda sertleştirdi.

Ona Ecstasy vermek riskliydi ama daha önce Prescott'la koridorda tartışırken yakaladığımda yanaklarından süzülen gözyaşları bana bir şeyler yaptı. Ona düşüncelerinden ve duygularından uzak bir gece yaşatmak istememe neden oldular. Prescott'un onu önemsemediğim yönündeki suçlaması beni sinirlendirdi. Bu onu önemsemediğimi göstermenin berbat bir yolu olabilirdi ama benim yolum buydu.

Yine de onun seks istemesini beklemiyordum. Şikayet ettiğimden falan değil, ama kahretsin, bizim için soyunmasını izlemek cennet gibiydi.

"Bunu burada mı yoksa yukarıda mı yapacağız?" Francis, Scarlett'e el sallayarak sordu. West omuz silkerek, "Burada kayganlaştırıcı yok," dedi.

Onu bir yatakta birlikte becermek daha kolaydı. Oyun odamıza kurdurduğumuz yatak tam da bu nedenle standart kral boyundan daha büyüktü. Paylaşma ihtiyacımız için özel olarak yapılmıştı.

Bira şişemden bir yudum almadan önce "Üst katta," dedim.

Prescott'a baktığımda onu Scarlett'in büyüüne kapılmış buldum. Gözleri onun vücudunda gezinirken parmağıyla alt dudağını ovuşturuyordu. Onu sevdiğini daha önce itiraf etmişti. Onu çocukken tanıdığımız kızıdan ve şimdiki kadından ayırabilecek durumda olduğunu sanmıyorum. En azından Scarlett'e karşı olan hislerini. Bu ille de kötü bir şey değildi, ama bizi hatırlayana kadar ona güvenilemeyeceğini hepimiz biliyorduk. Ve o zaman bile, dördümüz hakkında ne hissedeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Scarlett bluzunu ve eteğini atmıştı. İçine giydiği iç çamaşırı ise neredeyse transparandı. Kendimi koltuktan kaldırdım ve ona yaklaştım. Yüzünde parlak bir gülümsemeyle bana baktı.

"İyi miydım efendim?"

Gülümsemek istiyordum. Onun yerine başımı salladım ve bir elimi beline doladım.

"Gelin, bunu daha rahat bir yere götürüyoruz." Diğerlerine . "Su getirin, susuz kalmasını istemeyiz, değil mi?"

Francis'ten bir baş işareti aldım. Diğerlerinin de arkamızdan geleceğini bildiğim için merdivenlere doğru ilerlerken Scarlett de isteyerek benimle geldi. Onu yukarı çıkardım ve sonuna kadar götürdüm, kapıyı açtım ve onu oyun odamıza ittim. Işıkları açtığımda gözleri odada dolaştı. Dimmer taktırmıştık, bu yüzden çok sert değildi.

"Yatağa yat, Scarlett."

Ona söylediğimi yaptı. Kadın büyük yatağın üzerinde çok küçük görünüyordu, yatağın ortasında oturmuş geniş gözlerle beni izliyordu. Bana doğru uzandı. Diğerlerinin arkamızdan geldiğini duyarak ona doğru yürüdüm. Eğilerek ellerimi külotuna götürdüm. Sütyenini de atmama izin vermeden önce bacaklarından çekmeme izin verdi. Ellerimi ayak bileklerine doladım ve onu yatağın ucuna doğru çekerek bacaklarının ucundan sarkmasına izin verdim. Dizlerimin üzerine çökerek bacaklarını ayırdım ve uyluğunun iç kısmına doğru öpücükler kondurdum. Bir inilti çıkardı, elleri saçlarıma gitti. Görmediğini bildiğim için tenine karşı gülümsedim.

Dilim ıslak kıvrımlarının arasına daldı, özünü tattı ve sert küçük yumrusunu aradı. Yanıt olarak inledi, kalçaları yüzüme çarptı. Tecrübelerime göre, bazen E'ye boşalmak daha zor oluyordu ama onun üzerine inmek için gizli bir nedenim vardı. Elimi uzatarak, içlerinden biri içine bir tüp sokana kadar bekledim.

Scarlett yatağa geri itilirken elleri saçlarımdan ayrıldı. Gözlerimi , West'in elini Scarlett'in boğazına dolamış ve onu çarşafıara olduğunu gördüm.

"Lütfen," diye sızlandı, elleri sanki daha yakın olmasını istiyormuş gibi kollarını kavrıyordu. "Neden beni öpmüyorsun?"

Sanki bir şey düşünüyormuş gibi yoğun bir ifadeyle ona baktı.

o.

"Pres'i ya da Frankie'yi öpebilirsin, Scar. Eminim Drake bile ama o senin bacaklarının arasında meşgul."

Seni olacaklara hazırlıyorum, küçük .

Cevabından memnun olduğunu sanmıyorum. Huysuz bir çocuk gibi görünüyordu ve tırnakları dövmeli kollarına batıyordu. Onun kendisini yaralamasını umursuyor gibi görünmüyordu ama West zevk alırken acı çekmeyi seviyordu. Onun olayı buydu.

"Yapamam," diye fısıldadı. "Pres onları sadece ödül olarak veriyor. Onun için iyi olmadım."

West daha yakına eğildi, yüz ifadesi biraz yumuşadı.

"Onu şimdi öpmek mi istiyorsun?" diye mırıldandı.

West'in kollarını bırakarak başını salladı.

"Sanırım bir istisna yapmaya istekli olabilir."

Kahretsin, gözlerindeki umut Prescott'a kendine çeki düzen vermesini ve onunla arasını düzeltmesini söylemek istememe neden oldu. Belli ki uyuşturucunun etkisiyle tartışmalarını unutmuştu. Onu nasıl incittiğini.

"Pres, buraya gel," dedi West, Prescott ve Francis'in olduğundan emin olduğum ama onları göremediğim yere doğru bakarak.

Prescott'un yanıtı "Neden?" oldu.

"Çünkü ben öyle dedim."

Scarlett'in amından geri çekildim ve kayganlaştırıcının kapağını çevirdim. Gözleri bana dikildi, vücudu yüzüme doğru eğildi. Durmamı istemiyordu. Kalçasını okşayarak hiçbir yere gitmeyeceğime dair ona güvence verdim. Sonra parmaklarımı kapladım ve yanaklarının arasından geçirerek küçük, dar deliğinin etrafına sürttüm. West'in dikkatini dağıtmasına rağmen onu hazırlamamı ister gibi kendini bana doğru bastırdı.

Prescott, Scarlett'in diğer tarafında otururken göründü. Francis, Scarlett'in başının yanındaki yatağa oturarak West'e katılırken yüzünde temkinli bir ifade vardı.

West, Prescott'a el sallayarak, "Ona sor, Scar," dedi.

Gözlerinde korku vardı ama West boynunu bıraktığında Prescott'a döndü. Eli yavaşça hareket etti, uzandı ve Prescott'un kalçasına indi. Prescott ona dokunmak gibi baktı.

"Pres."

Elinde olmadan ona yakın olmak istiyormuş gibi ona doğru eğildi. Yeterince yaklaştığı anda, diğer elini boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Adamın ağzını ağzının içine alırken elleri iki yanına indi. Onun da hiç tereddüt etmeden onu öpmesini izledim.

Parmakları kızın saçlarına saplanırken vücudundaki gerginliğin gittiğini görebiliyordunuz.

Onun öpücüğü dikkatini dağıtırken, ağzımı tekrar klitorisine indirmeden önce bir parmağımı içine bastırdım. Prescott'un ağzı tarafından boğulan iniltisi beni ateşledi. Ona daha fazlasını vermek, patlamasını sağlamak istiyordum. Parmaklarımla onu çalıştırırken, kalçalarını neredeyse devam etmek ister gibi itti.

"Lütfen," diye inledi Prescott'un ağzına. "Becer beni, lütfen."

Prescott onu bıraktı ve arkasına yaslandı, aşık olduğu kadını öptüğü için sersemlemiş gibi görünüyordu.

"Buna hazır mı?" West bana sordu.

İki parmağımı dar girişine sokmuştum ama bunun yeterli olacağını sanmıyordum.

"Daha fazla hazırlık gerekiyor," dedim ona amından uzaklaşırken. "Tamam, sen bunu yaparken o da sikimin üzerine oturabilir."

Sırıttım ve parmaklarımı ondan çektim. West'in kıyafetlerini çıkarması ve çoktan soyunmuş olan Francis'in yanına, yatak başlığına oturması uzun sürmedi.

"Buraya gel, Scar."

Scarlett onun üzerinde sürünmeden önce elleri ve dizleri üzerinde ters döndü. West hiç tereddüt etmeden onun kalçalarını kavradı ve sikini iyice ıslanmış küçük amına soktu. Scarlett inleyerek adamın omuzlarını bir çapa gibi kavradı.

"İstedğin bu mu Scar? Sik mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen, daha fazla, bana daha fazlasını ver."

Onu tamamen sikinin üzerine iterken sııttı. Kayganlaştırıcıyı Francis'e attım ve ona başımı salladım. West'in aşağıda önerdiği bu olduğunu düşünürsek, ilk önce ona yapabilirdi. O da kabul etmişti.

Francis kayganlaştırıcıyı aldı, kapağını çevirdi ve onun arkasına geçti. West'in aletini sürerken omzunun üzerinden ona baktı. West öne doğru eğildi ve Scarlett'in meme ucunu ağzına alarak Scarlett'in inlemesine neden oldu. Francis elini Scarlett'in boynuna doladı, onu kendine doğru çekerken diğer eli de aralarına girdi.

"Seni becermemi istiyorsun, ha?" diye mırıldandı. "İkimizi de almak mı istiyorsun?"

"Lütfen."

"Ne kadar iyi bir fahişesin sen."

Onun için hazırlanma şekli cehennem gibi ateşliydi. Bir an sonra boğuk bir inilti çıkardı, bu da adamın parmaklarıyla içine girdiğini gösteriyordu. Scarlett'i siki için daha da hazırlamasını seyrederken, ayağa kalktım ve soyundum. Prescott da aynısını yaptı. Birbirimizin önünde çıplak olmak hiçbirimizin umurunda değildi. Kim olduğum konusunda kendime güveniyordum, birbirimizi neredeyse tüm hayatımız boyunca tanıdığımızdan bahsetmiyorum bile. Yaşadığımız her şey aramızda kopmaz bir bağ oluşturmuştu.

"Lütfen Frankie, lütfen sik beni."

Bunca yıl sonra bunu söylediğini duymak beni duraksattı. Francis ona Frankie dediğinden bahsetmemişti. Tepki vermediğine göre, bunu daha önce de yapmış olmalıydı. Sadece parmaklarını ondan çekti ve kayganlaştırıcıyı aldı.

West arkasına yaslandı ve sırtarak ona baktı. "İkimize de binecek misin, Scar?"

West'e daha da yaklaştı, sanki Francis'e daha iyi erişim sağlıyormuş gibi vücutları birbirine sürtünüyordu. Dudakları West'in çenesinde geziniyordu, ama West bunu durdurmadı. Francis bir elini kızın sırtına koyup diğer eliyle sikini kavrarken West sadece kızın kalçalarını sabit tuttu.

"Evet," diye mırıldandı West'in tenine karşı. "Hepinizi becermek istiyorum." "Pis kız."

Siktir git, küçük yosma, sen bambaşka bir şeysin. Hiç beklemediğim bir şey, ama sana ihtiyacım var. Hepinize.

Ellerimin onun üzerinde olmasını, Francis'in içine bastırıldığı gibi onu becermeyi istiyordum. West'in omuzlarını kavradı, keskin bir zevk ve acı çığlığı attı. Elimde olmadan ona daha da yaklaştım ve görünüşe bakılırsa Prescott da aynı şekilde hissediyordu. İkimiz üçlünün iki yanına geçtik. Daha yakına eğildim ve dudaklarımla boynunu okşadım. Daha iyi erişebilmem için başını eğdi.

"Lütfen, daha fazla," diye inledi.

Prescott elini West ile Scarlett'in arasına sokarak onun göğsünü kavradı ve meme ucunu sıktı. Ben de aynı şeyi diğer göğsüne yaptım, meme ucunu işaret parmağımla başparmağım arasında yuvarladım. Scarlett nefes nefese kaldı, başı Francis'in omzuna yaslandı, çünkü Francis onun içinde daha da derinlere bastırıyordu. Boynunu öptüm, dilimi teninde . Elleri West'in omuzlarını bırakıp sikimin üzerine indi. Prescott'unkine de dokunduğuna homurdandığına bakılırsa emindim. West kalçalarını daha sert ve

Onu hem Francis'i hem de kendisini sikmesi için cesaretlendirdi, Prescott'u ve beni aynı anda okşayabilmesi için ona rehberlik etti.

Bu, dördümüzün birlikte bir kadına en çok yaklaştığımız andı. Ona dokunmak. Ona tapıyorduk. Paylaştığımız zaman, genellikle ikimiz bire bir, belki de üçümüz, ama bu? Bu biz ve Scarlett'ti, her zaman olmamız gerektiği gibi.

"Daha sert, daha sert istiyorum, lütfen."

Francis daha iyi bir kaldıraç elde etmek için bir elini omzuna doladı. Ona verirken ağladı ve inledi, ama sesler zevk, ihtiyaç ve arzudan geliyordu.

"bu, benim küçük fahişem," diye mırıldandı. "Al bakalım."

Prescott elini klitorisini bulmak için aşağıya doğru hareket ettirirken meme ucunu daha sert çimdikledim. Gözlerini kapatıp yüzünü Francis'inkine çevirdi. Francis onun dudaklarını yakaladı ve dillerini karışık bir öpücükle birbirine doladı. Onu bıraktığında bana döndü, ağzımı istiyordu. Beni öpmesine izin verdim, elim onu yaklaştırmak için çenesinin etrafında kıvrıldı. Tadı çok güzeldi. Bana kanla kaplı olduğu geceyi hatırlattı ve sadece sikimin parmaklarının arasında daha sert zonklamasına neden oldu. Bunu tekrar yapmak istiyordum. Çılgılık atana kadar sikmeden önce onu bu kanla yıkamak.

Scarlett ağzımın içinde haykırdı, şiddetle boşalırken vücudu titriyordu. West ve Francis'in onu aralarında tutmalarına izin vererek onu serbest bıraktım. Ellerimin üzerine oturdum ve her ikisi de kendi boşalmalarına doğru ilerlerken ona vurmaya devam etmelerini izledim. Scarlett beni ve Prescott'u bıraktı, elleri kendini sabit tutmak için West'in göğsüne gitti.

İşte o zaman Prescott'un röntgenciliğini anladım. Üçünü birlikte seyretmek, Scarlett aralarında nefes nefese kalırken oğlanların kendi doruklarına doğru hızla ilerlemelerini izlemek bambaşka bir şekilde çekiciydi. Daha önce de seyretmiştim, ama Scarlett'le ilgili bir şey daha fazlasını istememe neden oluyordu. Onu görmeye ihtiyacım vardı. Ve ikisi de kadınıımızdan karşılıklı zevk alarak inledikleri zaman, önümdeki sahne beni mest etti.

İkisi de aşağı inerken Scarlett'i birkaç dakika tuttular, sonra Francis ondan ayrıldı ve yatağa yığıldı. West Scarlett'i onun üzerinden kaldırdı ve bana verdi. Kucağıma oturdu, gözleri kapalı nefes nefese kalmıştı. Uzanıp yanağını okşadım ve Prescott'a el sallayarak komodinden suyu almasını söyledim. Bana uzattı ve ben de dudaklarına bastırdım. Scarlett suyu içmeden önce gözlerini açtı, yukarı bakarak

Yüzünde minnettar bir ifadeyle bana baktı. İşi bittiğinde bardağı Prescott'a geri uzattım.

"Şimdi beni becerecek misiniz, efendim?" diye fısıldadı. Daha yakına eğildim, dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindi.

"Evet, Scarlett. O zaman Pres'i becerebilirsin, mmm?"

Beni öpmeden önce başını salladı ve ben onun tatlı ağzında ve bana karşı hissinde tamamen kayboldum. Kendimi Scarlett'in içinde boğulmaya bıraktım, çünkü yarın geldiğinde o kadar uysal ve verici olmayacaktı. Bundan emindim.

SEKİZ

PRESCOTT

Drake, Scarlett'i West'in oturduğu yerin yanındaki yatağa yatırdı. Kül tablasından esrarını alıp tekrar yaktı, kehribar rengi gözlerini arkadaşımıza dikmiş, parmaklarını kadının göğsünde gezdirirken, Scarlett iri gözlerle ona bakıyordu.

Benden bir öpücük aldığımda, yemin ederim neredeyse ölüyordum, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki. Sanki aramızdaki tüm acıları ve kalp kırıklıklarını unutmuş gibiydi. Hâlâ beni istiyordu... bana ihtiyacı vardı. Bu kadını çok sevmiştim. Onunla ilgili her şeyi. Tek yaptığım onu düşünmektir. Ona takılmıştım. Onun huzurunda olmak istedim. Ona tapmak istiyordum.

Diğerleri beni bencil olmakla suçladı ve bu bir dereceye kadar doğrudur. Yaptıklarımın başkaları üzerindeki etkisini umursamıyordum. Aslında, onları acı ve ıstırap içinde izlemek hoşuma gidiyordu. Onlara hastalık bulaştırmak istiyordum, böylece onları toz içinde bırakabilecektim. Ama Scarlett'le? Bunların hiçbirini istemiyordum.

Ona bulaştırmak istedim, böylece onu elimde tutabilecektim. Cinayet gecesine kadar da öyle yaptım. Sonra benim gerçekte kim olduğumu gördü. Diğerleri gibi ahlaksız bir adam. West haklıydı. Onun hayalini yıkmıştım. Bana karşı olan hislerini tamamen yok ettiğimden endişeliydim. Belki de beni olduğum gibi kabul edemiyordu. Hepimizin olduğu gibi. Ama kendime Scarlett'in bizden biri olduğunu hatırlatıp duruyordum. Bizim yanımızda olması gerekiyordu. O bizimdi.

Kötü erkeklerin ayaklarını yere basmalarını sağlayacak bir kadına ihtiyaçları vardır. Yol gösterici bir ışığa ihtiyaçları vardır. Scarlett gençliğimizde bizim için bunu yapmıştı. Onun bizim için yine öyle olmasını istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

West elindeki cigarayı Scarlett'e doğrultarak, "Bundan sonra fena çarpacak," dedi.

"Ona göz kulak olmamız gerekecek," dedi Francis.

Elinde getirdiği birayla Drake ve Scarlett'in diğer tarafındaki yatak başlığına yaslanmıştı. West otundan bir nefes daha çekmeden önce yüzünde dalgın bir ifadeyle ona baktı.

"Belki de."

Drake, Scarlett'in ellerini başının üzerine koydu ve bir eliyle onları aşağıda tuttu. Diğer eliyle de Scarlett'in bacağına göğsüne doğru bastırdı.

Francis Drake'e, "İstersen onu hazırlayabilirim," dedi.

Drake başını kaldırdı, gözleri meraklıydı.

"Nasıl?"

"Süslü bir şey değil." Başıyla onları işaret etti. "Ellerini yüzüğe bağla."

Drake bir an için hiçbir şey söylemedi, sonra Francis'e sinsi bir gülümseme verdi. "Devam et."

Francis bira şişesini yere bıraktı ve bir çekmeceyi çekiştirerek açtı, içinden uzun bir ip çıkardı. Drake, ayağa kalkması için onu cesaretlendirene kadar şaşkın şaşkın bakan Scarlett'in üzerinden indi. Scarlett sanki insan temasına can atıyormuş gibi kendini ona sürttü. E ile kafayı bulduğu düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Hangisi? Yatağın ortası mı yoksa duvar mı?" Francis tavana ve duvarlara cıvatalanmış farklı metal halkaları göstererek sordu.

"Duvar, daha iyi bir kaldıraç."

Francis, Scarlett'i Drake'ten uzaklaştırdı ve bileklerini ona doğru uzatmasını istedi. Onu duvara yaklaştırıp kollarını yukarı kaldırmasını sağlamadan önce, ipi bileklerine dolamasına izin verdi. Daha sonra ipi halkaya bağlayarak onun bir yere gitmesini imkânsız hale getirdi. Küçük kuzumun kapana kısıldığını ve kaçamadığını görmek yırtıcı içgüdülerimin alevlenmesine neden oldu.

Francis uzaklaşınca Scarlett gözlerini Drake'e dikti. Drake ona yaklaştı, ellerini beline götürerek dönmesi için onu cesaretlendirdi. İpte bunu rahatça yapmasına izin verecek kadar gevşeklik vardı. Kızın vücudunu kendi vücuduna doğru çekti, bir elini onların üzerine koydu ve bağlı bileklerine doladı.

"Efendim," diye sızlandı. "Döllerini bacağımdan aşağı akıyor."

Saçlarını okşayarak onu ayarladı, böylece onu ayakta sikebilmesi için daha iyi bir açığa sahip oldu.

"Umurumda değil." Drake dizlerini büktü ve Scarlett'in haykırmasına ve bağlarının içinde kıpırdanmasına neden olacak şekilde içine girdi. "Onlar tarafından kullanıldığını bilmek hoşuma gidiyor."

Hiçbirimiz bu durumdan rahatsız olmadık. Bu paylaşmanın bir parçasıydı.

West, Drake Scarlett'e sarılıp onu becerirken ona baktı. Adam, Drake'in Scarlett'in ıslak küçük amına girip çıkmasını mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Bu normalde hoşuma giden bir manzaraydı, ama şu anda, Drake'e bakarken dudaklarını ayırışını izlemek beni mest ediyordu. Nefes nefese kalışı ve inleyişi. Aldığı zevkle canlandığını görmek. O benim için çok daha önemliydi.

Elim göğsüme gitti ve içimde ağrıyan organın bulunduğu yeri ovuşturdu. Onunla birlikte olmak istiyordum. Onu yakınımda tutmak ve onu ne kadar sevdiğimi göstermek istiyordum. Bunu ona şimdi söyleyemezdim. Kafası iyiiken olmazdı. Ayrıca, önce ona kendimi affettirmem gerekiyordu. Sadece ve sadece ona ait olduğumu kanıtlamalıyım. Başka biriyle birlikte olabileceğimi düşünmesi bile beni yaralamıştı. Scarlett ona olan bağlılığımın derinliği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Her geçen gün, hiç denemeden pençelerini kalbime nasıl daha fazla sapladığını.

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldı. "Lütfen."

Drake hiçbir şey söylemedi. Genelde pek konuşmayı sevmezdi ve seks sırasında da pek sesli olma eğiliminde değildi. Dudaklarını kızın boynuna bastırdı ve onu daha sert kavradı, tenleri tutkularının melodisini söylüyordu.

"Tekrar gelmek ister misin, Scar?" West ciğerlerindeki dumanı üfleyerek sordu.

"Lütfen."

West esrarı kül tablasına koydu ve onlara doğru yaklaştı. Scarlett'in kalçaları duvarla aynı hizada değildi, bu yüzden başını onunla duvar arasına sokabiliyordu. Drake onu sikmeye devam ederken ağzı klitorisine buluştuğunda attığı çığlık odanın içinde yankılandı.

"Siktir," diye mırıldandı Francis.

Tekrar yanlarına oturmuş, gözlerini vücutlarına dikmişti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde yine sertleşmişti, eli sikinin etrafına sarılmış ve yavaşça okşuyordu. Önümüzdeki erotik manzara karşısında nasıl tahrik olmazdınız? Porno izlemekten çok daha iyiydi.

"Scarlett neredeyse çığlık atacaktı. "Lütfen ısırma, oh, oh lanet olsun!"

West'in canını yakması umurunda bile değildi, ısırmayı seviyordu. Scarlett ona karşı kıvrandı.

West'in klitorisini ısırması konusunda hiçbir şey yapmayan Drake. Sadece yüzünü onun boynuna gömdü ve sert bir nefes verdi.

"Gelmesini sağla," diye bağırdı. "Onu hissetmek istiyorum."

West bir elini onun kalçasına doladı ve klitorisini sikmeye başladı, Scarlett'i ikisi tarafından işkenceye uğramış bir halde orada asılı bıraktı. Zevk ve acıyla işkence görüyordu. Boşaldığında da durmadılar. Debelenip çığlık attı ama Drake ve West'in umurunda bile değildi. Kız yalvarıncaya kadar devam etmek istediler, düpedüz bitirmeleri için yalvardılar.

"Lütfen, lütfen, yapamam. Daha fazla dayanamıyorum," diye hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

West sonunda onu serbest bıraktı ve sırtarak tekrar yatak başlığına yaslandı. Drake, sırtında titreyene kadar onu becermeye devam ederken elleri vücuduyla doluydu ve doruğa ulaştığında kulağına inledi.

Adam onu serbest bırakıp çekildiğinde ve birkaç adım geri gittiğinde, kadın halatlarının içinde sarktı, vücudu aldığı acımasız darbelerin etkilerini açıkça hissediyordu.

Francis'e "Bırak onu," dedim.

Dediğimi yaptı ve Scarlett'in vücudu titreyerek yatağa kıvrılmasına izin verdi.

Ona doğru eğilerek yanağına bir öpücük kondurdu.

"Sorun yok, şşşt," diye fısıldadı. ", Scar."

Drake yatağın kenarına oturup gözlerini odaya dikerken, Drake onun sırtını okşadı.

"Pres'i istiyorum," diye fısıldadı Francis'e. "Lütfen."

Hiç tereddüt etmeden ona doğru ilerledim, böylece bensiz kalmak zorunda kalmayacaktı. Arkasına uzandım ve onu göğsüme doğru çektim, elim karnına gitti. Yüzünü bana doğru çevirdi, ela yeşili gözleri beni görünce mutlulukla doldu. Gözyaşlarına boğulmuş yüzü kalbimi yerinden oynattı. Şakağına bir öpücük kondurdum, bu da onu sadece gülümsetti.

"Ne yapmamı istiyorsun, küçük kuzum?" Mırıldandım.

Genellikle istediğimi alırdım ama yüzündeki gülümsemeyi koruma ihtiyacı beni ona neye ihtiyacı olduğunu sormaya itti. Kollarımın arasında döndü ve bacağına belime dolayarak vücuduyla bana sürtündü. Yanakları tahrik olduğu için kızarmıştı.

"Odanızda yaptığınız gibi," diye fısıldadı.

Dudağıma ısırdım, ne istediğinden nispeten emindim.

"Senin dileğin benim için emirdir, tatlım." Omzunun üzerinden Francis'e baktım. "Bana kayganlaştırıcıyı ver."

Yer değiştirdi, onu yakaladı ve elime vurdu. Scarlett diğer adamların döllerini sikimin her tarafına sürse de, bu yeterli olmayacaktı. En dar girişine sokmadan önce sikime kayganlaştırıcı sürdüm. Francis onu burada becerdiği için, bastırıldığında çok az direnç gösterdi.

İçeride. Scarlett bana sarıldı, ben onu tutarken gözleri benimkilere sabitlenmişti. Duygularına ihanet ediyorlardı. Geçen hafta boyunca bana küçümseme ve acıyla bakmıştı, ama şimdi... şimdi bana arzusunu gösteriyordu. Sabah olup da kafayı bulduğunda her şeyin eskisi gibi olmayacağını bilerek ona tutundum. Tüm bunlar hakkında ne hissedeceğini kim bilebilirdi ki?

Parmakları saçlarımın arasına girdi, vücudum onunkinin derinliklerine bastırırken beni daha da yaklaştırdı. Onun sıkı, sıcak küçük kıcı gibisi yoktu, duvarları her itişte sikimin etrafında dalgalanıyordu. Dudakları benimkilere değerek öpücük istediğini gösterdi. Gecikmedim, dudaklarım onunkilerle birleşti ve tatlı ağzının tadına baktım. Onu bunun için uğraştırma düşüncesi pencereden dışarı çıktı, tek istediğim onu öpmek ve ikimiz de tükenene kadar onu becermekti.

Kısa, keskin hamlelerle onu ağzıma aldım, inlettim ve nefes nefese bıraktım ama onu yutmayı bırakmadım. Dili benimkine karışıyor, tırnakları kafa derime batıyordu. Bana hâlâ hayatta olduğumu hatırlatan keskin acı iğneleri hoşuma gidiyordu. Bunun diğerlerine nasıl görüldüğü hiçbir parçamın umurunda değildi. Scarlett'in vücudunda ve onun ihtiyacında kaybolmuştum... onunla sevişirken.

"Daha sert," diye nefes aldı. "Daha sert sik beni."

Elim kalçasına gitti ve istediğini verebilmek için onu tuttu. Kalçalarım neredeyse onunkilerle aynı hizadaydı ve bacağı altımda sıkışmıştı.

Seni seviyorum küçük kuzum, seni çok seviyorum.

Kelimeler dilimin ucundaydı, ağzımdan çıkmak istiyordu, kulağına fısıldamak ve bu kadına bağlılığımı sunmak istiyordum. Eskiden olduğu kızı ve şimdi olduğu kadını seviyordum, ama ikisini birleştirmemiz gerekiyordu. Scarlett'e kim olduğu gerçeğini vermeliydik.

"Durma, Pres, lütfen, durma, ver onu bana."

Tırnakları kafa derimden boynuma ve sırtım boyunca ilerledi. Onları omurgamdan aşağıya doğru sürüklemesinin, derimi tırmıklamasının ve beni tırmalamasının verdiği hisle homurdandım.

"Beni işaretle, küçük kuzu," diye fısıldadım. "Ben seninim."

Ona duygularımın gerçeğini söylemeye en çok bu kadar yaklaşabildim. Daha fazlasını söylememek için ağzını serbest bıraktım ve omzunu ısırdım. Ağladı, vücudu benimkine karşı gerildi. Yeniden sahiplenilmeye, kime ait olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Teninin benim izlerimle boyandığını görme ihtiyacı içime işledi.

"Benim," dedim onu tekrar ısırmadan önce. "Lanet olası benim."

Ve böylece tırnaklarını sırtıma geçirdi, ben onun daracık küçük deliğine vurmaya devam ederken kollarımda paramparça oldu, boşalırken hissettiklerine bayılıyordu. Bununla ilgili her şey mükemmeldi. Seyircimiz olduğunu bilmeme rağmen, sadece ben ve onun olduğu bir andı. Onun içine boşaldığımda, sahip olduğum her şeyi sevdiğim kadının içine boşaltırken, bunun yoğunluğu beni serbest bıraktı, inledi. Zaten hepsi onundu. Tüm benliğim kollarımdaki bu küçük ama inanılmaz derecede güçlü ve dirençli kadına aitti.

Scarlett yüzünü göğsüme bastırdıktan sonra nihayet aşağı indiğimizde ikimiz birbirimize sarıldık. Onu bırakmak istemiyordum ama belli ki çok yorulmuştu.

"Artık savaşmak istemiyorum," diye fısıldadı tenime karşı. "Sadece seni istiyorum Pres. Seni çok özledim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Yarın böyle hissetmeyecekse nasıl cevap verebilirdim ki? Aklı başına geldiğinde yine kızgın olacaktı. Başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Özür dilerim, tatlım. Çok özür dilerim. Ben varım, buradayım. Seninim."

Onu çekene kadar birkaç dakika daha sarıldım. Scarlett'in gözleri düşmüştü ve vücudu neredeyse gevşemişti. Onu çok yormuştuk. Ayağa kalktım ve saçlarını terli teninden okşayarak diğerlerine baktım.

"Onu temizlemeliyiz."

Kıpırdamasını beklediğim son kişi West'ti, ama o bir hamlede Scarlett'i bir çocuk gibi kucağına aldı. Scarlett onun göğsüne doğru kıvrıldı, görünüşe göre onu tutanın West olmasından hiç etkilenmemişti.

West onu odadan çıkarmak için hamle yaparken Drake, "Bekle," dedi. "Onunla ne yapıyorsun?"

West, Drake'e omzunun üzerinden göz kırptı ve çıkarken durma zahmetine bile girmedi.

"Merak etme, onu yakaladım."

Üçümüz de şaşkınlıkla birbirimize baktık.

Francis ayağa kalkarken, "Ona iyi baksa iyi olur," dedi, "yoksa sabah onu yere ."

"Sanki sana izin verecekmiş gibi," diye cevap verdim. Bana bir bakış attı.

"Muhtemelen ona cehennemi yaşatacak," dedi Drake.

Kalkıp giysilerimi toplarken omuz silktim. "Bırak onu... o bunu hak ediyor."

Onlar daha tek kelime edemedi ben dışarı çıktım. Yarını düşünmeyecektim. Yatağa girip onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkaracak ve bu kadına onu sevdiğimi nasıl söyleyeceğime karar verecektim. Tek umursadığım buydu. Önemseyebileceğim tek şey. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Onun beni affetmesi için ne gerekiyorsa yapacaktım, çünkü Scarlett'siz hayatım kelimelerle ifade edilemeyecek kadar iç karartıcıydı. Ve daha fazla sefalet içinde yaşamaya hazır değildim.

Bana tekrar güvenmeyi öğrenene kadar kendimi sana kanıtlayacağım, küçük kuzum.

NINETEEN

SCARLETT

Beynim acıyordu. Birisi küçük bir çekiçle kafatasıma . Bilincimi yeniden kazandığımda vücudumda hissettiğim tek acı bu değildi. Her yerim ağrıyordu. Dün gece buna sebep olacak ne yapmıştım? Neden kendimi bu kadar boktan hissediyordum? Sanki hüngür hüngür istiyordum. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Hareket etmek istemiyordum. Bir topun içine kıvrılıp yok olmak istedim.

Parmaklarım seğirdi. Parmak uçlarım bana ait olmayan bir tenin üzerinde gezindi. Gözlerimi kırarak açtığımda kendimi dövmeli iki kolun kucağında buldum. Yüzüm sert, kaslı bir göğse bastırılmıştı ve çıplaktım. Tamamen ve tamamen çıplak. Gözlerim göğsünün çizgisini çenesine kadar takip etti ve beni dehşete düşüren tek kişinin uyuyan formunu buldu.

West'le ne işim var benim?

Bir şok çığlığı attım, sonra elimi ağzımın üzerine bastırarak tekrar içeri sokmaya çalıştım. O psikopatı uyandırmak istememe imkân yoktu. Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokken olmazdı. Beynim dün gece neler ve neden isteyerek West'in yatağına girdiğimi hatırlamaya çalışarak aşırı hızlandı.

"Hepinizi sikmek istiyorum."

Sözlerim kulaklarımda çınladı. Beni kadınları birlikte becerdikleri oda olduğunu anladığım yere götürdüklerinde ona söylediklerim. Ve lanet olsun, gerçekten dördüyle de tekrar seks yapmış mıydım? Bunu ben istemiştim, kendimi West'in her yerine sürtmüş ve bana aletini vermesini talep etmiştim. Bana ne olmuştu böyle?

Sonra onlarla uyuşturucu kullanmamın yasak olduğunu söyledikten sonra bana bir hap verdiklerini hatırladım. Ecstasy almıştım. Etkisini gösterdikten sonra Atlılar'dan büyülenmişim. Dokunuşları daha fazlasını arzulamama neden oluyor, beni azdırıyor ve onları becermek istiyordum. Hepsini. Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki, beni nasıl kullandıkları umurumda bile değildi. Bunun için yalvarmıştım.

Cehennem gibiydi. Kesinlikle cehennemdi, çünkü şimdi tek düşünebildiğim West'in beni odadan çıkarıp kendi odasına götürüşüydü. Ondan beni tekrar öpmesini istediğimi ve onun bunu reddettiğini, bunun onun yapacağı bir şey olmadığını söylediğini hatırlıyordum. Sonra beni banyosuna götürdü ve duşa yıkadı. Bana özenli davranmasının tuhaf olduğu hiç aklıma gelmemişti. Beni temizlerken ıslanmasınlar diye saçlarımı spreyin dışında tutmuştu. Sonra beni kuruladı, bir bardak daha su getirdi ve beni yatağa yatırmadan önce hepsini içmem için ısrar etti. Geceki aktivitelerden dolayı tamamen bitkin düşmüş olduğum için hemen uykuya daldım.

West benimle ilgilendi. Bununla ne yapabilirim ki?

Dün gece olanlarla ne yaptım ben? O lanet hapi hiç almamalıyım. Tek yaptığı tüm çekingenliğimi bir kenara bırakıp kızdığım adamlarla sevişmemi sağlamaktı. Şimdi dördüne de kızgındım çünkü hiçbirisi buna engel olmamıştı. Hepsi de uyuşturucu aldıktan sonra kendilerine yalvaran bir kızın olması normalmiş gibi davrandılar.

Siktir et onları.

O uyanmadan önce bu odadan çıkmalı ve West'ten mümkün olduğunca uzaklaşmalıyım.

Kendimi onun kucağından kurtarmak biraz zor oldu. Yavaşça hareket ettim, kollarından sıyrıldım ve yatağından kayarak çıktım.

Ayağa kalktığımda gözlerim odanın içinde dolaştı. Bir duvarda, diğer ikisinin yatak odalarında olduğu gibi büyük bir cam pencere vardı. West'in yatağı odanın tam ortasıdaydı, siyah çarşafları ve kırmızı yastık kılıfları vardı. Bir duvarda kocaman bir tablo vardı. Kaçmam gerektiğini düşünmeden ayaklarım beni resme yaklaştırdı. Renkler çarşaflarıyla uyumluydu. Koyu kırmızı bir zemin üzerine yerleştirilmiş bir atın üzerinde kocaman bir kılıç taşıyan bir binici. Bana Prescott'un odasındaki atlı figürlerini hatırlattı. West'in de mi atlı mitolojisine karşı garip bir hayranlığı vardı?

Resmin West için uygun olduğunu düşündüm. Bana şiddeti hatırlatıyordu. Hakkında bildiklerime göre oldukça şiddet yanlısı ve affetmeyen biriydi.

"Prescott bana bunu aldı... Benim Savaş olduğumu düşünüyor."

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Topuğumun üzerinde döndüğümde West'i yan yatmış, dirseğine dayanmış, yüzünde lanet bir sırıtişla bana bakarken buldum. Çarşaf lar belinde toplanmıştı ama onu çıplak ihtişamıyla görebilmem için çarşaf ları atarsa hiç şaşır mazdım.

West'in olabilecek en kötü şekilde seksi olduğu gerçeğini inkâr edemezdim. Ölümcül bir yırtıcı, o lanet döv meleriyle en görkemli kötü çocuk paketine sarılmıştı. Ama bu adam kötü bir çocuk değildi. Hayır, West baştan aşağı bir kötü adamdı. Aptal ben onun bu yönünü seviyordum. İstersem dünyayı yakabileceğini söylemesinden ıslanmamdan nefret ediyordum. Bir adamın senin için her şeyi mahvetmesi fikri kimi tahrik ederdi? Ben... görünüşe göre.

Neden yatağından çıkar çıkmaz kaçmamıştım? Burada, deli adamın yatak odasından kaçmak yerine çıplak bir şekilde onun bu tablosuna bakıyordum. Bir parçam West'in kişisel alanına hayranlık duyuyordu. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde keşfetmek istiyordum. Onun ilgimi çekmesinden nefret ediyordum.

Gözleri üzerimde geziniyor, beni inanılmaz derecede utandırıyor ve ne yapacağımı bilemez hale getiriyordu.

"Yataktan kalkmış ne yapıyorsun Scar?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak göğüslerimi kapattım. "Senden uzaklaşıyorum."

Dudağını yaladı.

"Şimdi mi? Dün gece söylediğin bu değildi."

Tanrım. Lanet olsun. Bu. Adamım.

Yanaklarım kızardı. Tek düşünebildiğim ona nasıl yalvardığımdı, gerçekten yalvardığım. Bu çok yanlıştı ama çok doğru hissettiriyordu. Onunla ve diğerleriyle birlikte olmak beni tamamlanmış hissettirmişti.

"Kelimenin tam anlamıyla uyuşturucunun etkisindeydim. Söylediğim herhangi bir şeyin bununla lekelenmediğini size düşündüren nedir?"

Güldü. Kahrolası güldü. Ve elini çıplak göğsünde gezdirmesi dikkatimi dağıttı. Neden dilimi o oluklardan aşağıya ve daha aşağıya doğru sürmeyi düşünüyordum?

Dur. Dur.

"Yani... 'Lütfen beni becer West' derken bunu kastetmemiştin. Bunu istiyorum. Lütfen bana aletini ver' derken ciddi değil miydin? Çünkü hatırladığım kadarıyla üzerine oturmak için oldukça hevesliydin."

Neredeyse oracıkta ölecektim, özellikle de dün gece benim yaptığımı çok benzeyen o tiz, muhtaç ve çaresiz ses tonuyla beni taklit etmeye karar verdiğinden beri.

"Sen... sen... sen... sadece kapa !"

Yüz hatlarını yumuşatan ve onu on kat daha çekici kılan aşırı çocuksu bir şekilde sırtımasından nefret ediyordum.

"ama Scar, bana söyleyemezsin." "Sanki bunu sana itiraf edecekmişim gibi."

Bu adamdan uzak olmak istiyordum. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum ve o burada benimle alay ediyordu.

"Üzgün görünüyorsun." Yanındaki çarşafları okşadı. "Buraya gel ve seni iyileştirmeme izin ver."

"Nasıl daha iyi bir şey yapabilirsin ki? Tek yaptığın kendi eğlencen için bana işkence etmek."

Bunu söylediğimde irkilmedi bile, sanki ona gitmemi emrediyormuş gibi eliyle çarşafları ovuşturmaya devam etti. Siktir et onu. İşim bitmişti ama çıplak olduğumu da hatırladım ve kendimi bu kadar tedirgin hissederken çatı katına bu şekilde çıkmak doğru gelmiyordu.

Yanına gitmek yerine, gardırobunun kapılarını görebileceğim bir yere doğru yürüdüm ve kapılardan birini yırtarak açtım. Beni izlediğini hissedebiliyordum. Gözlerim kıyafetlerinde gezinirken siyah bir gömlek çıkardım ve üzerime geçirip düğmelerini ilikleterek üzerimi örtmeye çalıştım. Tekrar arkamı döndüğümde West sırtıyordu.

"Onu senden almayacağımı mı sanıyorsun?" "Önce beni yakalaman gerekecek."

Kaslarımın çığlık atmasına aldırmadan odasını koşarak geçtim. Kapıya vardığımda el yordamıyla açmaya çalıştım ve kilitli olduğunu fark edince panikle bir gıcırtı çıkardım.

Bu lanet kapıyı nasıl açacağım?

Bir el üstümdeki tahtaya çarptı. Kıpırdamaktan ve ona bakmaktan korkarak donakaldım. Sıcak nefesini enseme hissettiğimde derim diken diken oldu. Büyük bir muhakeme hatası yapmıştım. Ve şimdi başım beladaydı. Büyük bir bela. Beni odasına kilitleyen deli adamı kışkırtmıştım. Lanet olası büyük kötü kurdu.

"Bir yere mi gidiyorsun, Scar?" diye mırıldandı.

Ona cevap vermedim. Cevap verebileceğimden emin değildim. Vücudum kaç ya da savaş modundaydı. Hangi yöne gideceğine karar veremiyordu.

Boynuma sokulduğunda nefesim kesildi. Ve diğer elini boğazıma sarıp beni vücuduna bastırduğunda nefes nefese kaldım.

"İstedğin kadar kaçabilirsin ama benden asla saklanamayacaksın. Seni bulup buraya geri getireceğim. Bunun neden olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Sen bana aitsin. Eşyalarımın kendi başlarına dolaşmalarını istemem. Kendilerine zarar verebilirler ve biz de bunu istemeyiz, değil mi?"

Tüm sert kaslarını sırtımda hissederek ürperdim, beni hapsediyor ve ciğerlerimden nefesimi çalıyordu. Parmakları sıkarak ona cevap vermem gerektiğini hatırlattı.

"Hayır," diye fısıldadım.

"Yaralanırsan ne yapacağımı biliyor musun, Scar?"

"Hayır."

Dudaklarını yanağıma bastırdı.

"Sana elini sürme cüretini gösteren kişiyi lime lime eder ve hala atan kalbini sana bir ödül olarak verirdim. Ondan sonra, seni yere yatırır ve gittiğin ve kendine zarar verdiğin için ceza olarak ağlayana kadar becerirdim. Lanet kanı temizlemek için bile durmazdım, duydun mu beni? Nefes nefese kalıp inleyene kadar seni sikerim ve sonra seni Drake'e veririm çünkü o bu boktan zevk alıyor ve hiç şüphe yok ki seni o kadar iyi sikecek ki kendi adını bile bilmeyeceksin. Bu yüzden, seni bulmak için dünyayı parçalamamı istemiyorsan, ortalıkta dolaşma."

Yüce İsa.

Bir kız buna ne diyebilir ki? Kim buna ne diyebilir ki?

"Şimdi, benim için iyi bir kız olacak mısın?"

Başımı salladım. Verebileceğim başka bir cevap yoktu. West hiçbir zaman başka bir şeymiş gibi davranmamıştı. Adam vahşi ve sahipleniciydi. Böyle şeyler beni tahrik etmemeliydi ama ediyordu. Eğer elini bacaklarımın arasına sokarsa, dün gece dördü tarafından iyice sikilmiş olmama rağmen beni ıslak ve arzulu bulacaktı. Eğer isterse beni kapıya yaslayıp ağlayana kadar sikmesine izin verebilirdim.

"O zaman gidip sana yiyecek bir şeyler alalım, olur mu? Dün gece çok fazla enerji harcadın ve tekrar bayılmanı istemem."

Beni bırakmadan önce başparmağıyla boynumu okşadı. Kapının yanında durdum, yanıma gelmeden önce bir şeyler giyerken onu bekledim. Elini omzuma koydu ve kilidi açabilmek için beni kendisinden uzaklaştırdı. Elimi tutmasına ve beni odasından çıkarmasına izin verdim. Adam beni hem çok korkutmuş hem de tahrik etmişti.

Belki de West beni masasında ilk kez becerdiğinde haklıydı. Belki de korku beni tahrik ediyordu. Ve belki de bu yüzden bu adamı gerçekten ama gerçekten çekici bulmamam gerekirken bu kadar çekici buluyordum.

Lanet olsun.

FRANCIS

West'in Scarlett'i merdivenlerden indirirken elini tutması kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Masada yanımda tabletini karıştırmakta olan Drake'e baktım. Gözlerim tekrar Scarlett'e döndü. Yüzünde endişe ve korku karışımı bir ifade vardı. West bu kez ne yapmıştı? Ve neden onu bu kadar istekle takip ediyordu?

Dün geceden sonra, bize karşı olan hisleri konusunda endişeliydim. Yaptıklarımızdan pişman mıydım? Hayır. Scarlett'in çekingenliğinden ve onu engelleyen her şeyden sıyrıldığını görmek bambaşka bir şeydi. Yalvarma şekli çok . Ama bu, sabahleyin ne düşüneceği konusundaki endişelerimi gidermemişti.

West bana göz kırparak, "Günaydın, sık kafalılar," dedi.

Aptala ters ters baktım. Neden her zaman böyle küçük bir pislik olmak zorundaydı?

Scarlett'i mutfağa götürdü, kucağına ve adanın üzerine koydu.

Bacakları sarktı, elleri kenara gitti. "Dur," dedi adam ona ve o da itaat etti.

Çaydanlığın yanına gitti ve ocağı açtı. Scarlett bana ve Drake'e baktı. Gözleri kısılmıştı. Bu onun son olaylardan memnun olmadığını gösteriyordu. Ama hayatımıza geri döndüğünden beri Scarlett'i ne zaman mutlu etmiştik ki?

"Sence onu uyumlu hale getirmek için ne yaptı?" Drake'e mırıldandım.

Başını kaldırdı, gözleri Scarlett ve West'in üzerinde gezindikten sonra bana takıldı.

"En iyi yaptığı şey. Kendisi olmak."

Homurdandım ve kupamı dudaklarıma götürerek başımı salladım.

"Ona nasıl karşı koyduğunu gördünüz."

"Her zaman öyleydi Francis. Onu kontrol edebilen tek kişi oydu. Onu geri almak için neden bu kadar çok mücadele ettiğimi sanıyorsun?"

İçimi çektim ve çayımı yudumladım. Drake ilgisiz ve umursamaz görünebilirdi ama adam içinde lanet bir ejderha saklıyordu. Onun yüzünden Scarlett'i ararken taş üstünde taş bırakmamıştık. Drake kaç kez çıkmaza girersek girelim asla pes etmedi. Ben, Prescott ve West ona pek çok kez bunun boşuna olduğunu söyledik, ama o bizi yeni ipuçlarının peşinden göndermeye devam etti, ta ki sonunda biri işe yarayana kadar. O zaman ne kadar boku yediğimizi anladık. Stuart Carver gibi adamların karşısına arkanızda ciddi bir güç olmadan çıkamazdınız. Şans sadece bebeğimiz değil, aynı zamanda yıllar önce kadınımızı alan adama meydan okuyacak kadar güçlü olma yolumuzdu.

"Sen de onu geri istedin, bu yüzden tüm bunlar West yüzündenmiş gibi davranma." Bana yan gözle baktı ve tabletine geri döndü.

"Ben değilim."

"Tamam, Bay Aloof, bunu kendinize söyleyin."

Drake masaya yumruğunu sıktı, bu kızgınlığının dışa vuran tek işaretiydi.

"Ona güvenmiyorum."

"Bunun güvenle bir ilgisi yok, Drake. Onun seni hatırlamasını istediğini kabul edebilirsin. Sırf sen bir şeyler hissediyorsun diye dünya yıkılmayacak."

Bana doğru dik dik bakışı beni gülümsetti. Sonra yumruğu çözüldü ve yüz ifadesi soldu.

"Onun burada olduğunu bilerek uyuyamıyorum."

"Saklandığın yerde vakit geçiriyorsun o zaman?"

Başını salladı, elini masanın üzerinde esnetti.

"Çok fazla zaman."

"Hapları alıyor muydun?"

Başını salladı. Gözlerimi devirdim. Drake durumunu ilaçla tedavi etmek istemiyordu. Anlıyordum ama adam sonsuza kadar uykusuz kalamazdı. Eninde sonunda çözülecek ve sadece hayatta kalmak için bile olsa uyku haplarını alacaktı.

"Tüm hayatını bizim için endişelenerek geçirmek zorunda değilsin, biliyorsun. Biz kendi başımızın çaresine bakabilecek kapasitedeyiz."

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı.

"Öyle mi? Dünya senin omuzlarında değil Drake, gibi davranmayı bırak."

Yorumum için bir kez daha ters ters baktım. Drake'in damarına bastığım pek olmazdı ama o kendi yoluna girmeyi çok severdi. Her zaman bir şeyleri fazla düşünür ve yaşamak yerine kendi düşüncelerine gömülürdü. Kendi iyiliği için fazla inatçıydı, bu da işlere yardımcı olmuyordu.

"Onunla konuşmayı özlüyorum," dedi uzun uzun iç çekerek. "Her zaman çok... anlayışlıydı."

Omzunu dürttüm.

"O zaman ona karşı kalpsiz bir piç olmayı bırak."

"Kalpsiz değilim."

"Ona iyi davrandığın tek zaman seks sırasındaysa ondan gerçekten hoşlandığını düşünmesini bekleyemezsin. Bu işler böyle yürümez."

Yüzü düşerken ve gözleri kısılırken gülümsemem durumu daha da kötüleştirdi.

Drake beni pencereden atmaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Sanki senden ilişki tavsiyesi alacakmışım gibi."

"Benim yatağında uyuyor, demek ki bir şeyleri doğru yapmışım."

Onu kızdırdığımı biliyordum ama öfkesini kontrol altında tutma beni durduramayacak kadar eğlendiriyordu.

"Evet, bakalım dün geceden sonra hala öyle mi? Bize hançer saplayıp duruyor."

"E'yi alması için onu kandırdın, Drake."

Bana sinsî bir gülümseme verdi.

"Ona özgür bir gece yaşatmak istedim. Onun o şekilde gülümsediğini görmek... buna kesinlikle değdi."

"Duygusallaşıyorsun." Gülümsemesi düştü.

"Siktir git."

Uyuşturucu Drake'in fikriydi ama geri kalanımız da buna uyduk. "Gidip onunla aramı düzeltmeliyim."

Ayağa kalkıp fincanım parmaklarımın arasında mutfığa doğru yürürken bana baktı ama cevap vermedi. Scarlett ona yaklaşıp tezgâha yaslandığımda beni izledi. Ağzı inceldi ve ela yeşili gözleri kısıldı.

West mutfakta dolaşıyor, ona kahvaltı hazırlıyordu. Aşırı miktarda tarçınlı Fransız tostı olduğunu fark ettim. O hatırladı

Scarlett'in zevkleri de gibi.

"Bana kızgın mısın?" Odanın diğer ucuna taşınmayan sessiz bir sesle sordum.

"... dün gece olanları durdurmadınız ve tüm olanlara aktif olarak katıldınız, peki ne düşünüyorsunuz?"

Uzandım ve kolunu okşadım, bizimle beşli yaptığını yüksek sesle itiraf edemediği için eğleniyordu.

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

Dudağımı ısırdım ve kupamı tezgâhın üzerine bırakarak yaklaştım. "Bunu telafi edebilir miyim?"

"Nasıl?"

Ona dönerek elimi kolundan yüzüne doğru götürdüm ve çenesini parmaklarımın arasına aldım. Burnunun üzerindeki çiller kaşlarını çatarken yer değiştirdi ama beni durdurmadı.

"Sana bazı düğümlemleri nasıl bağlayacağını öğreteceğim ve belki bir dahaki sefere... Drake'i bağlayabilirsin."

West homurdandı ve yüz hatlarını boyayan bir eğlenceyle bize baktı.

Scarlett, "Sanki buna isteyerek boyun eğecekmiş gibi," diye mırıldandı, West'e bakıyor.

"Kimse onun istekli olduğuna dair bir şey söylemedi."

Sanki söylediklerime inanamıyormuş gibi dudakları aralandı.

"Bana yardım mı edeceksin?"

Omuz silktim.

"Belki de."

Nefeslerimiz birbirine karışana kadar yaklaştı. "Senin bu kadar..."

"Sanırım aradığınız kelime yaratıcı," diye araya girdi West. "Frankie'miz, öyle değilmiş gibi davranmayı sevse de, daha sapkın planlarımızın arkasındaki beyindir."

West'ten gelmesi neredeyse bir iltifattı.

Scarlett ona bakmadı, gözleri benim üzerimde sabit kaldı. "Bu doğru mu?"

Başparmağımla alt dudağını ovuşturdum.

"Öyle."

West'in beni artık ondan saklamak mümkün değildi. "Bana öğretirsen seni affedebilirim."

"Ben alırım."

Dudaklarımı dudaklarına bastırduğımda Scarlett de beni öpmekte tereddüt etmedi. Ne kadar uysal bir ağzı vardı. Onu ilk öptüğümünden beri kendine güveni artmıştı ve bunu görmek çok güzeldi.

"Ağzını rahat bırak Frankie, yemek yemesi lazım."

Kendimi geri çekerek West'e karanlık bir bakış attım. Scarlett'in gülümsemesi onun saçmalıklarıyla uğraşmaya değdi. Uzandı ve çenemi okşadı.

"Ona aldırmayın... Beni öpmek istiyorsa, küçümseyici yorumlar yapmak yerine bunu söyleyebilir."

West bize doğru yürüdü ve tezgahın üzerine onun için bir tabak koydu. Sonra onun üzerine eğildi, ağzı arkadan kulağıyla buluştu.

"Bugün benim için iyi bir kız olmaya ne oldu, Scar?" Sesi

ölümcül ve vaat edilmiş bir şiddetle doluydu.

"Belki de seni kışkırtmak hoşuma gidiyordur," diye yanıtladı gözlerini benden ayırmadan.

"Seni öpmeyeceğim, bu yüzden burada oynadığın bu küçük oyun sadece ağlaman ve sikimde boğulmanla sonuçlanacak, beni duyuyor musun?"

Eli çenemden ayrıldı ve omzuma düştü. Onu bununla tehdit etmesine gözümü bile kırpmadım. Her yer West'ti.

"Belki de bunu istiyorum," diye fısıldadı. "Belki de beni tehdit etmen hoşuma gidiyordur."

Bir an için West'in nasıl tepki vereceğini bilemediğinden eminim. Sonra kıkırdadı ve parmakları boğazından aşağı bir çizgi çizmeden önce saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak uzandı.

"Ben tehdit etmem, sadece söz veririm. Sen devam et, ne olacağını biliyorsun ve kendi lanet kafanda ol. Şimdi arkanı dön ve kahvaltını yap."

Geri çekildi ve ocağa doğru yürüdü. Scarlett onun dediğini yapmak yerine öne doğru eğildi ve beni tekrar öptü. Geri çekildiğinde, dönüp West'in kendisi için yaptığı Fransız tostuna yumulmadan önce sırttı. Kadın ateşle oynuyordu ve bunu biliyordu.

Ağzına biraz tost tıktırdıktan sonra, "Ateş yakar, Scar," dedim. "Bunu unutma."

"Beni ondan kurtarmayacağını mı ?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Bunu yapmamı istemezsin."

"Sanırım haklısın."

Daha yakına eğilerek çenemi omzuna dayadım ve elimi kalçasına dolayarak parmaklarımı çıplak teninde gezdirdim. Üzerinde sadece West'e ait olduğundan emin olduğum siyah bir gömlek vardı. Kıyafetleri benim odamdaydı. Bütün haftayı onun yanında uyuyarak geçirdiğim için, geceyi West'le geçirdikten sonra ona dokunmaktan kendimi alamadım.

"Dün gece seni özledim," diye fısıldadım kulağına. "Hiç kâbus gördün mü?"

Ona duygularımı itiraf etmek umurunda değildi. Drake'in ona güvenemeyeceğimiz konusundaki uyarıları bile beni durdurmadı. Scarlett'le bir ilişki kurmak istiyorsam, bütün sırlara ve yalanlara rağmen aramızda dürüstlüğün bir benzerinin olması gerekiyordu. Belki o zaman geçmişiyile ilgili gerçeği öğrendiğinde benden o kadar nefret etmezdi. Hatırladığında. Kim olduğunu bildiği konusunda ona yalan söylediğimiz için hiçbirimizden memnun olmayacağından emindim. Yaptığımız şeyin kazasına ve eski hayatının yok olmasına yol açan olayların katalizörünü tetiklediğini fark ettiğinde daha da sinirlenecekti.

"Hatırladığım kadarıyla hayır." Parmaklarını kalçasındaki elimin üzerinde gezdirdi. "Yine de sorduğun için teşekkür ederim. Kabuslarım ya da beni nasıl etkiledikleri kimsenin umurunda değildi."

Kaşlarımı çattım. Kimsenin onun iyiliğini umursamaması bana tuhaf gelmişti. "Hayır mı?"

Başını salladı. Gözlerindeki perili bakış beni endişelendirdi. "Bir şey yapabilecekleri yoktu, biliyorsun. Bu yüzden bunu kendime sakladım."

Nedense gerçek nedenin bu olmadığını düşündüm, ama ona bu konuda baskı yapmadım. Bunun Scarlett'in gözünde bana puan kazandıracağından emin değildim. Ne zaman son on yılla ilgili bir şeyden söz etse, özellikle de Carver'larla ilgili bir şeyden söz etse, onu hep bir umutsuzluk havası sarardı.

Scarlett başka bir şey söylemedi, sadece yumurtalı ekmeğini ve West'in onun için yaptığı çayı bitirdi. Sonra tabağı itti ve yüzünde meraklı bir ifadeyle onun arkasına baktı.

Ayak sesleri duydum ve mutfağa kimin geldiğini görmek için döndüm. Prescott'un yüzünde oldukça kararlı bir ifade vardı. Daha önce yemek için aşağı inmişti ama pek konuşkan değildi ve kısa süre sonra ortadan kaybolmuştu.

Scarlett'e yaklaştı, onu belinden yakaladı ve omzuna attı. Bir şaşkınlık ciyaklaması çıkardı. West arkasını döndü ve

Prescott onu merdivenlere doğru götürürken kaşlarını çatdı. Scarlett oturduğu yerden bize baktı, yüzü şok ve kızgınlığın bir resmiydi.

"Ne oluyor Pres? Ne yapıyorsun?" diye çığlık atarak ondan kaçmaya çalıştı.

Tek kelime etmedi, bir sonraki anda sırtına vuran yumruklarını görmezden geldi.

"Bırakın beni!"

Adam Scarlett'le birlikte merdivenleri çıktı, Scarlett yol boyunca söylenip durdu ve gözden kayboldu. Bir kapı çarparak kapanana kadar onun söylenmelerini duyabiliyorduk.

"Bu sabah biri uyandı ve taşaklarını buldu," dedi West, Scarlett'in atılmış kahvaltılıklarını toplamak için yanına gelerek. "Yaptığımız şey yüzünden ona bu kadar zor anlar yaşattığı için onun küçük kıcını cezalandıracağını mı sanıyorsun?"

Drake, "Ona sevdiğini söyleyecek," dedi.

Hem benim hem de West'in kafası metanetli arkadaşımıza döndü.

"Ne?"

Drake merdivenlere doğru bir el salladı.

"Pres ona aşık. Bana söyledi ve şimdi de ona söyleyecek."

West sırtarak, "Siktir et beni," dedi. "Pres aşık oldu. Ne büyük bir mucize, kendinden başka birini gerçekten önemsiyor."

Drake alay etti.

"Konuşmak için iyi birisin. Onun hakkında ne hissettiğini bilmediğimizi mi sanıyorsun?"

West'in gülümsemesi bir anda

kayboldu. "Siktir git, Drake."

Drake omuz silkti ve sanki Prescott'un bir kadına aşkını ilan etmesi normal, günlük bir olaymış gibi tabletine geri döndü. Ama dürüst olmak gerekirse... buna hiç şaşırmadım. Scarlett birlikte büyüdüğümüz kızdı. Hiçbirimizin unutamadığı kız. Onu kendimize döndürmek için her şeyi göze almıştık. Beni şaşırtan tek şey Prescott'un ilk düşen kişi olmasıydı. West, Scarlett'i hayatımız boyunca sevmiş olan kişiydi. Ama yine de, West bir kıza onu sevdiğini söylemekte de, şiddet dürtülerini kontrol altında tutmakta olduğu kadar yetenekliydi. Sanırım çözülmesinin ne kadar süreceğini bekleyip görmemiz gerekecekti.

Beşimiz arasındaki denkleme aşk girebilir mi?

Onunla yatmamız bir şeydi, ama aşk ve ilişki tamamen başka bir şeydi.

Peki ya ben?

Nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Bunu hiç düşünmemiştim. Belki de düşünmem gerekiyordu. Gelecek belirsizdi ama eksik parçamız kim olduğumuzu unutmuş olsa bile beşimiz arasındaki bağ her zaman kalıcı olmuştu.

YİRMİ BİR

PRESCOTT

Bu sabah uyandığımda, bu kadarının yeterli olduğuna karar verdim. Scarlett beni dinleyecekti. Aramızdaki bu anlaşmazlık başımızın üzerindeyken bir gece daha geçiremezdim. Dün gece beni o kadar isteyerek öpmüşken olmazdı. Beni sorduğunda ve beni özlediğini söylediğinde. Kafası iyiye kimin umurundaydı. Kadın artık kavga etmek istemediğini söylemişti. Kavga etmeyecektik. Konuşacaktık. Ve Scarlett'e gerçeği söyleyecektim.

Onun inatçı küçük ruhunu seviyordum. O benim küçük kuzumdu. Ve bana ait olduğunu kabul edecekti.

Onun yöntemlerini denedim. Bana bir şans vermesini bekledim ve hiçbir yere varamadım. Bu sefer her şey benim şartlarımla olacaktı.

Bu yüzden aşağı indiğimde onu kucağıma aldım ve odama götürdüm. Yol boyunca şikayet etti, mücadele etti ve bana vurdu, onu yere bırakmamı istedi, bana bir mağara adamı gibi davrandığımı ve hiç terbiyem olmadığını söyledi, ama ben ona aldırış etmedim.

Onu yere bırakmadan önce yatak odamın kapısını çarparak kapattım ve kilitledim. Kadının bana baktığında ela yeşili derinliklerinde yanan bir öfke vardı. Yumrukları sanki göğsüme vurmak mı yoksa bana kendimi becermemi söylemek mi istediğine karar verememiş gibi iki yanında sıkılmıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu. "Ben senin istediğin zaman fırlatıp atabileceğin bir oyuncak değilim."

Ona bakarken yüz ifademi nötr tuttum. Lanet olsun, bana kıyasla çok küçüktü ama Scarlett tanıdığım en güçlü kadındı. En cesur ve en korkusuz. Ve kalbimin sahibiydi.

"Hayır, değilsin."

"O zaman ne-"

Elimi ağzının üzerine koydum ve diğer kolumu sırtına dolayarak onu kendime doğru çektim. Gözlerini kırptırdı, sonra elimden kurtulmaya çalıştı ama ben sadece daha sıkı tuttum. Elleri göğsüme gitti ve onu itti.

"Bana istediğin kadar vurabilirsin tatlım, gitmene izin vermeyeceğim."

Bakışları beni gülümsemeye zorladı. Onu daha yakından tutmak için elimi ağzından çektim.

"Neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü seninle konuşmam için bana bir şans vermedin."

"Dün sana bir şans verdim."

Başımı salladım.

"Hayır, beni başka bir kadını becermekle suçladın ve tartıştık. Bu bir konuşma değildi."

Ağzı . Haklı olduğumu biliyordu. "Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı?"

"Ya istemiyorsam?" diye karşılık verdi.

Ona bu kadar inatçı olmamasını söylemek istiyordum ama yapamadım. İncinmişti ve bu yüzden bana saldırıyordu. Onu daha fazla kızdırmayı göze alamazdım.

"Şu anda başka seçeneğin yok, tatlım. Ve bana bok atmadan önce, iyi bir nedenim var."

"Öyle mi? Neymiş o?"

Kollarımı onun boynundan çektim ve ellerimi götürdüm. Bana bakmasına ihtiyacım vardı. Beni gerçekten görmesi ve duyması için. Teni parmak uçlarımda o kadar yumuşaktı ki, bana vücudunun benimkine değmesini ne kadar sevdiğimi hatırlatıyordu. Benim gözümde nasıl mükemmel olduğunu.

"Sen benimsin, küçük kuzum. Sen benimsin ve ben de seninim. Ve sen... sende bana ait bir şey var. Onu geri istemiyorum çünkü onu güvende tutmanı bekliyorum. Güvende tutacağını biliyorum. Sana güveniyorum."

Alt dudağı titredi ve ifadesi yumuşadı. "Bana güveniyor musun?" diye fısıldadı.

Bir sonraki sözlerimle sorusuna doğrudan cevap vermedim, ancak tüm lanet düşüncelerimi dışarı çıkarmaya kararlıyım.

"Sana her parçamı göstermediğim için özür dilerim, bu yüzden o gece hazırlıklı değildin. Gerçek ben hakkında sana karşı dürüst olmadığım için özür dilerim. Ben iyi bir adam değilim, tatlım. Yaptığım şeyler var, hepimiz yaptık.

kiminle olduğunuzu sorgulamanıza neden olur. İncittim, sakat bıraktım, işkence ettim ve öldürdüm... ve bundan hoşlandım. Karşınızda duran adamdan başka bir şeymişim gibi davranmayacağım. Başkalarına zarar vermeyi seviyorum. Sırf yapabildiğim için onlara bulaşmak ve hayatlarını mahvetmek ruhumu besliyor."

Gözleri benimkilere sabitlenmişti. Düşüncelerini okuyamıyordum ama duramıyordum da. Her şey ortaya çıkmalıydı, böylece ona nasıl hissettiğimi söylediğimde bana inanacaktı. Böylece lanet olası gerçeği görecekti.

"Tüm bu şeyler benim kim bir parçası. Senin görmediğin kısımları. Ve onlarla sana güvenmeliydim. Her şeyi berbat ettim, tatlım. Bunu biliyorum. Bunun için özür dilerim. Sana kendimden verdiğim kırıntılardan daha fazlasını hak ediyordun."

Elleri göğsümden boynuma doğru kayıyor, sanki bir çapaya ihtiyacı varmış gibi boynumu sarıyordu.

"Asıl mesele... asıl mesele... Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Hiç kimseye sana baktığım gibi bakmadım. Sen benim için değerlisin, çok değerlisin. Sana asla zarar vermek istemiyorum. Benim için her şeysin."

Yutkundum ve ellerim yüzünün etrafında sıkılaştı. Ya şimdi ya da asla. Onu hayatım boyunca nasıl tanıdığımı söyleyemesem bile. Kaybettiği yanlarını nasıl sevdiğimi. Kazandığı yanlarını. Ve aradaki her şeyi. Ona bunu söylemek zorundaydım çünkü onsuz olmak beni içten içe öldürüyordu.

"Hâlâ bir kalbim olduğunu düşünmüyordum ama sen bana olduğunu gösterdin... çünkü kalbim sana ait."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Ne söyleyeceğimi çok iyi biliyordu. Önemli değildi. Yine de söylemek zorundaydım.

"Seni seviyorum." Başparmağımla yanağını okşadım. "Lütfen benimle savaşmayı bırak... lütfen seni sevmeme izin ver, benim değerli küçük kuzum."

Tehditkâr gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bekledim, sözlerimin içine işlemesine izin verdim. Onları işlemesine izin verdim. Onu sessizce izlemek beni ne kadar öldürse de, duygularıyla başa çıkmasına izin vermeliydim. Onun yanında olma hakkını elde etmek için savaşacaktım. Scarlett için her şeyi yapardım. Onu seviyordum.

"Pres," diye hıçkırdı ve avucuyla göğsüme vurabilmek için boynumu bıraktı. "Lanet olsun sana... Neden bu kadar mükemmel olmak zorundasın?"

Ben daha tek kelime edemedim parmak uçlarına kalktı ve beni öptü. Onu kollarımla sardım ve ben de onu öptüm. Çaresizdi ve her şey-

Tüketiyorduk. Tüm duygularımız ortaya döküldü. İncinme ve acı. İstek ve ihtiyaç. Şehvet... ve aşk olduğunu umduğum şey.

Onu kaldırdım, bacaklarını belime sararken kalçalarını kavradım. Onu pencereye doğru götürdüm ve pencereye doğru bastırarak sabitledim. Scarlett'in elleri saçlarımdaydı ve beni daha yakın tutuyordu. Dillerimiz tutku ve arzuyla birbirine karışmıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım öpücükler arasında. "Seni seviyorum amına koyayım."

Scarlett geri çekildi. Bana bakarken gözleri yaşlarla dolmuştu ve onu tekrar öpemeyeyim diye başımı tutuyordu.

"Göster bana."

Scarlett'i vücudum ve bacaklarımla pencereye yasladım. Ellerimle giydiği gömleği yukarı doğru ittim ve altında çıplak olduğunu gördüm. Onu görünce neredeyse inleyecektim. Sonra parmaklarım düğmelere gitti, onları çekiştirerek açtı ve onun çarpıcı vücudunu bana gösterdi. Parmaklarımla uçlarını göğsünde gezdirdim ve fiziksel temas karşısında nefesinin kesilmesini dinledim.

"Lütfen, Pres, seni istiyorum."

Elleri tişörtüme gitti. Göğsümden yırtıp yere atmasına yardım ettim. Sonra kot pantolonumun düğmelerini açarak, aletimin serbest kalmasını sağlayacak kadar aşağıya çekti. Scarlett beni ıslak girişine götürdü, ben içine girerken hep bana baktı. Dudaklarımdan kaçan iniltiye engel olamadım.

"Ciddiymişsin gibi sik beni," diye hıçkırdı, başımı tekrar kavradı ve beni daha yakına çekti. "Beni sevdiğini göster bana."

Gözyaşları beni mahvediyordu ama istediğini yaptım. Onu sıkıca tuttum ve içimden geldiği gibi becerdim. Sikim hızlı ve keskin hamlelerle onun ıslak küçük amına girip çıkıyordu. Kadınının içine tekrar tekrar girdim ki ciddi olduğumu anlasın. Her kelimesinde ciddiydim. Ve dilim yanaklarına gitti, gözyaşlarını yaladı.

"Pres, daha fazla, lütfen. Durmayın. Asla durma. Siktir!"

Başını cama çarparak geriye doğru eğdi, ama Scarlett'in umurunda değildi. O bizim içimizde kaybolmuştu. Zevk ve acının içinde kaybolmuştu. Kalçaları beni daha sıkı kavlıyor, bacaklarının arasına hapsediyordu. Hiçbir yere gitmiyordum. Bu kadın benim en iyi parçamdı. Hatta önemli olan tek parçam.

"Ben sana aidim, küçük kuzu," diye kulağına bağırdım, nefes alışını dinledim ve beni tırmalayışını sevdim. "Bana inanıyor musun? Şimdi seni sevdiğime inanıyor musun?"

Tırnakları omzuma battı, vücudu benimkine doğru geri çekildi.

"Evet," diye . "Evet, siktir, lütfen." "Söyle.

Bana inandığını söyle."

"Sana inanıyorum Pres. Beni sevdiğini biliyorum. Sadece durma. Durma."

Onun uysal, yumuşak küçük bedenini asla terk etmek istemedim. Gitmesine asla izin vermek istemedim. Bana sarılışı ve yalvarışı büyüleyiciydi. Ama benim de ondan istediğim şeyler vardı. Bilmem gereken şeyler.

"Sen kime aitsin?"

"Sen," diye inledi. "Ben seninim. Senin olmaktan asla vazgeçmedim."

Tereddüt bile etmedi. Bu yönünü çok sevmiştim. Onunla ilgili her şey benim için mükemmeldi. İkiye bölünmüş, hafızası kırılmış olabilirdi ama ben sadece onun tamamını görüyordum. Ve gerekirse onu hayatım pahasına korurdum.

"Daha fazla, lütfen, çok yaklaştım."

Onu daha iyi uyarmak için vücutlarımızın açısını ayarlayarak ona daha sert verdim. Bu sadece onun daha yüksek sesle ağlamasına ve tırnaklarını neredeyse kan akıtacak kadar bana batırmasına neden oldu.

"Evet, aynen öyle. Sadece. İşte böyle. Bu şekilde."

Durmadım. Bocalamadım. Onu unutulmaya sürükledim çünkü onun parçalara ayrıldığını görmek istiyordum. Ellerimin altında paramparça olmasını ve sikimin üzerine boşalmasını. Islak amına girip çıkma hissi beni çıldırtıyordu ama kendimi tuttum. Onun da oraya ulaştığından emin olmak için tuttum.

"Siktir, Pres!"

Parçalara ayrıldı, tüm vücudu titriyor ve doruk noktasıyla titriyor ve benimkini tetikliyordu. Homurdandım, sıcak bedeninin içine boşaldım ve asla bitmesini istemedim. Onu bırakamıyordum. Kendini kalbime damgalamıştı. Bana sahip olmuştu. Ve umurumda bile değildi. Bana sahip olmasını istiyordum.

Parmakları omuzlarımdan ayrıldı ve beni kendine doğru çekerken vücuduma dolandı. Scarlett yüzünü boynuma bastırmış, bana karşı derin derin nefes alıyordu.

"Pres..."

"Evet, küçük kuzum?"

Bana olan tutumu sıkılaştı.

"Kim olduğumu hatırlayamasam ve içimde bir bütün olmadığımı hissetsem de, bu seni sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor çünkü kalbim tanıyor ve önemli olan da bu."

Tüm gerginlik bedenimi terk etti. "Kalbin beni tanıyor mu?"

Başını salladı.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama ." Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum Prescott... bu yüzden kalbime iyi baksan iyi olur, tamam mı?"

Alnımı onunkine bastırdım. Olacaklardan dolayı ona bu konuda söz vermemeliydim ama elimde değildi. Onu rahatlatmama ihtiyacı vardı. Ve beni seviyordu. Bu kadın beni seviyordu. Scarlett'i hak etmiyordum, ama onu hak ettiği şekilde sevmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Koruyacağım, tatlım. Onu hayatım pahasına koruyacağım."

Beni tekrar öptü. Onun içinde kaybolmuştum. Bütün hayatım boyunca tanıdığım bu kadında. Ve Scarlett beni hatırladığında, kaybettiği parçasının da beni bu versiyonu kadar seveceğini umuyordum. Onsuz bir dünyada tekrar yaşayamazdım. Bunu reddettim.

Beni yine karanlıkta bırakma, küçük kuzum. Hiçbirimizi bırakma. Sana ihtiyacımız var.

Uğruna dünyayı feda ettiğimiz kız kollarımdaydı. Onu asla özgür bırakamazdım çünkü o hepimizin bir parçasıydı. Ve onsuz tamamlanmış sayılmazdık.

YİRMİ İKİ

SCARLETT

Prescott beni severdi. O beni seviyordu. Yok etmek için gönderildiğim çılgın, berbat psikopat adamlardan biri beni sevdi. Ben de onu sevdim. Prescott Ellis'i sevdim. Kalbim onu tanıdı ve onu istedi. Sonunda o aptal organı dinlemiş ve içinde yaşayan duyguları kabul etmiştim. Gerçekleri konusunda bana güvenmişken nasıl güvenmem?

Tüm hafta sonu boyunca bu konuda kendimle bir ileri bir geri gittim. İçinde bulunduğum durumla ilgili çelişkili duygularım yüzünden. Prescott'a zarar veremeyeceğimi çoktan anlamıştım ama şimdi daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Bana kalbini güvende tutmam için vermişti. Onu ya da diğerlerini mahvetme düşüncesi midemi bulandırıyor. Boğazımın arkasındaki safra yükselmeye devam etti. Ve bununla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

Ne bok yiyeceğim ben?

Babama artık onun emirlerini yerine getirmeyeceğimi söyleyemezdim. Ne yapacağını düşünmekten korkuyordum. Muhtemelen Mason beni malikâneye geri götürür ve sonra... Bunu ne kadar az düşünürsem o kadar iyiydi. Dayak yemeyi ve günlerce sırtımdaki giysilerden başka bir şey olmadan soğuk bir odada kilitli kalmayı hayal etmek istemiyordum. Sadece ben ve beton zemin vardı. İnsanlarla kurduğum tek temas, personelden birinin işimi görmem için bırakılan lanet kovayı değiştirmesi ve beni beslemeleriydi. İzolasyon kabuslarımı daha da kötüleştirdi. Geceleri saatlerce çılgılık atıyordum ama kimse beni duyamıyordu.

Hiçbir koşulda o hayata geri dönmek istemedim.

Bu beni çok kötü bir çıkmaza soktu. Biri beni almaya kalkarsa çocukların beni koruyacağını bilsem de, babamın talepleri söz konusu olduğunda başka bir seçeneğim yoktu. Ne halt edebilirdim ki?

Ne yaptın? Ona yanlış bilgi mi vereyim? Ona yalan söylediğimi öğrenirse ne olur? Hiçbir şey.

Ben de çocukları incitmek istemiyordum. Bunu kendime itiraf etmek zorundaydım. Birine aşık olmuşum, diğerine karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştım - peki ya diğer ikisi? Her şey belirsizdi. Arkadaşlarını tehlikeye atacak bir şey yaparsam Prescott'un beni affedeceğinden emin değildim. Ben de kendimi affetmezdim.

Bu saçmalığı düşünmediğim tek zaman seks sırasındaydı. Ve açıklamasından sonra Prescott beni beslemek dışında Cumartesi gününün tamamında yatakta tuttu. Seks sonrası mutluluktan uçuyor olmanın verdiği bir şey, olumsuzlukların beni ele geçirmesini engelliyordu. Ancak yanımda uyuyakaldığında, koyu sarı saçları parmaklarımın arasından karışmış ve göğsü sürekli inip kalkarken her zamanki gibi huzurlu görüldüğünde suçluluk duygusu içimi kemirdi. Ve aklımın başımda kalmasını engelledi.

Pazar günü beşimiz arasında hiçbir olay olmadan geldi ve geçti. Aslında diğerleri kendi hallerindeydi ve Prescott'la beni kendi küçük baloncuklarımızda bırakmışlardı. Bu kadar düşünceli olmalarını beklemiyordum.

Pazartesi günü geldi çattı ve ben yorgundum ama Drake iş yerinde çok talepkâr davranmıyordu. Aslında, bana bir sürü görev verdi ve beni kendi halime bıraktı. Bu ona kahve yapmaktan muaf olduğum anlamına gelmiyordu.

Telefonla konuştuğunu fark ederek taze bir fincanı ofisine götürdüm. Mümkün olduğunca sessiz olmaya özen göstererek fincanı bardak altlığına yerleştirdim ve tam çıkmak üzereydim ki elini kaldırdı. Beni yaklaşmam için işaret edince durakladım. Drake'le ne yapacağımı asla bilemeyeceğimden, masanın etrafından ona doğru gelirken temkinliydim.

Kolumdan tutup beni kucağına çektiğinde çığlık atmamaya çalıştım. Kolunu göğsüme doladı, kaçamayayım diye beni olduğum yerde tuttu.

"Hayır, böyle bir şey ... Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum ... bunu bana daha önce de söylemiştiniz... hayır, bu konuda taviz vermeyeceğim."

Kucağında kayarak biraz daha rahat etmeye çalıştım. Kaçmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Bunun için sadece cezalandırılırdım. Drake ona karşılık vermemden ya da itaatsizlik etmemden hoşlanmazdı. Gerçi cinayet gecesi Francis'le Drake hakkında yaptığım konuşmadan sonra, Drake'in çizginin dışına çıktığında beni cezalandırmaktan büyük zevk aldığını hissetmiştim.

"Bunun ne önemi var? Onların işine ihtiyacımız yok... bu benim sorunum değil."

Yüzünü boynuma bastırıp beni içine çektiğinde neredeyse ciyaklıyordum. Ne yapıyordu? Bildiğim kadarıyla bu Drake'e hiç benzemiyordu. Özellikle sevecen ya da duygularını belli eden biri değildi. Yani, beni becermek istediğini biliyordum. Bunu açıkça belirtmişti, ama diğer her şey? O kadar da değil.

Telefonun diğer ucundaki kişi konuşmaya devam ederken bana, "Kımıldama Scarlett," diye fısıldadı.

Neden bana söylediklerinin tam tersini yapma isteği uyandırdı? Drake'in damarına basmaktan neden bu kadar hoşlandığımı bilmiyorum. Geçen sefer beni kemeriyle tokatladığı zamanki gibi bir ceza mı istiyordum? Bunu düşününce ürperdim ve bana yapmamamı söylemesine rağmen ona doğru kaydım. Sert nefesi benden memnun olmadığını gösteriyordu.

Pervasızlığım çirkin yüzünü göstermeye karar verdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan kucağında döndüm, böylece ona binmiş oldum. Neyse ki bugün pantolon giymiştim yoksa bu hareketle eteğimi yırtabilirdim. Drake'in çivit mavisini gözleri belirdi ve içlerindeki karanlığı görmemek mümkün değildi. Parmaklarım kravatına gidip onu düzeltirken ona gülümsedim. Elini kaldırıp benimkini kavradı ve daha fazla bir şey yapmamı engelledi. Uzun bir süre ikimiz birbirimize baktık. O benim geri adım atmamı istiyordu ve ben reddediyordum.

Elimi bıraktı ve kendi elini telefonunun alt kısmına koydu. "Yeter."

Sesinin alçak ve ölümcül tonu beni ürpertti. Ama bugün ona itaat etmekle ilgilenmiyordum. Hele de beni ortada hiçbir neden yokken kucağına oturtmuşken.

Elini telefondan çekti.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil Clive, ya belgeleri imzalarsın ya da tartışacak bir şeyimiz kalmaz."

Kucağından kaydım ve onun yerine masasına yaslandım. Sonra parmaklarımı göğsümün ortasında gezdirdim ve dudagımı ısırdım. Drake'in gözleri parmaklarımın izini takip etti.

"Hayır, Francis'le zaten konuştum ve o da benimle aynı fikirde... yani, pozisyonumuzu anlamak istemeyen sizsiniz. Dediğim gibi, bu benim sorunum değil."

Parmaklarım bluzumun en üst düğmesine gitti. Açtım, göğüslerimin üst kısmını ve giydiğim dantelli sütyeni ona gösterdim. I

Gözlerimi kasten onun kucağına indirdim ve alt dudağımı yaladım. Gözlerimi tekrar kaldırdığımda Drake'in yüz ifadesi sert ve haşındı.

Boştaki elini sandalyesinin koluna koydu ve kendini tam boyuna kadar itti. Öfkesinden nasibimi almak üzere olduğumu bildiğim için yutkundum. Elimi tuttu, beni döndürdü ve masasına iterek yüzüstü yatmaya zorladı. Adam kolumu sırtımda tuttu ve konuşmasına devam ederken beni orada sabitledi.

"Son cevabım hayır, ya kabul et ya da etme... Hiçbir şeyi , çok teşekkür ederim... Benim için sorun yok, burnumdan kıl aldırman... Hoşça kal Clive."

Telefonunu masanın üzerine bıraktı ve bana doğru eğildi. Bugün saçlarımı topuz yaptığım için sıcak nefesini ensemden hissedebiliyordum. Prescott dün bana West'i kışkırtmak istiyorsam tek yapmam gerekenin boynumu göstermek olduğunu söylemişti. Ve belki de bu sabah banyodan çıktığımda sırtımda ama yorum yapmamıştı. Ne yaptığımı biliyordu. Eğer buna sinirlenirse West'in işine yarayacaktı. Adam beni bir şeylerle tehdit edip duruyordu ama yerine getirmiyordu.

Öte yandan Drake'in teslim ettiğini biliyordum, bu yüzden neden ateşle oynamaya karar verdiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Görüyorum ki biri uyanmış ve bu sabah şımarıklık yapmaya karar vermiş," dedi, sesi tenimi okşar gibiydi. "Söyle bana Scarlett, bundan hoşlanıyor musun? İçimde önümüzdeki birkaç gün oturmak istemeyeceğine dair bir his var."

"Bana şaplak atmandan hoşlandığımı mı düşünüyorsun?" "Evet."

Lanet olası bir cümle kuramıyordum. Bunu tekrar yapmasını istemiyordum... Öyle değil mi?

"Bunu bilerek yaptığını zaten tespit ettik. Seni cezalandırmamı istiyorsun. Eğer hoşuna gitmeseydi, ilk seferinde ben yaptıktan sonra itmeyi bırakırdın. O yüzden neden ikimiz de bu konuşmadan kendimizi kurtarmıyoruz?"

"Benimle normal bir insan gibi konuşsaydın düğmelerine basmak zorunda kalmazdım."

Bir eliyle kolumu sırtıma sabitlerken, diğer eliyle de sanki suları test ediyormuş gibi kığımın kıvrımlarını .

"Benden istediğin bu mu?" "I..."

Öyle miydi? Artık bilmiyordum. Bu dört adamla ilgili her şey çok kafa karıştırıcıydı. Prescott'a karşı hissettiklerim konusunda kafam karışık değildi ama diğer üçüne neden bu kadar ilgi duyduğumu anlamıyordum. Neden Drake'in lanet olası demir kalesini yıkmak ve yıkıntıların içinde kendime bir ev yapmak istiyordum?

"Belki," diye fısıldadım.

Elini daha sıkı bir şekilde arkama koydu, parmak uçları kıyafetlerimin üzerinde gezinirken neredeyse okşuyordu. Ve nedense, daha fazlasını istiyormuşum gibi dokunuşuna doğru eğildim.

"Anlıyorum."

Drake bileğimi sırtımdan tuttu ve avucumu cam masasının üzerine bastırarak oraya sabitledi. Diğer elim zaten diğer taraftaki camın üzerinde duruyordu. Dudakları ensemde bir çizgi çizerek beni titretti.

"Çok yumuşak ve esneksin," diye mırıldandı, derin yankılanan sesi beni masasının üzerinde eritti. "Bana ne kadar karşı gelersen gel, sonunda seni her zaman yeneceğim."

Arkamı okşamaktan başka bir şey yapmasına duyduğum ihtiyaçla nefesim kesildi. Bu beklenti beni ona doğru bastırdı. Cezalandırılmak mı istiyordum?

"Drake, seninle konuşmak istediğim şey... aman, aman... Özür dilerim, bilmiyordum..."

Başımı kaldırdım, neredeyse Drake'in vücuduna çarpacaktım ki vücudu benimkinin üzerinde kaldı. Kapı aralığında Tonya duruyordu. Gözleri şoktan büyümüştü ve ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyordu.

Drake'in sert sesi sırtımda titreşerek, "Git ve kapıyı kapat," dedi.

Bir an için ikimize bakmaya devam etti. Drake'in masasının üzerine eğilmiş, bir eliyle benimkini bastırırken diğer eliyle de arkamı kavrayan ben, oldukça ilginç bir görüntü oluşturuyor olmalıydım. Gözleri beni patronumla böylesine uzlaşmacı bir pozisyonda bulduğu için onaylamadığını ve yargıladığını ele veriyordu. Sadece Drake patronumdan daha fazlasıydı. Atlılarla olan ilişkiyi nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum ama West beni masasının üzerinde becerdiği anda işveren ve çalışan arasındaki çizgiyi aşmıştık. Beni istediklerini yapabilecekleri biri haline getiren olayların fitilini ateşlemişti. Ve ben teslim oldum.

"Bundan sonra seni görebilir miyim?" diye sordu.

"Şimdi, Tonya."

Ellerini kaldırdı ve geri çekildi, ama bana ters ters bakmadan önce değil. Ben tepki vermedim. Buna değmezdi. West'e bundan bahsedebilirdim ve muhtemelen tehdit ettiği gibi bağırsaklarını deşerdi. Belki de bu iyi bir fikir değildi. Onu benim için öldürmesini istemedim.

Kapı kapandı ve ikimizi tekrar yalnız bıraktı. Drake kulağımın üst ısırdı ve ona karşı ürpermeme neden oldu.

"Sana yumuşak davranmayacağım, Scarlett."

Elimi bırakarak doğruldu. Her iki eli de pantolonumun düğmelerine gitti, ardından hem pantolonumu hem de külotumu aşağı çekerek çıplak popomu bakışlarına maruz bıraktı. Elleriyle yanaklarımı okşadığında neredeyse irkiliyordum. Ve bana tokat attığında haykırdım, acı omurgama kadar yayıldı. Ağlamamak için çaresizce masanın üzerinde kaymaya çalışana kadar her bir yanağıma tekrar tekrar vurdu.

Drake'in cezaları bana, çizginin dışına çıktığımda babamın yaptığı korkunç şeyleri hatırlatmıyordu. Buraya geldiğimde bu yüzden uysal ve itaatkâr olmuştum ama camın arkasındaki kız bunların hiçbiri değildi. O ateş ve kükürt gibiydi. Atlıların etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, ona o kadar çok benziyordum. Bunu hissedebiliyordum. Değişim etrafımda yankılanıyor ve bana eski halimi geri veriyordu. Camda oluşan çatlaklar küçüktü ve belki de sonunda geçebilecektim. Geçmiş görecekti ve her şeyi açıklayacaktım... ya da en azından öyle olmasını umuyordum.

Özellikle ağrıyan bir yerime attığı sert bir tokat beni düşüncelerimden sıyrıp odaya döndürdü. Bana kaç kere tokat attığını kim bilebilirdi ki? Tek hissedebildiğim iki yanağımdaki yanıktı. Günün geri kalanında oturmanın tatsız olacağını biliyordum. Ve en kötüsü? Tüm bu çile beni gülünç bir şekilde tahrik etmişti.

Onun damarına basmayı ve bunun için cezalandırılmayı seviyorsun. Bu bir oyun ve oynamayı seviyorsun.

Bunu ona itiraf edemezdim ama kendime gerçeği söyleyebilirdim.

Bana attığı son tokat diğerlerinden daha sertti. Sesi kulaklarımda çınladı. Parmakları acıyan derimi okşadı ve karşılık olarak inlememe neden oldu.

"Ben boş tehditler savurmam. Her itişinizde bir ceza alacaksınız. Ve güven bana, her seferinde bu olmayacak. İstedğim zaman oldukça yaratıcı olabilirim."

Bundan en ufak bir şüphem yoktu.

"Şimdi git bana taze bir fincan kahve yap ve işinin başına dön. Ve eğer işle ilgili olmayan herhangi bir nedenle diğerlerinden birinin ofisinde olduğunu duyarsam, bunun sonuçları olacaktır. Çalışma saatleri oyun zamanı değildir."

Diğerlerinden birine gitmeyi planlamamıştım ama bana gidemeyeceğimi söylemesi Prescott'u görme isteğimi daha da artırdı. Ancak Drake'in bugün beni daha fazla cezalandıracağı düşüncesi, sevdiğim adamı arama isteğime direnmeme neden oldu.

Kendimi Drake'in masasından kaldırdım ve giysilerimi tekrar üzerime çektim, ağrıyan ve hiç şüphesiz kırmızı olan arkama sürtünmelerinden nefret ediyordum. Arkamı dönerek ona baktım. Ellerini ceplerine sokmuştu ve tüm bu olanlar onu en ufak bir şekilde etkilememiş gibi nötr bir ifade takınmıştı.

Neden kişisel alanına girdiğimi ve ellerimi göğsüne bastırdığımı bilmiyorum. Kıpırdamadı ama bu konuda beni azarlamadı da. Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra tekrar ayaklarımın üzerine düştüm ve uzaklaştım. Tepkisini görmek için arkama bakmadım çünkü tepki vermeyeceğini biliyordum. En azından görünür bir tepki. Belki de onu bunu neden yaptığımı merak ederken bırakmak istemişim. Drake'in beni kıpkırmızı bir kıyla terk ettikten sonra beklediği son şeyin benden şefkat göreceği olduğuna emindim.

İstedğin kadar merak edebilirsin, Drake Ackley. Eğer bu ceza saçmalığında bu kadar ısrarcı olacaksan, karşılığında seninle kendi lanet oyununla oynayacağımdan emin olabilirsin.

YİRMİ ÜÇ

FRANCIS

Bileklerine düğüm atarken yüzündeki konsantrasyon beni gülümsetti. Scarlett'in kaşlarının arasında küçük bir çatıklık vardı, ben ne yaptığımı anlatırken gözleri parmaklarıma odaklanmıştı. Yatağında pijamalarıyla yüzüstü uzanmış, dirseklerinin üzerinde dinleniyordu, böylece ona bazı çok basit düğümlerin nasıl atılacağını gösterebiliyordum. Bacaklarım onun iki yanındaydı.

Ne yaptığımdan çok onun yüzüne bakarak, "Şöyle," dedim. "Sonra da şuranın altına."

Bunları muhtemelen uykumda bile yapabilirdim ama onunla bir yerden başlamam gerekiyordu. Daha önce Drake'in damarına bastığı için onun tarafından cezalandırıldığını itiraf ettikten sonra bu akşam ona göstermemi istemişti. Prescott'la vakit geçirmek istemesini beklerdim ama o beni arayıp buldu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Ona tekrar göstermek için bileklerindeki düğümleri çözdüm. "Eğer istersen."

"Drake hakkında."

İp yatağın üzerine düştü. Scarlett yüzünde oldukça mahcup bir ifadeyle bana baktı.

"Peki ya Drake?"

Şüpheyi sesimden uzak tutamıyordum. Buraya, ona çözülmesi zor düğümlerin nasıl atılacağını gösterme sözümü yerine getirmemi sağlamak için gelmiş olsa da, beni diğerleri hakkında bilgi kaynağı olarak kullanması hoşuma gitmiyordu. Özellikle de Drake hakkında. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsa, adama kendisi sorabilirdi. Kilitli bir kutu olması önemli değildi. Ona ne söyleyeceği ve neyi kendine saklayacağı onun seçimiydi.

"Bana onun sırlarını anlatmanı istemiyorum."

"Hmm."

"Bileklerini dışarı çıkar, denemek istiyorum."

İstedğini yaptım, ipi alıp bileklerimden birine dolamasını izledim.

"Sadece geçen hafta West... Tonya'yı tehdit ettiğinde, ona Drake'in üvey kuzeni dedi. Ben de bunu merak ediyordum."

Drake'in ailesi onun için hassas bir konuydu. Annesiyle babası, biz on altı yaşındayken, Scarlett'in kaza geçirdiği sıralarda oldukça karışık bir boşanma yaşamışlardı. Babasının şimdi üvey olan annesiyle bir ilişkisi vardı. Şu anda görüştüğü tek kişiler annesi ve üvey amcası Fletcher Sinclair'di. Fortuity'yi kurmamız için gereken parayı bize o vermişti. Ve Tonya'yı yanında tutmasının tek nedeni amcasıydı, ona her kuruşunu geri ödemiş olmamıza rağmen. Bunu bizim için yapmıştı. Drake bunun başımıza bela olmasını ya da amcasının şirketimizde söz sahibi olmasını istemiyordu. En neden kurmak istediğimize dair hiçbir fikri yoktu. Hayatımızda yaptığımız her şeyin sebebinin neden benimle birlikte olan kız olduğunu.

"Bunu ona sormalısın."

"Drake'ten bir şey istemek dış çekmek gibidir."

Homurdandım. Dördümüz arasında en açık sözlü olan o değildi ama kendine göre nedenleri vardı. Bunların çoğu şu anda ona gösterdiğim düğümü atmaya çalışan kızla ilgiliydi.

"Öyle değil, unutma, önce alttan sonra üstten."

Scarlett ipi yeniden ayarladı ve dediğimi yaptı.

"Sana söyleyebileceğim tek şey, Tonya'nın onun üvey kuzeni olduğu." "Ondan hoşlanıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. Scarlett'e söylediklerini öğrendikten sonra pek etkilenmemiştim. Yine de Tonya her zaman bir sorun olmuştu. Onunla Prescott ve West'ten çok önce tanışmıştım. Ondan hoşlandığımı söyleyemezdim, ama kadına karşı hiçbir düşmanlığım yoktu... şimdiye kadar.

"Hayır. Sana o boku söylememeliydi."

Scarlett ona gösterdiğim düğümü atmış olarak bana baktı. Bileklerimin etrafındaki düğümler gevşekti, ama genel olarak çok kötü değillerdi. Eğer onları sıkarsa, Drake'i onlarla tuzağa düşürebilirdi.

"Oldukça kıskanç ve kinci birine benziyor."

Buna itiraz etmeyecektim. Prescott' tanıştığı andan itibaren onu istediğini biliyordum. Prescott ve Scarlett'in durumu göz önüne alındığında

Kızımızın, Tonya'nın erkeğine olmasından pek memnun olmadığını hissediyordum.

"Kıskanacak çok şeyi var. Biz varız, tabii ki bundan nefret edecek."

Scarlett bana bir bakış attı. Belli ki yanlış bir şey söylemişti. Tonya muhtemelen Scarlett güzel ve güçlü olduğu ve bizim dikkatimizi çektiği için onu kıskanıyordu. Çocukluğumuzda her şeyimiz olan kızla daha önceki ilişkimiz hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sana sahibim, değil mi?"

Parmağımı çenesinde gezdirdim. Scarlett'e karşı bir şeyler hissettiğimi inkâr edemezdim. O benim en iyi arkadaşımdı. Her zaman değer verdiğim biriydi. Şimdi bizi yok etmeye çalışıyor olması bu gerçekleri değiştirmiyordu. O daha iyisini bilmiyordu. Hatırlamıyordu. Ve diğerlerinin aksine, bunu ona karşı kullanmayacaktım.

"Evet, öyle. Bu bir sorun mu?"

Bir an için tepki vermedi, ama gözlerindeki hınzır parıltı benim gözlerimi kısmama neden oldu. Scarlett ellerinin ve dizlerinin üzerine doğru kaydı, sonra bağlı kollarımın altından sürünerek kucağıma oturdu ve kollarını boynuma doladı.

"Hayır."

Ağzı benimkinin üzerindeydi, vücudunu bana doğru bastırırken beni öpüyordu. Bu ani hareket karşısında ellerim bağlı olduğu halde dik durmaya çalıştım. Sırt üstü yere düştüm, Scarlett üstümdeydi, hâlâ beni öpüyor ve vücudunu bana sürtüyordu. Bağlı ellerim onun sırtında duruyordu. Yaptığı gevşek düğümlerden kaçmaya çalışmadım, o böyle üzerimdeyken olmazdı.

Eli vücudumdan aşağıya doğru kaydı ve hızla sertleşen sikimin etrafını sardı. Kendime engel olamayarak ağzının içinde inledim. Çenemden aşağıya doğru öptü, kıyafetlerimin üzerinden beni okşadı. Kahretsin, onu istiyordum. Bu kadına ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünmemeye çalışıyordum. Beni hatırlamasını ne kadar istediğimi. Vücudunu saran metalle zincirlenmişken onu ne kadar çok becermek istediğimi. Metalin teninde bırakacağı izleri. O kadar sıkı sarardım ki, tüm kasları ve eklemleri zorlanırdı.

Hayır, bunu yapmayacaksın. Chelsea'ye ne yaptığını unutma.

Suçluluk duygusu hislerimi ele geçirdi ve sertleşmeme neden oldu. O da bunu hissetmiş olmalı ki başını kaldırıp bana baktı.

"Sorun nedir?"

Başımı salladım ve başka tarafa baktım.

"Hiçbir şey."

"Beni istemiyor musun?"

Sesindeki reddediş göğsümü acıttı. Ona tekrar baktım, onunla o anda olduğuma dair güvence vermek istiyordum.

"Hey, hayır, seni istiyorum, Scar. Ne kadar istediğimi bilemezsin. Sadece aklımda bir şeyler var... ve hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum."

Boştaki eli çenemde gezindi, ela yeşili gözleri endişe doluydu. "Neden sen ve diğerleri aynı kişiyle birlikte olmaktan rahatsız değilsiniz?"

Kadın mı? Birlikte olduğumuzdan falan değil ama ne demek istediğimi anlıyorsun." "Her zaman paylaştık."

Başkaları için bir anlam ifade etmezdi ama dördümüz cehennemden geçmiştik. Çocukluğumuzdan beri her şeyi birlikte yapmıştık. Büyüdükçe ve çoğu insanın yadırgayacağı cinsel arzular geliştirdikçe, bundan hoşlanan kadınları paylaşmak bize büyük bir mesele gibi gelmedi. Belki de hepimiz Prescott gibi biraz röntgenci olmuştuk. Biz böyleydik. Scarlett'i geri aldığımız için de değişmemişti. Aksine, onunla birlikte olma ihtiyacımız geçmişimizdeki kızla olan bağımız sayesinde daha da artmıştı.

"Yani ben sadece yatak direklerinizdeki bir çentik miyim?" "Ben öyle demedim."

Scarlett kollarımın altından kaymaya başladı, ama ben kollarımı onun etrafında sıktım.

"Eğer sadece seni becermekle ilgilenseydim, sence o gece seninle ilgilenir miydim? Gerçekten seninle duşa girer, sen ağlarken sana sarılır ve iyi olduğundan emin olur muydum sanıyorsun?"

Dondu kaldı, gözleri büyüdü.

"Sana değer veriyorum, Scar. Sakın aksini düşünmeye kalkma."

"Yoksa ne olur?" diye fısıldadı.

Drake gibi her patavatsızlığı için onu cezalandırmak isteyen biri değildim ama sözleri beni duraksattı. Benden şüphe ettiği için sonuç mu istiyordu?

"Ya da... Seni yatağıma bağlarım." "Ve bana ne yaparsın?"

Sesinin boğukluğu ellerimi bileklerimdeki gevşek düğümlerden kurtarmamı sağladı, ama onları henüz sırtının altından çekmedim.

"Neden benim fahişem olduğunu hatırlatırım."

Titredi, parmakları sikimin etrafında sıkılaşıırken göz bebekleri büyüdü. Belli ki tam olarak bunu yapmamı istiyordu.

"Frankie," diye nefes aldı, ben ağzını kendi ağzımla kapatmadan önce.

Ellerim sırtında gezindi ve saçlarına dolandı. Eli sikimi okşamaya devam etti. Onun amının etrafına sarılmasını istiyordum. Sıcak, ıslak küçük amını. Adımı haykırmasını istiyordum. Hiçbir uyarıda bulunmadan bizi ters çevirdim, ellerimi başının üstündeki bileklerine dolayarak onu yatağa sabitledim.

"Sen çok kötü bir kızsın," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Benim küçük fahişem." "Bağla beni."

Bileklerini bıraktım ve atılmış ipi tuttum. Sonra ipi bileklerine doladım ve birbirine bağladım. Ayağa kalkarak onu dizlerinin üzerine çektim. Yukarı uzandım ve ipi tavana sabitlenmiş çubuğun üzerinden geçirdim, onu da bağlarken bileklerini havada tuttum. Dizlerinin üzerinde biraz yükselmek zorunda kaldı ama yine de bacaklarını hareket ettirebiliyordu.

Ellerim tişörtünü yukarı iterek göğüslerini ortaya çıkardı. Birini ağzıma aldım ve ısırduğımda nefesinin kesilmesine bayıldım. Diğer elim şortunun altını kazarak ıslak sıcaklığını aradı. Parmaklarımla onu mızrakladığımda inledi, onları derinlere ittim ve etraflarında sıkışma şekliyle inledi. Nazik değildim. Bunu hissetmesini istiyordum. Ona benim olduğunu göstermek istiyordum.

"Sikimi istiyor musun, fahişe?"

"Lütfen."

"Güzel, çünkü seni onun her yerine boşaltacağım."

Meme ucunu tekrar ısırmadan önce parmaklarımı daha sert bir şekilde içine soktum. Vücuduyla oynadığım yoğunluktan dolayı ağlayarak bana doğru eğildi. Buna katlanmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Frankie, lütfen."

Parmaklarımı ondan çekerek, şortunu bacaklarından aşağı ittim ve sikimi giysilerimin sınırlarından kurtarmadan önce çekiştirerek çıkardım. Scarlett'in iki kalçasını da kavradım, onu üzerime çektim ve acımasız, affetmez bir hamleyle ona sapladım. Tekrar tekrar içine girdiğimde nefes nefese kalması kalbimin küt küt atmasına neden oldu. Daha da yaklaşarak ağzını öptüm, dilini emdim ve tadına baktım.

"Benim," diye homurdandım. "Sen benimsin, fahişe. Bunu bir daha unutmazsan iyi edersin, duydun mu beni?"

"Senin."

Dudağını ısırdım, küçük bedenine girmeye devam ederken sızlanmasına neden oldum. Her santimini almasını sağladım. Arkasına dokunmaktan kaçınmaya çalışıyordum çünkü Drake'in daha önceki cezasından dolayı acı çektiğini biliyordum. Kalçaları bana, ona arzuladığı şekilde vurmam için yeterli gücü veriyordu. Scarlett sert ve çiğ seviyordu. Tutku ve ateş istiyordu. Bunu her hamlemde kıvrınmasından ve kıpırdanmasından anlayabiliyordum.

"Frankie," diye nefes aldı, "durma."

Bunu şimdi bu kadar kolay söylemesine bayıldım. Bu onun bilinçli bir kararı bile değildi. Bana her "Frankie" dediğinde, ona karşı hissettiklerim ördüğümüz yalan ağına daha da dolanıyordu. Gerçeği öğrendiğinde nasıl tepki verecekti? Kim bilebilirdi ki? Eninde sonunda oynamamız gereken bir kumardı bu. Ve yakında. Drake ne derse desin, bu saçmalıkla işim bitmişti. Sırlarla işim bitmişti. Scarlett bize eski kız olarak dönecekse, geçmişi hatırlamasına ihtiyacımız vardı. Birbirimiz için gerçekte kim olduğumuzu bilmesine ihtiyacımız vardı.

Elim kalçasından uyluğuna kaydı, böylece klitorisini parmaklayabilecektim.

Scarlett'in üzerime boşalmasını istiyordum. Dünyada bundan daha güzel bir manzara olamazdı. "Benim için gel, fahişe. Bana kime ait olduğunu göster.

Bana ne kadar

sikimi seviyorsun."

Sırtı kamburlaştı ve ağzı sessiz bir çığlıkla ayrıldı. Yakın olduğunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Etrafımda sıkışma şekli çok tatlıydı, amcığı lanet olası sikimi sonuna kadar sağıyordu. Bir inilti çıkardım, kendimi onun sıkı sıcağının içine boşaltırken kendime engel olamadım.

Scarlett bana yaslanmış, nefes nefese kalmış ve dengesini yeniden kazanmaya çalışıyordu. Onu kendime yakın tuttum, kendi doruk noktamın son darbeleriyle kalçalarımı onunkilere doğru sallamaya devam ediyordum. Yüzünü boynuma bastırarak nabız noktamı öptü.

"ilk tanıştığımında olacağını hiç düşünmemiştim." Ellerimi sırtında gezdirdim.

"Ne gibi?"

"Şey, çok arkadaş canlısıydın ve... hoştun... ama bunların ikisi de doğru değil, değil mi?"

Geri çekilip ona baktım. Gözlerinde yargılama ya da sitem yoktu, sadece anlayış vardı.

"Hayır, değilim... ama sanırım bundan hoşlanıyorsun."

Uzandım ve başparmağımı alt dudağında gezdirdim.

"Karanlık çok çekici," diye fısıldadı. "Ve içinde yaşayan erkekler daha da çekici."

Başparmağımı dudaklarının arasına kaydırđım. Dili parmağımın etrafında kıvrıldı. Gözleri arzu ve memnuniyetin baş döndürücü karışımıyla yanıyordu.

"Bizim işimiz bu Scar, seni öyle bir içine çekeriz ki bir daha asla kaçamazsın."

Belki de bunu söylememeliydim ama umurumda değildi. Onu karanlıkta bizimle birlikte istiyordum. Bunu arzuluyordum. Hepimiz istiyorduk.

Sadece başparmağımı daha sert emdi, dili pedin üzerinde kayıyordu. Bu, içinde hâlâ yarı sert olan sikime doğru bir sarsıntı gönderdi. Onun nesi vardı böyle? Sarhoş ediciydi. Nefes alamayana kadar onu öpmek istedim. Amı çiğ olana kadar onu becermek. Kendimi göğsünün içine gömmek, duvarlarını yıkmak ve kalbini Prescott'un ki kadar benim yapmak istiyordum. Bana aşkına karşılık verdiğini söylemiş olabilirdi ama bundan West ya da Drake'e bahsetmemem konusunda beni uyarmıştı. O ikisiyle olan ilişkisi zaten yeterince tehlikeliydi. Müdahale etmeye hiç niyetim yoktu.

"Kötü kız."

Başparmağımın etrafında gülümsedi, gözleri parlıyordu. Burnumu onunkine değdirdim.

"Cuma günü için beni affettin mi?"

Başparmağım ağzından çıkmadan önce başını salladı.

"Sen benim güvenliğimsin, Frankie. Lütfen bunu benim için mahvetme."

Sikeyim.

Yapmayacağıma dair ona söz veremezdim. Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikri yokken olmazdı. Kırılmasının tek sebebinin bizim yüzümüzden olduğunu.

"Yapmamaya çalışacağım."

Ellerimi saçlarına gömüp onu öptüm. Aletim sertleşti, bu yüzden ağlayana, nefes nefese kalana ve durmamam için bana yalvarana kadar onu tekrar becerdim. O kadar sert boşalmasını sağladım ki, çığlık attı ve bağlarının içinde çırpındı. Sonra onu bıraktım, banyoda temizledim ve yatağa yatırdım.

Başını omzuma yaslayarak yan tarafıma kıvrıldı, elini doğrudan hızla atan kalbimin üzerine koydu.

"Doğum günün ne zaman?"

Neredeyse kaskatı kesiliyordum ama omzunu okşarken rahat kalmak için büyük bir çaba sarf ettim. Hiçbir koşul altında cevaplayamayacağım bir soru. Hayır.

Ne doğum günümü ne de diğerlerini. Bu, içine geri sokamayacağım bir solucan konservesi açmanın kesin bir yoluydu.

"Neden? Uyumlu olup olmadığımızı kontrol etmek isteyen şu astroloji tiplerinden biri misin?"

Beni itti.

"Hayır... bunda yanlış bir şey olduğundan değil. Sadece seni tanımaya çalışıyorum."

"Bilmen gereken tek şey yirmi altı yaşında olduğum ve yakın zamanda olmayacağım." Dikkatini dağıtmak için çenesinden tuttum ve onu öptüm. Bu akşam benim hakkımda daha fazla şey öğrenmesine gerek yoktu. Özellikle de bu konuda. Ve eğer beni tekrar sorgulamaya kalkarsa, yüzümü bacaklarının arasına gömecektim. Onu yeterince boşalttığımda, bana soru soramayacak kadar bitkin düşecekti.

Lanet olsun.

Geçmişî hatırlayamadığı sürece bazı kapıların kapalı kalması daha iyiydi. Hatırladığında, kadınıımız sorusunun önemini anlayabilirdi. Ve neden hepimizin iyiliği için bunu bir sır olarak saklamam gerektiğini.

YİRMİ DÖRT

SCARLETT

Nedenini bilmiyordum ama bu hafta ofisimden her çıkışımda Tonya koridorda pusuya yatıyordu. Sanki beni izliyor gibiydi. Bundan hoşlanmamıştım ama Atlılara hiçbir şey söylememiştim. Söylersem West'in tehditleri yüzünden onun ölüm fermanını imzalamış olacağımı bildiğimden endişelerimi kendime sakladım. Tek kurtarıcı lütuf, bana başka bir şey söylememiş olmasıydı. Aslında, günaydın demek dışında varlığımı neredeyse hiç fark etmemişti.

Tonya endişelerimin en önemsiziydi. Bütün gün babam telefonumu arayıp durmuş ve mesajlar atarak benden son durumu bildirmemi istemişti. Çocuklarla aramda olup bitenler yüzünden gece casusluk görevine çıkmak öncelikler listemin başında yer almıyordu. Dönüşümlü olarak geceleri onların odalarında geçirdiğim için her zaman Prescott ya da Francis'ten önce uyuyakalıyordum. Onlarla birlikte olmak kabuslarımı uzak tutuyordu. Artık her gece çılgılık atarak ya da inleyerek uyanmıyordum. Bu adamların yanında tetikte olmam gerekse bile, uzun zamandır ilk kez huzur içindeydim. Benim Prescott'u, onun da beni sevmesinin bir önemi yoktu, beşimiz arasında çok fazla sır ve yalan vardı. Bunların havada asılı durduğunu, bizi neredeyse boğduğunu, güven ve dürüstlüğü su yüzüne çıkmasını engellediğini hissedebiliyordum.

Babamla konuşmayı sonsuza dek erteleyemezdim. Çatı katı sessizleştğinde Prescott'un yatağından koridora ve alt kata süzüldüm. Ayaklarım beni açık planlı yaşam alanından şehir manzarasının görüntüsüne götürdü. Uyku tişörtümü çekiştiriyordum, telefonum elimde sıkıca kavranmış, önümde uzanan binaların tepelerine bakıyordum. Kalbimin derinliklerinde bir şeyler bu yerle rezonansa girmişti. Kent'ten daha çok evim gibi hissettiriyordu. yer orasıydı, o kadarını biliyordum. İçinde

Burada geçirdiğim haftalar boyunca, mekâna eşlik eden arka plan gürültüsüne alışmıştım. Burası asla sessiz ve sakin değildi.

İlk başta nefret ettim. Gürültü kabuslarımı daha da kötüleştiriyor ve kendimi her zamankinden daha yalnız hissetmeme neden oluyordu. Ve son on yıldır hapishanemde kendimi tamamen yalnız hissediyordum. Sonra şehrin sesleri rahatlatıcı olmaya başladı. Bana şimdilik kaçtığımı hatırlattılar. Özgürlüğümü bulmuştum. Ve şimdi, burada Atlılarla birlikte, farklı bir kafesteydim. Kaçmak istediğimden emin olmadığım bir kafeste. Hele de aşık olmuşken. Ama ben sır saklayan birini seviyordum. Hiçbirine asla tam olarak güvenemezdin.

Parmaklarım göğsüme gitti ve kalbimin attığı ağrıyan yeri ovuşturdu. Prescott'la yatağa geri dönmek istedim. Acımı öpüp yok etmesini istedim. Bana küçük kuzum demesini ve vücuduma pis şeyler yapmasını. Yok etmek için gönderildiğim adama ihtiyaç duyacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. West'ten korkuyor olsam ve Drake kilitli bir kasa olsa bile sanırım hepsine ihtiyacım vardı. Sonra kendimi güvende hissetmemi sağlayan Francis vardı. Şeytanlarımı kovalamıştı. Bir adamı öldürdüğüm geceden sonra hayatıma devam etmemi sağladı. Aklımdan çıkmamalıydı. Her nasılsa, o gece benimle ilgilendiğinde, dehşeti, suçluluğu ve pişmanlığı temizledi. Hikayemi yeniden yazmıştı.

İçimi çektim. Yaptığım şeyden memnun değildim ama yaşamaya devam etmek zorundaydım.

Başka seçenek yoktu.

Telefonumu yüzüme doğru kaldırarak babamın numarasını çevirmeden önce ekrana baktım. Çok kızacaktı ama ne yapabilirdi ki? Mucize yaratan biri . Telefon çalarken diğer kolumu ortama doladım ve dışarıya baktım.

"Scarlett."

"Baba."

"Nerelerdeydin?"

Sesindeki sessiz sakinlik uzuvlarımda titremesine neden oldu. Bu öfkenin habercisiydi. Çok iyi bildiğim bir öfke. Bu öfke yumruklarıma ve hırpalanmış bedenimin beton odaya fırlatılmasına neden olacaktı. Bu yerden tutkuyla nefret ediyordum. Birçok kez her şeyi yakıp yıkmak istemişim. Binaya bir kibrit çakmak ve hapishanemin parçalanışını izlemek. Ama bu benim açımdan hüsnükuruntuydu.

"Onlarla birlikte. Onlar beni izlerken tam olarak cevap veremem."

"Mesajlarıma cevap veremedin mi?"

"Özür dilerim, bugün işler yoğundu."

Etkili bir şekilde yalan söylemeyi öğrenmek benim için erken bir ders olmuştu. Her zaman işe yaramıyordu ama zamanın yarısında beni beladan uzak tutuyordu. Diğer yarısı mı? Bu konuda ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi.

"Bu yeterince iyi değil, Scarlett."

Yaptığım hiçbir şey Stuart Carver için değildi. Bazen hiç sevmedikleri halde neden evlat edindiklerini merak ederdim. Onlar için bir yüküm ve bunu unutmama asla izin vermediler. İyileşene kadar başlamamıştı. Tekrar yürümeyi ve konuşmayı öğrendikten sonra. Yaralarım iyileştikten ve vücudum neredeyse yeniden bir bütün olduktan sonra. Hayır, o zamanlar sevgi dolu ve şefkatliydiler. Ama işler yavaş yavaş değişmeye başladı. Sevgi dolu ebeveynler canavara dönüştü. Ve bu yüzden onlardan nefret ettim. İkisinden de.

"Biliyorum."

Sesim sessiz ve uysaldı. Vücudum titremeye devam ediyordu. Bana buradan fiziksel olarak zarar veremeyeceğini bilmeme rağmen damarlarımda korku dolaşıyordu. Yine de sözleri beni ezecekti. Ruhumu yok edecekti. Kendimi yeniden bulma yolundaki zor kazanılmış ilerlememi mahvedecekti.

"Bizden uzakta yaşamak sana yerini unutturdu. Özgürlüğe hazır olduğunu sanmıyorum. O piçleri duvara çivilemek istemeseydim, seni hemen şimdi eve getirirdim. Beni duyuyor musun?"

"Evet, baba."

"Fildişi kulelerinde sonsuza kadar saklanabileceklerini sanıyorlar. Ama yanılıyorlar. Benim için gerçeği bulacaksın ve bunu hızlıca yapacaksın. Bu iş yeterince uzadı. Seninle sona erecek. Hepsi. Onların sonunu getireceksin."

Prescott'u bitirme düşüncesiyle yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Bunu yapamazdım. izin vermedi.

Hayır, onları senin için bitirmeyeceğim. Bitiremem. Onu seviyorum.

"Şimdi, istediğim şeyi aldın mı?"

Söylemem gereken kelimeden korkarak başımı salladım. "Hayır," diye fısıldadım.

"Neden? Değil mi?"

Kullandığı ölümcül ton, kendimi dik tutmak için boştaki elimi cama koymama neden oldu.

"Her zaman beni izliyorlar. Her zaman."

"Artık seni izlemiyorlardır."

İrkildim. Onunla telefonda konuşurken etrafta gizlice dolaşmak istememe imkân yoktu. Nereden başlayacağımı bile bilemezdim. Çocukların nerede olduğunu biliyordum.

Yatak odaları ve alt katta bir spor salonu vardı ama başka odalar varsa da bana göstermemişlerdi. Ayrıca, babamın onları yapmakla suçladığı şeyin kanıtlarını neden saklasınlar ki? Bu pek akıllıca olmazdı. Atlılar aptal değildi. Başka türlü şu an bulundukları yere gelemezlerdi.

"Tam olarak ne bulmamı istiyorsun baba? Güvenliklerini aşmanın bir yolunu mu? Çatı katlarının planını mı?"

"Hepsi, Scarlett. Her şeyi. Her şeye ihtiyacım var. O piçleri alaşağı etmek her şeyden önemli, beni duyuyor musun? Yaptıkları için ölmeleri gerek."

Ne yaptıklarını düşünüyorsun?

"Tamam. Deneyeceğim."

Onu bir şekilde yatıştırmam gerekiyordu. Sesi birkaç oktav yükselmişti.

"Denemek yeterince iyi *değil*. Bana hiçbir şey vermedin. Ben sana söyleneni yapmaya niyetin olmadığını düşünmeye başladım." "Niyetim var, yemin ederim."

Bunun kötü olacağını biliyordum ama midemin bulanmasına ve içimi saran hastalık hissine engel olamıyordum. Yumruklarıyla bana ulaşamayacağını bilmek beni korku içinde yere yığılmaktan alıkoyan tek şeydi.

"Sen zayıfsın, bunu biliyor musun? Benim için hiçbir şey yapmadın. Hiçbir şey yok. ilerleme kaydedemedik."

"Öyleyiz. Onlara kimsenin ulaşamayacağı kadar yakınım baba."

"Eğer bir şey bulamazsan anlamsız olur. İşe yaramazın tekisin, Scarlett. Her zaman da öyleydin. Tanrı bilir, sen bir hayal kırıklığından başka bir şey değilken neden senin özel sağlık hizmetin için para ödedik?" Sesi artık çok yüksek çıkıyordu. Bununla başa çıkamadım. Her tarafım titriyordu, Bunun bitmesini istiyorum.

"Sana her şeyimizi verdik ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun?" "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Özür mü? Sikeyim özür dilemeyi. Sana söyleneni yapacaksın, beni duyuyor musun?"

Artık bahane yok. Hiç bahane yok. Bana ihtiyacım olanı getir."

Bir el omzuma vurdu. Sarsıldım ve o kadar hızlı döndüm ki başım döndü. Elim körlemesine uzandı ve sert bir göğsün üzerine indi. Babam hâlâ kulağıma bağırıyordu ama ne dediğini zar zor duyuyordum. Başım dönünce gözlerim açıldı. Çivit mavisi gözlerin bana baktığını gördüm.

Oh, lanet olsun!

"Eğer sana söylediklerimi yapmazsan, seni eve getiririm. Seni buraya geri getireceğim ve o zaman hayatın yaşamaya değmeyecek, beni duyuyor musun?"

Ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim. Ve hiç şüphesiz Drake hoparlörden babamın sesinin yüksekliğini duyabiliyordu. Muhtemelen bu yüzden telefonu benden alıp kulağına götürdü.

"Üzgünüm Bay Carver, ama Scarlett'in yatağa dönmesi gerekiyor. Çok yoğun bir gün geçirdi."

Drake telefonu kapattı. Elimi göğsünden çektim ve arkamdaki pencereye doğru sendeledim. Telefonum parmaklarının arasında sallanıyordu ve yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana bakıyordu. Drake'in ruh halini hiçbir zaman çözmemiştim ama şimdi başımın belada olduğunu biliyordum.

"Telefonumu geri alabilir miyim?" Elimi uzatarak fısıldadım.

Hiç tereddüt etmeden parmaklarımın arasına yerleştirdi. Fikrini değiştirmesinden ve onu benden almasından korktuğum için onu orada tutarak arkama geçirdim.

"Ben... Ben sadece..."

Ne diyebilirdim ki? "Ailenle konuşuyorsun."

Başımı salladım, babamın bana neden bağırdığını sorup sormayacağından emin değildim. Sanki ona söyleyebilirmişim gibi. Gerçekten ne için burada olduğumu öğrenemezlerdi. Babamın tehdidi benim için çok gerçekti. Gerçeği Atlılara açıklarsam bana akıl almaz şekillerde zarar verebilirdi. Her şeyi mahvedersem.

Drake yaklaşmadan önce başını yana eğdi. Büyük eliyle yanağımı kavradığında nefesimi içime çektim.

"Titriyorsun."

Durmamıştım. Babamla yaptığım konuşma yüzünden vücudum alarmdaydı. İçimdeki hastalıklı duygudan kurtulamıyordum. Beton odadaki korkunç anılar zihnimde yeniden canlanmaya devam ediyordu.

"Ben... Ben iyiyim."

İkimiz de yalan olduğunu biliyorduk. Başka bir şey söylemeyi göze alamazdım. "Hayır, değilsin."

Ve böylece yüzümü onun sert göğsüne gömülmüş ve kolları beni sarmış halde buldum. Bedenim kaskatı kesilmişti, neden iyi davrandığını ve duydukları hakkında beni sorgulamadığını merak ediyordum. Elbette bu onun ilk endişesi olmalıydı, değil mi?

"Ne yapıyorsun?" Gömleğinin içine fısıldadım, kollarım yanlarımda gev ek e sallanıyordu ve telefonum hala bir elimdeydi.

Parmakları omurgamda çizgiler çizerken yanıt vermedi. Hareket rahatlatıcıydı, ama rahatlayamayacak kadar gergin ve sinirliydim. Eriyeceğimi ve ona her şeyi anlatacağımı mı düşünüyordu? Bunu bu yüzden mi yapıyordu? Birbirimizle olan tüm etkile imlerimiz göz önüne alındığında   phelerime engel olamıyordum.

Bunun i e yaramadığını anlamı  olmalı. Sakinle meyecektim. Onunla böyle bir ili kim yoktu. Kendimi güvende hissetmiyordum. Prescott ve Francis ile yaptığım gibi değil. Drake onlara kıyasla ta tan yapılmıştı. Ve ben özellikle lanet bir heykel tarafından teselli edilmek istemiyordum.

Drake beni bıraktığında aramızdaki gariplik odanın üzerine çöktü. Neredeyse boğucuydu. O lanet olası güzel ama korkunç derecede soğuk çivit rengi gözleriyle bana baktı. Ondan uzak olmak istedim. Tüm bunlardan uzakta.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" Başımı salladım.

"Sırlar sana hiçbir şey kazandırmayacak, Scarlett."

"Söyleyecek bir şey yok."

Gözleri kısıldı.

"Eminim böyle d   nmemi istiyorsunuzdur."

"Bir şey d   nmene ihtiyacım yok çünkü bu seni ilgilendirmez."

Babamın yüzüne telefonu kapatarak i leri daha da k t le tirmi ti. Şimdi ba ım daha büyük belaya girecekti. Belki de bu lanet telefonu çatıdan aşağı atmalıydım. Yerde parçalansın, böylece babam beni daha arayamasın. O zaman ondan kurtulabilir miydim? Yoksa bana ulaşmanın bir yolunu mu bulacaktı?

Drake'e beni babamdan koruması için güvenebilir miydim? Onlardan herhangi birine güvenebilir miydim? Hiçbir fikrim yoktu ve bu yüzden ağzımı kapalı tuttum. Neden ona babamın beni buraya gerçeği öğrenip onları yok etmem için gönderen kötü niyetli bir pislik olduğunu söyleyemedim.

"Ondan korkuyor musun?"

Soru beni kesti. Evet demek istedim ama diyemedim.

"Gerçekten sana, onca insan arasından, kendimle ilgili bir şey söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Umurunda bile değil. Beni nasıl kullanabileceğinden başka hiçbir şey umurunda değil. Yani hayır Drake, burada durup sana cevap vermeyeceğim.

sorular. Bana herhangi bir duyguya sahip olduğuna dair hiçbir işaret vermedin, o yüzden siktir git."

Sözlerim karşısında çenesi titredi ama cevap vermedi. Artık canıma tak ettiğine karar vererek onu ittim ve Prescott'a dönmek niyetiyle merdivenlere doğru yürüdüm. Artık üzgün değildim, kızgındım. Drake'e duygusuz bir pislik olduğu için çok kızgındım. Bana sarılmaya çalışmış olabilirdi ama bu gerçek değildi. Bunu yaptı çünkü beni yatıştıracağını düşündü. Böylece bana yağ çekip sorularına cevap vermemi sağlayabilirdi.

Beklemediğim şey peşimden gelmesi, bileğimi tutması ve beni merdivenin yanındaki duvara doğru itmesiydi. Ve kesinlikle bana doğru eğilmesini beklemiyordum, o çivit rengi gözleri bastırılmış duygularla kararmıştı.

"Seni önemsemediğimi mi sanıyorsun?" diye tısladı, saçlarını yumruğuna doladı. "Hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok."

Ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan sıcak, yakıcı bir öpücükle ağzımı aldı. Drake sanki aklıktan ölüyormuş ve ben de onun yiyeceğiymişim gibi saldırdı. Saldırı karşısında tamamen çaresizdim. Parmaklarım belini kavradı, telefonumu ona bastırdım çünkü koyacak başka yerim yoktu. Vücudu sert ve boyun eğmezdi, ondan kaçamayayım diye beni duvara sabitlemişti. Ve o anda, kaçmak istemiyordum.

Dili benimkine karıştı, benden her şeyi talep ediyordu. İri eli kalçamı kavradı, yukarı çekti ve etrafına sardı. Bu sadece onun vücudunu benimkine yaklaştırdı. Onun sıcaklığı her yerdeydi ve beni yakıyordu. Boğazımda muhtaç, tiz bir inilti yankılandı. Eğer Drake kıyafetlerimi yırtıp beni orada becerseydi, itiraz etmezdim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunu teşvik ederdim.

"Çıldırıtcısın," diye mırıldandı ağzımın içinde. "Tamamen ."

Sonra dudağımı o kadar sert ısırdı ki kanadı. Acıdan haykırdım ama dudağımı ağzına aldığı anda sesim kesildi. Kanımın tadına baktığında. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, onun yoğun bakışlarına baktım. İçlerindeki sahiplenme ve arzu beni titretti. Sanki taşkın kapıları açılmıştı ve tüm o katmanların altında saklanan gerçek adamı görüyordum.

Duyulabilir bir patlamayla dudağımı serbest bıraktı. İçini yalamadan önce göz Elindekinin tadına baktım. Metalik sıvı dilimin üzerinde yayıldı ve bunu neden bu kadar çekici bulduğunu merak etmeme neden oldu.

"Pres'e geri dön, Scarlett," diye zorladı, sesi boğuk ve hırıltılıydı.

Drake geri çekildi, tüm bu deneyimden rahatsız olmuş görünüyordu. Sanki kontrolü kaybettiğine inanamıyormuş gibiydi. Ama ben onu görmüş ve hissetmişim. Benden saklanamazdı. Bizden de. Eğer onu zorlarsam, hemen geri çekileceğinden ve soğuk ve duygusuz olmaya geri döneceğinden hiç şüphem yoktu.

Her şey ona gitmem için bana bağıırken bile. Kıyafetlerimi çıkarıp kendimi bana kırbaç darbeleri indiren bir adamın heykeline sunmam için, yapmadım. Kendimi duvardan çektim ve yukarı çıktım.

Ayaklarım beni Prescott'un yatak odasına götürdü ve içeri süzıldüm. Hâlâ uyuyordu, elleri çıplak göğsünün üzerindeydi ve ay onu ışıyla yıkıyordu. Sevdığım adamı görünce kalbim acıdı. Telefonumu komodinin üzerine koydum, yatağına sürünerek girdim ve göğsüne bir öpücük kondurarak etrafına kıvrıldım. Kıpırdandı, kolunu bana doladı ve beni vücuduna yasladı.

"Benim küçük kuzum," diye nefes alarak saçlarımı okşadı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı tenine.

Yaptım. Hem de çok. Onunla birlikte olmak her şeyi unutturdu. Drake ile olan aptal tartışmam. Öpücük... Kahretsın, o öpücük. Daha önce hiç bu kadar yoğun öpülmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, sadece iki erkekle öpüşmüştüm ve ikisi de oldukça talepkârdı ama Drake... O çivit mavisı gözlerin ardında saklanan tutkuyu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum.

Prescott nerede olduğumu sormadı. Elini çenemin altına soktu ve ağzıma bir öpücük kondurdu. Beni ne kadar çok sevdiğini fısıldadı ve sonra beni kucaklayıp tekrar uykuya daldı. Onun varlığı beni yatıştırdı ve hızla atan kalbimi sakinleştirdi.

Sabah zonklayan amımı rahatlatacağını umarak uykuya daldım çünkü bu gece beni tamamen şaşkına çeviren bir adam tarafından cennete dönüştürüldüğümü inkar edemezdim. Ve bir dahaki görüşmemizde ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

YİRMİ BEŞ

DRAKE

Onu öpme şeklim yüzünden gecenin bir yarısı kendime lanet okuyarak uyuyakalmıştım. Neden kontrolümü aşındırıyordu? Neden onun burada olması beni bu kadar delirtiyordu? Aramızdaki mesafeyi ben koymuş olsam bile buna zar zor dayanabiliyordum. Ve herkesin beni onu umursamamakla suçlamasından bıkmıştım. Önemsemiğimi çok iyi . Onu geri almak için çok mücadele etmişim. Scarlett'i bize geri getirmek için her şeyi yaptım. Beni. Bunu ben yapmıştım.

Benim küçük yiğidim. Onu bize geri getirdim.

Onu önemsemiğimi bilmemesi kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı. Ona verdiğim değer ölçülemezdi. Neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda gerçekçiydim. Stuart Carver'ın dün gece ona söylediklerine kulak misafiri olduktan ve bana karşı davranışlarından sonra, onunla ilgilenme konusunda şüpheli ve suskun olmakta haklıydım.

"Seni buraya geri getireceğim ve o zaman hayatın yaşamaya değmeyecek."

Hayatının yaşamaya değmeyeceğini söylerken ne demek istiyordu? Onlarla birlikteyken ona iyi davranmamışlar mıydı? Onu incittiler mi?

Eğer ona elini sürseydi, o pisliğin bağırsaklarını deşerdim. Lanet kanını kuruturdum çünkü daha azını hak etmiyordu. Eğer biri kadınıma zarar verirse Prescott, Francis ve West'le birlikte onları mahvetmek için elimden geleni yapardım. Onları birlikte avlardık. Ve sondan önce sefaletleri içinde yıkanırđık.

Scarlett babasının ne demek istediğini bana söylemeyecekti. Diğerlerine de söyleyeceğinden şüpheliydim. Ketum davranmaya başladığında Stuart'tan korktuğunu çok iyi anladım. Ondandır dehşete düşmüştü. Aslında Stuart'tan bizden daha çok korktuğunu hissediyordum, çünkü başka türlü neden burada olsun ki?

Dış görünüşümüzün altında kimleri sakladığımıza dair bir fikir edindikten sonra neden bu kadar ileri gitmiş olabilir?

Diğerlerini de bu yüzden çağırmıştım. Prescott, Scarlett'i yatakta televizyon seyretmesi için odasında bırakmış, biz de evimizdeki spor salonunun yanındaki odada toplanmıştık. Varlığından haberdar olmadığı odada. Francis oraya savaş odası adını vermişti. Scarlett'i ararken bulduğumuz her şeyi içeriyordu. Bir duvar onun resimleriyle doluydu. Onunla bağlantısı olan herkesin. Carver'larla ilgili sahip olduğumuz her şey. Kaybettiğimiz kızla ilgili tüm anılarımız ve hatıralarımız. Bize döndüğünde ona göstermeyi umduğumuz şeyler. Ama Scarlett henüz bütün değildi. Kim olduğumuzu hatırlamıyordu. O hatırlayana kadar burası bir sır olarak kalmalıydı.

West köşede durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini on altı yaşındayken beşimizin birlikte çektiği son fotoğrafa dikmişti. Çok genç görünüyorduk. Hepimiz gülümsüyorduk. Scarlett ortada, kolunu ona dolamış olan West ile Prescott'un arasında duruyordu. Francis Prescott'un yanındaydı, ben de West'in yanında. İyi günde kötü günde birbirlerine destek olan beş kişilik küçük çetemiz.

Kahretsin, o günleri özlüyorum. Önümüzde koca bir hayat vardı. Ve şimdi parçalandık. Bu hiç adil değil.

Prescott ona doğru yürüdü ve parmaklarını fotoğrafın üzerinde gezdirdi. "Küçük Nyx," diye mırıldandı.

Gözlerini kısan West'e baktı ama Scarlett'e taktığımız çocukluk lakabı hakkında yorum yapmadı. West'in bundan neden bu kadar nefret ettiğini hepimiz biliyorduk. Her şeyin boka sardığı geceyi hatırlamak hiçbirimiz için hoş şey değildi, ama onun için... daha da kötüydü.

"Bu ne hakkında, Drake?" Francis odanın ortasındaki masaya otururken sordu.

Masanın başındaki sandalyeye oturdum ve dirseklerimi dayadım. Bizim için çalışmaya başladığından beri buraya gelmemiştik. Buna gerek yoktu. Ama şu anda, bizi duyamayacağı güvenli bir yerde konuşmamız gerekiyordu.

"Scarlett'i dün gece geç saatlere kadar oturma odasında Stuart'la telefonda konuşurken buldum."

Prescott başını çevirdi ve bana baktı.

"Yatağa geri döndüğünde uyandım ama ona ne yaptığını sormadım."

Uyanık olmama hiçbirini şaşırmadı. Hepsi uykusuzluk nöbetlerimi biliyordu. Şu anda o kadar kötüydü ki, her gece ancak birkaç saat uyuyabiliyordum. Francis bu konuda yorum yapmış ve bana lanet uyku haplarımı almamı söylemişti. Onu dinlemem gerektiğini biliyordum. Ama şimdi Scarlett'i yatakta olması gerekirken oturma odasında bulunca, herkes uyurken bile ona göz kulak olmak istedim. Prescott dün gece lanet kapısını kilitlemeliydi. Anlaşmamız böyleydi, böylece olmaması gereken yerlerde dolaşmayacaktı. Hepsine hatırlatmam gerekecekti.

"Onunla uğraşıyordu."

"Ne dediğini duydun mu?" Francis yüzünde endişeli bir ifade belirerek sordu.

Parmaklarımla bileğimi ovuşturdum.

"Birazcık ve hoşuma gitmedi. Hem de hiç."

West duvarı itti ve iki eliyle masaya yaslanmadan önce masaya doğru yürüdü.

"Ne dedi?"

Kehribar rengi gözlerindeki kızgınlık çok belirgindi.

"Onu eve geri getirmekle ilgili bir şeyler söyledi ve eğer bu olursa hayatının yaşamaya değmeyeceğini söyledi. Ben de telefonunu aldım, ona yatağına dönmesi gerektiğini söyledim ve telefonu yüzüne kapattım. Tabii ki yanlış bir şey olduğunu inkâr etti ama ben ona inanmıyorum."

West'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "O amcık, eğer ona zarar verdiyse-" Elimi kaldırdım.

"Biliyorum ama öyle olduğundan emin olamayız. Şu anda hiçbir şeyden emin değilim."

Her şey beni sarstı. Onun konuşmasını duymak. İnkârını. Beni onu umursamamakla suçlaması. Ve öpücük. Lanet olası öpücük. Öz kontrolümü çaldı. Mahvetti. Beni içten içe mahvediyordu ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bu cehenneme inişi nasıl durduracağımı. Çünkü bu benim için tam bir cehennemdi. Deliliğin en kötü türüydü.

West masayı iterek uzaklaştı, öfkesinden sırtı kaskatı kesilmişti. "Onu öldüreceğim. O bunu hak ediyor. Oropsu çocuğu ölmeyi hak ediyor. Mide bulandırıcı. Yavaş ve acılı bir ölümüne ihtiyacı var. Onu aldı. Bizim olanı aldı."

Prescott ve Francis, West'in masayı boydan boya dolaşmasını izlediler. Hepimiz onunla aynı fikirdeydik. Stuart Carver yaptığı her şey için ölmeyi hak etmişti.

Bir dakika sonra, "Ona hiçbir şey yapamayız," dedim.

West neredeyse yumruğunu duvara çarpacaktı. Bunun yerine durdu ve avucunu duvara vurarak derin bir nefes aldı.

"Biliyorum. Bundan nefret ediyorum ama biliyorum."

Birinci lig futbol kulübü Rotherhithe United'ın sahibi Stuart Carver'ın peşinden gidemememizin pek çok nedeni vardı. Bunlardan ilki tam da bu gerçektir. Tanınmış ve zengin bir adamdı. İçinde bulunduğu çevreden bahsetmiyorum bile. Yüksek mevkilerdeki arkadaşları. Politikacılar. Ünlüler. Yeraltı suç dünyası. Adam öldürülmeden önce Frank Russo ile çok iyi arkadaştı. Ve en kötüsü, en iyi arkadaşı birkaç yıl önce Met Polis Komiseri olmuştu. Garrett Jones henüz Dedektif Müfettişken onunla karşılaşmıştık. Hiçbirimiz onun radarına tekrar girmek istemezdik.

En büyük engelimiz her zaman tek bir şeydi. Stuart Carver gibi bir adamdan kurtulmaya çalışırsanız, başınıza bir dünya bela açarsınız.

Ayrıca, Scarlett elindeyken onu öldüremezdik ve o da bunu biliyordu. Bunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden onu aldı. Bizi cezalandırmak için onu aldı. Adama karşı bir kan davamız olduğunu söylemek hafif kalır. Dördümüz onun futbol stadyumunu yakıp yerle bir etmek ve inşa ettiği her şeyi yok etmek istiyorduk.

Şimdi bile, Scarlett'i geri almışken, onun peşinden gitmek bir kumar olurdu. Özellikle Scarlett'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yokken. Kim olduğunu. Ve neden kendimizi bu karmaşanın içine soktuğumuzu da.

"Peki bu konuda ne yapmak istiyorsunuz?" Francis, birkaç dakika boyunca hiçbirimiz bir şey söylemeyince sordu.

"Her şeyden önce, eğer geceleri onu yanınızda tutuyorsanız, kapınızı kilitleyin ki dışarı çıkamasın. Bulmaması gereken bir şey bulmasına ihtiyacımız yok, özellikle de bu odada."

Prescott ensesini ovuşturdu. "Üzgünüm, dün gece biraz... dikkatim dağıldı."

West duvardan uzaklaşıp Prescott'a sırtarak, "Dur tahmin edeyim, sen de ona sakso çekmekle meşguldün," dedi.

Prescott ellerini ceplerine soktu ve gülümsememeye çalıştı.

"Belki. Kıskandın mı?"

West'in, E'yi verdiğimiz geceden beri Scarlett'e yakın bir şekilde dokunmadığını biliyordum. Nedenini ya da aklından neler geçtiğini tam olarak bilmiyordum.

"Sanki."

"Bu sabah istedi ama *biri* toplantıya çağırdı." West'in sırtışı daha da genişledi.

"Öyle mi?"

"Evet, artık bu işi bitirmek istiyorum."

West arkasını döndü, ama onu bir şey planlıyormuş gibi dudağını ısırırken yakalamadan önce değil.

Prescott'la arasına girmek istemeyerek, "Bu önemli," dedim.

Prescott'un gözlerini devirmesini izledim.

"Evet, biliyorum Drake... ama kadının aletini istediğinde ona verirsin."

"Görünüşe göre, notu kaçırmışım."

Francis ve West . Prescott'un gülümseme şekli gözlerimi kısmama neden oldu.

"Anladığım kadarıyla, onun bu kadar gergin olması ve rahatlamaya ihtiyacı olması sizin suçunuz."

Neredeyse kendi nefesimde boğuluyordum.

Ne oluyor lan?

"Neden bilmiyorum." Francis Prescott'a baktı.

"Ona ne olduğunu sormadığını söylediğini sanıyordum."

Prescott omuz silkti.

"Neden bu kadar azgın olduğunu sordum, suçu Drake'in üzerine attı ama daha fazlasını söylemeyi reddetti. Söyle bize Drake, dün gece onu yakaladıktan sonra Scarlett'e ne yaptın?"

Çenemi kapatarak avuçlarımı masanın üzerine koydum. Onlara öpücükten bahsetmemin imkanı yoktu. Aramızdaki lanet olası delice öpüşmeyi.

Francis kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını bana dikerek, "Hmm, seninle karşılaştıktan sonra ilk kez tahrik falan olmuyor," dedi. "Ondan bir şey mi saklıyorsun?"

"Bu da ne böyle? Scarlett Day ile olan ilişki mi sorguluyorsun? Ben bunun için kaydolmadım."

West gülerek havladı ve yüzümün daha da düşmesine neden oldu. Bunlar neden benimle uğraşmaya çalışıyorlardı ki?

Prescott bana göz kırparak, "Eğer onu cezalandırmak yerine sikseydin, o zaman bir şey söylememize gerek kalmazdı," dedi.

"Hepiniz bir avuç amcıksınız, bunu biliyorsunuz değil mi?"

West sırtarak, "Bunu şu anda Scarlett'in amından biraz korkmuş gibi görünen adam söylüyor," dedi.

Ayağa kalktım ve en iyi arkadaşlarım dediğim aptallara ters ters baktım. Son sinirime dokunmaya başlamışlardı. Kendimi kontrol etme yeteneğim zaten dün geceki o lanet kadın ve şimdi de bu saçmalık yüzünden paramparça olmuştu.

"Siktir. Çekil."

"Acı bir noktaya değindik, değil mi?" Prescott söyledi.

Yumruklarımı sıktım, öfkemi dizginlemeye çalıştım. Onlara karşı kendimi kaybetmemeye çalışıyordum. Tartışmamız gereken şey bu değildi.

"Buraya Stuart hakkında konuşmaya geldik, Scarlett'le olan ilişkimi değil." Francis gözlerini devirdi.

"Ne yapmamızı istiyorsun, Drake? Stuart'ın ona zarar verip vermediğini açıkça sormamızı mı? Bize hiçbir şey söylemeyecektir."

Prescott elini bana doğru sallayarak, "İşte bu yüzden ona geçmiş hatırlaması gerektiğini söyleyip duruyorum," dedi. "Ve bunu bir an önce yapmalıyız. Gerçeği öğrenene kadar bize güvenmeyecektir."

Ellerimi ceplerime sokarak hızla uzaklaştım. Haklıydı. Belki de onun hatırlamasından korkuyordum. Yankılarından korkuyordum. Büyük bir parçam onun kaza gecesini olanları bilmesini istemiyordu. Bu her şeyi değiştirdi. Ama bunu ondan saklamanın da adil olmadığını biliyordum.

"Onu buraya getirerek zaten plandan sapmış olduk."

"Gerçek bir insanla kumar oynuyoruz. Geçmişte ne olduğu ya da şu anda neden burada olduğu önemli değil, hepimizin önemseydiği biri. Planlar değişir... yoksa hepimiz şu anda onu beceriyor olmazdık, değil mi?"

İçimi çektim ve onlara döndüm.

"Haklısınız. O bir insan ve bu hassas bir şekilde ele almamız gereken bir konu. Yarı yolda bırakıp onu daha da kötü bir hale getiremeyiz. Hepimizin düşünecek ve potansiyel bir çözüm bulacak zamanı olduğunda bu konuyu tekrar ele alalım, tamam mı?"

Üçü de başlarıyla onayladı. Bunu nasıl yapacağımızı düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. En güvenli yol ne olabilirdi? Yani, hiçbir şeyi 'güvenli' yapmamızla tanınmazdık ama Scarlett ve onun

amnezi, uğraşmayı göze alabileceğimiz bir şey değildi. Sadece varlığımız bile yeterince hızlı çalışmıyordu.

"Ve ona Stuart hakkında soru sorma. Ona bu konuda baskı yapmayın. Şüpheli olmadığımızı düşünmesine ihtiyacımız var. Ancak bu şekilde gardını düşürecektir."

Carver'ların evinde olup biten her şeyi öğrenmek istiyordum, ama Scarlett'e baskı yaparak bir yere varamazdık. Olaya farklı bir açıdan yaklaşmamız gerekiyordu.

"Evet, evet, tamam, anladık," dedi Prescott.

"Güzel."

"İşimiz bitti mi?" West sordu.

Başımı salladım, sakinleşmek için kendi düşüncelerimle baş başa kalmak istiyordum.

Gözlerini arkadaşımıza dikmiş olan Prescott'a baktı. "Ne planlıyorsun?"

West sadece sıırttı ve kapıya doğru ilerledi. "West."

Kilidi açtı, kapıyı çekti ve bize bakmak için başını geriye çevirdi.

"Bu benimle onun arasında."

West dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve Prescott'u ters ters bakarken bıraktı.

"Onun azgın olduğu hakkında bir şey söylememem gerektiğini biliyordum," homurdandı. "Onunla sevişecek, değil mi?"

Francis kıkırdayarak ve omuz silkerek, "West'in her türlü bahaneyi kullanacağını bilmelisin," dedi.

Prescott başını salladı ve çenesini ovuşturdu. "Lanet olsun."

West'in ne yaptığı umurumda değildi. Prescott ve Francis'i görmezden gelerek dışarı çıktım. Kendi aralarında kavga edebilirlerdi. Bana zor anlar yaşattıktan sonra onlarla daha fazla uğraşacak havada değildim. Merdivenlerin altına doğru ilerledim ve merdiven boşluğunun kapısını açtım. Eğer aklımı başıma toplayacaksam, bu aptallardan bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyordu. Ve dengemi yeniden bulmaya çalışmalıyım.

YİRMİ ALTI

BATI

Prescott'un Scarlett'in tatmin etmek isteyip istemediğini hiç umursamadan yukarı çıktım. 'Seni seviyorum' açıklamasından sonra onunla yeterince zaman geçirmişti. Herhalde onun kafasını karıştırmaktan vazgeçtiğini sanıyordu. Ben sadece onu yanlış bir güven duygusuna sürüklüyordum. Psikolojik savaş, insanlarla uğraşmaktan hoşlandığım pek çok yöntemden biriydi. Herkes benim kendini kontrol edemeyen vahşi bir pislik olduğumu düşünüyordu. Hepsi aptaldı ve kiminle uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Prescott'un kapısını açtım ve içeri girdim. Scarlett Prescott'un yatağına uzanmış, gözlerini televizyona dikmişti. Kapının sesini duyunca bana baktı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"West? Pres nerede?"

Ona cevap vermedim, sadece yatağına doğru yürüdüm, yorgani bedeninden ayırdım ve onu yattığı yerden kaldırdım. Scarlett, bir çığlık atmasına neden olacak şekilde omzuma atıldı. Kolumu bacaklarının arkasına geçirerek onu odadan çıkardım.

"Ne oluyor lan? İndirin beni!"

Buna karşılık olarak kışına bir şaplak attım ve dudaklarından bir çığlık daha çıktı. Onu yatak odama götürdüğümde bunun için aldığım sözlü taciz tekrar etmeye değmezdi. Onu yatağıma atmadan önce kapıyı kilitledim. Oturur pozisyona geçti ve ben pencereye doğru yürüyüp şehre bakarken bana ters ters baktı.

"Neyin var senin? Benden seninle gelmemi isteyebilirdin." "Gelir miydin?"

"Hayır."

Gülümsedim ve elimi cebime atıp bir cigara ve çakmağımı çıkardım. "O zaman kendi soruna kendin cevap vermiş oldun."

Esrarı ağzıma sokup yaktım ve dumanı içime çektim, üflemeden önce ciğerlerimde tuttum. Çakmağımı cebime geri koydum. Sigaraya başlamak için erken olabilirdi ama umurumda değildi. Her zaman gerginliğimi alırdı.

"Ne istiyorsun ki West?"

Elimi kaldırdım ve arkama bakmadan onu yanıma çağırdım. Bir dakika sürdü ama pencerenin yanında bana katıldı ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ben buradayım. Ne istiyorsun?"

Elini tutarak eklemi parmaklarının arasından geçirdim. Azımsanmayacak bir şüpheyle baktı.

"Bunu seninle içmemi ister misin?"

"Rahatlamalısın, Scar. Her şey bir savaş olmak zorunda değil."

Bir firt bile çekmedi.

"Seninle uyuşturucu kullanmak istemiyorum."

Esrarı ondan geri aldım, yüzünü tutmadan önce dumanı ağzımda sürükledim. Parmaklarım çenesini sıkarak ağzını açmaya zorladı. Kaçmaya çalıştı ama ben ona doğru eğildim ve dumanı ağzına üfledim, o bir şey yapamadan ağzını kapattım. Ben onu bırakmadan önce bir an için boğuldu. Ben sırtarak bir nefes daha çekerken Scarlett beni iterek kendisinden uzaklaştırdı.

"Sen bir pisliksin," diye bağırdı.

"Şikayet etmeden kabul etseydin, seni zorlamak zorunda kalmazdım."

"Senden nefret ediyorum."

"Eminim biliyorsundur."

Yumruklarını sıktı, soğukkanlı ses tonumdan rahatsız olduğu belliydi. Kadın bana istediği her şeyi söyleyebilirdi. Elim boğazına götürmemden hoşlandığını biliyordum. Ona dokunduğumda. Onu becerdiğimde. Şimdi ona vermek için aklımın yarısı vardı. Onu sikimin üzerine boşaltmak için. Prescott istediğini söylemişti, neden olmasındı ki?

Cigarayı dudaklarımın arasına sokarak kıcını avuçladım ve onu kendime doğru çektim. Diğer elimle bileklerini yakaladım ve arkasından tuttum. Sonra esrarı ağzımdan çıkarıp onun dudaklarının arasında tuttum.

"Nefes al, Scar."

"Siktir git."

"İsterseniz bunu yine zor yoldan yapabiliriz."

Bakışları ellerimi bileklerine dolamama neden oldu. Yüzünü buruşturdu ve dediğimi yaparak dumanı içine çekti. Yine boğuldu, ama bir an için tuttu ve yüzüme doğru nefes verdi. Ona gülümsedim.

"Aferin kızıma."

"Senin lanet iyi kızın olmak istemiyorum."

Sen istemiyor musun? Hmm, o zaman sanırım ne istediğini biliyorum.

"Kötü bir kız mı olmak istiyorsun?" "Hayır!"

"Scar, sorun değil. Bunu istediğini biliyorum, sadece itiraf etmekten çok korkuyorsun."

Bana karşı mücadele etti. Kaçmaya çalışmasına güldüm. Kaçmak istese bile gidebileceği hiçbir yer yoktu. Onu yakalar ve saçlarından tutup buraya sürükledim. Ve buna pişman olacaktı çünkü birkaç saat boyunca hayatını cehenneme çevirecektim.

"Böyle devam edersen, sikimi daha da sertleştireceksin."

Durdu, gözlerindeki ateş her saniye daha da artıyordu. "Bırak gideyim."

"Bunu benimle iç, belki ben de içerim."

Ona bir fırtına daha çektirdim ve ardından ağzından çıkan dumanı izledim. Kendim de bir nefes çektikten sonra ona gülümsedim ve dudağımı yaladım.

"Bu her zaman yaptığın bir şey mi?" "Ot içmek mi? Bazen."

"Ve diğer şeyler?"

Omuz silktim, onu tutuşumu ayarladım.

"Ara sıra E ve LSD kullanıyorum. Diğer üçü aklım başımda değilken benimle uğraşmaktan hoşlanmıyor, o yüzden bunu gizli tutuyorum."

Uyuşturucu kullandığımı bilip bilmemesi benim için önemli değildi. Haplardan daha çok viski ve ot içerdim. Bu benim şiddet ihtiyacımı uzak tutma yolumdu. Ve şu anda, sigara içiyor olsak bile, ona şiddet uygulamak istiyordum. Hem de çok şiddetli.

Scarlett'i benimle birlikte pencereden uzaklaştırarak, yatağımın başucundaki kül tablasına bir sigara attım. Sonra boştaki elimi boğazına götürdüm, parmaklarımın arasına alıp sıktım.

"O keskin pençelerini bana çevirmeye ne dersin, Scar, hmm? Benden bu kadar nefret ediyorsan, göster bana."

Bileklerini bıraktım ama elimi boynunda tutmaya devam ettim. Gözlerindeki meydan okuyan bakış, onu daha da zorlamak istememe neden oldu. Scarlett'i nasıl da sinirlendirmek istiyordum. Onu tekrar pencereye doğru ittim ve boynunu pencereye sabitledim.

"Devam et, bana zarar vermek istediğini biliyorum."

Elini bileğime doladı ve tırnaklarını tenime geçirdi. Başımı yana eğdim ve dudağımı yaladım.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Diğer elini tişörtümün altına sokarak tırnaklarını göğsüme geçirdi ve karnıma doğru sürükledi. Onun dokunuşuyla sertleştiğimi hissederek bir nefes verdim. Sonra da yaklaşarak yüzüne doğru eğildim.

"yak, Scar. yak."

Eli göğsümden ayrıldı ve yanağıma bir tokat attı. Ses odanın içinde çınladı. Acıtmıştı ama hoşuma gitmişti. Dişlerimi alt dudağımda gezdirerek ona yukarı aşağı baktım.

"Tekrar."

Gözlerindeki sıcaklık, kıyafetlerini bedeninden ayırıp onu anlamsızca becermek istememe neden oldu. Elini kaldırdı ve bana tokat attı. Bu sefer daha sertti. Sanki benim kadar onun da canını yakmış gibi tısladı. Boynunu sıktım. Onu ısırarak ve teninde izler bırakmak istedim. Ona kime ait olduğunu ve neden benden asla kurtulamayacağını hatırlatmak istedim.

"İşte bu . içini, Scar. yakmanı istiyorum."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı, tırnakları tenime daha sert batıyordu.

"Benden nefret ettiğini söyleyeceksen, ciddi olarak söyle." Gözleri karardı.

"Senden nefret ediyorum."

Bana tokat attığı eli yukarı kalktı ve boğazımı kavradı. "Senden nefret ediyorum. Senden. West."

İşte buradasın, Scar. İşte benim kızım. , muhteşemsin.

Parmakları sıkıştı. Onu pencereden uzaklaştırdım ve yatağıma bastırdım. Açık kahverengi saçları siyah çarşafın üzerinde dağılıyordu. Ona gerçek beni gösterecektim. Diğer tüm uysaldı. Benim gerçek doğamı görmesinin zamanı gelmişti. İçimde gizlenen vahşi

Boştaki elimi cebime soktum ve bıçağımı çıkarıp salladım. Bıçağı tişörtünün üst kısmına, göğüslerinin hemen üzerine yerleştirmemi izledi.

"Benden çok daha fazla nefret etmek üzeresin."

Tişörtünü yırttım ve kumaşı kestim. Göğüslerini ortaya çıkarırken bana kocaman gözlerle baktı. Ucunu meme ucunun ucunda gezdirdikten sonra meme başının çevresinde dolaştırdım. Titredi, meme uçları bakımlarım altında sertleşti. Kadınım dehşete düşmüştü ve bu belli oluyordu. Nefes alış verişi ağırlaştı ve parmaklarımla altında kalp atışları hızlandı. Ama Scarlett üzerine eğildiğimde bacaklarını benim için açmıştı. Dizimi amına bastırdım ve şortunun kumaşını amına sürtmeye başladım.

"Sen benimsin, Scar. Tamamen benimsin. Bunu asla unutmayacağından emin olacağım."

Daha yakına eğildim ve burnumu yanağında gezdirdim.

"Kıpırdama yoksa daha çok acır, duydun mu beni? Eğer mücadele eder ve mahvedersen, sadece kendini suçlarsın."

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı, sesi kelimelerle titriyordu.

Geri çekildim ve ona gülümsedim.

"Herkesin kime ait olduğunuzu bildiğinden emin olun."

Boynunu serbest bırakarak sol elimi göğüs kemiğinin üzerine koydum ve bıçağın ucunu köprücük kemiğinin hemen altındaki derisine bastırırken onu orada tuttum.

"Bu canını yakacak," diye mırıldandım. "Ama buna dayanabilirsin, Scar. Sen benim kızsın."

Bıçağı sapladım, derisini kestim ve bir çizgi oluşturacak şekilde aşağı doğru sürükledim. Acı dolu bir çığlık attı ama parmakları örtünün etrafında kıvrılmak dışında kıpırdamadı. Kesiklerimde çok hassas davrandım. Onda güzel görünmesini istiyordum, pürüzlü bir yara izi değil, güzel bir şey. Neredeyse güzel.

Çarpıcı yara izim için.

Gözleri tüm bu süre boyunca bana sabitlenmişti. Gözyaşları yüzünden akıyor ve ağzından küçük iniltiler çıkıyordu ama bir kez bile bana durmamı söylemedi. Tıpkı yapabileceğini bildiğim gibi acıya katlandı.

İşim bittiğinde, derisine kazıdığım kelimeden sızan kanın göğsünden aşağı akmasını izledim.

Savaş.

Hayatımda bir kez olsun adımıza yakışır şekilde yaşamak istedim. Finans dünyasına girdiğimizde ve büyük bir heyecan yarattığımızda bize verilen isme. Bizi tanrı ilan etmişlerdi. Ve şimdi bunu benimsiyordum.

Ona işaretimi
vermiştim. O War'a
aitti.
Ve Savaş bendim.

YİRMİ YEDİ

BATI

Scarlett'in gözleri aşağıya kaydı. Tek kelime etmedi. Yaptığım şeye inanamıyormuş gibi kana ve oymaya bakmaya devam etti. Parmakları örtüden çözüldü, ama onları yanlarında tutuyordu. Göğsü hızla inip kalkıyor, şokta olduğunu düşünmeme neden oluyordu.

"Drake burada olsaydı, derindeki kanı yalamak isterdi," diye mırıldandım.

Sulu gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Daha yakına eğildim ve kelimeyi öptüm, inlemesine neden oldum. Kesikler hayat veren sıvıyla ağlıyordu. Dudaklarımdan yaladım. Kan takıntısı olan Drake gibi olmasam da, kanı burada görmek beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tatmin ediyordu.

Bıçağı ağzına dayadım. Ondan ne yapmasını istediğimi biliyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Artık isyan yoktu. Benden nefret mi edeceğini yoksa onu becermem için yalvaracağını mı bilemiyordu.

Dili dışarı kaydı ve bıçağın uzunluğunu yaladı. Ters çevirip diğer tarafını da temizlemesine izin verdim. Sonra dizlerimin üzerinde doğruldum ve ona baktım. Kestiğim tişört iki yanında duruyordu. Benim için yeterince çıplak değildi. Parmaklarım şortuyla teni arasına girdi. Bacaklarından aşağı yırttım. Sonra bıçağı kullanarak kasıklarının her iki yanındaki iç çamaşırını kestim. İç çamaşırı düştü ve amını bana gösterdi. Damlayan amı, pencerelerden giren güneş ışığında parlıyordu.

"Sen kime aitsin, Scar?"

Alt dudağı titredi. Orada uzanmış, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana bakıyor ve cevap vermiyordu. Bıçağın düz tarafını amına bastırdım. Onu burada kesecek değildim ama o bunu bilmiyordu.

"Sen kime aitsin?"

"Savaş," diye fısıldadı. "Ben Savaş'a aidim."

"Aferin kızıma. Şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

İstedigimi yaptı, tüm vücudu dönme çabasıyla titriyordu. Tişörtünün kalıntılarını vücudundan ayırmadan önce bıçağı yanıma koydum ve dilimi omurgasında gezdirmek için eğildim. Doğrulurken tişörtümü vücudumdan çıkardım ve kot pantolonumun düğmelerini açtım. Çıplak kaldığımda, arkasında diz çöktüm ve elimi yanağında ve sırtında gezdirdim.

"Bu güzel amcık benim." Başparmağımı bastırarak kaygan girişinde gezdirdim. "O benim sikime ait, Scar. Onu istediğin gibi kullanacağım."

Başparmağımı onun sıcaklığına daldırdım. İnledi ama söylediklerime itiraz etmedi.

"Mmm, sıırıslıkam olmuşsun. Acı seni tahrik etti mi, Scar? Daha fazla acıtmamı ister misin?"

Başparmağımı amından çekerek daha yukarı kaydırđım ve klitorisini buldum. Sarsıldı ama kalçasını tutarak uzaklaşmasını engelledim. Klitorisini yavaş daireler çizerek ovaladım ve dudaklarından sert, muhtaç bir pantolon sesi çıkmasını sağladım. Daha fazlasını istiyordu. Kalçalarının avuçlarımda içinde kaymasından bunu anlayabiliyordum.

Başparmağımı klitorisinden çıkarıp sikimi kavradım ve dudaklarının arasından kaydırarak başını klitorisine vurdum. O bir inilti çıkarana kadar ileri geri kayarak eylemi tekrarladım.

"Lütfen, West."

Aletimin başını girişine doğru çentikledim. "Bu amcığın doldurulmaya ihtiyacı var mı?"

"Lütfen, sana ihtiyacım var."

Aletimin başıyla girişini kıkırdadım ve kendini aletin üzerine atmaya çalışmasına bayıldım.

"Sana zarar vereceğim."

"Lütfen."

Sesindeki çaresizlik beni tek bir acımasız hamleyle içine soktu. Elleri altımızdaki örtüleri kavrarken kendi nefesinde boğularak haykırdı. Geri çekildim ve tekrar içine daldım. Diğer elimi kalçasına doladım ve onu becerdim. Vücudum onunkine çarparken yüksek sesler çıkarıyordu. Acımasızlığımla odanın içinde çınılıyorlardı. Ona merhamet etmeyecektim.

"Senin güzel amcığın sikimi çok iyi alıyor," diye dişlerimin arasından söylendim.

"Siktir! Sik beni."

Kalçalarını serbest bırakarak bir elimi saçlarına soktum ve çekerek başını geriye atmasını sağladım. Bana bakarken boynunun gerilmesi o kadar güzeldi ki. Lanet olası bir tanrıçaydı. Benim tanrıçam. Benim tanrıçam.

Saçlarını daha fazla çekiştirdim ve sırtı göğsümle buluşana kadar onu saçlarından tutup yukarı çektim. Diğer elim vücudunda yukarı doğru kaydı ve boynuna dolandı. Onu kendime doğru tuttum, yukarı doğru iterken bacakları iki yanımda büküldü, beni derin ve sert bir şekilde almasını sağladım.

Dudaklarım kulağına gitti ve lobunu ısırdım. Elleri sırtımın etrafında kıvrılmış, beni ona doğru tutuyordu. Daha önce bunu istediğine dair bir şüphem varsa bile, şimdi yoktu. Gözlerim köprücük kemiğinin altında açtığım kesiklere gitti. Kan pıhtılaşmaya başlamıştı. Onunla işim bittiğinde iyice temizlediğimden emin olacaktım. Önce onu sikimin üzerine boşaltmak ve içini dölleriyle boyamak istiyordum. Ona tatlı amcığının sahibinin kim olduğunu gösterecektim. Ona istediği her şeyi kimin vereceğini.

"Sen benim kötü kızımsın, Scar," diye mırıldandım kulağına. "Seni incitmeye ve ağlatmaya sadece benim iznim var. Başka hiç kimse bu lanet ayrıcalığına sahip olamaz, duydun mu beni? Hiç kimse. Eğer biri sana dokunursa, onu öldürürüm. Değerli tenine dokundukları pişman olurlar. O benim. Hepiniz benimsiniz."

Parmaklarım boğazını sıkarak nefes almasını engelledi. Diğer kolum beline dolanarak onu becermek için bana daha iyi bir kaldıraç sağladı. İtişlerim sık olsa bile daha sertleşti ve ona küçük bedenine sahip olduğumu gösterdi. Sanki sahipliğimi tenine kazıdığımda bunu zaten bilmiyormuş gibi.

Ciğerlerine yeterince oksijen çekmeye çalışırken o güzel nefesleri verdi. Mükemmeldi. İşte benim kızım buydu. Parmakları etrafımda sıkılaştı, bana çok fazla olduğunu söylemeye çalışıyordu, ama asla yeterli olmayacaktı. Asla yetmeyecekti.

"Boşalmak mı istiyorsun, benim küçük Scar'ım? Aletimin üzerinde patlamak ister misin?"

İhtiyacım olan tek cevap onun boğuk iniltisiydi. Elimi belinden göğsüne doğru kaydurdum ve meme uçlarından birini parmaklarımın arasında kavrayıp büküm.

"Batı," diye boğuk bir sesle konuştu.

"İyi ve hazır olduğumda seni boşaltacağım."

Parmaklarım yukarı doğru kayarak kesiklerin üzerinden geçti. Sonra parmaklarımı tenine bastırdım. Ağladı. Nasıl da ağlıyordu. Gözyaşlarının akmasını izledim.

yanaklarını dikkatle yaladım. Ve acısını dilimde tadarak onları yaladım.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı. "Lütfen."

Elim tekrar meme ucuna kaydı, göğsüne masaj yaptı ve meme ucunu parmaklarımın arasına aldı. Etrafında sıktım. Bana karşı kasıldı ve kıvrandı ama gitmeme izin vermedi. Bana tutundu, onu becermeme ve meme uçlarıyla oynamama izin verdi. Amcığı sikimin etrafında çok iyi hissediyordu. Meme ucunu çok sert sıkıduğımda sıkışma şekli pastanın üzerindeki krema gibiydi.

Bu kız hayatım boyunca beni yarı deli etmişti. Şimdi arkamdaydı. Onun sıcak, kıvrak vücudu benimkine karşıydı. Kendimi onun tenine kazıyıştım. Ve kalbinin her yerine kendimi tekrar damgalayacaktım. O sonsuza dek benimdi. Doğduğu günden beri böyle olması kaderinde vardı. Hepimizin kaderi.

"Sana zarar veren herkesin canını alacağım, beni duyuyor musun?" Kulağına fısıldadım. "Onları senin için yok edeceğim. Her birini."

Drake'in şüphelerini doğrulayamaması umurumda değildi. Stuart Carver'ı kızımıza zarar verip vermediğine bakmaksızın . Ama yaptığını biliyordum. Aksi takdirde ondan korkmasına imkân yoktu. Kadınımız çok güçlüydü. Kimsenin onu korkutmasına izin vermezdi. Bizi bile. Bu yüzden o amcık ona ne yaptıysa, bir gün ondan öğrenecektim. Bana her şeyi anlatmasını sağlayacaktım. Sonra da on yıl önce onu bizden çalan o pisliği dünyadan silecektim. Onun lanet kalbini söküp atacaktım.

"Batı," diye inledi.

" öyle, Scar. Hepsini yerle bir edeceğim."

Elim vücudundan aşağı kaydı ve klitorisini aradı. İhtiyacı olduğunu bildiğim şekilde okşadım. Sikim onun tatlı amına girip tüm doğru noktalara vururken, onu kavramamın ve titretmemin tam yolu. Parmaklarım boğazını sıkıyor, neredeyse onu boğuyordu.

"Gel şu alete. Sağ onu."

Birkaç dakika sonra sikime ve parmaklarıma karşı sallanırken attığı sessiz çığlık her şeydi. Boğazını sıkıca tuttuğum için boğuldu ve sıçradı ama çok güzel boşaldı. İçinden hızla geçerken vücudu sarsıldı. Amcığı kasıldı ve serbest kaldı, sikimi sadece onun yapabileceği şekilde sağdı.

"Benim kötü küçük Scar'ım," diye tısladım kulağına.

Boynundaki tutuşumu gevşeterek daha fazla hava emmesine izin verdim. Tırnakları derime batıyordu ama bu hoşuma gidiyordu. Acıyı istiyordum. Bana yaşadığımı ve onun yanımda olduğunu hatırlatıyordu.

Vücudu benimkine yaslandı. İyice kullanılmış ve harap olmuş küçük bedeni. Boynunu bıraktım ve onu ellerinin üzerine doğru ittim. Sonra kalçalarını kavradım ve tekrar tekrar içine girdim. İçinde patlayana kadar amını cezalandırdım, tüm bastırılmış şehvetimi ve öfkemi vücuduna boşalttım.

"Scar," diye inledim. "Sikeyim."

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Başka hiçbir amcık bu kadar tatlı hissettirmemişti. O benim her şeyimdi. Bunu ona itiraf edemiyordum, ama o bana sahipti. Her bir parçam Scarlett'e aitti. Her zaman öyleydi. Bizi ayıran yıllar ve onun geçmişteki anılarını kaybetmesi önemli değildi. O ve ben bir bağ paylaşıyorduk. Bütün bu saçmalıkların ötesindeydi. Bunu derinden biliyordu. Bunu hissedebiliyordu. Bu yüzden bizimle kaldı. Neden buraya çekildi. Neden geri geldi.

Aletim bittiğinde, ondan ayrıldım. Dizlerinin üzerinde sallanırken kalçasını okşadım. Yataktan kalktım ve onu kollarımın arasına alarak yataktan kaldırdım. Scarlett bir elini göğsüme koydu ve ben onu banyoya doğru taşıırken bana baktı. Klozet kapağını tekmeleyerek kapattığımda ve onu üzerine oturttuğumda tek kelime etmedi.

Siyah granit lavabo tezgahının üzerindeki dolaba doğru yürüdüm ve onu açtım. İhtiyacım olan malzemeleri çıkarıp Scarlett'in yanındaki tezgâha koydum. Sonra bir el bezi alıp ıslattım. Sonra ayaklarının dibinde diz çöktüm ve bezi derisine yaptığım oymaya bastırarak bütün kanı nazikçe . Bezin dokunuşuyla tısladığında diğer elimle çıplak kalçasını okşadım.

Kalıcı bir yara izi kalması için, onun bunu kapatmadığından emin olmam gerekiyordu. Kendim hiç yaptırmamış olsam da yara izi bırakma hakkında her şeyi biliyordum. Penn bir mürekkepleme seansı sırasında bana bundan bahsetmişti. Tamirci'yle böyle tanışmıştım. Bir yandan da dövme yapıyordu.

"Buna kimsenin dokunmasına izin verme, duydun mu beni? Sadece benim bakmama izin var."

Elini dövmeli elimin üzerine koydu. "Tamam," diye fısıldadı ve başını hafifçe salladı. Öne doğru eğilerek bir öpücük kondurdum.

"Mükemmel, tıpkı gibi. Yara izim için bir yara izi."

Titredi, parmakları benimkilere dolandı. Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim. Ona duygularımı anlatmak ve benim için kim olduğunu hatırlatmak. Ona geçmişimizi ve çocukken birlikte yaptığımız her şeyi hatırlatmak. Onu güldürdüğüm tüm zamanları. Beni gördüğü anda gözlerinin nasıl parladığını.

Kaybolduğundan beri onun kaybını hissetmediğim tek bir gün bile geçmedi. Lanet ruhum için değerli olan kız. O benim korumam altındaydı. Ve onun dönüştüğü kadını her parçamla koruyacaktım. Onu tehlikeden uzak tutmak için düşmanlarımızı öldürürdüm. Ona bir şey yapabilecek tek kişi bizdik. Ve ona zarar verirken bile, onunla ilgilendik. Scarlett'i güvende tuttuk.

Tenine kazıdığım kelimeyi tekrar öptüm, beni gibi onu da hayatının sonuna kadar işaretleyeceğini bildiğinden emin oldum. Herkes için görünmez olabilirdi ama ben hissediyordum. Küçük Scar'ım biz çocukken kalbime imzasını atmıştı. Ve sonsuza dek orada kalacaktı.

YİRMİ SEKİZ

SCARLETT

West'in yatağına uzandım, diğer kıyafetlerimi mahvettikten sonra benim için aldığı bir çift külot dışında tamamen çıplaktım ve beyaz tavana baktım. Baş karnımın üzerindeydi, parmakları göğüslerimin altındaki deride yumuşak çizgiler çiziyordu. Gözleri kapalıydı ve elim açık kahverengi saçlarında, yumuşak telleri okşuyordu. West uyumuyordu ama göğsü nefes alıp verişiyile inip kalkarken sessizdi.

Beni becerdiği vahşetten sonra, huzur ve sessizlik yabancıydı ve neredeyse doğal değildi. Sanki 'savaş' kelimesini derime kazınması ve sonrasında beni anlamsızca sikmesi onu sakinleştirmişti. Yaptığı şeyle ilgili duygularımı henüz sindirememiştim. Berbat bir şeydi. Çok berbattı ama bunun için ondan nefret etmiyordum. Bu boku paketinden nasıl çıkardın?

Çok az tanıdığım ve ödümü koparan bir adam, bir yara izi oluşturmak amacıyla beni kesmişti. Beni damgalama yolu. Dünyaya kime ait olduğumu göstermek için. Ve ben de buna boyun eğdim. Şikayet etmeden bunu yapmasına izin verdim. Bu beni ne tür bir insan yapmıştı? Hiçbir fikrim yoktu. Belki de perdeyi aşmış ve onlarla birlikte karanlığa yürümüştüm... ya da belki de buna kandırılmışım. Uçurumda kilitli kaldıktan sonra fark etmezdi.

Buradan nereye gidebilirdim ki? Onlardan birine aşkıttım ve bir diğeri üzerimdeki sahipliğini tenime kazıdı.

Gözlerim köprücük kemiğimin altındaki yaraya kaydı. Bunu yaptığında gerçekten çok acıdı. Şimdi bile hâlâ acıyordu. Yarayı temizlerken nazik davranmış ve açık kalması gerektiğini söylemişti. West gibi bir adamdan ilgi beklemiyordum. Bir anda sakinlikten deliliğe geçen biri. Bu yüzden beni içeride tutmasına itiraz etmemiştim.

Şimdi onun odasında. Ayrıca, diğerlerinin onun yaptıklarına nasıl tepki emin değildim. Sinsi şüphelerim hiçbirinin pek etkilenmeyeceği yönündeydi.

West'in gözleri açıldı. Parmakları yukarı doğru hareket edip göğsümün altını okşarken dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Dokunuşuna tepki vermemeye çalıştım. Denedim ve başarısız oldum. Tüylerim diken diken oldu. Elini kaldırıp parmağının ucuyla meme ucumu okşarken hiç konuşmadı. Bunu ne kadar çok yaparsa o kadar sertleşiyor, sert bir tepe haline geliyor, çıldırtıcı parmaklarının daha fazlasını istiyordu.

"Nazik davranabileceğini sanmıyordum," diye mırıldandım nefesimin altında, ne olursa olsun beni duyacağını biliyordum.

O kehribar gözler, içlerinde en ufak bir duygu belirtisi olmadan bana bakıyordu.

"Ben pek çok şey yapabilirim, Scar," diye mırıldandı. "Hayal bile edemeyeceğin şeyler."

Başını sadece daha yukarı kaydırmak için kaldırdı ve ağzını meme ucuma doğru indirdi. Dili dışarı fırladı ve meme ucumu ağzına almadan önce areolamın etrafında bir çizgi çizdi. Dudağımı ısırdım, dilinin onu yıkayışı karşısında inlememeye çalıştım. Elim tekrar saçlarına gitti, saç tellerini okşadı ve parmak uçlarımdan verdiği hissi çok beğendi.

Meme ucum ağzından fırladı ve üzerine nefes aldı, sıcak nefesinin ıslak tenimdeki hissi beni titretti.

"Sana bir gün göstereceğim. Öldürme şeklim midenizi bulandırabilir ama size izleteceğim, çıplak ellerimle bir adamın kalbini göğsünden sökerken çığlıkları duymanıza izin vereceğim."

Ben de psikopat katil West'in benim tarafımdan tatmin edildikten sonra kontrol alındığını sanıyordum. Belli ki öyle değilmiş.

"Senin için her şey şiddete mi dayanıyor?" Göğüs kemiğime bir öpücük kondurdu.

"Çoğunlukla." Gözleri benimkilere kaydı ve yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Şiddetimden hoşlanıyorsun, sadece bunu kabul etmek istemiyorsun."

Dudaklarımı büzdüm. Şu anda onun vahşi doğasını daha fazla kışkırtmak istememe imkân yoktu. Bugün beni zaten bir ömür boyu yetecek kadar incitmişti. Yeni yara izimin herkesin görebileceği şekilde tenime kalıcı olarak kazınmasını sağlayacağından hiç şüphem yoktu. Beni kurtaran tek şey, yarayı çok büyük yapmamış olmasıydı. Kelime küçüktü ama düşük yakalı bir şey giyersem görünürdü.

Bunu Prescott'a nasıl açıklayacağım?

Neden bunu düşünüyordum ki? Bu saçmalığı onlara açıklamak West'in işiydi, benim değil. Bu benim fikrim değildi.

"Senden nazik olmanı istesem olur muydun?"

Göğsümün ortasından aşağıya doğru öpücükler kondururken parmaklarıyla meme ucumu okşadı.

"Belki."

Vücudumun onun dokunuşuyla titremesine engel olamıyordum. West'ten gördüğüm tek şey acımasız bir sevişme biçimiydi. Bu onun doğası hakkında bildiklerimle çok çelişiyordu. Ve o duvarın dibine doğru ilerlerken duvarlarımdan birinin içten içe çatlamasına engel olamıyordum.

Ağzı göbek deliğimle buluştuğunda, kirpiklerinin altından beni izleyerek göbek deliğimin etrafını yaladı. Daha önce ne kadar uzun olduklarını fark etmemiştim. West'e muhteşemden başka bir şey diyemezsiniz, aynı zamanda dehşet verici olsa bile.

"Benim için iyi olmalısın Scar, o zaman sana istediğin kadar nazik davranırım."

Parmakları külotumun içine kıvrıldı, bacaklarımdan aşağı çekti ve yüzünü amıma gömmeden önce omuzlarına koydu. West beni bir değil iki yoğun orgazma ulaştırdı, dili klitorisimi yıkıyor ve parmakları her iki deliğime de giriyordu. Başını pençeledim ama ben ağlayana kadar bırakmadı, ezici zevkten gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Benimle işi bittiğinde sikinin boxerının içinde nasıl gerildiğini görünce beni tekrar sıkırmaya çalışmamasına şaşırdım. Ve bu konuda ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı belli etmedim. West'in aleti bir başkaydı. En azından onunla yaptığı şeyler öyleydi. Beni uçurmak için doğru yerlere nasıl vuracağını biliyordu.

West yataktan kalktı ve kalan kıyafetlerini giydi. Beni ayağa kaldırdı ve Francis'in odasından aldığı şeyleri giydirdi. Kıyafetlerimin yarısı orada, diğer yarısı da Prescott'un odasındaydı. Bana giydirdiği bol tişört cildimdeki kesikleri yarı gizliyordu ve o kadar uzundu ki neredeyse jean şortumu örtüyordu.

Elimi tuttu ve kapının kilidini açtıktan sonra beni odadan çıkardı. Kıpırdandım, onu aşağıya kadar takip ettim ve diğer üçünü de televizyonun açık olduğu kanepelerde uzanırken bulduk. Francis ve Prescott alçak sesle konuşurken Drake tabletinden bir şeyler okuyordu. Beni mutfığa götürürken gözleri beni ve West'i takip etti. Saçlarımı avucunda topladı ve dudaklarını boynuma yerleştirebilmek için bir kenara fırçaladı.

"Ben yemek hazırlarken git diğerleriyle otur," diye fısıldadı tenime. "Bana bir çay yapar mısın lütfen?"

Başparmağını karnımın üzerinde gezdirdi.

"Nasıl istersen, benim küçük Scar'ım."

Sonra West beni oturma odasına doğru itti. Kimin yanına oturacağımı merak ederek kanepelere doğru ilerledim. Prescott bana elini uzattı, ben de onun yanına oturmayı seçtim. Kolunu omzuma doladı ve beni yanına bastırarak başımın üstünü öptü.

"Tamam mı, küçük kuzum?"

West'le aramızda geçenler hakkında bir şey söyleyip söylememekte kararsız kalarak başımı salladım. Gözlerim Drake'e kaydı. Çivit rengi gözleri daralmış, tişörtüme sabitlenmişti. İçgüdüsel olarak tişörtü köprücük kemiğimin üzerine doğru çektim ve kumaşın kesiklere sürtünmesinden tıslamamaya çalıştım.

"Bu da ne?"

Sesinin tonu beni çok korkuttu. Ölümcül ve soğuk. "Neymiş o?"

"Ukalalık etme, Scarlett."

Prescott bana endişeyle baktı, gözleri tişörtümü tenimdeki oymanın üzerine tuttuğum yere takıldı.

Onlara göstermek istemiyorum.

İçimdeki her şey bu kanepeden atlamak ve West'in bedeninin sahte güvenliğine saklanmak için çılgık atıyordu. Mutfakta dolaştığını duyabiliyordum ve Drake'i duyduğunu biliyordum. Beni bundan koruyamayacaktı.

"Ne saklıyorsun, tatlım?" Prescott elime uzanarak sordu. "Yapma!"

Parmaklarımı kavradı ve tişörtümden ayırdı. Sonra kendi parmaklarını kumaşın altına soktu ve tenime kazınmış 'savaş' kelimesini ortaya çıkardı. Prescott bir an için tepki vermedi, mavi gözleri izlere sabitlenmişti. Sonra nefesini içine çekti ve kafasını Batı'ya çevirdi. Mavi gözlerindeki öfke geri çekilmeye çalışmama neden oldu ama Prescott'un omzumdaki kolu sıkılaşıp beni yanına sabitledi.

Başımı West'i görebileceğim kadar çevirdim. Mutfak adasının yanında duruyordu, önünde sebzelerle dolu bir doğrama tahtası vardı ve parmakları büyük bir bıçağı kavramıştı. Onun gelişigüzel öğle yemeği hazırladığını görmek beni titretmemeliydi ama West ve bıçaklar başıma hep bir ton bela açmıştı.

" et," dedi West, Prescott'a manyakça bir gülümseme vererek. "Duyalım bakalım Başkan, sakatlama olarak tanımlayacağın şey için bana saldırmak istiyorsun. Ben de sizi dinlemeye hazırım."

Prescott'un ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı ve tek kelime etmedi. Drake ayağa kalkıp elindeki tableti yere atarken buna gerek kalmadı. Bana ve Prescott'a doğru ilerledi, çivit rengi gözleri öfkeden neredeyse kararmıştı. Üzerime eğilip köprücük kemiğimin üzerindeki kelimeye bizzat baktığında alt dudağım titredi. Sonra gözleri West'e kaydı.

"Bunu sadece bir kez soracağım. Bunun uygun olduğuna karar verirken aklından ne geçiyordu?"

West'in açıklaması "Kime ait olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacı vardı" şeklinde oldu. "Kalıcı bir tane."

Yutkundum. Bunu yapmasına engel olmadım. Ama deneseydim bunu yapabilir miydim? Konu West'e gelince, hiç sanmıyorum.

"Onun derisine 'savaş' kelimesini kazıdın West."

"Pres'i suçlayabilirsin."

"Ne oluyor lan? Benim bu işle hiçbir ilgim yok," diye araya girdi Prescott. "Kızımızı sakatlamayı ben söylemedim."

"Ne diyebilirim ki? Atlılara olan takıntın beni yıprattı." "Siktir git. Bu boku üzerime sürmene izin vermeyeceğim."

"Sizden çok şey gördük ama bu... bu..." Drake sözünü kesti.

Hiç düşünmeden uzandım ve Drake'in yüzüne dokundum. Gözleri benimkilere kaydı. Başparmağımla yanağını okşadığımda dudaklarından çıkan sert nefes, ağzımı kapalı tutmamı gerektirdi.

" yok," diye fısıldadım. "Ona kızma."

West'in yaptıklarını neden savunduğumu kim bilebilirdi ki? Belki de sonrasında benimle ilgilenme şekliydi. Ve bugün beni üç kez boşaltmıştı.

Drake'in gözleri kısıldı. "Az

önce ne dedin sen?"

"Bunun için kavga etmenizi istemiyorum."

Elimi yüzünden çekmem için beni zorlayarak doğruldu.

"Sana yaptığı onca şeyden sonra cidden onu mu savunuyorsun?"

Köprücük kemiğimdaki kesikleri işaret etti. Prescott tişörtümü serbest bırakarak tekrar üzerlerine oturmasını sağladı. Yüzümü buruşturdum ama Drake'e ve onun soğuk ifadesine bakmaya devam ettim.

"Hayır, ama tartışmanın ne anlamı var? Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bununla yaşamak zorunda olan benim, sen değilsin."

Drake'in ona cevap vermemden hoşlandığını sanmıyorum. Çenesi titriyor ve elleri sanki bana derslerinden birini daha vermek için beni yakalamaktan kaçınıyormuş gibi yanlarında yumruklar halinde kıvrılıyordu. Bana kafayı takmış bir psikopat tarafından hayatım boyunca yara bere içinde bırakıldıktan sonra bugün yeterince ders aldığımı eminim.

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedikten sonra kanepeye doğru yürüdü ve oturdu.

Dördünün West'in yaptıklarıyla ilgili tartışmalarına dahil edilmeyeceğime dair bir his vardı içimde. Kendime bir ceza daha vermek istemediğim için çenemi kapalı tuttum ve Prescott'a doğru kıvrılıp kolumu ona doladım. O da başını benimkine yasladı.

"Senin için onu yumruklamamı ister misin, küçük kuzum?" diye fısıldadı.

"Kimi? West'i mi Drake'i mi?" Ben de fısıldadım.

Homurdandı.

"İkisi de mi?"

Başımı salladım ve yüzümü göğsüne gömdüm, omzumun hareketiyle irkildim. Kesiklerimi çekiyordu. İyileşene kadar bununla uğraşmak zorunda kalacaktım.

"Hayır, sadece sarıl bana."

Saçlarımı öptü ve başka bir şey söylemedi. Yorgundum ve daha öğlen bile olmamıştı. Babam dün gece beni geri aramaya çalışmamıştı. Bugün de ondan haber alamadım. Bana ulaşmasının an meselesi olduğuna şüphe yoktu. Ve dürüst olmak gerekirse, bu dördünün bana yapabileceği her şeyden çok daha fazla korkuyordum.

West'in davranışları hakkında ne hissettiğimi bilmesem de, onun beni koruyacağını biliyordum. Bana öyle söylemişti. Ve eğer babamın bana ne yaptığını öğrenirse, bana zarar vereni öldürme sözünü yerine getireceğinden oldukça emindim.

Bana yaptıkları için ailemin ölmesini istiyor ? Bu, cevabını bilmediğim bir soruydu.

Hiç cevap yok.

YİRMİ DOKUZ

PRESCOTT

Drake'i en son ne zaman bu kadar kızgın gördüğümü hatırlamıyordum. Saldırmak için bekleyen öfkeli bir ejderha gibi odada volta atıyordu. Burun delikleri şişmiş ve yumrukları iki yanında toplanmıştı. Birbirimizi tanıdığımız yıllar boyunca West pek çok şey yapmıştı ama anlaşılan bu Drake için çok ileri bir adımdı. Dürüst olmak gerekirse, ben de bu konuda biraz mutsuzdum. West kendini tutma sanatını hiç öğrenememişti.

Scarlett, Drake tarafından odama geri dönmeye zorlanmıştı. Benimle birlikte çıkmadan önce arkasından ona ters ters bakmıştı. Dışarı çıkmasını önlemek için onun emriyle kapıyı kilitlemek zorunda kalmıştım, ama onu iyice öpmeden ve her şeyin yoluna gireceğini söylemeden önce değil. Scarlett'in gözlerinde bana inanmıyormuş gibi bir ifade vardı, ama onun için geri dönecektim. Kızıma göz kulak olacaktım.

"Ona yapabileceğin onca lanet şey varken, West, onca lanet şey varken," diye mırıldandı Drake, volta atmaya devam ederek.

West tek kelime etmedi. Sadece mutfak adasına oturdu, bacaklarını iki yana açtı ve dirseklerini kalçalarına dayayarak ellerini bacaklarının arasından sarkıttı. Beşimiz arasındaki öğle yemeği yapmacık ve sessiz geçmişti, havadaki gerilim öfkeyle olgunlaşmıştı. Tüm bu olanlar hakkında ağzını kapalı tutan tek kişi Francis'ti. Boş ifadesiyle ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Genelde West'e ilk kızan o olurdu. İkisi çoğu zaman birbirlerinin boğazına sarılırdı.

"Sana o amcığın ona zarar verdiğinden şüphelendiğimi söylüyorum ve sen buna karşılık olarak bunu mu yapıyorsun? Onu damgalıyor musun? Hay sikeyim. Artık seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

West'in ağzı seğıirdi ama yüz ifadesinde en ufak bir duygu belirtisi olmadan Drake'e bakmaya devam etti. Bu onun ruh hallerinden birinde olduğu anlamına geliyordu. Bir anda patlayabileceği ve işlerin kana bulanabileceği türden bir ruh hali.

Drake'e elimi sallayarak, "Ona bu konuda ne hissettiğini sormadın," diye araya girdim.

Başını çevirdi, bana doğru gönderdiği bakışlar tüyler ürperticiydi.

"Onun davranışını mazur mu görüyorsun?"

"Yok artık. Sadece söylüyorum... Ona sormamız gerekmez mi? Dediği gibi, bununla yaşamak zorunda olan o."

Tüm bu olanlar yüzünden bir tartışmaya girmek istemedim. Elbette West'e güverte verebilirdim, ama bunun gerçekten bir faydası olur muydu? Hayır. Bu sadece aramızdaki gerginliği artırırđı. Dün gece savaş odasında Drake'in Scarlett'i Stuart'la konuşurken bulmasından sonra hepimiz zaten gergindik. Ona sormak istedim, ama yapamazdım. Scarlett'e kalbimle güvenebilirdim. Ama bu, bize dönmeden önce ev hayatı hakkında bana gerçeği söyleyeceğine güvendiğim anlamına gelmiyordu. Stuart'ın kontrolü altında olduğu belliyken olmazdı.

"Bu onunla ilgili değil. Onunla ilgili." Drake West'i işaret etti. "Kendini dizginlemen gerek West. Zaten ince buz üzerinde yürüyoruz. Bunu nasıl örtbas edecek, ha? Bunu hiç düşündün mü?"

Francis, "Onun akılsız bir hayvan olmadığını bilmelisiniz," dedi. "Yaptığı her şey kasıtlı."

Scarlett daha önce West'le öğle yemeği için aşağıya indiğinden beri ilk kez konuşuyordu. Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş kanepede oturuyor, gri gözlerini Drake'e dikeyordu. West, Francis'in başının arkasına baktı, yüz hatlarında kuşku uçuşuyordu.

"Şimdi de onu savunuyorsun. Bu da ne böyle?"

"Bu benim savunduğum bir değil, Drake. Yanlış sorular sorduğunu söylüyorum. Neden West'e biz gençken Scarlett'le aralarında neler geçtiğini sormuyorsun? Neden kendini Scarlett'in tenine oyma ihtiyacı hissettiğini daha iyi anlayabilirsin."

Drake durdu ve gözleri West'e kaydı.

"Bu da ne demek şimdi?"

Francis ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu.

"Sanırım birinin itiraf etmesinin zamanı geldi, o zaman geri kalanınız o gece için benden nefret etmeyi bırakabilir."

Pencerelere doğru yürüdü ve sırtı bize dönük bir şekilde şehre baktı. West'in gözleri Francis'in üzerindeydi. Kızgın görünmüyordu ama

mutlu da görünmüyordu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. West'in biz çocukken Scarlett'e aşık olduğunu biliyordum, ama aralarında bir şey olmasına ne demeli? Bu beklenmedik bir şeydi.

"Sana söyledi mi?" West sesini alçaltarak sordu.

"Evet, en azından bir kısmını. Bunca zaman bunu bir sır olarak sakladım, böylece bana daha sonra teşekkür edebilirsin," dedi Francis arkasını dönmeden. "Bundan bahsetmemem için bana söz verdirdi. Onun güvenini kırmak istemiyorum. Bu senden gelmeli."

West nefesini bıraktı ve gözleri önündeki yere kaydı. Onu en son Scarlett'i kimin kaçırdığını öğrendiğimiz zaman yenilmiş gibi görmüştüm. Ağzını açtı ve kelimeleri boğuk bir şekilde döküldü.

"Kazadan bir hafta önce Scarlett bana geldi. Olanlarla başa çıkmakta zorlanıyordu."

İrkildim. Kaza geçirdiği geceye kadar olan olayların anısı kara bir bulut gibi üzerimize çökmüştü.

"O günün hatırlatılmasını istemiyordu. Yeni bir anı istiyordu... ve bunu benimle yapmak istiyordu."

West çenesini ovuşturdu. Sözlerinin ne anlama geldiği açıktı ama yine de devam etti.

"Bir yapacaktık, gerçek bir ilişki, biliyorsun. Ve sana her şeyi anlatacaktık, ama sonra..." diye devam etti ve gözlerini kapattı.

Sonra kaza oldu. Sonra hayatlarımız geri dönülmez bir şekilde değişti. Ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

"İlk seks yaptığı zaman onu ofisimde becerdiğim zaman değildi. On altı yaşındayken oldu. O benimdi. Hâlâ da benim." Bir elini göğsüne koydu. "O her zaman benim olacak ama bunu hatırlamıyor. O geceyi ve birbirimize verdiğimiz sözleri hatırlamıyor. Bu yüzden bana istediğin kadar kızabilirsin. Umurumda değil. Ama o ve ben hakkında hiçbir şey bilmediğin bir geçmişe sahipken bana yanlış bir şey yaptığımı söyleyemezsin."

Francis o sırada arkasını döndü. West başını kaldırdı ve aralarında anlayışlı bir bakış paylaştılar. İçimden bir ses West'in hâlâ bazı şeyleri sakladığını söylüyordu ama Francis onu geri kalanını anlatmaya zorlamayacaktı. Onu diğer sırlarını itiraf etmeye zorlamayacaktı.

"İlişkiniz yüzünden ona söyledim," dedi Francis. "Erkek arkadaşının onun adına neyin peşinde olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Hepimizin karar verdiği şey

yap."

West mutfak tezgahından atladı ve ellerini ceplerine soktu. Gözleri kısıldı.

"Biliyorum Frankie, ama seni affettiğim anlamına gelmiyor."

Sonra bana ve Drake'e bir bakış bile atmadan merdivenlere doğru yürüdü. West'in Scarlett'e karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum, ama onun da buna karşılık vermesi bambaşka bir şeydi. West'in yıllar boyunca sergilediği davranışlar, bu küçük ifşaatın ışığında daha anlamlı hale gelmeye başladı.

"Bu konuda uyardığın için sağ ol Francis," dedi Drake.

"Bunu sana söylemek bana düşmezdi. Onların ilişkisi Scarlett ile onun arasında, bizim aramızda değil."

Ayağa kalktım ve merdivenlere doğru ilerledim.

"Nereye gidiyorsun?" Drake sordu.

"Scarlett'le birlikte olmak için."

Bana başka bir şey sormasına izin vermek için durmadım. Ayaklarım beni merdivenlerden yukarı ve koridora taşıdı. Yatak odamın kapısını açtım, içeri girdim ve arkamdan kapattım. Scarlett yerde oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, pencereden dışarı bakıyordu. Odayı geçtim, arkasından yere uzandım, kollarımı beline doladım ve onu göğsüme yasladım.

"Küçük kuzum," diye fısıldadım saçlarına, çenemi omzuna yaslamadan önce.

Büyük bir parçam West için üzülüyordu. O ne kaybettiğini bilmiyordu ama West biliyordu. Ve onun etrafında olmanın ona daha önce hepimizin düşündüğünden çok daha fazla işkence ettiği açıktı.

"Bunu yaptığı için ondan nefret etmiyorum," diye mırıldandı, gözleri hâlâ pencereye sabitlenmişti. "West'i ve bunu neden yaptığını anlamıyor olabilirim ama ondan nefret etmiyorum."

Onu kendime daha sıkı sarmış, devam etmesini bekliyordum. Scarlett daha bitirmemişti. Söylemek istediği kelimelerin içinde titreştiğini hissedebiliyordum. Elini kaldırdı ve parmaklarını tişörtünün üzerinde, adamın onu kestiği yerin tam üzerinde gezdirdi.

"Beni korkutuyor, ama bana sürekli söylediği gibi korkuyu seviyorum. İçimde hissettirdiklerini seviyorum." Bana bakmak için başını çevirdi. "Birlikte olduğumuz ilk gece beni kovalamak, yakalamak ve pisliğin içinde becermek istediğini söylemiştin... Bunu hâlâ istiyor musun?"

Parmaklarım karnında bir çizgi çizdi. Onunla birlikte ilkel tarafıma teslim olma düşüncesi beni sertleştirdi. West hakkında konuşurken neden bu konuyu açtığından emin değildim ama ona sormayacak ya da baskı yapmayacaktım.

"Evet."

Elini tutup dudaklarıma götürdüm ve parmak uçlarını öptüm.

"Korktuğumda yaşadığımı hissediyorum Pres, o yüzden beni kovala, onun yaptığı gibi korkut beni," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak. "Beni güvende tutacağın konusunda sana güveniyorum."

Yüzümü onunkine yaklaştırdım, böylece ağızlarımız neredeyse birbirine .

"Seni ormana götürüp avlamamı mı istiyorsun? Sana korkuyu hissettirmemi mi?"

"Lütfen."

Dudaklarını öptüm, kendimi onun peşinden koşarken hayal ettim. Onu benim için nasıl çaresiz bırakacağını. Elim karnından aşağı kaydı ve jean giymiş amını avuçladı. Kalçalarını tekrar içime doğru salladı.

"West içine girdikten sonra seni sikmedi mi?" Kelimelerim dudaklarında titreşirken sordum.

"O yaptı."

"Ve hala muhtaç mısın?"

"Sana her zaman muhtacım."

İnledim, tekrar ağzına saldırdım ve şortunun üzerinden onu okşadım. Bu kadını öpmek çok doğal geliyordu. Oyunlara ve ödüllere gerek yoktu. Birbirimize karşı hissettiklerimiz bunun çok ötesindeydi. O benim dünyamdı. Benim lanet güneşim.

Scarlett kucagımda döndü ve kollarını boynuma dolayarak bacaklarıma sarıldı. Ela yeşili gözleri benimkilere sabitlenmişti. Duygularıyla kanlanmış, içime işliyorlardı. Uzandım ve yanağını avuçlamadan önce saçlarını yüzünden okşadım. Diğer elim arkasına dolandı.

"Drake, West'in yaptıklarına ne kadar kızgın?"

"Oldukça kızgın."

"Peki Francis?"

Omuz silktim.

"Sanırım anlıyor."

Daha yakına eğildi, burnu benimkine çarptı. "Nasıl hissediyorsun?"

Ağzının köşesini öptüm.

"West ne isterse onu yapar. Her zaman da öyle oldu. Benim için önemli olan tek şey senin bu konudaki hislerin, küçük kuzum. Sadece senin."

West'in davranışlarından memnun olmasam da Scarlett'le olan geçmişini öğrenmek aramızda çok fazla sır olduğunu fark etmemi sağladı. Aramızda çok fazla geçmiş vardı ve bu yüzden birbirimize küsmüştük.

"Nasıl hissettiğimi bilmiyorum."

"Sorun değil, tatlım. Sen beni ilgilendiriyorsun çünkü seni seviyorum."

Gözleri yumuşadı. Ona nasıl hissettiğimi anlatmadan duramıyordum, artık her şey ortadaydı. Daha önce hiç kimseyi sevmemiştim. Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim. Birinin kalbime erişmesine izin verebileceğimi. Duygularımı ifade etme ihtiyacım, onun geçmişi hatırlamasının ne kadar süreceğini bilmediğim gerçeğiyle daha da artıyordu. Ve hatırladığında her şey başımıza yıkılabilirdi. Aşkımızın lekelenmediği bu anları aramızdan çaldım. Aramızdaki bu şeyi sorgulamadığı anları. İlişkimizi. Yalanların ve sırların, gerçeği öğrendiğinde olacağı gibi bir sorun olmadığı anlar.

Burnunu sürtmeden önce parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. "Sen birazcık mükemmelsin."

Arkasından sıktım.

"Sadece biraz mı?"

"Sen benim türümde mükemmelsin, Pres."

Elimi yanağından indirdim ve parmak uçlarımı çenesinde gezdirdim. Sonra köprücük kemiğinin altındaki kesiklerin üzerinde gezindiler. Onlara dokunarak onu incitmek istemedim.

"Acıyor mu?"

"Evet... ve bana iyileşirken kendisinden başka kimsenin dokunmasına izin verilmediğini söyledi."

"West'e benziyor."

Konu Scarlett olunca, sahiplenici bir orospu çocuğuydu. Çoğu insan bizim ona dokunmamıza ses çıkarmazken onun neden başkalarına ses çıkarmadığını anlayamazdı. Ama beşimiz ömür boyu birbirimize bağlıydık. Aramızdaki ilişki hep böyle olmuştu. Ama şimdi bu arkadaşlıktan çok cinsel arzuyla ilgili hale gelmişti.

"Onun senin gibi atlılarla sanmıyordum." Gülümsedim.

"Ben hala senin Pestilence'in mıyım?"

Scarlett dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi.

"Her zaman."

"Ve o senin Savaş'ın."

Sırıttı.

"Evet, sanırım öyle."

Beni öptü, tırnakları kafa derime batıyordu. Sonra Scarlett beni yere itti ve kendini bana sürttü. West araya girmeye karar vermeden önce bu sabah planladığım gibi onu anlamsızca becermeye tamamen hazırdım.

Küçük kot şortunu bacaklarından aşağı indirirken bile, West'in bugün ortaya çıkardığı şeyin ardından bir fırtınanın yaklaştığı hissinden kurtulamıyordum. Ve hiçbirimiz bunun sonuçlarına hazırlıklı olamazdık.

OTUZ

DRAKE

Hafta sonu arasında çok fazla drama ile geçmişti. Yemin ederim Scarlett'in burada olması arasında her zamankinden daha fazla gerginlik yaratıyordu. West'le, onun derisine lanet olası bir damga kazımaya karar verdikten sonra aramız pek iyi değildi. Bunu aşmam gerektiğini biliyordum, ama lanet olsun, bir ömür boyu yetecek kadar yara izi almıştı. En kötülerini görünmezdi. Anılarının içinde kilitliydim. Ve konu hafıza kaybı meselesine geldiğinde ertelemeyi bırakmam gerektiğini biliyordum.

Scarlett bütün gün benimle konuşmamıştı. Bana kahve getirmişti ve lanet bir fare kadar sessizdi, göz teması kurmayı reddediyor ve benim yanımda belirgin bir şekilde rahatsız görünüyordu. Sanırım 'savaş' meselesiyle ilgili duygularını önemsemememe sinirlenmişti.

Akşam yemeğinden sonra oturma odasında kanepede kitap okurken bana yaklaştığında, ne istediğinden hemen şüphelenerek gözlerimi ona diktim. Scarlett yanıma oturdu, parmaklarını kalçalarında gezdirdi ve bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. Sinirli tavırları hiç değişmemişti. Her zaman parmaklarıyla bir şeyleri kurcalar dururdu.

"Şey... Sana bir şey sormam gerekiyor," diye söze girdi.

Tabletimi sandalyenin koluna koydum.

"Devam et o zaman."

Mutfakta bulaşık makinesini doldurmakta olan Prescott'a baktı. Francis spor yapmak istediğine karar verirken West muhtemelen esrar içmek için bir yerlere kaybolmuştu.

"Perşembe günü erken ayrılmam mümkün mü?"

Neredeyse açıkça hayır diyecektim, ama Scarlett'e karşı biraz daha az kapalı olmam gerekiyordu. Bana onunla normal bir insan gibi konuşmamı istediğini söyledi.

olmak. Ve bir nedeni olmadan sormazdı. Ne olduğunu öğrenmeye niyetliydim.

"Bu tamamen neden izin istediğinize bağlıdır."

Gözleri kucağına gitti. Bu konuşmanın onu rahatsız ettiği ve bunu benimle yapmak istemediği açıktı.

"Benim... babam Perşembe günü bir maça gitmemi istiyor ve maç başlamadan önce beni görmek istiyor. Futbolla pek ilgilenmiyorum ama söz konusu olan babam ve taşındığımdan beri onu görmedim."

Bugün Stuart'la tekrar konuştuğunu bildiğim için umutsuzca kendimi kontrol altında tutmaya çalıştım. O orospu çocuğunun ağzını burnunu kırmak ve ona hayır, hiçbir koşulda gidemezsin demek istedim. Ona zarar verebilecekken olmaz. O bizimken olmaz. Ve onu geri alma riski varken de olmaz. Onu tekrar bizden alabilirdi. Buna izin veremezdim. Hiçbirimiz yapamazdık.

Ve neden onu görmek istiyordu ki? Sebebi her neyse, iyi bir şey olamazdı.

"Futbol maçına gitmeni istiyor."

Gözleri benimkilere kaydı. Ses tonum düzdü. Bunun beni ne kadar kızdırdığını belli etmeyi göze alamazdım.

"Evet, kulağa çılgınca geliyor ama daha önce hiç gitmedim."

Stuart'ın hayatının bu bölümünü Scarlett'ten saklamış olması beni pek şaşırtmadı. Onu on yıl boyunca bizim ulaşamayacağımız bir yerde dünyadan saklamıştı. Malikanesi neredeyse aşılmazdı. Her yerde yirmi dört-yedi saat her şeyi izleyen güvenlik vardı. Burası bir kaleydi. Ve onu burada tuttuğunu daha yeni öğrenmiştik. Daha önce Stuart'ın kadınıımızı nerede sakladığına dair hiçbir fikrimiz yoktu.

"Gitmek istiyor musun?"

Alt dudağını dişledi.

"Sanırım öyle. Ailemi görmek güzel olurdu."

Sesinin titremesinden bunun bir yalan olduğunu anlayabiliyordum.

Bizi endişeyle süzen Prescott'a baktım. Tezgâha yaslanmıştı, görünüşe göre onunla konuşmamı bölmek istemiyordu. Bana gelmeden önce bundan ona bahsedip bahsetmediğini kim bilebilirdi? Bundan şüpheliydim. Scarlett bizimle Carver'lar hakkında konuşmazdı. Şimdi konuşuyor olması Stuart'ın onu bu işe ittiği anlamına geliyordu. Belli ki ondan bilgi almak istiyordu. Belki de ne olacağını görmek için gitmesine izin vermeliydim. Ondan ne yapmasını isteyebileceğini görmek için.

"buysa, tamamen güvenli olacak. Ve bana iki bilet gönderiyor. Yalnız gitmek zorunda değilim."

Şimdi gerçekten çok şüphelenmiştim.

"Mason'ı getirmemi söyledi ama onu görmeme izin verilmediği için..."

"Francis seninle gelecek."

Prescott'un gözleri büyüdü ve bana iki başım birden çıkmış gibi baktı. "Ne?"

"Sen Francis'le gideceksin."

West'i onunla göndermemin imkanı yoktu. Kan banyosuyla sonuçlanırdı. Prescott Scarlett'e karşı çok korumacı davranırdı. Beni yanında istemezdi, o yüzden teklif etmeyecektim. En güvenli bahis Francis'ti. Hiçbir şeyi berbat etmeyeceğine güveniyordum. Soğukkanlılığını koruyabilirdi. En iyi arkadaşımı kızdırmayı başaran tek kişi West'ti. Ve bu da her zamanki gibiydi. West çenesini kapalı tutmasıyla tanınan biri değildi.

"Francis mi?"

"Evet."

"Ama-"

"Bu tartışmaya açık değil. Eğer gitmek istiyorsan, o da seninle geliyor."

Prescott'un kararından pek memnun olmadığını görebiliyordum ama bununla başa çıkabilirdi. Eğer giderse, onunla çok fazla çift gibi davranacak ve bu bizim için felaket anlamına gelecekti. Stuart hiçbir koşulda onların ilişkisini öğrenemezdi. Hele ki bu onu kızdıracaksa. Francis güvenli olandı. Oradayken onun erkek arkadaşı gibi davranmazdı.

"Ona gitmek isteyip istemediğini sormadınız." "Başka seçeneği yok."

"Onun için tüm kararları sen mi veriyorsun?"

Elim hızla dışarı çıktı ve çenesini kavrayarak onu kendime doğru çektim. Bir çığlık attı, ellerini göğsüme koyarak üzerime devrilmesini engelledi.

"Beni sorgulama."

Ellerini göğsüme bastırarak beni kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Bırak beni!"

"Hayır."

Kendini elimden kurtardı ve benden uzaklaştı. En azından denedi. Bacağından tuttum ve onu kucağıma çektim.

Mücadele etmesini engellemek için kollarını arkadan tuttum.

"Bırak beni!"

"Fikrimi değiştirmemi mi istiyorsun, Scarlett? Bu kadar mı? Çünkü eğer kesip atmazsan bu iş tek bir şekilde bitecek."

Bana dik dik bakması sikimin kalınlaşmasına neden oldu. Lanet olsun. Bunu bana neden yaptı? Aramızdaki savaş beni sarhoş ediyordu. Onu lanet olası sehpanın üzerine yatırmak ve ağlayıp merhamet dileyene kadar ona vermek istiyordum.

"Bana karşı bir pislik gibi davranmayı bırakmanı istiyorum." Bir kaşımı kaldırdım.

"Sikimi istediğin için böyle davranmadığına emin misin?"

Mutfaktan yüksek sesli bir homurtu geldi ama Prescott'u görmezden geldim. Bu işin dışında kalması daha iyiydi.

Scarlett'in ağzı açık kaldı. Gözleri irileşti ve vücudu avuçlarımdan arasında kaskatı kesildi.

"Az önce bana ne dedin sen?"

"Bu işler böyle yürümüyor mu Scarlett? Sen yaramazlık yapıyorsun, ben seni cezalandırıyorum, ıslanıyorsun ve ben seni zevkten mahrum bırakıyorum, ha?"

"Git kendini becer, Drake. Gerçekten, git kendini becer. Senden hiçbir şey istemiyorum."

Yaklaştım.

"Yalancı."

O daha tek kelime edemeden ağzım onunkine değmiş, sarhoş edici şımarık dudaklarının tadına bakıyordum. Aklımdan bir türlü çıkaramadığım dudakları. Scarlett yüzünü çevirmeye çalışarak elime karşı koymaya çalıştı, ama ben onu parmaklarımdan arasında tutarak hareketsiz kalmasını sağladım. Onu bana açılmaya zorladım, her santimini tatmak istiyordum. Kahretsin, hiç kimseyi ondan daha fazla istememiştim. Bir kıza hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Sözleriyle ve sürekli bana itaatsizlik etme ihtiyacıyla bana işkence ediyordu.

Ben onu daha derinden öpüp daha fazlasını isterken, onun dili benimkiyle bir irade savaşına girdi. Sonra Scarlett dudağımı o kadar sert ısırды ki kan aktı. Nefes nefese kalarak ağzını bıraktım. Kendi kanımın metalik tadı, sikimin aramızda zonklamasına neden oldu. Gözlerindeki vahşi bakış ve göğsünün kabarması onun da aynı şekilde etkilendiğini gösteriyordu.

Kanı dişlerime sürmeden önce yaladım ve ona gösterdim. Burun delikleri alevlendi, sonra kendini avuçlarımdan kurtardı ve

Kanepede geriye doğru. Bir saniye sonra ayağa kalktı ve benden uzaklaştı.

Merdivenlere doğru koşmadan önce "Siktir git!" diye bağırdı.

Ayağa kalktım ve kaçmaya çalışmasını izledim. Benden saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Kesinlikle hiçbir yere.

Prescott, "İyi gitti," dedi.

"Sen karışma," diye homurdandım arkasından yürürken.

Bu kızın yaptığı yanına kâr kalmayacaktı. Hayır, ona olan ihtiyacımı daha da artırmış olsa da beni ısırdığı için onu cezalandıracaktım.

Merdivenlerden yukarı koşarken arkasına baktığında "Benden uzak dur!" diye bağırdı.

Ona cevap vermedim, uzun bacaklarım aramızdaki boşluğu tüketiyordu. Merdivenlerin tepesine ulaştığında koridorda hızla ilerliyordu ama ben de çok gerisinde değildim. Daha ilk kapıya varmamıştı ki atıldım, onu belinden kavradım ve göğsüme doğru çektim. Tekme atıp çılglık attı ama elimle ağzını kapattım.

"Şu anda sabrımı zorluyorsun, Scarlett," diye mırıldandım kulağına. "Ciddi bir şekilde."

Onu koridordan aşağı taşıdım, bana karşı nasıl mücadele ettiğini umursamadım. Artık hiçbir şey ona sahip olmamı engelleyemezdi. Kendime hakimiyetim yerde paramparça olmuştu. Kendime hakimiyetim... yoktu. Koridorun sonunda, oyun alanımızın kapısını tekmeleyerek açtım. Yaramazlık yaptıktan sonra yatak odama girmesine izin veremezdim.

Scarlett'i yüzüstü yatağa bıraktım, elim onu yerinde tutmak için sırtına dikildi. Elim kravatıma gitti, gevşeyene kadar çekiştirdikten sonra kravatı çıkardım. Her iki elini de tuttum ve kravatı bileklerinin etrafına doladım, bağlamak için düğümledim. Kravatı , geçici kısıtlamamdan kurtulmaya çalıştı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen!"

"Yaptıklarının benim için sonuçları olduğunu biliyorsun, Scarlett. Bunun şu anda olmasına şaşırmış gibi davranma."

Ellerim eteğine gitti ve kalçalarına oturana kadar yukarı itti. İç çamaşırı giymediğini fark ettiğimde neredeyse ölüyordum.

"Bu Pres için miydi, ha? Şimdi ona bu amcığa sınırsız erişim izni mi veriyorsun?"

Başını salladı, ben başparmağımla ıslak yarığını okşarken o hâlâ yatağa karşı mücadele ediyordu. Bunu benden saklayamazdı. Bana karşı savaşıırken bile bunu istiyordu.

"Hayır! Onun için değildi."

"O zaman kim?"

Yüzünü yorganın içine çevirdi. "Neden sana söyleyeyim ki?"

Başparmağımla yarığından çıkarıp sadece amına bir şaplak attım. Çarpmanın etkisiyle çığlık atarak yatakta kaydı.

"Yapmazsan seni cezalandırırım."

"West daha önce onları benden çaldı. Onları işte giymeme izin verilmediğini söyledi," diye fısıldadı.

Gözlerimi devirmek istedim. West ne halt etmeye çalışıyordu? Önemli değildi. Uğraşmam gereken bir engel daha azalmıştı. İyi bir önlem almak için amına tekrar vurdum, ellerim kendi kıyafetlerime gitmeden önce ondan bir çığlık daha kazandım. Aletim o kadar sertleşmişti ki acıyordu ve ucunu ıslaklığına sürtmekten kendimi alamıyordum.

"Açık konuşalım, bu benim için, senin için değil."

Ve böylece içine girdim. Çığlığı ve kaçmaya çalışması beni gülümsetti. Bileklerinin etrafındaki bağı kavradım ve onu bir çapa olarak kullandım. Hiç birikim yoktu. Naziklik yoktu. Onu uzun, yoğun itişlerle becerdim, yatakta kıvranmasını sağladım. Havadaki tek ses, sikimin etrafındaki amının ıslak emme sesleri, vücudumun onunkine çarpması ve çığlıklarıydı.

"Eğer benim için uslu dursaydın, seni cezalandırmak zorunda kalmazdım, Scarlett. Sana sürekli bu dersleri öğretmek zorunda kalmazdım, ama sen öğrenmek istemiyor gibisin."

Sesimi ne kadar sakin ve sabit tutmaya çalışsam da zorlanıyordum. Onun tatlı amına ve aletimin etrafında kenetlenen duvarlarının hissine kendimi kaptırmıştım. Onu becerdiğim için benden nefret etmek istiyordu ama ona verdiğim zevk konusunda hiçbir şey yapamıyordu. Aletimin ona ne kadar iyi hissettirdiğini kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Sikeyim seni, Drake. Sadece siktir git," diye inledi. "Senden nefret ediyorum." "Hayır, beni ne kadar çok istediğinden nefret ediyorsun."

"Cehenneme git!"

"Memnuniyetle. Seni de yanımda götüreceğim, böylece sen de benimle birlikte yanabilirsin."

O zaman sustu ve ona verdiğim şeyi aldı. Üzerine eğildim, hala ıslak amını sikimle cezalandırıyordum.

"Birbirimiz için zehirliyiz," diye fısıldadım kulağına. "Çok zehirliyiz ama bu gitmene izin vereceğim anlamına gelmiyor. Bizi bırakmana asla izin vermeyeceğim."

Tüm bastırılmış şehvet ve öfkem onu becerme şeklimde ortaya çıkıyordu. İsteyip istemediğini umursamadan, acımadan ondan alıyordum. Scarlett içimde bir hastalık gibiydi. Lanet binamızın kapısından içeri girdiği anda bana bulaşmıştı. On yıl sonra onu tekrar gördüğüm an. Onu uzun süre aramış, kafamda kaybettiğimiz kızın görüntüsünü oluşturmuştum ve şimdi o buradaydı... Onun meydan okuyuşunda, lanet tavrında, her şeyinde kaybolmuştum.

İçine boşaldığımda bir çıkardım. Çok hızlı olmuştu ama umurumda . Bu zevkle ilgili değildi. Cezalandırmayla ilgiliydi. sırtına bastırdım, doruk noktam beni yıkarken daha fazla ses çıkarmamaya çalıştım. Lanet olsun, çok güzel kokuyordu. Tarçın gibi.

Yerel bir dükkândan aldığım tarçınlı çöreği kucağına bırakırken bana gülümsedi.

"Sen kesinlikle en iyisisin, bunu biliyor musun?"

Omuz silktim, yanına oturdum ve omzumu onunkine vurdum. "Sadece senin nelerden hoşlandığını biliyorum, Küçük Nyx."

Scarlett eğildi ve dudaklarını yanağıma bastırdı.

"Alçakgönüllü olma, sen çok tatlısın... ama sadece kimse bakmıyorken."

"Sadece senin için."

Hatırladıkça kalbim acımaya başladı. Her zaman böyle değildim. Eskiden duygularım konusunda açık ve özgürdüm. Sonra, sadece Scarlett bizden koparılmakla kalmadı, aynı zamanda ailem de amcık babam tarafından paramparça edildi. Bu yüzden ondan nefret ettim, adamı tamamen küçümsedim. Açıkçası, umurumda olsa bile yanabilirdi. Artık bu lanet dünyada olmaması hepimiz için daha iyi olurdu.

Bana bu boku hatırlatmasından nefret ediyordum. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda yanımda olmayışından. Bu Scarlett'in hatası değildi, ama kalbim için bunun bir önemi yoktu. Acıma bu kadar karışmışken olmazdı.

Ondan o kadar hızlı ayrıldım ki, istismara uğramış amından çekilen aletim yüzünden haykırdı. Aletimi boxerımın içine geri iterken, zehirli dalların beni boğduğunu hissedebiliyordum. Artık onun yanında olamıyordum. Yüzleşemedim

Aramızdaki bu saçmalık. Onu çözmek için durmadım, odadan çıktım ve her an için kendimden nefret ettim. Aşağı inene kadar ayaklarım durmadı. Prescott elinde birayla mutfak adasının yanında duruyordu.

Merdivenlerin altından geçip merdiven boşluğunun kapısını çekiştirerek açarken, "Git ona bak, sana ihtiyacı var," diye bağırdım.

"Nerede o?" seslendi arkamdan.

"Oyun odasında."

Cevabını duymak için durmadım. Geri alamayacağım bir şey yapmadan önce her şeyden, herkesten uzaklaşmalıyım. Bu gece Scarlett'e çoktan . Ve bunun için beni affedeceğinden ya da aramızdaki ilişkinin bir daha eskisi gibi olacağından emin değildim.

OTUZ BİR

SCARLETT

Ne oldu lan? Drake'le aramızda gerçek anlamda ne oldu? Bacaklarım yataktan sarkmış, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, sanki daha aşağıya inemeyecekmişim gibi hissederek yüzüstü uzandım. Kollarım arkamda sıkışmıştı, bu da bir yere gitmemi imkânsız kılıyordu. Ayrıca, bundan sonra nasıl hareket edebilirdim ki? Beni cezalandırdıktan sonra.

Dudaklarımdan acınası bir hıçkırık döküldü. Ondan daha fazla nefret edebileceğimi sanmıyordum ama yanılmışım. Zehirli olduğumuz konusunda haklıydı. Bana duygularını göstermesi için onu zorladım ve o da bana vahşetten başka bir şeyle karşılık vermedi. Sanki onun gerçek doğası da West'inki kadar karanlık ve çarpıktı. En azından West, herkesin görmesi için her şeyi ortaya döküyordu. Hiçbir şey saklamıyordu. Drake soğuk bir duvardı ama altında sizi diri diri yakmayı bekleyen bir cehennem vardı. Ve ben alevleri biraz fazla körüklemiştim.

"Küçük kuzu."

Derin sesi beni kuşatırken ağızımdan bir hıçkırık daha döküldü. Bana doğru hareket ettiğini duyabiliyordum ve elleri hemen bileklerimdeki bağa gitti.

"Pres," diye inledim.

"Şşş, seni yakaladım, tatlım."

Kravatımı çözerek beni serbest bıraktı ve beni yataktan kaldırıp kucağına oturttu. O anda kendimi kaybettim, yüzümü gömleğine gömdüm ve içimdekileri döktüm. Prescott beni göğsüne bastırıp saçlarımı okşarken boğuk çığlıklarımdan odanın içinde yankılandı.

Onsuz ne yapardım ben? Bu adam kısa bir süre içinde benim her şeyim olmuştu. Kalbim onundu. Geri dönülmez bir şekilde. Batı

damgasını derime kazımış olabilir, ama Prescott onun adını kalbime kazımişti.

"Beni buradan çıkarın, lütfen. Burada olmak istemiyorum."

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve beni oyun odasından çıkardı. Kollarımı boynuna doladım ve başımı omzuna yasladım. Prescott'un arkasında bir kapı açıldı. Bir an sonra dışarı adımını atan West'in gözleriyle karşılaştım. Bizi içeri alırken kehribar rengi gözleri kısıldı. Gözyaşlarımı ya da boğulurcasına aldığım nefesleri tutamıyordum.

" oluyor?"

Prescott odasına giderken durakladı.

"Drake ve Scarlett kavga etmişler."

Konuşmayı onun yapmasından memnundum. Konuşmaktan, arkadaşlarının bana ne yaptığını açıklamaktan acizdim.

Yürümeye devam etti ama beklemediğim şey West'in de onu takip etmesiydi. "Kavga mı?"

"Mmm."

Prescott kapısını açtı ve beni odasına taşıdı. Kapıyı arkasından kapatmadı ve banyoya doğru ilerledi. Beni lavabo tezgahının üzerine bıraktı ama ben onu bırakmadım. West de bizimle geldi ve kapının pervazına yaslandı.

"Şşş, küçük kuzu, bırak da seni temizleyeyim, tamam mı?"

Başımı salladım, kollarımı boynuna dolayarak hiçbir yere gidememesini sağladım. Bacaklarım beline kilitlendi. Prescott gitmeme izin verirse parçalanacaktım. Zaten kendimi zar zor bir arada tutuyordum.

"Ne oldu lan?"

Prescott başını West'e doğru çevirdi.

"Francis'in Drake'in peşinden gitmesini sağlayabilir misin?"

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyene kadar olmaz."

Prescott saçlarımı öptü ve sırtımı okşayarak bana sarıldı. Hâlâ ağlıyordum. Duramadım.

"Ona mesaj at, lütfen. Oyun odasında Drake ile aralarında ne geçtiğini bilmiyorum, tamam mı?"

Prescott'u kendime doğru tutarken bile gözlerim West'teydi. Telefonunu çıkarıp cebine geri koymadan önce kurcalarken gözleri kısılmıştı. Kapıyı iterek bize doğru adım attı. Elini kaldırıp saçlarıma gömdü ve beni Prescott'un boynundan çekti. West yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana baktı. Sonra da

alnını benimkine bastırđı. Onunla aramızdaki şeylerin nasıl ve ne zaman değıştiğini merak ederek bir kez daha hıçkıldım. Beni işaretlemesi bir dönüm noktası mıydı? Hiçbir fikrim yoktu.

"Drake ne yaptı, benim küçük Yara'm?" "Beni cezalandırdı," diye hıçkıldım.

"Nasıl ve neden?"

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Drake'le aramızdaki gerilimin kaynama noktasına ulaşmasını nasıl açıklayacağımı. Birbirimize karşı istenmeyen hisler ve duygular karmaşası içinde çarpışana kadar.

"Babam Perşembe günü bir maça gitmemi istiyor ve... Frankie'ye danışmadan benimle geleceğini söylemesi hiç hoşuma gitmedi. Kontrolden çıktı ve o... o..."

"Ne yaptı?"

Vücudum Drake'in beni yatağa bağlayıp bileklerimi tuttuğu ve beni becerdiği anılarla sarsıldı. Bana hissettirdikleri için ondan nefret ediyordum.

Ondan ne kadar korktuğum ve bu korkunun beni nasıl ıslattığı için. Ve en , seksi ona karşı koyduğum için beni cezalandırmanın bir yolu olarak kullanmasından nefret ediyordum. Avuçlarının ya da kemerinin acısı yerine çok samimi bir şeyi kullanmıştı. Bunu bana gerçekten yaptığı şeye sonsuz derecede tercih ederdim. "Beni cezalandırmak için becerdi... ona karşılık verdiğim için beni incitmek için," diye fısıldadım, kelimeleri boğarak söyledim çünkü içimde bir şeyleri kırdılar. "Ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ondan ne kadar nefret etmek istesem de edemiyorum.

Yapamıyorum. Kalbim bana izin vermiyor. Hiçbirinden nefret etmeme izin vermiyor.

ve nedenini anlamıyorum."

West hiçbir şey söylemedi ama gözlerinin kararmasından sözlerimin onu etkilediğini görebiliyordum. Ve Prescott'u da etkilediğini biliyordum, çünkü kolları bana daha sıkı sarılmıştı. West geri çekildi ve başımın üstünden Prescott'a baktı. Uzun bir süre aralarında sessiz bir konuşma geçti.

West tezgahı itip duşa doğru ilerlemeden önce, "Soyun onu," dedi.

Beni bırakıp doğrulurken Prescott'un boynundaki ellerim gevşedi. West dışarı çıkmadan önce duşu açtı, elleri tişörtüne gitti. Kıyafetlerini çıkarışını izledim. Prescott'un elleri bluzumdaydı, düğmelerini açıp omuzlarımdan çekiyordu. Sütyenimin kancasını çözüp onu da attı. Sonra tezgahtan inmeme yardım etti, eteğimin fermuarını açtı ve bacaklarımdan aşağı çekerek beni çıplak bıraktı.

West elimi tutup beni Prescott'la birlikte duşa çektiğinde neler olduğunu sormadım. Sıcak su bir anda üzerimize aktı. West beni çevirdi ve sırtımı göğsüne bastırdı. Vücudu sıcacıktı ve içimdeki savaşı bir nebze olsun yatıştırmıştı. Gözlerim, o da soyunmaya başlamış olan Prescott'a kaydı. West kollarımı ovdu ve omzuma öpücükler kondurdu. Prescott'un önüme geçip duş jelimi alarak bize katılması uzun sürmedi. Prescott ellerini köpürtürken West hafifçe geriye kaydı. Sonra elleri üzerimdeydi, beni yıkarken tenimin üzerinde geziniyorlardı.

Bildiğim bir sonraki şey, West'in ellerinin saçlarımda olduğu ve ıslak tellerime masaj yaparken nazık bir dokunuşla şampuan uyguladığıydı. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemedim. İkisi de bana sormadan benimle ilgileniyorlardı. Sanki yatıştırılmaya ihtiyacım olduğunu biliyorlarmış gibi tüm dokunuşları yumuşaktı.

West başımı yıkamak için geriye doğru eğdiğinde Prescott'un elleri yüzüme dolandı ve beni öpmek için eğildi. Öpücükleri rahatlatıcıydı. Tüm deneyim öyleydi. Ve sonunda onun ağzında ağladım. Prescott'un şefkatli olabileceğini biliyordum ama saçlarımı böylesine hürmetle yıkayana kadar West'in böyle şeyler yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Göğsümü ağrıttı. Sıcak suyun içinde çırılçıplak olmamıza ve vücutlarımızı birbirine bastırmış olmamıza rağmen bunun hiçbir cinsel yanı yoktu.

"Benim küçük kuzum," diye fısıldadı Prescott dudaklarıma. "Benim değerli küçük kuzum."

Ellerimi beline doladım, ıslak teni parmak uçlarımda yumuşak bir his uyandırıyor. West'in elleri sırtımda gezinerek saçlarımda ıslak tellerini okşadı. Prescott'un ağzında iç çektim. Onların dokunuşu benim iyileştirici merhemimdi.

West beni suyun akışından çekerek saçıma saç kremi sürmeye başladı. Uzandım ve Prescott'un duş jelini aldım. Gövdesine sürmeden önce ellerime sıkıldığında kaşlarını kaldırdı.

"İzin ver," diye mırıldandım duşun akan sesi üzerine.

Karşılığında onu yıkamama engel olmadı. Vücuduna odaklanabilmek, düşüncelerimin saatte bir milyon mil hızla koşmasını engellemeye yardımcı oldu. Ellerim pazularının ve karnının gergin kaslarının üzerinde gezindi. Tüm bu süre boyunca beni izledi, mavi gözleri duygu doluydu.

Onu durulamak için hareket ettirdiğimde, çenemi parmaklarının arasına aldı ve yüzümü ona doğru eğdi.

"Seni seviyorum, tatlım."

Prescott, bu evdeki diğer bazı insanların aksine, yalnız kaldığımızda duygularından şüphe etmeme izin vermezdi. Bunu West'in önünde söylemesini beklemiyordum. Kalbim kabardı. Parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna dolayarak bedenimi onunkine bastırdım.

"Ben de," diye fısıldadım tenine.

Sonra onu bıraktım ve arkamı döndüm. West beni kendine çekti ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi, saç kremi durulamak için spreyin altına geri yatırdı. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu. Prescott'a yaptığım gibi onu yıkamak için. Yapıp yapamayacağımı ona sordum mu yoksa öylece yaptım mı? O anın samimiyeti beni cesaretlendirdi. Elim tekrar jele gitti ve onu ellerimde köpürttüm. Ellerimi onun göğsüne koydum. Bu bana bana uyuşturucu verdikleri geceyi hatırlattı ve onun her yerine dokunmak istedim. Dürüst olmak gerekirse, itiraf etmek istemediğim kadar uzun bir süre vücudunu keşfetmek istemiştim.

Ben onu yıkarken West'in göğsünden alçak bir gümbürtü yükseldi. İçimde titreyiş, deli olduğunu bilmeme rağmen ona açılmak istememe neden oluyordu. Ruhu çarpıktı ama onda beni sarhoş eden bir şey vardı. Onun doğası beni çağırıyordu. Beni kaç kez incitmiş olursa olsun, uçurumda onunla kalmak istememi sağladı.

Parmakları omzuma gitti ve yaptığı kesiklerin üzerinde gezindi. Karşılık olarak tısladım, bu da onun bana çıldırtıcı bir şekilde gülümsemesine neden oldu. Canım yanıyordu. Bunu biliyordu. Ama umurunda değildi. Ve tam o anda, canımın yanmasını istedim. Her yerimin kanamasını, Drake'in bana yaşattığı sefaletten başka bir şey hissetmek istedim.

West parmağının ucuyla savaş kelimesinin izini sürerek bana ona ait olduğumu hatırlattı. Ve bazı çılgınca nedenlerden dolayı, bunun doğru olmasını istedim. Onun olmaya ihtiyacım vardı.

"Sen bir bağımlılıksın, Scar. Hiçbirimizin kaçamayacağı bir bağımlılık," diye mırıldandı daha da yaklaşırken. "Benim lanetim ve bağımlılığım."

Kulak mememi ısırmadan önce çenemi kemirdi ve vücuduna doğru eğilmemi sağladı.

"Senden asla kurtulamayacağım."

Sözlerinin anlamadığım daha derin bir anlamı vardı. Sesindeki yumuşak ısırtıp içimi sızlattı. Ellerim sırtına dolandı, onu kendime yakın tutmak için teninde gezindi.

Ben onun lanetiysem, o da benim lanetimdi. Hepsi öyleydi. Babama verdiğim söz gereği onları yok etmek zorundaydım ama yine de onlara zarar vermek istemiyordum.

"Bu gece beni bırakma," diye fısıldadım. "Lütfen."

West cevap vermedi. Kucağımdan çekildi ve saç kremini saçımdan durulamayı bitirdi. Sonra duşu kapattı ve beni duştan çıkarıp yumuşak bir havluya saran Prescott'a doğru itti. Beni kurulamasına ve lavabo tezgahının üzerine oturtmasına izin verdim. Gözlerim, ikisi de iç çamaşırlarını çıkarmadan önce önümde vücutlarını kurulaayan iki adamın üzerinde dolaştı. Birlikte çıplak olmaları konusunda bu kadar rahat olmaları, sanki önemli bir şey değilmiş gibi, beni gülümsetti. Beni yatakta paylaşmamış olsalar bile, birbirlerine çok bağılı bir arkadaşlıkları olduğı açıktı. Bu onların uçarılığını durdurmuyordu ama bunun onların doğası olduğunu anlamaya başlamıştım.

Prescott dün sabah tezgahın üzerinde bıraktığım saç kurutma makinemi aldı. Saçımı kurutmama yardım etmesine engel olmadım. Beni bunu yaparken yeterince izlemişti. Sonra diş fırçanı aldı ve bana vermeden önce üzerine diş macunu sıktı. Dişlerimi fırçalamayı bitirdiğimde beni tezgahıtan aldı ve yatak odasına götürdü. West de onu takip etti ve yatağı ulaştığımızda örtüleri geri çekti. Prescott beni yatağın ortasına yatırdı ve saçlarımı yüzümden geriye doğru okşarken bana gülümsedi.

"Biraz uyumalısın, tatlım." "Yatağı geliyor musun?"

Başını salladı.

"Bana birkaç dakika ver, tamam mı?"

Prescott yanıtlımı beklemeden yorganı çıplak bedenimin üzerine çekti ve beni yatağı yatırdı. Ana ışıkları söndürmek için el çırpmadan önce başucu lambalarından birini yaktı.

Sabahlığını almak için yanından geçerken West'e, "Ben diğerlerini kontrol edeceğim," diye mırıldandı.

Prescott omuz silkti ve odadan kayboldu. West uzun bir süre beni izledi. Yatağı doğru bir adım attı, ucunda diz çöktü ve üzerime süründü, bir elini başıma koyarken diğerini göğüslerimin arasına yerleştirdi.

"Pres'i seviyor musun?"

Gözlerinde hiçbir duygu yoktu ama sorusu beni onun altında gerdi. West'e yalan söylersem, bunun benim için iyi olacağını sanmıyordum. Drake'le olanlardan sonra daha fazla soruna neden olmak istemiyordum.

"Evet."

West alt dudağını yaladı ve gülümsemeden önce başını hafifçe salladı. Eli göğsümden ayrıldı. Yanımdaki örtünün etrafına doladı ve

onları geri aldı. Yanıma uzandı, göğüslerimden birini sahiplenici bir tavırla avuçlamadan ve yüzünü boynuma gömmeden önce onları kendine doğru çekti. Ne tepkisinden ne de yanıma uzanmış olmasından ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

"Ne yapıyorsun?" Parmaklarım göğsümde onunkilere dolanırken bile fısıldadım.

"Benden istediğin gibi kalıyorum."

Bir an için tamamen afalladım. Prescott geri döndüğünde West'i yatağında benimle bulduğunda ne diyecekti?

"Pres bunu sorun etmeyecek mi?" "Her iki şekilde de umurunda değil."

Gülümsemekten kendimi alamadım.

Tipik Batı, başkalarının ne düşündüğü umurunda değil.

"Batı mı?"

"Mmm?"

"Beni hiç öpecek misin?" Nefesi boynumda tozlandı. "Hayır."

Ona öpüşmekten neden hoşlanmadığını sormak istedim. Belli ki West'in benim bilmediğim şeytanları vardı ama diğerleri öpüştüğünde bu bana garip geliyordu.

"Peki ya seni öpersem?"

Sözlerim üzerine West'in tüm vücudu gerildi. Parmakları göğsümün etrafında sıkılaştı ve parmaklarımı kendi parmaklarının arasına sıkıştırdı.

"Bu konuda baskı yapmayı bırak, Scar. Bu pazarlığa açık değil. Ben öpüşmem. Bunu kabullen."

Prescott odaya geri dönüp kapıyı arkasından kapattığında cevap veremedim. Banyoya geri dönerken yorum yapmadı. Birkaç dakika sonra elinde iki yığın kıyafetle dışarı çıktı. Onları koltuğunun üzerine koyduktan sonra West'ten bana doğru yatağa girdi. Işığı söndürdü ve bir kolunu belime dolayıp başını yanıma koymadan önce alnıma bir öpücük kondurdu.

"Sana biraz uyumanı söylemiştim, küçük kuzum."

Parmakları tenimi okşayarak beni uykuya dalmaya teşvik etti. Belli ki West'in yatağında olmasından rahatsız olmamıştı. Kendimi ikisine karşı rahatlamaya bıraktım. Ve aramızda olanlardan sonra Drake'in iyi olup olmadığını merak ederek uykuya daldım, her ne kadar onu hiç umursamamam gerekse de.

OTUZ İKİ

FRANCIS

Bugün lanet olası bir futbol maçına gittiğim için mutlu olacağımı sanmıyordum ama Drake ile Scarlett arasında yaşanan onca şeyden sonra, lanet olası binanın dışında olduğum için mutluydum. Drake'in kontrolünü kaybetmesinin ardından ortalık karışmıştı. Onu çatıda volta atarken ve ellerini saçlarında gezdirirken bulmuştum. Onu aşağı inmeye ikna etmem yarım saatimi aldı. Her şeyi nasıl berbat ettiğini ve Scarlett'in çok ileri gittiği için onu asla affetmeyeceğini anlatıp duruyordu. Eğer ondan özür dileyseydi, muhtemelen her şey unutulup gidecekti, ama sakinleşene kadar duygularıyla baş etmesine izin verdim.

Sonraki birkaç gün boyunca Scarlett onun yanına gitmeyi reddetti ve onunla sadece e-posta yoluyla iletişim kurdu. Durumla ilgili suçluluk duygusuyla yaptığı tüm bu atıp tutmalardan sonra, Scarlett'in onun yanında olmama isteğini kabul etmesi sürpriz olmadı. Hatta kahvesini bile kendi yapmaya başlamıştı ki bu yüzden onunla dalga geçmiştim. Pek etkilendiği söylenemezdi. Tonya yapmayı teklif etti ama Drake ona bunun kendisini ilgilendirmediğini ve ona para ödediği işi yapmaya devam etmesi gerektiğini söyledi. Scarlett'e zor anlar yaşattıktan sonra Drake'in üvey kuzenine iyi davranmaya daha az eğilimli olduğunu hissediyordum.

Tonya'dan söz açılmışken, sinirime dokunmaya başlamıştı. Bana Scarlett ve bizimle olan ilişkisi hakkında soru sorma cüretini göstermişti. Ona kibarca özel hayatlarımızın işle hiçbir ilgisi olmadığını söyledim. Cevabımdan hoşlandığından emin , haftanın geri kalanında bana tavır almaya başlamasına bakılırsa.

Evet, kızımızı bizden alan adamı görmem gerektiği anlamına gelse bile, bu lanet dramdan uzak olduğum için .

Arabayı stadyumun yanındaki otoparka çektim ve motoru kapattım. Scarlett ve ben bu küçük gezi için şık ve gündelik kıyafetlerimizi giymiştik. Parmaklarını siyah kot pantolonuna sürterek gergin olduğunu belli ediyordu. Uzanıp yanağını okşadım ve yüzünü bana doğru çevirmesini sağladım.

"Gitmek zorunda değiliz. Onun yerine seni başka bir yere götürebilirim." Bana belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Babama söz verdim."

Maçı izlemek zerre kadar umurumda değildi. Beni pek ilgilendirmiyordu. Scarlett'i korumak için buradaydım. Stuart'ın onu geri almaya çalışmadığından emin olmak için. Drake, Stuart'ın ne istediği konusunda şüpheliydi, ben de öyleydim. O herif iyi bir nedeni olmadıkça Scarlett'i görmek istemezdi. Ve şüphesiz bizim bilmediğimiz bir nedeni vardı. Scarlett'i almaya çalışmadığı sürece, bu işin peşini bırakmamam emredilmişti. O zaman bütün bahisler kapanırdı.

Stuart'ın onunla gelmemden mutsuz olup olmayacağı umurumda değildi. Mason'la gitmesine asla izin veremezdik. Ondan uzak durması gerekiyordu. Şimdiye kadar da öyle yaptı ama , hiçbirimizin böyle kalacağına güvendiği anlamına gelmiyordu. Mason sinsiz bir pislikti.

"Buraya gel."

Elim Scarlett'in çenesinin etrafında kıvrıldı. Onu daha da yaklaştırdım, her şeyin yoluna gireceğine dair ona güvence vermek istiyordum. Bana onun güvenli yeri olduğumu söylemişti. Elimden geldiğince onun için güvenli bir yer olmaya devam etmek niyetindeydim. Gençliğimizde o da aynı şekilde hissetmişti. Scarlett korktuğunda ya da acı çektiğinde hep bana gelirdi. Muhtemelen bu yüzden bana West'le olan ilişkisinden bahsetmişti. Bana onunla yattığını söylememişti, sadece bir çift olmaya çalıştıklarını söylemişti. Bunu Drake ve Prescott'tan saklamak kolay olmamıştı, ama ortadan kaybolduktan sonra bile Scarlett'in güvenine ihanet etmek istemedim.

Scarlett'in eli, ben onun ağzını yakalamadan hemen önce göğsüme indi. Dilim onunla buluştuğunda boğazından kısık bir inilti yükseldi. Saçlarını sırtından aşağıya doğru örmüştü. Yumruğumu etrafına dolayarak onu yerinde tuttum. Bir yere gitmesini istemiyordum. Olsa olsa onu kucağıma çekmek, ellerini arkasındaki direksiyona bağlamak ve çılgın atana kadar sikkem istiyordum.

Bu düşünceleri kafamdan silip attım. Ona her yaklaştığımda hayal gücüm de benimle birlikte kaçıp gidiyordu. Kendime düşünmeyi bile yasakladığım şeyleri ona yapmam için beni teşvik ediyordu.

Böyle devam edersem bana hiçbir yararı olmayacağını bildiğim için onu serbest bıraktım. Scarlett gözlerini benimkilere odaklamadan önce hızla kırıştırdı. Parmakları kıvrıldı

siyah gömleğimin yakasına soktum. Yüzünü tekrar okşadım.

"Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyorsun, Scar," diye mırıldandım. "Ne gibi?"

Elim yüzünden göğsüne doğru kayarak kalbinin bulunduğu yeri okşadı. Prescott'a olan aşkını kıskanmıyordum ama onun kalbinin de benim olmasını istiyordum. Karşılığında ona kendi kalbimi vermediğimde sıçıp batırmıştım. Bizi hatırlamadığında bundan çekiniyordum. Ayrıca, güven bana kolay gelmiyordu.

Normal ebeveynlere sahip, iyi ayarlanmış bir evde büyümüş olabilirdim ama arkadaşlarım sayesinde dünyanın çirkinliğini çok kez görmüştüm. Drake'in ailesinin babası tarafından parçalanmasını izledim. Prescott'un babasının yokluğundan nasıl etkilendiğini görmek. West'in ailesinin onu nasıl evlatlıktan reddettiğinden bahsetmiyorum bile. Elbette, West çılgın bir orospu çocuğu olabilirdi ama bunun için bir bahaneleri yoktu. Kız arkadaşı trajik bir kaza geçiren ve daha sonra kaybolan on altı yaşındaki çocuğunuzu terk edemezsiniz çünkü onun bu kazadan kaynaklanan davranışlarını kaldıramazsınız. Sosyopatik eğilimleri olan bir oğul istemediler. Elbette, on sekiz yaşına kadar onlarla yaşamaya devam edebilirdi, ancak neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Artık onlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Drake, Prescott, West ve ben bir aileydik. Ve bunu tamamlamak için bize ait olan bir kadına ihtiyacımız vardı.

Scarlett parmaklarıma baktı, bir çatıklık belirdi. "Sana sonra anlatırım. Stadyuma gitmeliyiz."

Arabanın kapısını açtım ve dışarı kaydım, onu arkamdan bakarken bıraktım. O kendini toparlayana kadar bekledim, arabanın kenarına yaslandım ve kendimi salladım. Ne kadar istesem de Scarlett'e bir şey söylemeye hiç niyetim yoktu.

Arabadan indi ve yanına gelmeden önce kapıyı çarparak kapattı. Önüme geçip ellerini göğsümde gezdirdiğinde tam itmek üzereydim. Gözlerindeki kırılganlık karşısında nefesim kesildi.

"Bana kendinden hiç bahsetmiyorsun... ip meselesi dışında. Seni tanımak istiyorum, Frankie. Neden içeri girmeme izin vermiyorsun?"

Yutkundum. Yapabilmeyi ne kadar isterdim. Ona her şeyi anlatırdım. Onsuz ne kadar acı çektiğimi. Cinsel bir oyunda çok ileri gittiğim için değer verdiğim bir kızı nasıl mahvettiğimi ve incittiğimi. Ve West'in müdahalesi sayesinde aşırı dozdan neredeyse nasıl öldüğünü. Bu benim hatamdı. Daha dikkatli olmalıydım.

Hala üzgünüm, Chelsea. Keşke bunu telafi edebilseydim.

Uzanarak Scarlett'in omzunu okşadım. "Ne bilmek istiyorsun, Scar?"

"Herhangi bir şey. Mesela kardeşin var mı? En sevdiğin yemek ne? Nasıl oluyor da Drake sana ne derse onu yapıyorsun?"

Son soruya homurdandım. Sonra ellerini göğsümden çekip yerine bir tanesini tuttum ve onu arabadan uzaklaştırdım. Arabayı kilitledim ve anahtarları cebime koydum. Otoparktan çıkarken Scarlett gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Ben tek çocuğum. En sevdiğim yemek banoffee turtasıdır. Ve Drake bu gece tartışmayacağımız bir konu. Ona kızgın olduğunu unuttun mu?"

"Frankie..."

İçimi çektim ve yanağımı ovuşturdum.

"Bana söylediği her şeyi yapmıyorum. Ona gidip kendini becermesini söyledim ve bunu yine yaparım. Seni güvende tutmak tamamen farklı bir konu. Hepimiz için ne kadar önemli olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum."

"Nedenini bilmiyorum. Ben sadece bir kıyım."

Sen çocukken beş kişilik çetemizi tamamlayan kızsın. Sen bize aitsin.

Yaklaştım.

"Hayır, siz kötü şöhretli Dört Atlı'nın dikkatini çekmiş oldukça etkileyici bir kadınsınız. Sanırım insanlar bilselerdi, konumunuzu kıskanırlardı."

Homurdandı ve koluma vurdu.

"Kapa çeneni."

"Bu doğru."

"Öyle mi? Tonya benden bu yüzden mi bu nefret ediyor?" Omuz silktim.

"Babasının en sevmediği çocuğu. Sanırım aşağılık kompleksi var ve istediğini elde ettiğini görmek, ki bu arada Pres, onu çıldırttı."

"Ne?"

Scarlett'e dönerek ona göz kırptım.

"Söyleyeceğimi söyledim."

Drake üvey amcasını hoş görse de, bu Fletcher'ın hatalarından habersiz olduğu anlamına gelmiyordu. Birincisi, altı farklı kadından olan sekiz çocuğu. Tonya bir gecelik bir ilişkinin sonucuydu.

Fletch'in kızı ve annesi hakkındaki konuşmalarına bakılırsa, bu olayın hiç yaşanmamış olmasını dilediğinden nispeten emindi. Ona şirketimizde bir iş bulmak Tonya'yı yatıştırmanın bir yoluydu.

"Pres benim, o yüzden siktirip gidebilir."

Prescott'un Tonya'ya yaklaştığı düşüncesi karşısında Scarlett'in gözlerinde beliren öldürücü bakışa güldüm.

"Çok mu sahiplenici?"

Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Neden eğlendiğini anlamıyorum. Sen de benimsin. Neler yapabileceğimi gördüğünü düşünürsek, kendine dikkat etsen iyi olur Frankie."

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Bana "benim" dediği için kalbim göğsüme çarpıyordu. Gözlerinin önünde eriyerek kendimi aptal durumuna düşürmeden önce sııttım.

"Öyle mi?"

Stadyuma vardığımızda dışarıda taraftar kuyrukları bulduk. Scarlett yoluma çıkarak ve elini göğsüme koyarak daha fazla yürümemi engelledi.

"Benim olmakla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır."

"Güzel."

Bildiğim bir sonraki şey, beni kendine doğru çekip herkesin önünde öpmesiydi. Arka planda bir sürü tezahürat duyabiliyordum ve biri, "Gir içeri oğlum," diye bağırdı. Gözlerimi devirmek istedim, ama ağzım Scarlett ve onun nefis dudakları tarafından sahiplenilmekle meşguldü.

Beni bıraktığında Scarlett'in gözleri parlıyor ve ağzı ışıldıyordu. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim.

"Bu gerekli miydi?" Mırıldandım. "Şu anda binlerce kişi tarafından süzülüyoruz."

"Tamamen."

"Onlarla birlikte sıraya girmek zorunda kalacak mıyız?"

Gülümsedi ve elimi tekrar tutmadan önce başını salladı.

"Hayır."

Scarlett beni kuyruktaki hayranlarımdan uzaklaştırdı ve başka bir girişe gelene kadar binanın etrafında yürüdü. Girişe yaklaştığında elindeki bazı kartları gösterdi ve içeri girmemize izin verildi. İçeride durup bizi babasını göreceğimiz yere yönlendiren biriyle konuştuk.

"VIP muamelesi mi?" Ben sordum.

"Sayılır. Onun çocuğu olduğumu bilmiyorlar. Babam özel hayatını gizli tutmayı sever... özel."

Daha çok yaptığı alçakça şeyleri kimsenin bilmesini istemiyordu. Onu maça davet etmesi bir şeyler döndüğü anlamına geliyordu. Bu konuda yorum yapmadım, sadece Scarlett'in Stuart'ın locasının ve bizim koltuklarımızın bulunduğu üst katlara çıkan merdivenlere doğru yol göstermesine izin verdim.

Kutusuna vardığımızda Scarlett elimi bıraktı ve bana baktı.

"Ailemle yalnız konuşmamın bir sakıncası var mı?"

Başımı salladım. Onu takip ederek odaya girdiğimde bana utangaç bir gülümseme verdi ve kapının hemen içinde, biraz kenarda durdu. Scarlett'in büyük pencerelerin yanında, sahaya bakan bir adamla bir kadına yaklaşmasını izledim. Stuart Carver kısa boylu, iri yarı, boncuk gözlü ve kel kafalı bir adamdı. Gri bir takım elbise ve siyah açık yakalı bir gömlek giymişti. Yanında karısı Phoebe duruyordu. Boyalı sarı saçları, uzun manikürlü tırnakları, makyajlı bir yüzü ve üzerinde gülünç derecede dar siyah bir elbisesi vardı. İkisine de ters ters bakmamaya çalıştım ve yumruk yapmaya çalışan ellerimi gevşek tuttum.

"Scarlett," diye gürledi Stuart, Phoebe onu kucaklamadan önce sırtını sıvazladı.

Üçü arasındaki havadaki gerginliği hissedebiliyordum. Scarlett'in yüzüne yapıştırdığı sahte gülümsemeye bakılırsa, onların yakınında olmak istemediği açıktı. Gidip kolumu ona dolamak ve lanet olası iddiamı ortaya koymak istedim, ama olduğum yerde kaldım ve her bir andan nefret ettim. Sanki bir malmış gibi alçak sesle konuşurlarken adamın ona dokunuşundan nefret ediyordum. Şu anda adamın bağırsaklarını deşebilseydim, deşerdim, özellikle de gözlerini bana çevirip ölümcül bir bakış attığında. Onu kızdırmak için ona gülümsedim.

Siktir git, Stuart. Sadece siktir git.

Evet, ona haksızlık etmiş olabiliriz ama umurumda bile değildi. O pislik bunu hak etmişti. Aslında başına gelecek her şeyi hak ediyordu. Onu elimize geçirdiğimizde hiçbirimizin ona merhamet etmesine imkân yoktu. Ve verecektik de... eninde sonunda. Kadınıımızı çaldı. Biz kolay affeden adamlar değildik. Ve Stuart Carver, Scarlett'i bizden aldığı gün kendi ölüm fermanını imzalamıştı.

OTUZ ÜÇ

FRANCIS

Tam ben oraya fırlayıp onu alıp götürmeye hazırlanırken, Scarlett vedalaştı. Stuart eğilerek onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Bana ona bir şey uzatıyormuş gibi gelen bir hareketle elini onun eline bastırdı, ama emin olamadım. Sadece başının arkasını görebiliyordum, o yüzden ne düşündüğünü kim bilebilirdi ki?

Bırak , hatırladın mı? Sadece olmasına izin ver.

Scarlett döndü ve bana parlak bir gülümseme verdi. Bir an sonra gözleri yanımdaki bir şeye takıldı. Başımı çevirdim ve görmek istediğim son kişinin az önce odaya girdiğini gördüm.

Lanet olası Mason Jones.

O daha fazla hareket edemeden elimi uzattım ve göğsüne koydum.

"Eğer onun yakınına gidersen..."

Sesim alçaktı ve tehdidin havada asılı kalmasına izin verdim. Scarlett panik dolu gözlerle aramıza baktı. Olay çıkarmayacaktım, ama bu herifin yüzünü kadınının yanında değil, buralarda bile görmek istemiyordum.

"Güven bana, farkındayım," diye tısladı Mason, elimi göğsünden bana ters ters bakarak. "Onun için burada değilim."

"O zaman kim?"

Mason başını pencerelerin yanında duran bir grup insana doğru salladı. Midem bulandı. Bir grup kadın ve erkeğin ortasında bir daha asla görmek istemediğim bir kişi duruyordu. Benim, Drake'in, West'in ve Prescott'un kesinlikle peşinde olan Met Polis Komiseri Garrett Jones. Aynı zamanda Mason'ın babasıydı. Mason'ın babasıydı.

O pislige elimizi süremememizin en büyük sebebi. Emniyet Müdürü'nün oğluna sonuçlarına katlanmadan dokunamazsın.

O beni görmeden bu kutudan çıkmam gerekiyordu, ama Scarlett'i de telaşlandırmak istemiyordum. Lanet olsun, bu çok kötüydü. Gerçekten çok kötüydü.

"Onunla birlikte gelmenize şaşırdım, hiçbirinizin burada yüzünüzü göstermeye cesaret edeceğini düşünmemiştim."

Elim yumruk şeklinde kıvrıldı ama yüz ifademi boş tutmaya çalıştım. Kendimi kaybetmenin bana bir faydası olmazdı. Baskı altında sakın olmak. Drake beni bu yüzden gönderdi. Oysa şu anda kendim ve Scarlett için endişe doluydum.

"Onu korumasız bırakacağımızı mı sanıyorsun?" Mason homurdandı.

"Burada tamamen güvende."

"Eğer böyle düşünüyorsanız, düşündüğümünden daha aptalsınız. Hiçbirinizin yanında güvende değil."

Bana gönderdiği kötülükler beni gülümsetti.

"Sanki sen daha iyisin de. Onunla ben ilgilendim." Alay ettim.

"Öyle mi? Ona çok iyi baktınız," diye tısladım. "Onun iyiliğini düşünmediğinizi anladığında koşarak bize gelmesine şaşmamalı."

"Sen de öyle."

Hiçbir fikri yoktu. Scarlett'in ihtiyacı olan bizdik, o değil. Biz onunduk, o da bizim. Bu her zaman böyle olmuştu ve böyle kalacaktı. O ya da Stuart'ın yaptığı hiçbir şey aramızdaki bağı koparamazdı. Koparamazlardı. Kalıcıydı. Hatırlayamaması önemli değildi. Scarlett bize yöneldi çünkü kendini tutamıyordu. Hiçbirimiz edemezdik.

"Ben neysem oyum Mason. Senin aksine, iyi olduğumu iddia etmiyorum. Rol yapmayı bırak. Kıskanıyorsun ve bu belli oluyor."

İnsanlarla dolu bir odada olmasaydık, sanırım bu yorumum için beni yere sererdi. Hal böyle olunca burun delikleri alevlendi ve gözleri neredeyse simsiyah oldu.

"O sana ait değil."

Ani bir hareket yapmamaya dikkat ederek Scarlett'e doğru elimi uzattım. Mason'ın babasının istenmeyen dikkatini çekmek istemiyordum. Yanındaki insanlarla konuşmakla çok meşguldü.

Drake'in Scarlett'le ilişkimizi gizli tutmamız konusunda söyledikleri umurumda bile değildi. Mason'ın yerini öğrenmesi gerekiyordu.

"değil mi?"

Scarlett her birimize belli belirsiz bir gülümseme vererek yanımıza doğru ilerledi. Yanımıza yaklaştığı anda elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Eğilerek alnına bir öpücük kondurdum ve kolumu beline doladım.

"Maçı izlemeye hazır mısın?" Saçlarına doğru mırıldandım. "Koltuklarımızı bulmalıyız."

Elini göğsüme koydu ve elini çektiğimde bana . "Evet." Başını

Mason'a çevirdi. "Hey, Mase, iyi misin?"

İkimize bakarken şakağındaki damarın patlamaya başlamasından yargılamadığı çok açıktı.

"Ben iyiyim, Scar. Sen ?"

"Güzel. Frankie ve benim gitmemiz gerek. Sizi görmek güzeldi."

Ona parlak bir şekilde gülümsedi ama tüm bu durumun onu gerginleştirdiğini söyleyebilirdim. Vücudu benimkinin yanında titriyordu. Mason kapıdan uzaklaştı, ama bana bir ölüm bakışı daha atmadan önce değil. Ona bir göz kırptım, sonra Scarlett'i kutudan dışarı çektim. Arkama baktığımda sadece Mason'ın değil, Stuart'ın da bana hançer gibi baktığını gördüm. Scarlett'in benim olduğunu açıkça söyleyerek herhalde her şeyi berbat etmişim, ama umurumda bile değildi.

Drake beni öldürecek.

Kulak misafiri olmadığımız zaman Scarlett başını kaldırıp bana baktı. "Bu da neydi böyle?"

Onu koltuklarımızın olduğu tribünlere açılan kapılara doğru çektim.

"Ne hakkında?" "Sen ve

Mason."

Sıramıza doğru yürürken omuz silktim. Sıra boyunca ilerledik ve Scarlett kartlarımızı çabucak kontrol ettikten sonra yerimize oturduk. Çantasını koltuğun altına sıkıştırdı ve arkasına yaslandı, gözleri futbolcuların çıkmakta olduğu sahaya takıldı. Elimi kalçasına koydum ve parmaklarımı kot pantolonunun üzerinde gezdirdim. Ona dokunmak beni biraz olsun rahatlatmıştı. Mason, babası ve Stuart'ı gördüğüm için hâlâ öfkeliydim.

"Bir şey yok, Scar."

"Eğer erkek duruşu diyorsanız, hiçbir şey." Belli ki bu işin bırakmaya niyeti yoktu.

"Seni inciten bir adama iyi davranacağımı mı sanıyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Şey, hayır, ama bunun sadece bununla ilgili olduğunu sanmıyorum."

Daha yakına eğilerek boştaki elimle çenesini parmaklarımın arasına aldım.

"Sen benimsin. O aksini düşünüyor."

Kızın kaşları havaya kalktı.

"Ne?"

Gözlerim üstümüzde, sol tarafta bulunan Stuart'ın locasına gitti. Adam pencerelerin yanında durmuş dışarı bakıyordu. Gözleri benimle Scarlett'in üzerindeydi. Gözlerindeki kızgınlığı görebiliyordum. Artık ne onun düşüncelerini ne de onu iyice kızdırdığım gerçeğini umursamadan, dikkatimi tekrar Scarlett'e çevirdim.

"Fark ettin mi bilmiyorum Scar, ama senden arkadaşlıktan daha fazlasını istiyor. Ve sana bir daha herhangi bir sıfatla dokunursa lanetleneyeceğim."

"West gibi konuşmaya başladın."

Başparmağımı alt dudağında gezdirdim.

"Eğer daha önce açıkça belirtmediysem, sana dokunmaya ya da herhangi bir şekilde canını yakmaya çalışan herkesin, ama herkesin işini bitiririm."

Scarlett yutkundu. Şanslıydık ki yanımızda başka kimse oturmuyordu, çünkü böyle bir şey söylediğimi duysalar herhalde benim bir psikopat olduğumu düşünürlerdi. Ve pek de haksız sayılmazlardı. Dışarıdaki normal insanların hepsinin öldürmekten ve işkence yapmaktan benim ve diğerlerinin hoşlandığı gibi hoşlandığından emin değildim.

"İşte şimdi West gibi konuştun," diye fısıldadı.

"Sen bizimsin, Scar. Bizim olanı koruruz."

Uzandı ve elini benimkine doladı.

"Benim için öldüreceğini bilmenin beni tahrik etmesi gerektiğini sanmıyorum."

Diğer elim kalçasında yukarı doğru hareket etti ve sert bir nefes almasına neden oldu.

"Bu oyun ne kadar sürecektir?"

"Doksan dakika, devre arası hariç." "Ve biz her şey için kalmak zorunda mıyız?"

Başıyla onayladı. Daha da yaklaştım ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Geri döndüğümüzde senin küçük... sorununla ilgileneceğim."

"Frankie..."

"Bana dilimi ıslak amına gömmemi ve seni çığlık attırmamı istemediğini mi söylüyorsun, benim küçük fahişem?"

Ürperdi, parmakları elimi sıkıca kavradı.

"şeyler söyleyemezsin," diye sızlandı. "Ailem hemen şurada."

"Umurumda değil. Ahlaksızlık olarak görülmeseydi, şu anda yüzümü amına gömerdim."

"Aman Tanrım, Francis!"

Onu öpmeden önce parmaklarım kasıklarının üzerinde gezindi. Gözlerimi açık tutarak kutuya baktım. Stuart'ın gözlerindeki nefret Scarlett'in ağzında gülümsememe neden oldu.

Bana istediğin kadar bak Stuart, umurumda değil. Onu bizden almaya çalıştın ama o bizim. Her zaman bizim olacak.

Drake bunu öğrenseydi, hiç şüphesiz azar işitirdim ama siktir .
Amcığın bilmesini istedim.

Onu bıraktığımda Scarlett'in yüzü kıpkırmızıydı. Arkama yaslanırken gülümsedim. Elim tekrar kalçasına gitti. Scarlett etrafına bakındı, gözleri çılgına dönmüştü. Stuart'ın kutudan bizi izlediğini görünce durakladı.

"Ben... Ben onun bizi bilmesini istemedim."

"Hayır mı?"

Bana döndü, yüzü hafifçe solmuştu.

"Hayır! Sen teknik olarak benim patronumsun, Frankie. Hepiniz öylesiniz. Ya benden faydalandığını düşünürse?"

Dudağımı yaladım.

"Konu sen olunca pek çok özgürlüğümü kullandım, Scar. Ve daha sonra çok daha fazlasını yapacağım."

Kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve oyuna bakmak için arkasını döndü. Ben onu öpmekle meşgulken oyun çoktan başlamıştı. Kalçasını sıktım, elimi üzerinden çekmeye çalışmadığına sevindim.

"Kızgın mısın?"

"Belki."

Ona doğru eğilmekten ve yüzümü saçlarına bastırmaktan kendimi alamadım. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

"Bunu telafi edeceğim."

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi.

"Yapacağını
biliyorum." "Bu
doğru mu?"

Başını hafifçe benimkine doğru çevirdi.

"Evet, öyle. Donumu ıslattım ve hepsi senin suçun. O yüzden yüzünü
bacaklarımın arasına gömme tehdidini yerine getirsen iyi olur."

"Güven bana, bundan daha fazlasını planlıyorum, benim küçük fahişem."

Titredi ama cevap vermedi. Dikkatimi izlememiz gereken maça çevirdim.
Bir grup adamın sahada koşuşturup topa vurması benim için iyi bir akşam
değildi, ama yapacak bir şey yoktu. En azından burada Scarlett'le birlikteydim.
Ve onu koltuğunda kıvranincaya kadar istediğim gibi kızdırabilirdim.
Tehditlerimi yerine getirmeye tamamen niyetliydim.

Belki de nefret ettiğim insanları görmek beni sarstıktan sonra tüm dikkatimi
ona yöneltmişim. Bir parçam onu da istiyordu. Ona diğerleri kadar çok şey
verebileceğimi kanıtlamak için. Kayıtsız kalmak istemiyordum. Ve Drake'in
Scarlett'e karşı bu kadar kötü davranması, ona karşı daha iyi olmamız
gerektiğini anlamamı sağladı. Kızımıza iyi bakmamız gerekiyordu.

"Sence içlerinde çekici olan var mı?" Oyuncuları işaret ederek sordum.

Scarlett gözlerini kıstı.

"Neden?"

"Sadece soruyorum."

Sahaya bakıyormuş gibi yaptı. İltifat beklemiyordum, sadece nasıl tepki
vereceğini merak ediyordum.

"Adamlarımın biraz daha sofistike olmasını tercih ederim."

"Oh?"

Arkasına yaslandı ve bana hınzırca bir gülümseme verdi.

"Fena görünmüyorlar ama iyi giyimli bir erkek benim için her şeyi yapar."

Ne yaptığını biliyordum, sorduğum için bana borcunu ödemeye
çalışıyordu. Onunla dalga geçmeye karar verdim.

"Anlıyorum. Peki bu tür erkeklerden hiç örneğiniz var
mı?" Parmaklarım uyluğunun iç kısmına doğru indi.

"Evet, biliyorum."

"Paylaşmak ister misin?"

"Siz... siz bunlardan çok daha ilginçsiniz." Sahaya doğru el salladı. "Ama
sen bunu zaten biliyordun."

Kalçasını sıktım.

"Seni eve götürmek istiyorum."

Yine kızardı.

"Keşke yapabilsen."

Sikeyim bu oyunu. Burada olmanın canı cehenneme. Sabırlı olmalı ve beklemeliydim. Yakında ödülümü alacaktım. Ve bu kadın çıplak, yatağıma bağlı ve gidecek başka yeri olmayan biri olacaktı.

Tam da onu sevdiğim gibi.

OTUZ DÖRT

SCARLETT

Doksan dakikalık oyun çok uzun sürdü. Bittiğinde, oradan çıkmaya hazırdım. Francis ilişkimizi babama açıkladıktan sonra aileme veda etmekten kaçınmak istediğimden bahsetmiyorum bile. Zaten bir önemi yoktu. Babam bana ne istediğini söylemişti. Ne yapmam gerektiğini söylemişti. Ve ben bunu dört gözle beklemiyordum.

Yemek yemediğimiz için Francis beni yemeğe götürdü. Tüm yemek boyunca bana şehvet dolu bakışlar gönderdi ve masanın altında ayak oyunu oynadı. Sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi sürekli ayağıyla bacağımı ovuyordu. Ya da belki de bilerek benimle alay ediyordu. Her iki durumda da eve dönmeye ve onunla soyunmaya hazırdım.

Arabayı park ettikten sonra birlikte asansöre yürüdük. Yanında durdum ve Talih'e ilk adım attığım anı hatırladım. Francis'le birlikte tam da bu asansördeydim. Ona bakarken gülümsememe engel olamadım.

"Ne?" diye sordu, gümüş grisi gözleri arzu ve biraz da merakla kararmıştı.

"Sadece buraya geldiğim ilk günü düşünüyorum. Seninle tanıştığım günü." Sırıttı.

"Evet, beni öpmek istediğin zaman."

Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum. Bana döndü, elini cebine soktu. Diğer elini de ağzına götürdü. Bana doğru adım attığında bir adım geri çekildim. Kısa süre sonra Francis bana bakarken aynalı duvara yaslanmışım. Bir elini başımın üzerine koydu ve daha yakına eğildi.

"Bir yere mi gidiyorsun,
Scar?" Başımı salladım.

"Güzel."

Çenemi parmaklarının arasına aldı ve beni öptü. Dudaklarımı aralayarak dilinin dudaklarımın arasına girmesine izin verdi. Dili benimkiyle kıvrıldığında inledim. Parmaklarım saçlarına saplandı ve onu daha da yaklaştırarak vücudunun benimkiyle aynı hizaya gelmesini sağladı. Bacaklarımın arası neredeyse zonkluyordu, bana karşı hissettiği duygu için çaresizdim.

"Frankie," diye nefes nefese kaldım boynumu öptüğünde.

Eli duvardan indi ve arkama dolanarak beni daha da yakınım bastırdı. Bedenimi onunkine sürtmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bana amımı yiyeceğini söyledikten sonra ona yakın olduğum son birkaç saat işkence gibiydi. Dilini üzerimde istiyordum.

"Lütfen."

"Benim muhtaç küçük fahişem."

Ürperdim, her tarafım ateş içindeydi. Arzularım beni boğuyordu. Parmaklarımı boynundan aşağıya doğru sürükledim, kalçalarımı onunkilere geçirmeden önce gömleğinin yakasına doğru kıvırdım. Aleti karnıma saplandı. İçimde olmasını istiyordum. Üstümde olmasını istiyordum. Francis'in merhametine kalmak istiyordum. Ve onun bana hiç acımamasını.

"Seni çok fena istiyorum."

Kelimeler dudaklarımdan bastırılmamış arzuyla dolu tiz bir sesle çıktı.

"Dilim mi, aletim mi?"

"İkisi de."

"Çok açgözlü."

Dişlerini boğazımda gezdirdi. Öyle olup olmaması umurumda değildi. Eğer yakında ona sahip olamazsam, lanet aklımı kaybedecektim.

Asansör kapıları açıldı. Çatı katına ulaşmıştık. Francis sadece beni için geri çekildi. Beni dışarı taşıırken bacaklarımı ona doladım. Gözlerim ondaydı, gümüş gözlerinin sapkınlık ve muziplikle parlamışına kendimi tamamen kaptırmıştım. Merdivenlere ulaştığımızda gözlerim mutfağın yanında durmuş bizi izleyen üç kişiye kaydı. Drake bir şey söyleyecek gibi oldu ama Prescott göğsüne vurarak sessiz olmasını işaret etti.

Dürüst olmak gerekirse, minnettardım. Eğer bizi sohbet etmek için durdursaydı, kafasına bir şey fırlatırdım. Muhtemelen antrenörüm. Adam beni engelliyor olabilirdi. Ve eğer benim affımı kazanmak istiyorsa, Francis'ten sik almamı engellemek bunun yolu olmazdı.

Dikkatim tekrar adamın kendisine yöneldi. Parmaklarım tekrar koyu kahverengi saçlarına gitti ve yumuşak telleri okşadı. Bu gece jölelememişti. Tenime verdiği hissi çok sevmiştim.

"Bütün gün sana bakabilirim," diye fısıldadım merdivenlerin başına ulaştıktan sonra beni koridora götürürken.

"Sana zaten amından ziyafet çekeceğimi söyledim, bana yağ çekmene gerek yok."

"Değildim."

Kaşlarını kaldırdı.

"Hayır mı? Beni gerçekten o kadar çekici mi buluyorsun?"

Francis kapıyı kapatma zahmetine katlanmadan yatak odasına girdi ve beni yatağına götürdü.

"Evet, gerçekten istiyorum."

Beni yere bıraktı ve dudağını yaladı.

"Kal."

Sanki bir yere gidecekmişim gibi. Bu adama ayrılamayacak kadar çok ihtiyacım vardı.

Çantamı benden aldı ve yatağının başucundaki masaya götürüp bıraktı. Ceplerini de boşalttı. Sonra bir çekmece açtı ve içinden birkaç şey çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. Ayakkabılarını tekmeledi ve bana doğru geri döndü. Bacaklarımın arasında yere diz çökmesini ve ayağımı tutmasını izledim. Siyah spor ayakkabılarımın bağcıklarını çözdü ve çoraplarımla birlikte çıkardı. Kot pantolonumu çözüp, sırlıslıkla olmuş külotumla birlikte onları da çekiştirerek çıkardığında, beklentim beni kesinlikle öldürüyordu.

Başını eğip iç uyluğuma doğru öpücükler kondururken büyük avuçları bacaklarımı daha da açtı.

Dili yarığımın buluştuğunda "Frankie," diye inledim.

"Merak etme küçük fahişe, o güzel amcığına çok iyi bakacağım."

Eli göğsümden yukarı kayd ve beni yatağa geri iterek orada sabitledi. Bana böyle seslenmesi neden bu kadar hoşuma gidiyordu? Bu sadece zonklamamı daha da artırıyordu. Sonra dili klitorisimin üzerindeydi ve artık nefes alamıyordum. Elimi gözlerimin üzerine koydum ve Francis klitorisimi ağzına alıp parmaklarını boş amıma sokarken hava emmeye çalıştım.

"Tanrım," diye fısıldadım, parmaklarım çarşafın içinde kıvrılıyordu.

Tehdidini yerine getiriyordu ve ben doyamıyordum. Parmaklarının itişiyi kalçalarım yüzüne çarpıyordu. Bu konuda hiç şüphe yoktu. Francis amcıktan iyi anlıyordu. Ben çoktan yaklaşmışım ve o daha

başladı. Son birkaç saatini şu anda bacaklarının arasında olan adam tarafından alay edilerek geçirdiğinde, patlamanın eşiğinde olmam şaşırtıcı değildi. Bu çok fazlaydı. Her şey. İhtiyacım. Onun sözleri. Klitorisimi yalama şekli.

"Siktir, Frankie," diye bağırdım, dalgayı doruğa çıkardım ve yüzünün her yerine boşaldım. Kendime engel olamıyordum. Baştan çıkarma sanatında ustalaşmıştı ve ben onun dilinin kölesi olmuştum.

Elim gözlerimden uzaklaşırken başını kaldırdı. Ona baktım. Ağzının döllerimle parlayışına ve gri gözlerindeki memnun parıltıya. Uzanarak yanımdan bir şey aldı ve iki bacağımı da yatağa doğru iterek mahrem yerlerimi bakışlarına daha fazla maruz bıraktı.

"Seninle işim henüz bitmedi," diye mırıldanarak elindeki tüpün kapağını çevirdi.

Başını tekrar bana doğru eğdi. Dili hassas klitorisimle buluştuğunda nefes nefese kaldım. Ve yine ıslak parmakları arka girişime doğru indiğinde. Birkaç kez daireler çizdi. Bu sadece kendimi ona doğru bastırmamı, içime girmesini istememi sağladı. Parmaklarını şekilde içime sokmasını istiyordum. Ve buna mecbur kalıp bir tanesini içime bastırduğunda inledim, parmaklarım örtüleri daha sıkı kavradı.

"Tadın çok güzel," diye mırıldandı. "Bütün gece burada kalabilirim." Gözleri üzerimdeydi ve bu her şeyi on kat daha ateşli hale getiriyordu.

"Ama sikine ihtiyacım var," diye inledim, beni becermesi için çaresizce.

Kıkırdaması beni titretti, özellikle de içime bir parmak daha sokup beni daha da gerdiğinde.

"Orospuma neye ihtiyacı varsa vereceğim."

Francis, parmakları içime girip çıkarken klitorisimi dilleyerek zaman geçirdi. Sonra bir üçüncüsünü ekledi ve ben yine kaybettim. Aşağı indiğimde, başını itmek zorunda kaldım. Klitorisim daha fazla işkenceye dayanamadı. Sırıttı, parmaklarını benden çekti ve onları temizlemek için bir mendil kullandı.

"Yatak başlığına yaslan."

Ayağa kalkarken itaat etmekte yavaş davrandım çünkü elleri gömleğinin düğmelerini açıyordu. Geriye doğru sürünerek soyunmasını izledim, adamın karşısında ağzımın suyu akıyordu. Tam bir başyapıttan başka bir şey değildi. Sert kasları ve güzel kenarları vardı. Sert sikine doğru uzanan mutlu iz, her yerini yalamak istememe neden oluyordu. Yalan söylemiyordum. Francis'e bütün gün bakabilirdim. Muhteşemlik onu kesmiyordu. O mükemmeldi.

Sürünerek yatağa girdi, giderken yatağın üzerine bıraktığı ipi aldı. Önce bluzumu ve sütyenimi çıkardı. Sonra bileklerimi tuttu ve başımın üstünden duvardaki metal halkalardan birine bağladı. Hiçbir yere gitmediğimden emin olunca, arkama oturabilmek için beni kalçalarımın tutup kaldırdı ve kucağına oturttu. Kayganlaştırıcı şişesini alarak avucunun içine fişkırttı ve arkamda sikinin her tarafına sürdüğünü hissettim. Beni tekrar yukarı kaldırdı ve sikinin üzerine oturttu. Aleti bana doğru bastırıldığında dudaklarımdan boğuk bir nefes kaçtı. Normal bir seks bekliyordum ama görünüşe göre onun başka fikirleri vardı.

Ne kadar gevşemeye çalışsam da siki biraz dirençle dar girişime kaydı. İçimde yavaşça ilerliyor, hızını kontrol etmek için kalçamı tutarken bana uyum sağlamam için bolca zaman veriyordu. Lanet duvara bağlı olduğum için onun merhametine kalmıştım.

İçime oturduğunda uzun bir nefes aldım. Beni doldurmasının verdiği gerginlik ve his çok yoğundu. Ve bununla ilgili her şeyi sevdim.

"Amımla ilgileneceğini söylediğini sanıyordum," diye fısıldadım, ona doğru eğilerek.

Çenesini omzuma koydu ve bir elini göğsüme götürerek meme ucumu okşadı.

"Mmm, güzel amcığının hâlâ doldurulmaya ihtiyacı var mı? Bunu senin için halledecek birini bulabilirim."

Francis içimde hareket etmeye başladı ve beni inletti.

"Gerçekten mi?"

"Fark diye söylüyorum, paylaşmayı severiz."

Başımı salladım, serbest eliyle kalçamı yönlendirerek beni sıg itişlerle becermeye devam ederken kısıtlamalarımın içinde kaydım. Durakladı ve telefonunu almak için uzandı. Bir an sonra, onu tekrar yere attı ve her iki kalçamı da kavrayarak tekrar itmeye başladı. Bu sefer daha sertti. Amım zonkluyordu ve etrafını sıkarak homurdanmasını sağladım.

"Kahretsin, çok sıkısın," diye bağırdı. "Çok iyi hissediyorsun. Benim fahişem. Benim fahişem."

Sesindeki sahiplenici nota beni inletti. Bu gece Francis'in yepyeni bir yönünü keşfetmiştim. Hiç esir almıyordu ve bunu inanılmaz derecede çekici bulduğumu inkâr edemezdim.

Gözlerim açık kapıya gitti, kulaklarım ayak sesleriyle diken diken oldu. Bir an sonra Prescott göründü, mavi gözleri genişliyordu

önündeki manzaraya hafifçe baktı. Kapının pervazına yaslandı ve bize hınzırca sırıttı.

"Burada neyimiz varmış?"

"Pres'e mi sordun?" Francis'e fısıldadım.

"West'e sormamı mı bekliyordun?"

"Hayır!"

Şu anda onunla başa çıkabileceğimden emin değildim. Francis'in aleti kıcıma gömülmüşken olmazdı.

"Peki o zaman, senin amcığınla ilgileneceğini biliyorum, öyle değil mi

Pres?" Prescott kapının pervazını itti ve odaya girdi.

"Bu yüzden mi beni buraya çağırdın?"

"Şikayet mi ediyorsun?"

Eli gömleğine gitti ve düğmelerini çekti.

"Lanet olsun, hayır."

Francis beni arkadan becermeye devam ederken Prescott rekor bir hızla soyundu. Prescott'un sikinin içime girmesini beklerken onun kucağında kıvranıyordum. Yatağa çıktı ve saniyeler sonra açılmış bacaklarımızın arasında diz çöktü. Prescott çenemi kavradı ve bana baktı.

"Benim küçük kuzum, zavallı kukun boş mu?"

Dudağımı ısırarak başımı salladım. Daha da yaklaştı ve dudağımı dişlerimden çekip kendi dişleriyle değiştirdi. Ağzının içinde inledim, neredeyse olduğum yerde yanmaya hazırdım. Buraya gelmeden önce, aynı anda iki erkeğin beni becermesini isteyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Yine de şimdi çaresizdim.

"Lütfen," diye bağırdım ağzına doğru. "Pres, lütfen sik beni."

Kıkırdaması ve parmaklarının çeneme yumuşak bir şekilde dokunması bağlarımın içinde kıpırdanmama neden oldu.

"Çok sabırsızsın, tatlım."

"Muhtemelen benim hatam," diye Francis. "Dışarıda olduğumuz süre boyunca onunla alay ettim."

Prescott geri çekildi ve kaşlarını kaldırdı.

"Lütfen bana bunu başkasının önünde yapmadığını söyle."

Francis'in yüz ifadesini göremiyordum ama Prescott'un gözlerinin kararmasına bakılırsa inkâr etmediğini anladım.

"Drake'e söylediğinde kesinlikle seninle Drake'in arasına girmeyeceğim."

"Bunu yarın konuşabiliriz. Şu anda, eğer amını sikle doldurmazsan Scar'ın ağlayacağını düşünüyorum."

Francis haksız değildi. İkisini de istiyordum ve bundan utanmıyordum.

"Ağladığında hoşuma gidiyor."

Prescott iyi bir önlem için meme ucumu sıkıştırdı, beni sızlattı ve ona doğru eğildi.

"O zaman sikimizde ağlasın."

Prescott'un sertleşmiş sikini tutup amıma sürmesini ve ıslak kıvrımlarımın arasından geçirmesini izledim.

"Pres, lütfen," diye inledim. "Lütfen."

İçime girerken gözleri karanlıktı ve gerginlikten ağlamama neden oldu. Gözümden bir damla yaş süzüldü. Aynı anda iyi hissettirse bile acıtıyordu. Bu acı hoşuma gitmişti. Her ikisinin de içimde birlikte çalışması. Prescott yaklaştı ve yanağımdaki gözyaşını yaladı.

"Ne kadar iyi bir kuzusun. Çok tatlı ağlıyorsun."

Kollarım başımın üzerinde bağlı olduğu için ellerimi ona koyamıyordum. Tek yapabildiğim beni tatmin etmelerine izin vermektir. Francis beni arkamdan sikerken Prescott amıma çok iyi bakıyordu. Bunu her zaman istemeyebilirdim, ama şu anda mükemmeldi, özellikle de Francis bütün akşam benimle dalga geçtikten sonra. Onu o kadar çok istiyordum ki, ihtiyacımdan nefesim kesilmişti. Daha fazlasını istediğimi anladığında Prescott'u da işin içine katmakta tereddüt etmemişti. Bu kalbimin sıkışmasına neden oldu. Francis benimle ilgilenmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Bana kendimi özel hissettirdi. Sanki beni gerçekten önemsiyormuş gibi. Bu sadece adama karşı tomurcuklanan duygularımı güçlendirdi. Aramızdaki bu şeyi keşfetmek ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istememe neden oldu.

"Daha sert," diye nefes aldım. "Lütfen, beni tekrar boşalt."

Francis kalçalarını daha sıkı kavradı, Prescott itişlerinin arkasındaki gücü artırırken beni üzerlerinde salladı. Elini duvara bastırarak daha fazla kaldıraç sağladı ve acımadan içime girdi. Onların içinde kaybolmuştum. Beni nasıl becerdiklerinde. Ve Prescott beni öptüğünde, Francis'in daha önceki keşiflerinden dolayı zaten aşırı hassaslaşmış olan vücudumun kenarından düştüm.

Francis bir inilti çıkarırken Prescott, "Siktir," diye homurdandı.

Ben ikisinin de siklerinin üzerine boşalırken onlar da durmadılar. İhtiyacım olan her şey ve çok daha fazlasıydı. İkisi de benden hemen sonra geldi, beni döllerleriyle doldurdular ve tekrar etraflarında seğirmemi sağladılar.

Prescott ilk oldu. Francis beni üzerinden kaldırmadan önce düğümleri gevşeterek kollarımı indirmeme izin verdi. Prescott

yanıma uzandı ve parmaklarıyla omzumu okşadı. "Tatmin oldun mu küçük kuzum?"

Başımı salladım, Francis'in yanına kıvrıldım ve yatakta aşağı doğru kayarken kolumu beline doladım. Başımın üst kısmını öptü ve omzunun kıvrımına yaslamama izin verdi.

"Kalmamı ister misin?"

"Frankie için sorun olmazsa."

Prescott omzumu öptü ve sırtıma sarıldı. Francis parmaklarıyla yüzümü okşayarak, "Benim için fark etmez," dedi.

Onlar uyuduktan sonra yapmam gereken şeyi cehennem kadar riskli hale getirecekti, ama yardım edilemezdi. Onları yanımda istiyordum. İkisini de.

Birkaç dakika sessizce birbirimize sokulduktan sonra kalktım ve temizlenmek ve saçlarımı açmak için banyoya gittim. Geri döndüğümde Francis'in kilitli olması gerektiğini unutacağını umarak kapıyı kapattım. Sonra dünyamı sarsan iki adamla birlikte çarşafların altına kıvrıldım, ikisi de beni yakın tutarak aralarında sandviç yaptılar. Onlar uykuya dalana kadar sessiz bir sohbet yaptık.

Orada uzanmış, tavana bakıyor ve gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum. Beni çok yordular ama babamın istediğini yapacaksam uyanık kalmalı ve yapmak üzere olduğum şey için kendimden nefret etmemeye çalışmalıyım.

OTUZ BEŞ

SCARLETT

Prescott ve Francis'in kollarından sıyrılmak beklediğimden çok daha zor oldu. İkisi bana o kadar sıkı sarılmışlardı ki onları uyandıracağımdan Kıpırdanıp yatağın ucundan nispeten sessiz bir şekilde düşmem tam bir mucizeydi. Doğrulup onlara baktım. İkisi de derin bir uykundaydı, nefes alışları sabit ve düzgündü.

Teşekkürler.

Yatağımın başucundaki masaya doğru süründüm ve çantamdan ihtiyacım olan şeyleri çıkardım. Sonra onların atılmış gömleklerinden birini alıp üzerime geçirdim. Tarçın ve elma kokuyordu, bu yüzden Francis'e ait olduğunu biliyordum. Düğmelerini iliklerken, daha önce sıırıslıklam olduğumu düşünerek iç çamaşırı giymekten vazgeçtim. Francis'in gardırobunda daha fazla giysi aramaya çıkarsam, sonunda onları uyandıracaktım. Ayaklarımı terliklerimin içine sokup kapıya doğru ilerledim ve nazik bir dikkatle açtım. Gözlerim tekrar yataktaki çocuklara gitti ama ikisi de kıpırdamamıştı. Yatak odasından çıkıp koridor boyunca ilerledim, ayaklarım halının üzerinde hafıftı.

Merdivenlere geldiğimde, yanında duran bir figür fark ettiğimde camın arkasına . Donup kaldım.

Beni duymamış olmasını umuyordum.

Bir dakika boyunca hiçbir şey yapmadı. Sonra bir iç çekti ve merdivenlere doğru yürüdü. Tam kalkıp kaçacaktım ki merdivenlerin altından geçti. Merdiven boşluğunun kapısını açtı ve içeri girip arkasından kapattı.

Drake bu saatte ne halt ediyor ve nereye gidiyor?

Merdivenlerden inmeden önce babamın bana verdiği bellek çubuğunu Francis'in gömleğinin cebine soktum. Muhtemelen asansörü kullanmak benim iyi bir fikir değildi ama Drake merdiven boşluğundaydı.

Siktir!

Bu hiç de planladığım gibi gitmiyordu. Şansımı denemek zorundaydım. Bu benim tek umudumdu. Bunu yapmak istediğimden değil ama babamın benden istediğini yapmayı düşünecek kadar Drake'e kızgındım... yoksa kızgın mıydım?

Benimle dalga geçmişti, buna şüphe yok, ama öfkem azalmıştı. Özellikle de onu işte görmek istemediğimden şikâyet etmediğinde. Çatı katında da elimden bir şey gelmiyordu ama ona yakın olmaktan olabildiğince kaçınıyordum. Adam tam bir baş belasıydı. Bunu duygularıma anlatmayı deneyebilirdim ama onlarla konuşmuyordum. Bana ihanet edip durdular.

Kendimi çelikleştirdim, hareketlerine duyduğum kızgınlığa tutunmaya çalıştım. Beni kullanma ve cezalandırma şekline. Ondan nefret etmeyi çok istiyordum ama bir yanımda nedenini merak ediyordu. Bu kadar ileri gitmesine ne sebep olmuştu? İlişkımız daha başlamadan bozulmuştu. Benimle konuşmasını istiyordum ama tek yaptığım damarına basmak ve onu kızdırmak olmuştu. İyi bir başlangıç değildi. Ama bu onun yakasını bırakacağım anlamına gelmiyordu. Ona bir santim bile izin vermeyeceğim anlamına da gelmiyordu. Eğer izin verseydim, bir mil alırdı.

Merdivenlerin altından yürüdüm ve merdiven boşluğunun kapısını yavaşça açtım. Ayak sesi yoktu, o yüzden çoktan gitmiş olmalıydı. Sürünerek içeri girdim, titredim. Sadece bir gömlek ve terlikle binalarında gizlice dolaşmak en iyi planım değildi ama başka seçeneğim de yoktu. Ya şimdi ya da asla. Başka bir şansım olmayacaktı. Geceleri kapıları arkalarından kilitleme konusunda dikkatliydi. Dikkat dağıtma taktiğim işe yaramıştı. Bunu yaptığım için daha az boktan hissettiğim anlamına gelmiyordu.

İç çekerek merdivenlerden çatı katının altındaki kata indim ve kapıyı iterek açtım. Sürünerek lobiye çıktım ve koridor boyunca Drake'in ofisine doğru ilerledim.

Lütfen buraya gelme.

Hiçbir yerde ışık yanmıyordu, bu yüzden sadece başka bir yere gitmiş olmasını umabilirdim. Ofisine ulaştığımda kapıyı iterek açtım ve boş olduğunu gördüm. Rahat bir nefes alarak içeri girdim ve doğrudan masasına gittim. Onun sandalyesine oturmak garip geldi. Daha önce de kucağına oturmıştım. Tek yaptığı beni burada nasıl cezalandırdığını hatırlatmaktı. Yanaklarım kızardı. Parmaklarımı yanaklarıma bastırdım.

Şimdi bunu düşünenin zamanı değildi. Sandalyeyi masasına yaklaştırdım ve fareyi hareket ettirdim. Ekran . Bir çeşit mucizeyle,

kilitli değildi. Arkama yaslandım, şaşkınlıkla bakıyordum. Sisteme girmem gerekebileceğini düşündüm ama hayır, kapı benim için sonuna kadar açıktı.

Gömleğimin cebinden belleği çıkarıp önümdeki cam masanın üzerine koyarken midemde bir bulantı hissettim. Bu benim için çok önemliydi. Atlılara savaş ilan etmiş olacaktım. En azından öyle hissediyordum. Eğer bunu yaparsam, babama asla görmemesi gereken verilere erişim izni vermiş olacaktım. Onları alt etmemize yardım edecek şeylere erişim.

Ne yapmak istiyorsun? Onları gerçekten bu kadar incitmek istiyor musun?

Başımı salladım, vicdanımın çirkin kaldırmasını engellemeye çalıştım. Yine de yaptı. Babamın söylediği şeyi yaptıklarına dair kesin ve reddedilemez bir kanıt olmadan bunu nasıl yapabilirdim? Kimsenin kanıtı yoktu. Hepsi varsayım ve lanet teorilerdi. Gerçek, hepimizin birlikte ördüğü yalanlar ağına dolanmıştı.

Parmaklarımı camın üzerinde gezdirirken beni burada nasıl kıştırdığını hatırladım. Beni tokatladığında içten içe bundan nasıl hoşlandığımı ama bunu ona asla itiraf edemediğimi. Drake'ten nefret etmiyordum. Bana ne yapmış olursa olsun, o lanet kafasının içinde neler olup bittiğini bilmek istiyordum. O içimde bir hastalıktı. Bir zehir. Onu parçalara ayırmak ve sakladığı tüm sırları ortaya çıkarmak için çaresiz, her şeyi tüketen bir arzu.

Sen yemişsin.

Belki de öyleydin. Belki de ne kadar dibe battığımı umursamayacak kadar ileri gitmiştim. Tanrım, bana yalan söyleyen bir adama aşık oldum. Onunla olan ilişkiyi babama ifşa eden bir başkasına aşık olmuşum. Bir tanesi tenime kalıcı olarak kendini işaretlemişti, beni kendisinin yapmıştı ve ben de ona izin vermiştim. Ve sonuncusu... beni olabilecek en kötü şekilde enfekte etmişti. Hepsi bulaşmıştı.

Yumruklarımı gözlerime dayadım ve başımı Drake'in sandalyesinin arkasına çarpmadan önce onları yuvalarına gömdüm. Tüm bunları kendime ne kadar haklı göstermeye çalışsam da yapamıyordum. Hiçbirini incitmek istemiyordum. Gerçekten istemedim. Ama eğer babamın bana söyleyip durduğu şeyi yapmışlarsa... bu onları canavar yapmaz mıydı?

Canavarları seviyorsun. Kendine yalan söyleme.

Ellerimi bırakarak inledim ve kendimi salladım. Güçlü kalmak zorundaydım. Eğer babamın istediğini yapmazsam başımı daha fazla belaya sokacaktım. Ama eğer yaparsam, aklım bana güvenmemem gerektiğini söylese bile kalbimin bana güvenebileceğini söylediği adamları incitecektim.

Hangisine inandım?

Hangisine güvendim ki?

Sadece bir saniye daha düşündükten sonra ayağa kalktım ve belleği kaptığım gibi gömleğimin cebine geri koydum. Bunu yapamazdım. Onlara yapamazdım. Elimde suçlarına dair kanıt yokken olmazdı. Gerçeği bilmiyorken olmazdı.

Drake'in sandalyesini buraya gelmeden önceki haline getirdim ve kapıyı arkamdan kapatarak dışarı . Arkama yaslanarak, dağılmamak için kendimi zor tuttum. Neredeyse yapıyordum. Neredeyse lanet olası belleği Drake'in bilgisayarına takıp babamın her şeye erişmesini sağlayacaktım. Ama sonunda vicdanım galip gelmişti. Prescott, West, Francis ve Drake'e zarar vermeme izin vermeyecekti.

Sen bir aptalsın.

Ama aşık olan aptal bendim.

Doğrudum ve koridordan lobiye doğru yürüdüm. Merdiven boşluğuna girdiğimde, ilk basamakta durakladım. Drake buraya gelmediyse nereye gitmişti? Bunu merak etmemem gerekirdi ama ediyordum.

Hayır, önemli değil. Yatağa dönmen gerek.

Merdivenlerden yukarı doğru yürüdüm ve çatı katının kapısına ulaştığımda durdum. Merdiven boşluğunda yankılanan belli belirsiz bir ses vardı... bir tür müzik. Başımı çevirip merdivenlere baktım. Ayaklarım beni merdivenlere doğru götürdü ve ne olduğunu anlamadan çatıya çıkan iki kat merdiveni çıkmaya başladım. Ben çıktıkça müzik daha da yükseldi. Gitar sesine benziyordu ama emin olamadım.

Tepeye vardığımda acil çıkış kapısını ardına kadar açık buldum. Gerçekten oraya bir tişört ve terlikle mi çıktım? Soğuk olurdu. Yine de müzik sesi kaynağını bulma isteği uyandırdı bende. Çatıya çıktım ve arkama dönüp baktığımda kapının duvara sabitlenmiş olduğunu gördüm. Önümde, etrafında her türlü ekipmanın bulunduğu bir yapı vardı. Burada başka kimseyi göremiyordum.

Müzik şimdi daha yüksekti. Akustik gitar çaldığını fark edebiliyordum. Eğer arkamı dönersem, kimin tıngırdattığını asla bilemeyecektim. Rüzgâr esiyor, çıplak bacaklarımın tüylerini diken diken ediyordu. Gömleğimi kalçalarımın doğru çektim ama nafi.

Kendime engel olamayarak yapının etrafından dolaştım ve olduğum yerde durdum. Arkasında bir çatı bahçesi vardı. Düzgün sıralar halinde dizilmiş ahşap çiçekler ve diğer bitkiler dökülüyordu. Orada bir

Birkaç şezlong, bir bank, küçük bir masa ve birkaç ahşap koltuktan oluşan oturma alanı. Beklemediğim için tüm bunlar dikkatimi çekse de, gözlerimi çeken bunlar değildi. Hayır, saksıların ötesindeki cam yapıydı.

Saksıların ortasından aşağıya doğru yürüdüm. Dört tarafı camdı ve beyaz bir çatısı vardı. İki cam sürgülü kapı açıktı ve müzik oradan yayılıyordu. Büyük gri bir kanep, iki koltuk ve alçak bir masa vardı. Ve odanın tam ortasında, hayatımda gördüğüm en rahat koltukta, o koltuğa oturduğu günden beri varlığımın baş belası haline gelen adam oturuyordu. Kucağında siyah bir akustik gitar oturuyordu. Parmakları tellerin üzerinde çalışıyordu. Çaldığı melodi son derece trajik ve unutulmazdı.

Drake gözlerini kapatmış, koyu renk saçları oynarken gözlerinin üzerine dökülüyordu. Onu hiç bu kadar dağınık görmemiştim. Gömleğinin düğmeleri açıktı ve kolları kıvrılmıştı. Ayakları çıplaktı. Karanlık gökyüzünün altında, üzerinde yıldızlar parıldayan şehir manzarasının karşısındaki görüntüsü ise kaldırılabileceğimden çok daha fazlaydı. Ruhuma hitap eden bir melodi çalarken tamamen işkence görmüş görünüyordu. Ölümün, dehşetin ve kaybın şarkısı notalarda çınliyordu.

Bu anı bölmemem gerektiğini bildiğim halde kendimi ona doğru çekilirken buldum. Cam kapıya yaslanmış, onun çalışını izliyordum, gidemiyordum çünkü Drake'in ilk kez gerçek bir duygu sergilediğini görüyordum. Gitarı sanki duygularından arınıyormuş gibi çalışıyordu. Ve lanet olsun, çok güzeldi. Düşmüş bir tanrı.

Aramızda olan onca şeyden sonra onu bu şekilde görmek kalbimin göğsümde yanmasına neden oldu. Onu hale getirecek kadar inciten neydi? Her şeye kapalıydı. Bir de bu vardı, gecenin bir yarısı burada tek başına, hayatı buna bağlıymış gibi oynuyordu. Ne ona ne de buna anlam veremiyordum.

Son nota havada çınlayarak beni olduğum yerde dondurdu. Beni burada bulursa başım büyük belaya girerdi ama önümdeki manzaranın büyüüne kapıldığım için kıpırdıyamıyordum.

Drake başını kaldırdı ve gözlerini açarak bana baktı. Sanki orada olduğumu biliyordu ve beni görmesi sürpriz olmamıştı. Dudağı seğirdi ve yutkunmama neden oldu. Parmakları tellerin üzerinde gezinirken uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Burada ne yapıyorsun Scarlett?"

Sesi sinirli gelmiyordu. Aslında sesi, sanki boğazı çok fazla duyguyla tıkanmış gibi çakıllı çıkıyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

İçini çekti ve gitarı yanına bıraktı, arkasına yaslanmadan önce koltuğa yasladı. Uzun parmakları yüzünde geziniyordu. İlk günden beri hayran olduğum o güzel eller. Şimdi parmak uçlarının neden nasırlı olduğunu biliyordum. Bir enstrüman çalıyordu. Ve bu neredeyse kaldırabileceğimden daha fazlaydı.

Drake'in gözleri hâlâ üzerimdeydi. Orada kalmalı mıyım yoksa gitmeli miyim emin olamadan dururken bakışları beni titretti. Sonra bana bir el uzattı. Ona baktım. Bir barış teklifi gibi hissettim. Aramızda geçen onca şeyden sonra ona doğru yürümekte tereddüt ediyordum.

"Lütfen gelip benimle oturur musun?" diye sordu sakın bir sesle.

Drake sormadı ya da talep etmedi. O emretti. Ve bunun bir talep olmadığını bilmek ne yapacağına karar vermesini kolaylaştırdı.

DRAKE

Gözlerimi açtığımda Scarlett'i burada, güvenli alanımda bulmayı beklemiyordum. Dünya karardığında ve uyuyamadığımda geldiğim yer. Bu, itiraf etmek istediğimden çok daha sık oluyordu. Ve ona gerçeği söylersem Francis'in bana ne diyeceğini çok iyi biliyordum. Lanet uyku haplarımı almamı ve sanki aşılmaz bir kuleymişim gibi davranmayı bırakmamı.

Yaklaştığında onu hissetmişim ama müziğin içinde o kadar kaybolmuştum ki şarkıyı bitirene kadar ona bakmamıştım. Şimdi uzattığım elime sanki ona fiziksel olarak zarar verecekmiş gibi bakıyordu. Bu gece onu incitecek hiçbir şey yapmaya niyetim yoktu. Yorgunluk iliklerime kadar işlemişti. Tek istediğim onu göğsüme bastırmak ve içime çekmekti. Ona davranışlarım için üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Sadece yanımda olmasını istiyordum.

Küçük wisp, artık savaşmak istemiyorum.

"Scarlett, lütfen."

Sesim çok çaresiz geliyordu. Acınacak haldeydim. Onun merhametine kalmıştım ve bununla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Yine de durduramayacak kadar yorgundum. Her şeyden bıkmıştım.

Bana doğru belli belirsiz bir adım attı, kalbim göğüs kafesime çarptı. Bir diğeri onu daha da yaklaştırdı. İki adım daha mesafeyi kapattı. Eli benimkinin içine kaydı. Elinin soğukluğu onu ısıtmak istememe neden oldu. Üzerinde sadece ince bir tişört olduğunu düşünürsek donuyor olmalıydı.

Bana bakarken ela yeşili gözleri temkinliydi. Şüpheli olduğu için onu suçlamıyordum. Ondan tekrar benimle oturmasını istemeyecektim. Ne istediğini biliyordu. Beni memnun edip etmeyeceği ona bağlıydı. Her şeyden sonra, ona kucağıma gelmesini emretmeye hakkım yoktu. Ayrıca, benim

Duvarlar yıkılmıştı. Onları yukarıda tutacak ve nasıl hissettiğimi saklayacak enerjim yoktu.

Başparmağı elimin arkasına süründü. Dokunuşuna tepki vermemek için yanağımın içini ısırđım. Teni çok yumuşaktı. Narindi. Uyanık olduğum her ana musallat olan küçük bir şey. Geçmişimdeki kız geri gelmişti. Beni her zaman gören kız. Ve onun beni tekrar görmesini istediğimi inkar edemezdim.

Scarlett kendini kucağıma bırakıp bana doğru kıvrılırken tek kelime etmedi. Başını göğsüme yasladı, elini kalbimin üzerine koydu ve sakın kalmaya çalışmaktan bütün vücudum titredi. Bir kolumu ona doladım, diğer kolumla saçlarını okşadım ve onu kendime yakın tuttum. Kahretsin, o kadar küçüktü ki. Çok kırılgandı.

Yüzümü eğerek alnına bir öpücük kondurdum. "Özür dilerim," diye fısıldadım, dudaklarım teninin üzerinde tozlanıyordu.

Bir nefes verdi ve parmaklarını düğmelerini açık bıraktığım gömleğimin altına soktu. Sıcak tenimdeki soğuk eli beni ürpertti.

"Çaldığın şarkıyı sen mi yazdın?"

Sorusu o kadar yumuşak sorulmuştu ki sanki sessizliği bozmaktan korkuyordu. "Evet."

"Bu kadar unutulmaz bir şey yazmana ne sebep oldu?"

Sen. Sen yaptın.

Ona söyleyemedim. İşkencemin kaynağının o olduğunu itiraf etmek, sel kapılarını açacakmışım gibi hissettiriyordu. Burada tehlikede olan çok şey vardı. Saklamam gereken çok fazla sır vardı. İşler bu kadar tehlikedeyken onu içeri almak bir seçenek değildi. Ama ona bir şey vermezsem, kendimden küçük bir parça vermezsem, aramızdaki her şeyi sonsuza dek mahvedebilirdim. Bundan geri .

"Duygularımı nasıl ifade edeceğimi bildiğim tek yol bu."

Bana doğru baktı. Yüzlerimiz çok yakındı ama geri çekilmedim. O anın samimiyeti nefesimi tutmama ve ne söyleyeceğini merak etmeme neden oldu.

"Demir kalenizde yalnız mısınız?"

Sikeyim. Ben.

"Evet."

Nasıl hayır diyebilirdim? Gerçek şu ki, bizden koparıldığı günden beri kendimi yalnız hissediyordum. Çocuklarım vardı ama o olmadan hiçbirimiz kendimizi tam hissetmiyorduk. Boktan hayatım yüzünden nasıl patladığımdan bahsetmiyorum bile.

Baba. West'in kendine zarar verecek bir şey yapmasını engellemek ise başlı başına bir görevdi. Pervasız davranışları onu kendisi için bir tehlike haline getirmişti. On altı yaşındaydık. On altı yaşındaki hiçbir çocuk o geceki olaylarla uğraşmak zorunda kalmamalıydı. Yaptığımız şey. Akla gelebilecek her açıdan berbat bir şeydi.

"Sana ne oldu, Drake? Neden bu kadar soğuksun?"

Eli lanet kalbimin üzerindeydi. İçimden sızan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ama haklıydı da. Üşüyordum. Bütün duygularımı o kadar derine gömmüştüm ki, onları tekrar nasıl bulacağımı bilmiyordum. Scarlett onları açığa çıkmaya zorlamıştı ve akıntıya karşı ne kadar mücadele edersem edeyim, onların içinde boğuluyordum. Onun içinde.

Elim belinden ayrıldı ve yüzünü kavradı, başparmağım yanağında gezindi. Beni durdurmadı. Scarlett cevabımı bekliyordu. Daha da yaklaştım ve alnımı onunkine bastırdım. Dudaklarımız neredeyse buluşuyordu. Aynı lanet havayı soluyorduk ve yine de beni durdurmadı.

"Gençken başımıza bir şey geldi ve sonrasında hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

"Bize mi?"

". Hepimizin görünmez yaraları var."

Senin yüzünden oradalar, Scarlett. Yaptığımız şey yüzünden.

Hiçbirimizin bunu telafi edebileceğini sanmıyordum. Ama yine de onu yanımızda tutacaktık. Bizden nefret etse bile. Bir daha yüzümüzü görmek istemese bile. Onsuz yaşayamazdık. İyi değildik. Lanet olsun iyi değildik.

Elimi yüzünden çekerek parmaklarımı gömleğinin üzerinde, West'in ona verdiği yara izlerinin bulunduğu yerde gezdirdim. Bizden kalan tek yara izi onlar değildi. Diğerleri bizim eylemlerimizden kaynaklanıyordu. Yaptığımız şeyler.

Siktir, özür dilerim. Sana yaptıklarımız için çok üzgünüm.

Ama her şey için üzgün değildim. O gece yaptığımız bazı şeyler gerekliydi. Onları geri alamazdım. Hiçbir koşul altında. Keşke onu incitmeseydik. En iyi arkadaşımızı. İyi günde kötü günde yanımızda olan kız. Hayatımız pahasına koruduğumuz kız.

"Ama sadece yüzden değil, değil mi? Senin için değil."

Başımı salladım, içimi görebilmesinden nefret ediyordum. Duvarlarım beni bundan korumak için orada değildi.

"Hayır, değil, ama bu konuda konuşmak istemiyorum." "Çok acıyor."

Başımı salladım, dudaklarım onunkilere değdi. Onu öpmeyi bu kadar çok istememden nefret ediyordum. Ona soğuk olmadığımı göstermek için. Duygularım olduğunu kanıtlamak için. İçimdeki duyguları o ortaya çıkardı. Anahtar oydu. Prescott ve Francis'in yaptığı gibi ona şefkat ve ilgi göstermekte özgür olabilmeyi diledim. Ama çok berbat durumdaydım ve çok fazla sır saklıyordum.

Bana tutunurken titriyordu. Ben de titriyordum ama benimki onun yaşadığı korkudan ziyade öfkeyle ilgiliydi.

"Drake, ne... ya yapmasaydın..."

"Şşşt, biliyorum, buradayım, Küçük Nyx. Seni bırakmayacağım, söz veriyorum."

Eğer orada olmasaydım, kim bilir ona ne olurdu. Bu sefer çok ileri gitmişti. Çok ileri gitmişti. Bu saçmalıkla işim bitmişti. Buna daha fazla katlanmayacaktık. Diğerlerine söylediğimde benimle aynı fikirde olacaklardı.

"Yapamam. Bunu yapamam."

Gözyaşlarının tişörtümü ıslattığını hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Ne kadar sürerse sürsün ona sarılacaktım. Onun için burada olacaktım. Scarlett'in bana ve diğerlerine şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Sakinleştiğinde onlara giderdim. Ve bu konuda ilk ve son kez bir şeyler yapacaktık. Hiçbir şey, ama hiçbir şey, en iyi arkadaşımızı her türlü tehditten korumamıza engel olamazdı. Peki ya bu bok? En kötü tehdit buydu.

Hatırladıkça ürperdim. O korkunç gün. Tüm bunları harekete geçiren o gün. Ve sonra onu kapattım, beni tekrar mahvetmeden önce onu kilitledim.

"Bana başka bir şey çalar mısın?"

Sorusu beni hafifçe geri çekerek yakın temasımızı kesmeme neden oldu. O ela yeşili gözleri duygularla doluydu ama yorgun da görünüyordu. Sanki uyanık kalmak bir angarya haline gelmişti.

"Eğer istersen."

Başını salladı ve elini göğsümde tutarken yüzünü boynuma yasladı. Onu kucağıma aldım, bacaklarını sandalyenin koluna doğru kaydardım, böylece gitarımı dizime koymak için yerim oldu. Gitar çalmayı uzun zaman önce öğrenmişim, aileme bana bir gitar almaları için yalvarmışım. Ve doğru çalabilmek için saatlerce pratik yaparak kendi kendime öğrendim. Scarlett bizden koparılan kadar kendi melodilerimi yazmaya başlamamışım. Hiç söz yoktu, sadece müzik vardı.

Gitarımı aldım, dizimin üzerine koydum ve Scarlet göğsüme yapışmış haldeyken kollarımı ona doladım.

"Sana bir ninni çalmamı ister misin?"

"Bana hiç kimseye çalmadığın bir şey çal."

Diğerleri etraftayken çalma eğiliminde değildim, ancak diğer üçü beni duymuştu. Bu odayı ve bahçeyi bir nedeni de geceleri onları rahatsız etmemekti.

"Şarkılarımın hiçbiri mutlu değil."

"Öyle olsalardı sen sen olmazdın."

Neden bu kadar anlayışlı olmak zorundaydı ki?

"Tamam, mutsuz bir melodi o zaman."

Parmaklarım tellere gitti, tam olarak onun duymasını istediğim şarkıyı biliyordum. Onu kaybettiğimiz gün için yazdığım şarkı. Muhtemelen ona bu şarkıyı çalmam çok saçmaydı ama bundan daha uygun bir şey düşünemiyordum.

Onunla kucağımda oynamak pek kolay değildi ama hiçbir yere gitmesini istemiyordum. Aramızdaki bu yakınlığa izin vermesi kalbimin onun için yanmasına neden oluyordu. Bu bana çok daha genç olduğumuz zamanları hatırlatıyordu. Tüm bu yüklerden, sırlardan ve yalanlardan arınmış olduğumuz zamanları.

Sözleri olmamasına rağmen şarkıya mırıldandım. Ve onun gözyaşlarının tenime bastırdığı yerde ıslandığını hissettiğimde, bocalamamaya çalıştım. Şarkı bende de ağlama isteği uyandırdı ama ağlamadım. Gözyaşlarına izin vermedim. Bunu göze alamazdım.

Scarlett'in nefes alış veriş yavaş yavaş, ama emin adımlarla, uykuya daldığından emin oluncaya kadar düzleşti. Şarkıyı bitirdim ve gitarımı yere bıraktım. Gözlerim, başı omzuma düşmüş olan yüzüne gitti. Yanağını okşadım ve kurumuş gözyaşlarını sildim.

"Keşke her şey için ne kadar üzgün olduğumu bilseydin, benim küçük yiğidim."

Alnına bir öpücük kondurduktan sonra onu kollarımın arasına aldım ve sandalyeye geri oturtmak için ayağa kalktım. Gizlendiğim yeri kapatmaya koyuldum, gitarımı sehpaşına yerleştirdim ve onu tekrar kucağıma alıp aşağıya taşıdım. Scarlett kıpırdamadı ve buna çok sevindim. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Francis'in odasına gittiğimde, onu ve Prescott'u yatağında buldum. Başımı salladım ve gülümsedim, Scarlett'i yatağın ucuna yatırdım ve giydiği gömleğin düğmelerini açtım. Bunu yaparken, elime bir şeyin sürtündüğünü hissettim. Parmaklarımı cebine sokarak küçük bir hafıza çubuğu çıkardım. Bu yüzden yataktan çıkmıştı.

Onu cebime soktum, gömleği attım ve Scarlett'i Francis ile Prescott'un arasına yerleştirerek yorganın altına soktum. Kapıya doğru ilerleyerek arkamdan kapattım.

Cihaza kızmış mıydım? Evet.

Bu ona bir şey söyleyeceğim anlamına mı geliyordu? Hayır.

Francis'ten bu akşamın oynanmasına izin vermesini istemiştim. Bu, babasının ona verdiği görevi yerine getirip getirmeyeceğini görmek anlamına geliyordu. şimdi onu yakalamıştım, belki de bunu kendi avantajıma kullanabilirdim. Yarın Francis'le maçta olanları konuşacaktım. Ve ileriye dönük bir plan yapacaktık.

Yatak odama geri dönerken, onun hakkında yazdığım bir şarkıyı ona dinletirken kollarımda nasıl ağladığını hatırlamamaya çalıştım. Onun kaybı hakkında. Kadın zaten olabilecek en kötü şekilde derimin altındaydı. Bir insanın hayatının son anlarının gözlerinden süzölüşüne tanık olmayı seviyordum... ama benim küçük yiğidim benim çöküşümün habercisi olabilirdi. Hiç istemediğim şekilde ona karşı bir şeyler hissetmemi sağlıyordu. Ve bunun için ondan nefret etmeyi kendime yediremiyordum.

SCARLETT

Enseme kondurulan yumuşak öpücüklerle uyandım. Sıcak bir el göğsümü avuçladı. Bir diğeri sırtımın etrafında kıvrılmış, tenimi okşuyordu. Gözlerimi açtığımda Francis'in gri gözlerine baktım. Bana öyle kalp durdurucu bir şekilde gülümsedi ki nefesim kesildi. Arkamda Prescott bana sürtünüyor, işten önce oyun zamanı istediğini açıkça belli ediyordu. Dün gece ikisi tarafından da becerildikten sonra, bu fikre pek de sıcak bakmıyordum. Ayrıca, beynim zaten saatte bir milyon mil hızla çalışıyordu.

ve ellerini üzerimden çektim. "Küçük kuzu?"

Kaşları endişeyle çatılmış olan Prescott'a baktım. "Tuvalete gitmem gerek."

İkisi de tek bir kelime daha edemedi yorganın altından fırlayıp yataktan kalktım. Banyoya girdiğimde kapıyı arkamdan kapattım ve küvetin kenarına çöktüm. Dün gece Drake'i çatıda bulduğum anı beynime hücum etti ve bir elimi ağzıma götürmeme neden oldu. Her şeyin garip samimiyeti beni tam anlamıyla düğümlmişti. Benden özür dilemişti. Benimle gerçekten konuşmuştu. Soğuk değildi. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Drake'in bu yönü beklenmedikti ve onun hakkında bildiklerimle tamamen çelişiyordu.

Parmaklarım göğsümde durmadan atan kalbime gitti. Neden bana öfke ve hayal kırıklığından başka bir şey hissettirmek zorundaydı?

Ben uyuduktan sonra beni çatıdan aşağı indirmekle kalmayıp soyduğunu fark ederek çıplak bedenime baktım. Belleği Francis'in gömleğinde bırakmışım. Eğer hemen oraya gidip cebini ararsam, bu onları şüphelendirebilirdi.

Kalktım ve hızlıca dişlerimi fırçalamadan önce işimi hallettim. Mümkün olduğunca rahat bir şekilde dışarı çıktım ve ikisini de yatakta oturmuş konuşurken buldum. Kıyafetlerimizin yanına gittim ve onları toplamaya başladım, her birimiz için yığınlara ayırdım. Yatağındaki iki adama arkamı döndüğümde parmaklarım Francis'in gömleğinin cebine gitti. Ve cihazın kayıp olduğunu görünce midem bulandı. Gözlerim yerde gezindi ama hiçbir yerde göremedim.

Siktir. Siktir. Bu gerçekten çok kötü!

Düşmüş olamaz. Prescott ya da Francis'in çıkardıklarından beri bunlara dokunduklarını bile sanmıyordum. Bu bana tek bir açıklama bıraktı. Ve bu en kötü sonuçtu.

"İyi misin, Scar?" Francis sordu.

Gülümseyerek ona baktım. "Evet, iyiyim."

Bana inanmadığını gösteren gözleri kısılmıştı. Gömleğini yatağının ucunda hazırladığım yığının üzerine koyarken başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Buraya gel."

"Şimdi kalktım, bir duş alsam iyi olacak. Patronumun işe seks kokarak gelmemden hoşlanacağından emin değilim."

Bütün hafta boyunca onun yanına gitmediğim için Drake'in umurunda olmayacağını hepimiz biliyorduk. Dün gecedен sonra, ondan daha fazla kaçabileceğimi sanmıyordum.

İkisinin de adımı çağırmasına aldırmadan banyoya geri döndüm. Tamamen garip davranıyordum ve şimdi de onlar şüpheleniyordu. Umarım bu lanet duş beni sakinleştirirdi. Kalbim hızla çarpıyordu ve vücudum gergindi. Açtım ve spreyn altına girdim. Su, yarışan zihnime yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadı.

Drake aldı. Onun aldığını biliyorum. Hay sikeyim. Ne yapacağım ben şimdi?

Dün gece onu çatıda gitar çalarken bulduğumda beni sarsmıştı. Özellikle de beni göğsüne yaslayıp bana bakışı. Dördünün de küçükken başına bir şey geldiğini söylediğinde çivit mavisini gözlerindeki hüznün içimde bir şeyleri kırmıştı. Ne olduğu konusunda bana güvenmiyordu ama yıkıcı bir şey yaşadıklarını bilmek dört adam için de üzölmeme neden oldu. Babamın planını uygulamama kararımı pekiştirdi. Ve şimdi boku yemiştım çünkü lanet cihaz Drake'in elindeydi. Ondan kurtulamazdım.

Hâlâ gergin olduğum gerçeğinden nefret ederek saçımı ve vücudumu yıkadım. Saçımı kuruttuktan sonra banyodan çıktığımda Francis'in yalnız olduğunu gördüm.

Yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma koydu. Yüz ifadesinden ürkmemeye çalıştım.

"Bu sabah biraz gerginsin."

Uzanarak yüzünü okşadım ve ona gerçek bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey verdim.

"Ben iyiyim, gerçekten."

Daha da yaklaşarak alınma bir öpücük kondurdu.

"Olmasaydın bana söyledin, değil mi?"

Yalan olmasına rağmen başımı salladım. Hiç de iyi değildim. Drake tarafından azarlanabilecekken nasıl iyi olabilirdim ki? Onun kucağında uyuyakalmamalıydım.

Francis beni bıraktı ve etrafımda dolaşarak banyoya girdi. Dolaplara gittim ve bir kıyafet çıkarıp giydim. Sonra Francis'in aynalarından birinin önünde makyajımı yaptım ve o hâlâ banyodayken aşağıya indim.

Prescott elinde bir fincanla mutfaktaydı. Drake sabah kahvesi ve tabletiyle kanepede oturuyordu. Mutfığa girerken yutkundum, normal görünmeye çalışıyordum ama Prescott'un kaşlarını kaldırmasına bakılırsa işe yaramadığı açıktı. Ona doğru bir adım atarak kollarımı beline doladım ve güzel mavi gözlerine baktım.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye mırıldandı kolumu okşarken. Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağından öptüm.

"Birazcık. Sadece yorgunum, hepsi bu."

"Yarın patronun işe gelmeni beklemediğinde uyuyabilirsin."

Tekrar ayaklarımın üzerine düşerken başımı salladım. Topuklu ayakkabılarla bile hepsi benden uzundu.

Prescott'u bıraktım ve su ısıtıcısına doğru yürüyüp onu açtım. Kendime biraz kahvaltı ve çay hazırladıktan sonra yemek masasına götürdüm ve yedim. Gözlerim bir an bile bana bakmayan Drake'e kaydı. Sanki dün gece hiç olmamış gibiydi. Ama olmuştu. Çaldığı müziği hatırladım. İçindeki hüznü ve acıyı. Drake'in içten içe acı çektiğine hiç şüphem yoktu ama nedenini henüz bilmiyordum. Bana hiç söyleyecek miydi?

İşim bittiğinde Francis de bize katılmıştı. West ortalıkta görünmüyordu ama haftada en az bir ya da iki kez işe gelmeme alışkanlığı olduğunu öğrenmiştim. Nedenini hiç sormadım, sadece kendine göre nedenleri olduğunu varsaydım.

Drake'in dün gece onu çatıda bulmamışım gibi davranmasına izin vermeyeceğime karar verdim. Ayrıca, o lanet hafıza çubuğunu aldığından emin olmak istiyordum. Bunu yapabilmemin tek yolu onunla konuşmamdı. Francis ve Prescott, ben kanepeye doğru yürürken ve soğukkanlı adamın önünde dururken beni izlediler.

"Günaydın."

Drake tabletinden başını kaldırıp bana bakmakta yavaş davrandı. Baktığında da yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Gözleri dün gece aramızda olanları hiç hatırlamıyordu.

"Merhaba Scarlett. Bir şey mi istemiştin?"

"Bay Sinclair ile gelecek hafta için öğle yemeği toplantısını organize etmemi isteyip istemediğinizi merak ediyordum. Dün size sormayı unuttum."

"Evet. Perşembe en iyisi olur."

"Tamam, harika. Olmuş bilin."

Ona en parlak gülümsememi verdim. Dudağının seğirme şekli bana her şeyi anlatıyordu. Cihazın onda olduğunu bildiğimi biliyordu. Beni ele vereceği için bir şey söylemedim. O da bu konuyu açmayacaktı. Yine lanet olası bir çıkmazdaydık. İkimiz arasındaki bu nefret-arzu döngüsüne geri dönmek istemiyordum ama bu da yardımcı olmuyordu.

"Scar ne zamandan beri Drake'le konuşmaya başladı?" Arkamdan bir ses duydum.

"Kim bilir."

Arkama baktığımda Francis ve Prescott'un başlarını öne eğmiş olduklarını gördüm. Dün gece bir süreliğine ortadan kaybolduğumdan haberleri yoktu. Drake'e döndüm ve belimden hafifçe eğilerek ona yaklaştım.

"Dün gece beni yatırdığın için teşekkür ederim," diye mırıldandım, sesimi alçak tutarak. "Minnettarım."

"Bir değil."

"Beni neden Francis'in yatağına koyduğunu merak etmeden duramıyorum." Tabletini kucığına bıraktı.

"Seni başka nereye koyabilirim ki?"

Cevap vermedim. Ne demek istediğimi biliyordu ama anlamazlıktan gelmeye karar vermişti. Beni neden yanına almadığını bilmek istiyordum. Çatı katında görmediğim tek yatak odası onunki idi. Merakıma engel olamıyordum. Çatı katındaki bahçesini gördükten sonra, nasıl bir tarz seçtiğini bilmek istiyordum. Çocukların kendilerine özgü dekoratif zevkleri vardı.

Drake tam ağzını açacaktı ki bir el boğazıma dolandı ve sert bir bedene doğru bastırıldım. Kafamı kaldırdığımda West'in yüzünde manik bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm.

"West," Drake, "ne yapıyorsun?" "Küçük Yara'mın yaralarının kontrol edilmesi gerekiyor."

Ben daha bir şey söyleyemeden beni diğer kanepeye sürükledi ve kucağına oturttu. Parmakları bluzuma gitti, ilk iki düğmeyi açtıktan bluzu yana çekti ve tenime kazınmış 'savaş' kelimesini ortaya çıkardı. Kelimeyi okşadığında irkildim. Hâlâ acıyordu çünkü derimde iz bıraktığından emin olmak için lanet olası kabukları koparıp duruyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı. "Acıtıyor."

"Biliyorum."

Daha yakına eğildi ve bir öpücük kondurdu. West şefkatli olduğunda, kalbim çok kötü bir şekilde ağrıyordu. Sanki bir parçam onun bu yönünü arzuluyordu. Sonra elini bacaklarımın arasına soktu ve sanki ona aitmiş gibi amımı avuçladı. Bana ait olduğunu defalarca söylemişti, sanırım ona göre haksız da sayılmazdı.

"Seni sonra dışarı çıkaracağım," diye fısıldadı tenime karşı. "Öyle mi?"

Bu benim için yeni bir haberd. Yine de West her şeyi kendi programına göre yapar ve planlarından başkalarını nadiren haberdar ederdi. Francis ve Prescott'tan çok şey öğrenmişim.

"Mmm."

"Nerede?"

"Bu bir sürpriz."

"O zaman ne giyeceğimi nasıl bileceğim?"

Doğruldu, rengi gözleri muziplikle parlıyordu. "Senin için bir şey seçeceğim."

"Eğer izin vereceğimi düşünüyorsan-" Parmağını dudaklarımın üzerine koydu. "Ben ne dersem o olur."

Ona ters baktım ve parmağını savuşturdum. Bluzumu tekrar iliklediğinde onu durdurmadım.

"Bu güzel bir sürpriz, Scar. Söz veriyorum."

Ona inandığımdan emin değildim ama konuyu zorlamamaya karar verdim. Onu onca kez kızdırdıktan sonra, bunu tekrar yapmak konusunda temkinliydim. West'in yeteneği

Sıcak ve soğuk üflemek en hafif tabirle
korkutucuydu. "Peki."

Tekrar ayağa kalkmam için beni cesaretlendirmeden önce bana çocuksu bir gülümseme verdi. Kendisi de ayağa kalktı ve asansöre doğru yürüdü. West'e azımsanmayacak bir şüpheyile bakan Drake'e baktım. Beni Francis'in yatağına koymasını konusunda onu daha fazla zorlamamanın en iyisi olacağına karar vererek West'in peşinden gittim ve asansörde ona katıldım. Sanki diğerlerinden birini beklemek yerine onunla gitmeye karar verdiğim için memnun olmuş gibi sırtarak bana baktı. Kapılar kapandığında dudağımı ısırdım.

"Bana daha sonra ne yapacağımızı söylemeyeceğinden emin misin?" Bir kolunu belime doladı.

"Bu sürprizi mahveder, Scar."

"Bu yüzden mi yoksa diğerlerinin bilmesini istemiyor musun?" Gözlerinin parıltısı bana cevabı söyledi.

"Drake bunu onaylamazdı."

Dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamadım.

"Eğer durum buysa, tek kelime etmeyeceğime söz veriyorum." West göz kırptı.

"İşte benim kızım."

Ve onun övgüsü karşısında kalbimin kabarması beni tedirgin etti. Belki de sabahki olaylardan kaynaklanıyordu ama onunla yalnız vakit geçirme fikri beni ne kadar heyecanlandırırsa da West'in beni nereye götürdüğü konusunda gergindim. West tehlikeliydi. Drake'in bundan hoşlanmayacağı gerçeği, başımızın belaya girebileceği hissine kapılmama neden oldu.

Ama bu adamlar ne zaman beni bir şeye bulaştırmadı ki? Bunun cevabı... asla.

OTUZ SEKİZ

FRANCIS

"Bana mı öyle geliyor yoksa Scarlett bu sabah garip davranıyor mu?" Prescott asansörün kapıları kapandığında konuştu.

Scarlett, West'le birlikte aşağıya inmişti. Drake'le dün gece hakkında konuşmam gerektiği için buna üzülmедim. Ama ona neler olduğunu sormak istiyordum. Uyandığı andan beri şüpheli davranıyordu.

"Evet, sadece sen değil, onun nesi var bilmiyorum."

Bunun için bir neden yoktu. Dün gece mutluydu... benimle olan ilişkisini Stuart'a açıkladığım kısım . Onun dışında, keyifsiz değildi. Bu sabah ise durum farklıydı.

"Bu çok kolay. Stuart'ın dün ona vermiş olması gereken hafıza çubuğunun bende olduğunu biliyor ve bu konuda bir şeyler yapacağımı düşünüyor," dedi Drake.

Hem Prescott hem de ben ona baktık.

"Hafıza çubuğu mu? Demek ona verdiği şey buydu."

Scarlett'in eline bir şey sıkıştırırken onu seyrettiğimi unutmamıştım.

"Bana ne olduğunu anlat."

Kupamı elime aldım ve yudumladım, Drake'e her şeyi berbat ettiğimi söylemekten mümkün olduğunca kaçınmak istiyordum. Prescott bana bir bakış attı. O da biliyordu ama ayrıntıları bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, Scarlett üzerinde hak iddia ederek Stuart'ı kızdırmış olmam umurumda bile değildi. O bize aitti. Bir ya da iki basamak aşağı inmesi gerekiyordu. Herif kendine çok güveniyordu.

"Stuart, Scarlett ile olan ilişkimin farkında olabilir."

Yemin ederim ki Drake'in yüzündeki şaşkınlık, daha önce bana yöneltildiğini gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. West ve Prescott da Drake'in onaylamayan bakışlarından nasiplerini almışlardı ama ben çoğunlukla sorun yaratmayarak onlardan kaçıyordum.

"Seni onunla gönderdim çünkü sen mantıklı olansın Francis.
Ne oldu böyle?"

Dün gece nelerle uğraşmak zorunda kaldığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Drake beni hiç rahat bırakmadı, ama durum hiçbirimizin beklediği gibi değildi. Sanırım Scarlett'i sandığımdan daha fazla sahipleniyordum. Ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyordum. O benimdi. Birlikte büyüdüğüm kızın etrafında olmak tüm koruyucu içgüdülerimi ortaya çıkarıyordu. Onun her tarafına kendimi damgalama ihtiyacı her geçen gün daha da güçleniyordu.

Scarlett'e en az diğerleri kadar sahibim. O benim küçük fahişem.

Benimkini.

"Onunla birlikte locasına girdim ve kapının yanında bekledim, tam o sırada Mason çıkageldi. Onu Scarlett'ten uzak durması için uyardım, ama Scarlett için orada değildi."

Prescott'un gözleri karardı.

"O pislik. Yemin ederim suratını dağıtmak istiyorum."

Drake Prescott'a uyarıcı bir bakış gönderdi. Yaptığı her şey için o pisliği ne kadar yok etmek istesek de Mason'a dokunamayacağımızı hepimiz biliyorduk.

"Kimin için oradaydı?" diye sordu bir an sonra.

Drake'in biraz sağduyusu olsaydı bu soruyu sormazdı. Stuart'ın en iyi arkadaşının kim olduğunu çok iyi biliyordu. Gerçeği öğrenirse hepimizi hapse gönderebilecek kişiyi tanıyordu. Bizi ibret olsun diye cezalandırırdı.

"Sence kim?" Kaşları
havaya kalktı. "Ciddi
misin?"

"Evet, öyleyim."

"Siktir."

Kupamı tezgâhın üzerine bıraktım. Bizimle kesinlikle hesabı olan bir değil iki adam görmek tedirgin ediciydi. Dürüst olmak gerekirse, beni sarstı. Ve bu yüzden Scarlett üzerinde hak iddia etmekten kendimi alamadım.

"Seni gördü mü?"

Omuz silktilim.

"Sanmıyorum. Umarım değildir. Her neyse, Mason bir pislik gibi davranıyordu ve bu beni kızdırdı."

"Mason'a benziyor," diye mırıldandı Prescott. "O her zaman bir amcık olmuştur."

"Scarlett'in bizim olduğunu açıkça belirttim. Sonra tribünde Stuart'ın gözleri önünde onu öpmüş de . Bizi izlediğini gördüm ve kendime engel olamadım."

Olanlar hakkında onlara yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Öyle ya da böyle öğreneceklerdi. Ayrıca, sır saklamanın bana bir faydası olmazdı.

"," diye haykırdı Drake. Prescott sırttı.

"Eminim çok kızmıştır."

Başımı salladım. Stuart öfkeli görünüyordu. Scarlett'e dokunmaya cüret ettiğim için yüzümü parçalamak ister gibiydi. Ve bu bana başka bir şeyi hatırlattı.

"Sence Mason Stuart'a onun taşınması hakkında ne söyledi?"

Drake parmaklarıyla çenesini ovuşturarak, "Bence daha iyi soru, Stuart'a neden hepimizle yattığını söylemediği," dedi.

"Biliyor mu?"

Drake arkasına yaslanıp tavana bakmadan önce başıyla bana sert bir selam verdi.

"Onu incittiği gün ona kızgın olmasının gerçek nedeni buydu. Muhtemelen kızgın ve kıskançtı."

Prescott kaşlarını çatı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Onu kendisi için istiyor. Her zaman istedi... gençken bile."

Mason bizden büyüktü ama onu gençliğimizden beri tanıyorduk. Keşke Polis Komiserinin oğlundan başka biri olsaydı. Eğer olmasaydı ondan uzun zaman önce kurtulmuş olurduk. Ve Stuart'a bizimle olan gerçek ilişkisinden neden bahsetmediğini kim bilebilirdi ki? Eğer Drake haklıysa ve Stuart Scarlett'e zarar verdiyse, Mason'ın bunu bildiğine şüphe yoktu. Ve kendi berbat yöntemiyle onu korumaya çalışıyordu. Onu yanlış insanlardan koruyor olması çok kötüydü. Onun güvenliği bizdik, o değil. Bizler. Hayatımızın sonuna kadar Scarlett için savaşıacaktık.

"Ne yaparsa yapsın onu alamayacak," dedi Drake. "Cesedimi çiğnemen lazım."

Başını tekrar aşağı indirdi. Çivit mavisi gözlerindeki karanlık bakışı görebiliyordum. Elinden gelse içindeki canavarı Mason'ın üzerine salacağını söylüyordu. Prescott'un Drake'in tepkisine gülümsemesini izledim.

"Demek umursuyorsun,
ha?" "O bizim kızımız."

Prescott'un gülümsemesi daha da genişledi.

"Peki bu ani sahiplenme duygusunun sebebi nedir?" Drake

Prescott'a karanlık bir bakış attı.

"Hiçbir şey."

"Hayır, bunu yapamazsın Drake." Prescott parmağını salladı. "Stuart'ın bu bellek çubuğunu tam olarak nasıl ele geçirdin? Sanırım ben ve Francis bunu bilmeyi hak ediyoruz. İçinde ne olduğunu biliyor musun?"

Drake'in tek kelime etmesi uzun bir dakika sürdü. Yüz hatlarında, dün gece hiçbirimizin bilmediği bir şeyler olduğunu anlatan perili bir ifade belirdi.

"Beni saklandığım yerde buldu ve daha sonra onu yatağına yatırdığımda cebinde bir bellek buldum. Ve hayır, hiçbir şeye takmadım çünkü içinde ne olduğu konusunda temkinliyim. Bu bizim uzmanlık alanımız değil."

Prescott ellerini göğsünden indirdi ve ceplerine soktu.

"West'in Penn'le temasa geçmesini sağlamalıyız, bu işi güvenli bir şekilde halledebilecek birini tanıyacaktır."

"Ona zaten bir iyilik borcumuz var."

"Yani? İşe yarıyor ve bu sefer ona sadece ödeme yapabiliriz. Ondan bize başka bir rastgele adam vermesini falan istemiyoruz."

Drake bir an için dalgın görünüyordu. İş Bitirici'ye daha fazla iyilik borçlu olmak istemedik. Bir tanesi yeterliydi. Mafya babası Gennaro'nun oğlu Zayn Villetti ile bağlantısı olmasına rağmen West ona güveniyordu. Tüm Villetti ailesi bir sürü karanlık işe bulaşmıştı. Gennaro Villetti Londra'daki mafyanın başıydı. Ve vebadan kaçır gibi kaçtığımız biriydi. Acımasız ve affetmezdi. Hiçbir koşulda size karşı bir kan davası olmasını isteyeceğiniz bir adam değildi.

"Haklısın. İçinde ne olduğunu ve Stuart'ın istediği şeyi gerçekten yapıp yapmadığını bilmemiz gerekiyor. Belki de bu durumu kendi yararımıza kullanabiliriz. Aşağı indiğimizde West'le konuşacağım."

Drake'e bir kaşımı kaldırdım.

"Nasıl oldu da seninle çatıya çıktı?" Aralarında ne haltlar döndüğünü çok merak ediyordum. "Bu, her şeyi berbat ettiğin için seni affettiği anlamına mı geliyor?"

Drake kaşlarını çattı, sonra da içini çekip başka tarafa baktı.

"Geldi mi bilmiyorum. Beni orada buldu, muhtemelen çaldığımı duydu ve araştırmaya geldi."

"Sana zor anlar yaşattı mı?"

"Hayır. O yapmadım. Ve önce sen Sor, I yaptı
ÖZÜR DİLE için ne olduğunu... sayılır."

Prescott homurdandı.

"mı? Yani yarım yamalak bir özür müydü?" Drake
bize dönüp bakmadı.

"Hepimiz yaptıklarımızı telafi etmek için bir ömür harcayacağız. Ondan özür dilemeye çalıştığım için bana bok atmayın. Hepimiz onunla birlikte çuvalladık."

Üçümüz de onun sözleri karşısında sessizliğe gömüldük. Bu benim için yeni bir şey değildi. Ona yaşattıklarımızı her zaman telafi etmek zorunda kalacaktık. Geçirdiği kaza için. Hayatını mahvettiğimiz için. O gece bizim suçumuzdu, ama sonra ne oldu? Carver'ların suçuydu. Ona yaşattıklarıyla bizim hiçbir ilgimiz yoktu. Keşke son on yıldır evlerinde neler olup bittiğini bilseydik. Ona ne yaptıklarını.

Sessizlik uzun süre devam ettikten sonra, "O zaman senin oynadığını biliyor," dedim.

Drake sonunda gözlerimle buluştu.

"Evet. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum." Öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine dayadı. "Eski Scarlett biliyordu, ama artık o kız değil... en azından, hiçbir zaman tamamen aynı olacağını sanmıyorum. Belki de kim olduğumuzu hatırlaması konusunda bu kadar çelişkiye düşmemin nedeni budur. On yıldır ayırırız. O artık bizim Küçük Nyx'imiz değil. O büyüdü ve biz olmadan neler yaşadığını kim bilir."

Sesindeki kasvetli notalar göğsümün ağrmasına neden oldu. O haklıydı. Gençliğimizdeki kız değildi ama bu onu daha az muhteşem yapmıyordu. Daha az güzel ve çekici yapmıyordu. Aksine, artık çok daha fazlasıydı. Ve Scarlett'i özgür kılmanın tek yolu, kaybettiklerini geri vermektir. Ona eskiden olduğu kızı geri vererek, şimdi olduğu kadın olmasını sağlayabilirdik. Zihnindeki kafesten çıkmak isteyen kişi.

"Hatırlaması gerek Drake. Seçeneklerimiz tükeniyor. Ya hafıza çubuğunu ele geçirmeseydin? Bana her şeyi akışına bırakmamı söylediğini biliyorum ama şu anda her şey birbiri ardına geliyor. Yani, dün gece her şey olabilirdi. Onun stadyumu olduğunu maça gitmem en başta büyük bir kumardı. Onun insanları.

beni ve onu çevreleyen. Garrett'in orada olmasından bahsetmiyorum bile. Her şey cehenneme dönebilirdi."

Drake başını eğdi ve yere baktı.

"Stuart'la ilgili her şey her zaman risklidir ama haklısın. Bunu ondan saklamaya devam edemeyiz ama ilerlemeden önce West'ten bir onay almamız gerekiyor. Kararları ya birlikte alırız ya da hiç almayız, unuttun mu?"

Çocukluğumuzdan beri bu hep böyle olmuştu. Beşimiz bir anlamda demokrasiydik. Sadece dördümüz Scarlett'in arkasından iş çevirmiş ve umursamaz hareketlerimizle her şeyi iyiye doğru değiştirmiştik.

"İşten sonra buluşuruz o zaman... O zaman konuşuruz."

Drake başını salladı. Prescott'a baktım, o da başını sallıyordu. Karar verilmişti. Süreci hızlandırmak için bir şeyler yapmamız gerekecekti. Scarlett'in anılarını geri getirmenin bir yolunu bulacaktık. Her ne gerekiyorsa. Bu hepimizin yüzleşmesi gereken bir şeydi. Ve şeytanlarımız en kötü şekilde ortaya çıkmak üzereydi. Scarlett de dahil olmak üzere her birimize musallat olan gece. Özellikle de o, çünkü hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Hadi hepimiz geç kalıp kötü bir izlenim bırakmadan gidelim, ha?" Prescott elini bize doğru sallayarak şöyle dedi. "Bu meseleyle daha sonra, hep birlikte olduğumuzda ilgileniriz."

Üçümüz asansöre doğru yürürken, içimde yaklaşmakta olan bir korku hissine engel olamıyordum. Yapılacak doğru şey buydu ama bu midemin bulanmasını engellemiyordu. Ve hayatımızın en kötü boktan gösterisine doğru ilerlediğimizi bildiğim için neden hislerimin alev aldığından emin değildim.

BATI

Drake'ten bu akşam bir toplantı yapmamız gerektiğini bildiren bir mesaj almış olmama rağmen, bu, işten sonra çatı katımıza başkaları gelmeden önce Scarlett'i üstünü değiştirmesi için yukarı fırlatmama engel olmadı. Onlar bekleyebilirdi. Benim planlarım bekleyemezdi. Bana bir bok veremesinler diye telefonumu kapatmışsam ne olmuş yani? Sanki benim saatlerce ortadan kaybolmama alışık değillermiş gibi. Gerçi bu sefer kızımız yanımda olduğu için farklıydı ama neyse. O üçü idare edebilirdi.

Scarlett'e özellikle bu akşam için yeni giysiler almıştım. Kıyafetleri ona gösterdiğimde kaşlarını kaldırdı ama hiç şikâyet etmeden giydi. Siyah yırtık dar kot pantolonu, spor ayakkabıları, önünde kırmızı bir kurukafa olan siyah tişörtü ve küçük siyah ve kırmızı kırılmış ceketıyla orada durduğunda, onu yatağıma yatırmamak ve benim için çılgılık atana kadar küçük vücudunun ırzına geçmemek için yapabileceğim tek şey buydu. Bu, parmaklarımı ona verdiğim yara izinin üzerinde gezdirmeme engel olmadı. Onu her gördüğümde lanet olası kalbim kabarıyordu. Onun mükemmel tenindeki izim.

Küçük Scar'ım bana ait. O benim küçük savaşçım. Benimle birlikte savaşa gidecek.

Elinden tutup onu asansöre sürükledim ve zemin katın düğmesine bastım. Francis, Drake ya da Prescott tarafından yakalanmamış olmamız bir mucizeydi. Taleplerine cevap vermediğim için azar işiteceğime şüphe yoktu ama gerçekten umurumda değildi. Bu gece onlarla ilgili değildi. Ben ve Scarlett'le ilgiliydi.

O güzel ela-yeşil gözleriyle bana baktı ama aşağı inerken hiçbir şey söylemedi. Gergindi. Parmakları benimkilerde titriyordu ve diğer eliyle ceketinin fermuarını çekmeye devam ediyordu. Bazıları

hiçbir şey değişmedi. Sinirli tavırları beni her zaman gülümsetmiştir. Gençliğimizde de her seferinde onun sinirlerini yatıştırmıştım.

Artık her şey farklıydı. Biz farklıydık. Yıllar önce yakın olduğu çocuk olamazdım. Artık o değildim. On yıl beni eski Scarlett'in tanıyamayacağı birine dönüştürmüştü. Ve onu geri getirmenin hiçbir yolu yoktu. Olanlardan sonra olmaz. Birlikte yeni bir yol çizecektik. Olmamız gerekiyordu ve başka bir cevabı kabul edemezdim. Scarlett beni tekrar terk etmeyecekti. Hiçbir koşulda bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Sana aldığım şeyi beğendin mi?" Lobiye çıkıp ön kapıya doğru yürürken sordum.

Scarlett kendine baktı. Eli tişörtünün üzerinde geziniyor, parmakları kafatasının üzerinde duruyordu.

"İstiyorum," diye fısıldadı, sanki bunu itiraf etmekten korkuyormuş gibi. "Teşekkür West."

Duygularımın boğazımı tıkamasına izin vermemeye çalışarak elini sıktım. Sesi benim Scarlett'im gibiydi. Benim kızım. Onun için yaptığım her şeyi takdir eden kızım.

Seni özliyorum, Scar. Eskiden olduğun kızla ilgili her şeyi özliyorum. Sikeyim. Seni geri istiyorum. Her parçanı. Özellikle de kalbini.

Ön kapıları iterek açtım ve onu akşamın erken saatlerindeki serin havaya doğru yönlendirdim. Metro istasyonuna kadar beni takip etti. Arabayı ben de kullanabilirdim ama onun şehri gençken, hiçbirimizin ehliyeti yokken yaşadığımız gibi yaşamasını istedim.

"Hâlâ nereye gittiğimizi söylemiyor musun?" diye sordu tıka basa dolu vagona birlikte durduğumuzda.

Elimi sırtının alt kısmına koydum ve onu kendime çektim. Onu yakınımda istiyordum. Ona hava gibi ihtiyacım vardı. Bu kadın benim tüm hayatımdı. Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacaktı. Kaç yıl geçsin, Scarlett'in gitmesine asla izin veremezdim. Şu anda benden çok korkuyor bile, onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Benim kızım her zaman korkusuz olmuştu. Onu ne kadar zorlarsam zorlayayım bana karşı durmaya devam etti. Onu kaç kez titretmiş olursam olayım. Saklamaya çalıştı ama hoşuna gidiyordu. Onu korkutmam hoşuna gidiyordu. Bu onu ıslatıyor ve benim için hazır hale getiriyordu.

"Hayır. Sabırlı olmanız gerekecek."

Bana verdiği surat ifadesi çok sevimliydi. Bu gece, tartışacak ya da onun lanet suratına çıkacak havada değildim. Bu benim onu alt etme yolumdu.

bir randevuda. Çoğu insan muhtemelen bunun berbat olduğunu söylerdi. Drake'in şu anda bana ne diyeceğini düşünmek istemiyordum. Hepsinin ne diyeceğini. Onu nereye götürdüğümü bilselerdi, muhtemelen kendilerini kaybederlerdi.

Bize döndüğünden beri ilk kez onu öpmek istememekte zorlandım. Ona her ne kadar öpüşmediğimi söylesem de, bu bir yalandı. Öpmek istediğim tek kadın oydu. Benim için kanayana kadar onun ağzının ırzına geçmek istiyordum. Ağlayıp daha fazlası için yalvarana kadar. Onunla işim asla bitmeyecekti. Asla.

Tüp yalpaladı, üstümüzdeki çubuğu tutarken beni Scarlett'i daha sıkı tutmaya zorladı. O da dik durmak için minik yumruklarıyla ceketimi kavradı. Lanet olsun, hayatımda gördüğüm en şirin şeydi. Bana tavır yaptığında bile. Keşke o inatçı küçük ruhuna ne kadar hayran olduğumu bilseydi. Ama onsuz geçen son on yıl beni engelledi. Aramızdaki sırlar. Yalanlar. Ve en önemlisi, suçluluk duygum.

Kaza gecesi olanlar yüzünden bana işkence etti. Nasıl olduğu. Ve bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmaması. Bu yüzden hiç düşünmedim. Sadece onu görmek zihnimde tekrar tekrar oynamasına neden oldu. Ne ondan ne de ondan kaçabildim.

"Önce yemek yiyecek miyiz?" diye mırıldandı ve ellerini belime dolamak için ceketimi bıraktı.

"Benim küçük Scar'ım aç mı?"

Başıyla onayladı. Ona bir gülümseme verdim, parmaklarım sırtından aşağıya, mükemmel küçük kıcına doğru okşadı. Dokunuşumla gözleri büyüdü ama bana durmamı söylemedi.

"Merak etme, iyi beslendiğinden emin olacağım."

Kaşlarının hafifçe çatılmasını izledim, sanki onu yemeğe götüreceğimi mi söylüyordum yoksa ona sikimi yedirmeye mi niyetliydim anlamaya çalışıyordu. Belki ikisini de yapardım. Sadece bekleyip görmesi gerekiyordu. Ağzının tekrar sikimin etrafına dolanmasını istiyordum. Onun sıcak, ıslak, küçük ağzına bakmaktan kendimi alamıyordum. Varlığımın her zerresiyle arzuladığım.

Bir sonraki durakta indik. Scarlett'in elini sıkıca tutarak benden kaçmamasını ya da insan kalabalığı arasında kaybolmamasını sağladım. Tekrar açık havaya çıktığımızda, onu sık sık gittiğim bir gurme hamburgerciye götürdüm. Scarlett seçimimden oldukça memnun görünüyordu ve tatlı patates kızartmasıyla birlikte tıka basa dolu hamburgerini afiyetle yedi. Bugünlerde çok modaydı. İş bittiğinde bana mahcup bir bakış attı, sanki

Hamburgerini yeme şekli hiç de kadınsı değildi. Sırıttım. Onu böyle iştahla yerken izlemenin beni ne kadar tahrik ettiğini bilmiyordu. Yaptığı her şeyin üzerimde bir etkisi vardı. Onu sonsuza kadar elimde tutmak istiyordum. Ve bunu çok iyi yapardım.

"Bu seni yeterince tatmin etti mi, küçük Scar, yoksa başka bir şey mi istiyorsun?" Ona doğru eğilerek sordum. Yemeğimi ondan dakikalar önce bitirmiştım.

Yanakları alev alev yanıyordu. Elim bacağının etrafında kenetlendi ve parmaklarımı iç uyluğu boyunca gezdirdim. Kahretsin, yüzünü o kadar sert siktikten sonra küçük amının sikime sarılmasını istiyordum, ağladı. Tek düşünebildiğim buydu. Ona sahip olmak. Özellikle de bu kıyafet içinde. Scarlett'in gençken giydiği tarzın aynısıydı. Yırtık kotlar en sevdikleriydi ve her zaman bir çift eski Converse giyerdi. Kalabalığa uymayı ya da toplumun belli bir şekilde giyinme baskısına boyun eğmeyi reddederek, utanmadan kendisi gibi davranmasına bayılırdım. Scarlett'in umurunda değildi. Yanında biz vardık ve onu her zaman . Tıpkı bize yaptığı gibi onu da her zaman kendisi olması için cesaretlendirdik.

"Bana mı soruyorsun? İsteddiğini aldığını sanıyordum." "Bu gece seninle ilgili."

Ben parmaklarımı daha yukarıda gezdirirken Scarlett dudağını ısırıldı. "Ne istersen al, West."

Parmaklarımı kot pantolonunun dikişine bastırdım ve kumaşı amına ittim. Küçük bir nefes verdi.

"Benim istediğim, küçük Scar, dizlerinin üzerinde bana tapman," diye fısıldadım, ağzım onunkine yakındı. "Ve bunu o meydan okuyan ağzınla yapmanı istiyorum."

Diğer elimi kaldırdım ve parmak uçlarımla dudaklarını okşadım. Sonra iki tanesini ağzına soktum. Gözleri ama dili sanki sikimden nasıl zevk alacağını gösterircesine parmaklarımın etrafında kıvrıldı.

"Benim iyi kızım mı yoksa kötü kızım mı olacaksın?"

Dili parmaklarımın ucunda dönüp duruyordu. Daha geniş gülümsedim, parmaklarım kot pantolonuna daha sert girdi, onu kumaşın üzerinden okşadı ve kalçalarının dokunuşum altında sarsılmasını sağladı.

"İkisi de olmak istiyorsun, değil mi? Beni o kadar çok istiyorsun ki, buna dayanamıyorsun. Seni burada becermeme izin verirdin."

Parmaklarımın arasında küçük bir inilti çıkardı, başkalarının duyamayacağı kadar sessizdi. Gözlerim odanın içinde geziniyor, yanımdaki insanların çok olmuş yüzlerini inceliyordu. En yakınımızdaki çift bana tiksintiyle bakıyordu.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi?" Onlara söyledim. "Onu benim için masanın altında diz çöktürürsem kalkıp gidecek misiniz?"

Kadın sıçradı ve yanındaki adam dehşete düşmekle devam etmemi istemek arasında kalmış gibi görünüyordu. Eğer yaparsam, muhtemelen bizi mekandan attıracaktım. Yemeklerimizi bitirdiğimiz için bunun bir önemi yoktu. Ancak, kamusal alanda uygunsuzluktan tutuklanmak planlarımın bir parçası değildi.

Çifte tekrar baktım.

"Senin için çok kötü, benim ve küçük hayvanımın gitmesi gereken yerler var. Ve evet, eğer merak ediyorsanız, daha sonra boğazına vurulacak."

Parmaklarımı Scarlett'in ağzından çektim, çifte bir göz kırptım ve onu da yanıma alarak masadan kalktım. Elini tutup ödeme yapmak için kasaya doğru götürürken, kadının arkamızdan, "Ne iğrenç bir adam," diye mırıldandığını duyabiliyordum.

Onun fikrini hiç umursamadan güldüm. Scarlett'in yüzü kıpkırmızıydı, ama sanki o da bunu eğlenceli bulmuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme belirlediğini görebiliyordum. Her zaman aynı espri anlayışını paylaşmıştık ve başkalarının ne düşündüğü hiç umurumuzda olmamıştı.

Parayı ödedikten sonra Scarlett'le birlikte alacakaranlığa doğru yürüdük ve metroya geri döndük.

"Sen utanmazsın," diye mırıldandı, kendini yanıma bastırarak. Kolumu ona dolamak için elini .

"O kendini beğenmiş pislikler bunu hak etti. Kocasını açıkça onlara küçük bir gösteri yapmamızı istedi. Adam bunu düşündükçe aletin sertleştiğini saklamaya çalışıyordu, kadın ise orada oturmuş bize deccalmışız gibi bakıyordu."

Homurdandı ve bana parlak bir gülümseme verdi.

"Muhtemelen uzun en çok aksiyon yaşadığı an."

Bu beni yüksek sesle güldürdü ve Scarlett de katıldı. Lanet olsun, bu iyi hissettirdi. Onunla böyle olmak. Sanki yeniden normalmişiz gibi. Sanki son on yıl hiç var olmamış gibi. Sadece ben ve kız arkadaşım, ne istersek onu yapıyorduk.

O anlarda, onu nereye götürdüğüm konusunda endişelenmeyi unuttum. Olası tepkisi hakkında. Tek görebildiğim ve hissedebildiğim Scarlett'ti, benim lanet kızım. Benim bütün dünyam. Hayatımdı. O benim evimdi. Ailemdi. Bana huzur, umut ve sükunet veren tek kişiydi.

Seni seviyorum, Scarlett Nyx. Sen benim ruh eşimsin. Benim biriciğim. Şimdi ve sonsuza dek.

KIRK

SCARLETT

Bu akşam bana gösterdiği West tarafı, hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Eğlenceli, komik ve her zamanki gibi sonuçlarından korkmadan istediğini alan biriydi. Onunlayken kendimi özgür hissediyordum. Sınırsız. Canım ne isterse onu yapabiliyordum. Ve gerçekten istediğim şey, otobüs durağından yürürken elimi tutan bu adam ve onun aletinin boğazıma girmesiydi. Bana dizlerimin üzerinde ona tapmamı söylediğinden beri tek düşünebildiğim buydu. Odaklanabildiğim tek şey. Beni adamın kendisi kadar psikopat ve pervasız hale getirmekle tehdit eden bir çaresizlikle ona ihtiyacım vardı.

Gideceğimiz yere varmak için bir metro ve iki otobüs kullanmıştık. Şimdi oldukça köhne görünen bir caddede kim bilir nereye doğru yürüyorduk. West bana nereye gittiğimizi söylememişti. Merakım neredeyse beni yenecekti ama ona zaten yeterince sormuştum.

Yürürken gözlerim ona sabitlenmişti, yanımdaki bu kesinlikle muhteşem ama berbat adamın her santimini inceliyordum. Kehribar rengi gözleri solan ışıktaki parlıyordu. Daha önce bu renkte biriyle hiç karşılaşmamıştım. Görmezden gelmeye çalıştığım tedirgin edici bir şekilde anılarıma dokunuyordu. Her ne kadar hatırlamak istesem de, geçmişin onunla diğerlerinden uzakta geçirdiğim bu zamanı mahvetmesini istemiyordum.

Spor ayakkabılarından kaslı bacaklarına yapışan kot pantolonuna kadar tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Giydiği siyah tişörtün üzerinde kan damlayan kırmızı bir balta vardı. Üstüne üstlük, siyah kanvas askeri tarzda bir ceket giymişti. Adam kendini sanki ölümlüler arasında bir tanrı olduğunu biliyormuş gibi taşıyordu. Çoğu zaman ödümü koparmasına rağmen bu halini çekici buluyordum.

"Batı."

"Mmm?"

Bana bakmadı, sadece elimi daha sıkı sıktı. Sanki ondan kaçacağımdan endişeleniyormuş gibi elimi ölümüne sıkıyordu. Hayatta olmaz. Nerede olduğumuzu bile zar zor biliyordum. Onun yanından ayrılmak için hiçbir nedenim yoktu. Ayrıca, beni bu evlerden birine doğru itmesini, dizlerimin üzerine çökmeye zorlamasını ve dudaklarımı ona dolamama izin vermesini istiyordum.

Ona sormaya cesaret edebilir miyim? Bu gecenin benimle ilgili olduğunu söyledi. Ve ona tapmamı istediğini söylemişti.

"Senden bir şey istiyorum," dedim kendime pek de güvenmediğimi belli eden kısık bir sesle.

O güzel ama ölümcül gözlerinde bir parıltıyla bana baktı.

"Peki nedir, benim küçük Scar'ım?"

Cesaretimi toplamadan önce yutkunmam gerekti. Diğer elimle uzanarak bizi sokağın yarısında durma noktasına getirdim. Parmaklarım kot pantolonunun üst kısmına ulaşana kadar ön kısmında gezindi. Tişörtünün altından bir çizgi çizdim, pedleri kot pantolonundan dışarı çıktıkları yerde boxer'ının kumaşı üzerinde fırçaladım.

"Sana tapmama izin ver."

Dudağının yavaşça yukarı doğru kıvrılması beni titretti. "Lütfen de."

"Lütfen, West."

Kıkırdadı, gözlerinden taşan karanlık kendimi ona atmak istememe neden oldu. Bir eliyle saçlarımı sararken diğer eliyle boynuma sarılmasının beklentisiyle amım zonkluyordu. Onu ağzıma almamı sağlama şekli. Sert olabileceğini biliyordum ve bunu istiyordum. Buna çok ihtiyacım vardı.

"Benimle gel."

Elimi kotundan çekti ve beni sokağın aşağısına doğru çekti. Bunun, dudaklarımı sikine dolamam için beni daha az açık bir yere götürdüğü anlamına geldiğini umuyordum. Aniden durdu ve beni iki çit arasındaki küçük bir boşluktan içeri çekti. Otlar ve yabani otlarla kaplıydı ama bu West'in beni sürüklemesine engel olmadı. Gözlerim etrafta gezinirken sağımızdaki çitin ahşap, solumuzdakinin ise metal olduğunu ve ötesinin bir inşaat alanı gibi görüldüğünü fark ettim. Park halindeki JCB'lerden dökülen boyalarla sanki yıllardır el değmemiş gibi görünüyordu,

Bir buldozer, bir kepçe, bir ekskavatör ve terk edilmiş inşaat malzemeleri yığınları vardı. Bununla ilgili bir şey omurgamdan aşağıya doğru korkunç bir aşinalık dalgası gönderdi.

West bir direğin yanında durdu ve metal çiti çekmek için elimi bıraktı. Hafifçe geriye yuvarlandı ve boşluktan geçmesine izin verdi. Tekrar yerine oturtmadan önce benim de geçmem için tuttu.

Etrafa bakmam için bana zaman tanımadı ve beni terk edilmiş JBC'lerden birine doğru sürükledi. Buldozere yerden yüksekte duran ve kepçesi havada asılı duran bir yükleyici takılmıştı. West elimi bırakıp kendini kepçenin içine attı. Kepçe çok büyüktü, bu yüzden bacakları aşağı sarkacak şekilde oraya sığıdı. Ellerimi kasıklarına koymadan önce uzandı ve beni bacaklarının arasına sürükledi. Aletini hissedebiliyordum ve bu vücudumun titremesine neden oldu. Sonra parmakları saçlarıma gitti, bana bakarken saç tellerime dolandı.

"Bana tapmak mı istiyorsun yoksa seni yapmamı mı?" Sesi alçak ve çakıllıydı.

"Yap beni."

Sözlerim ağzımdan çıktığı anda kot pantolonunun fermuarını çekip düğmesini açmıştım. Sanki benden istediği cevap buymuş gibi dişlerini dudağının üzerinde gezdirdi. Aletini serbest bıraktığımda başımı aşağı doğru iterek belimden bükülmemi sağladı. Yüzüm sert sikiyle aynı hizaya geldiğinde ellerim kalçalarına gitti.

"Yala onu."

Sesindeki talep dilimi çıkarmamı, sikinin ucunu ve orada boncuk boncuk biriken ön spermi tatmamı sağladı. Yanıt olarak hırladı, parmakları kafa derimi kazıyordu. Sonra uzun dalgalı saçlarımı avucunun içinde toplayarak yüzümden uzaklaştırdı. Gözleri alçak ışıktaki karanlık ve ateş doluydu.

"Bana bu aleti ne kadar sevdiğini gösterecek misin, Scar?"

Başımı salladım ve onayladığımı göstermek için dilimi tepenin etrafında gezdirdim. Göğsünden gelen gümbürtü bana bunu tekrar yaptırdı.

"Aç."

Dudaklarımı aralayarak aletini ağzıma sokmasına izin verdim. Kalınlığı, ona daha iyi erişim sağlamak için daha geniş açmamı sağladı. Saçlarımı avucunun içine alarak, ucu ağzımın arkasına çarpana kadar beni aşağı doğru itti ve uzunluğunun etrafında biraz boğulmama neden oldu.

"Siktir," diye inledi. "Bırak gireyim, sikimi yut."

İstedğini yaptım, yutkundum ve aleti boğazıma battı, öğürmeme neden oldu, ama almaya devam ettim. Ellerim kalçalarının etrafında daha sert kıvrıldı, tırnaklarım kot pantolonunun kumaşını kazıyordu.

"Benim kötü küçük Scar'ım sikimi çok iyi alıyor. Sikeyim. bu, hepsi .
Sen pis bir kızsın."

Ona itaat etmekten ve hepsini almaktan başka bir şey yapamadım. Uzunluğu ve çevresi etrafında nefes almak neredeyse imkansızdı, ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Beni sadece birkaç saniye orada tuttu. Beni geri çekerken tükürüğüm aletini kapladı ve dudağımdan aşağıya damladı. Nefesimi tutmaya çalışırken bana gülümsemesi tüm dünyamı ateşe verdi.

Bir dakika sonra tekrar aletin üzerine çıkmış, istediği şekilde alıyordum. Başımı saçlarımdan tutup çekerken bir inilti daha çıkardı. Hiç direnmeden boğazımı sikmesine izin verdim. Beni kullanmasına izin verdim ve kovanın etrafında yankılanan homurtulara ve inlemelere engel olamamasından zevk aldım. West ilk defa zevkini saklamadı. Ağzımla sikinin etrafında dolanırken ona hissettirdiklerimi saklamadı. Bana bunu ne kadar istediğini gösterdi. Dilimin onun etrafına dolanmasını, uzunluğunu okşamasını istiyordu.

Yumruğu saçlarımda sıkılaştı ve tekrar boğazıma saplanana kadar beni daha da aşağı itti.

"Benim," diye hırladı.

Sonra kendini boğazımdan aşağı boşalttı, bunun şiddeti amımın sıkılmasına neden oldu. Kendimi orada tutmaktan başka bir şey yapamıyordum, sikinin ağzımda nabız gibi attığını hissediyordum. Tükendiğinde beni çekti, yoksun ciğerlerime hava emmeden önce yutkunmama izin verdi. Boştaki elini boğazıma doladı ve başparmağıyla okşadı. Beni yukarı çekmek için saçlarımı kullandı ve tekrar bacaklarının arasında durmamı sağladı. Kehribar gözlerinin parıltısı kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden oldu.

"Benim güzel küçük Scar'ım," diye mırıldandı. "Ne kadar iyi bir kız." "Savaşım," diye fısıldadım.

Tekrar boğazımı okşadı ve bana nasıl hissettiğini kelimelerle anlatmadı. Bu adam benim için dünyayı yok edebilirdi. Beni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayabilirdi. Beni yanında tutmak için her şeyi yapardı. Ve bana neden bu kadar bağlı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Daha yakına eğilerek alnını benimkine dayadı ve sanki ruhuma açılan bir pencereymiş gibi gözlerimin içine baktı. O anın samimiyeti

hava emmemi sağladı. Aramızdaki gerilimin kalınlığı neredeyse boğucuydu.

"Dövmelerin ne anlama geliyor?" Hiç düşünmeden ağzımdan kaçırdım.

Sırıttı, başını benimkine bastırmaya devam etti.

"Hangileri?"

"Parmaklarınızdakiler."

"Her öldürdüğümde, Penn'e bunun bir anısını derime dövme olarak yaptırıyorum."

Gözlerim boynuma doladığı eline kaydı. İşaret parmağındaki işaret İkizler burcunun sembolüydü. Bunun ne anlama geldiğini merak ettim ama sormadım. Orta parmağındaki ise bir gözyaşı damlasıydı. Bir sonraki parmağındaki ise bir dizi küçük çizgi ve çaprazında beşi temsil eden bir başka çizgi vardı. Son olarak, serçe parmağında küçük bir kılıç vardı.

Uzandım ve elinin arkasındaki kafatasının üzerinde bir çizgi çizdim. "Penn mi? Fixer denen adamdan mı bahsediyorsun... bunları o mu yaptı?"

"Mmm."

"Yaşamak için insanları ortadan kaldıran bir adama göre çok yetenekli."

West homurdandı.

"Tamir ettiği tek şey insanlar değil. Penn çılgın bir orospu çocuğu. Çekici biri gibi görünebilir ama birkaç vidası gevşek. Adam daha önce hiç bir kıza kafayı takmış durumda. Onu her gördüğümde o kızdan bahsediyor."

"Bu yüzden mi onunla iyi geçiniyorsun?"

Kahkahalarla havladı, eli boğazımı sıkarken başını geriye doğru çekti. Sakinleştiğinde bana gülümsedi.

"Muhtemelen."

Eli saçlarımdan kaydı ve sırtımda gezindi.

"Bana biraz takıntılısın," diye fısıldadım, daha yakına eğildim ve elimden geldiğince kendimi onun bedenine yasladım.

"Az değil... uyanık olduğum her anımı ve rüyalarımı tüketiyorsun. Sen benim kıızımsın, küçük Scar. Tamamen benimsin. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Boynumdaki parmaklar sıkılaşıp sözlerini noktaladı. "Bunu yapmanı istemiyorum."

Eli sırtımdan bedenlerimizin arasına ve daha aşağıya doğru dolaştı. Sahiplenici bir tavırla amımı avuçladı. Kendimi onun eline sürünmekten alıkoyamıyordum. Bu onun sırtmasına neden oldu.

"Sanırım parmaklarımı amına sokmamı ve seni boşaltmamı istiyorsun."

Dudağımı ısırdım, ona baktım ve ona olan tüm ihtiyacımı ve çaresizliğimi anlatmaya çalıştım. Tek istediğim beni o mükemmel sikiyle becermesiydi ama daha yeni boşalmıştı ve kendine gelmesinin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Mmm, Scar, bundan daha fazlasını istiyorsun, değil mi?" Amımı okşadı. "Yüzünün her yerinde yazıyor. Seni şuradaki tuğla yığınının üzerine yatırmamı, kot pantolonunu indirmemi ve sikimin üzerinde çığlık atmanı istiyorsun."

Düşüncelerimi nasıl okuduğunu bilmiyordum ama beni geri itti ve kovadan atlayarak bir gümbürtüyle ayaklarının üzerine düştü. Katı bir şeye çarpana kadar boğazıma doladığı eliyle beni geriye doğru yönlendirdi.

"Elini sikimin etrafına sar, Scar."

İstedikini yaptım, zaten yarı sert buluyordum.

"Okşa onu. Damlayan amının içinde istediğine beni inandır, ihtiyacınla lanet olası külotunu ıslatan. Neredeyse uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum."

Edepsiz sözlerinden dolayı içim kıpır kıpırdı. Ağzından çıkanları hiç umursamaması ve bunun beni nasıl titrettiği karşısında. Bir eliyle kot pantolonumun düğmelerini açıp parmaklarını iç çamaşırlarımın içine soktuğunda neredeyse önünde eriyecektim. Beni ihtiyaçla ıslanmış bulduğunda daha da geniş gülümsedi.

Parmakları klitorisimin etrafında döndüğünde "Batı," diye inledim. Onun dokunuşuyla zonkladı.

"Merak etme, benim muhtaç küçük kızım, ben mallarıma göz kulak olurum. Kukun bana ait."

KIRK BİR

SCARLETT

Ölüyordum. Yemin ederim ölüyordum. West'in kehribar rengi gözleri bana bakarken neredeyse simsiyahtı, ben onun sikini tekrar sonuna kadar okşarken parmakları klitorisime mutlak bir hassasiyetle hükmediyordu. West'in yanında hissettiğim korkuyla ilgili bir şey vardı. Ona duyduğum ihtiyaç amımın fişkırmasına neden oluyordu. Ve şu anda, yükselen ve bana amımın sahibi olduğunu söyleyen adamdan çok korkuyordum. Dehşete kapılmışım çünkü içimi görüyordu. Beni, kendimi bile tanımadığım bir seviyede tanıyordu. Sanki ona içten bağlıymışım gibi.

"Bu küçük kedi benim için çok ıslak. Çok ıslak ve sikim için hazır."

Çıkarabildiğim tek ses, onaylayan tiz bir iniltiydi. Diğer elim beline dolandı ve onu daha yakına çekti. Ağlayıp sikinin üzerine boşalana kadar beni becermesini istiyordum. Boyunun etrafında kenetlendiğimi hissetmek, ona içimdeki güzel sikine ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermek istiyordum.

Boynumu bıraktı, böylece kot pantolonumu kalçalarımın çekip çıkardı ve iç çamaşırımı da beraberinde sürükledi. Beni çevirerek arkamıdaki tuğla yığınının doğru itti ve yüzümü onlara bastırdı. Kalçalarım geriye doğru çekildi, siki ıslak kıvrımlarımın arasından kayarken vücuduyla buluştu. İnledim, avuçlarım tuğlalara karşı düzleşti.

West içime girmedi, sikini yarığımıza sürtmek ve uyarılmamla kaplamakla yetindi. O bunu yaptıkça ben daha çok iniyor, tırnaklarım tuğlaları kazıyordu.

"Seni istiyorum," diye , ne kadar gürültü yaptığımı umursamadan. "Lütfen West. Becer beni."

Üzerime eğildi ve beni yerimde tutmak için elini boynumun arkasına doladı.

"Bu alete ihtiyacın var mı? O kadar ihtiyacın var ki seni deli ediyor, değil mi?" "Evet, siktir, lütfen."

"Bana iyi bir sikten daha fazlasına ihtiyacın olduğunu söylemiştin, Scar. Bu değişti mi?" Titreyerek ona karşı koymaya çalıştım.

"Sen benim için bundan daha fazlasısın," diye fısıldadım. "Ben senin her şeyini istiyorum."

West'e olan ilgim hakkında kendime yalan söylemekten bıkmıştım. Onunla ilgili bir şeylerin ruhuma şarkı söyletmediğini iddia etmekten yorulmuştum. Belki deliydim ama onun için deliriyordum. Benim psikopatım. Atlı kişiliğini tenime damgalayan adam. O artık benim olmuştu.

"Ne istiyorsan al o zaman, Scar. Bana senin olduğumu söyledin, o yüzden al beni."

Elim tuğlalardan kurtuldu ve aramıza uzandı. Aleti özümnden kayganlaşmıştı ama onu girişime bastırdım ve kendimi ona doğru ittim. Boğazımın arkasından kısık bir inilti duyuldu. Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. Onunla ilgili her şey.

O benden devraldı, derinlemesine itti ve beni tüm lanet şeye soktu. Dizlerim bükülmek üzereydi ama bir eli kalçamda, diğeri ensemdede beni dik tuttu.

West beni acımasızca itiyor, her zevk homurtumuzla birlikte tenlerimiz birbirine çarpıyordu. İkimiz de konuşmadık. Konuşmak zorunda değildik. İhtiyaç bizi ele geçirmişti. İkimizi de tüketmişti. Bir inşaat alanında açıkta olmamız değildi. Biri bize rastlasa bile umurumda değildi. Tek düşünebildiğim West'ti. Tek hissedebildiğim oydu. Vücudu benimkine çarpıyordu. Yüzünü omzuma bastırıp dişleriyle ceketimi kavradığında, onun da bu deneyimden benim kadar etkilendiğini anladım.

Parmaklarım klitorisimin üzerinde kayıyor, o içime girmeye devam ederken kendimi çılgınca okşuyordum. Sikinin açısı neredeyse çok fazlaydı, tam doğru noktaya sürtünüyor ve görüşümü bulanıklaştırıyordu.

"Durma," diye nefes nefese kaldım, ciğerlerime oksijen çekmeye çalışıyordum. "Lütfen, lanet olsun."

"Benim için çılgılık at, Scar. Bütün dünya bana ne kadar ihtiyacın olduğunu bilsin."

"Dünyanın bilmesini istemiyorum. Sadece sen... sadece sen."

Sözlerim karşısında bana karşı ürperdi, sanki lanet olası akıl sağlığına zar zor tutunuyormuş gibiydi. Benimki çoktan paramparça olmuştu. Hayatımdaki olaylar ve beni becerme şekli yüzünden parçalanmıştı. Bedenime ve zevkime sahip olma şekli.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Beni bir daha bırakma. Beni asla bırakma."

Tekrar derken neyi kastettiğini bilmiyordum ama ona sormadım. Aletinin amıma öyle bir vahşilikle girmesi beni çok etkilemişti ki, acı vermeye başlamıştı. Ama hoşuma gitmişti. Ona ihtiyacım vardı. Her şeyine. Her şeyine.

"Kahretsin, West!"

Paramparça oldum, dünyam binlerce küçük toz zerresine ayrıldı. Gözlerim kapandı ve mutluluğun üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Kendimi kaptırdım. Ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu içimde hissedebiliyordum, parmaklarım klitorisimi fırçalamaya devam ederken doruk noktamı çekiyordu. Çok fazla geldiği anda elim çekildi ama o durmadı. Amıma vurmaya devam etti, ben onun etrafında kenetlenirken aleti içimde şişiyordu.

"Benim küçük Scar'ım," diye inledi kulağıma. "Benim güzel kızım."

Her şeydi. Kendini içime boşaltırken, beni sikiyle sahiplenirken aramızdaki bu an. Beni kendisininmişim gibi sahiplenmesi. Kendimi ona teslim ettim. Bu benim tek seçeneğimdi. Gelgit dalgasına karşı savaşmaya devam edemezdim. West beni boğdu. Ben de ona izin verdim.

Vücutlarımız nihayet birbirine yerleştğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. West kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma gömdü, sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana sarıldı. Keşke onunla sonsuza kadar böyle kalabilseydim. Keşke kalbimin bu dört adamı tanıdığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmasaydım. Yaptıkları her şeye rağmen onları özliyordu. Ve West'in adını her yere yazmasını istiyordu. Karşılığında benim de kendimi onunkinin üzerine damgalamamı istiyordu.

Sonunda çekilip kendi kıyafetleriyle birlikte benimkileri de yukarı çektiğinde nefes alışım normale dönmüştü ve bacaklarım artık titremiyordu. Kendimi temizleyebileceğim gibi değildi, bu yüzden gecenin geri kalanında üzerimden damlayan dölleriyle uğraşmak zorunda kalacaktım. Onunla paylaştığım deneyim için buna değerdi.

"Seni buraya sikkem için getirmedim," diye mırıldanarak saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı.

"O zaman neden ?"

Gülümsedi.

"Sana göstereceğim."

Elimi tuttu ve bir binanın kabuğuna gelene kadar inşaat malzemeleri arasında yolumuzu bulduk. Belli ki terk edilmişti ya da en azından normal bir gecede öyle olmalıydı. Duvarlarda grafitiler vardı. Yılların yırtık plastik kaplamaları serin esintide uçuşuyordu. Yine de içeriden müzikle birlikte insan sesleri duyuluyordu.

Burayı görünce neden midemde bir bulantı hissettim bilmiyorum. Neredeyse... uğursuz hissettiriyordu. Bir yanımda geri çekilmek istedi ama West ben daha bir şey söyleyemeden beni açıklığa ve içeri doğru sürükledi. Büyük bir insan kalabalığı toplanmıştı. Odanın ortasında olan bir şeyi alkışlıyor ve bağıyorlardı.

"Oluyor?" West'e sordum.

Beni kalabalığın yanından merdiven boşluğuna doğru çekti. Birkaç basamak çıktık, böylece kalabalığın başının üstünü görebildim. Elleri havada, çıplak göğüslü iki adamın etrafında halka oluşturmuşlardı. İçlerinden biri yumruğunu savurarak diğerini çenesinden yakaladı.

West beni çıplak muştı dövüşü olduğunu varsaydığım bir dövüşe getirmişti ve bu konuda ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir kolunu bana doladı ve beni vücuduna doğru çekti. İki adamın birbirlerine girmesini izledim. Sanki bunu izlemek onu heyecanlandırıyormuş gibi yanımda heyecanla titrediğini hissedebiliyordum. Bu beni şaşırtmamalıydı. Şiddet onun işiydi.

"Bu yasal mı ki?" Ona bakarak sordum.

"Hayır. Yeraltı dövüşleri asla öyle olmaz, bu yüzden burada yapıyorlar. Burası kimsenin umurunda değil. Yıllar önce çürümeye terk edildi."

"Neden?"

West vücudu gerilirken bile omuz silkti. Beni buraya getirmesinin gerçek nedeni hakkında şüphelenmeme neden oldu ama konuda yorum yapmadım. Burası bana yanlış geliyordu. Hem de çok yanlış. Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ensemde soğuk bir ter damlası oluştu. Bunu görmezden gelmeye çalıştım, önümdeki dövüşe odaklanmaya çalıştım, ama bu his büyüdükçe büyüdü ve neredeyse çok fazla oldu. West sanki tedirginliğimi hissetmiş gibi beni önüne çekti, kollarını belime doladı ve çenesini omzuma yasladı.

"Bunlara sık sık gelir misin?"

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Aklımı huzursuzluğumdan uzak tutacak herhangi bir şeye.

"Drake beni yasaklatana kadar ben de katılıyordum. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse bir adam öldürüyordum ama buraya gelmemden hoşlanmıyor. Seni getirdiğimi öğrenince çok kızacak."

"Onun ne düşündüğü umurunda değil." "Pek değil."

Bazen West'in diğer üçüyle olan arkadaşlığını merak ediyordum. Görünmez bir çizgiyi aşana kadar onun deliliğini bir noktaya kadar tolere ediyor gibiydiler. Sonra her şey bitiyordu.

"Neden hepiniz arkadaşsınız?"

"Kim? Ben, Pres, Drake ve Frankie mi?" Başımı salladım.

"Sadece öyleyim, Scar."

"Bu bir cevap değil."

Kıkırdadı, bana daha sıkı sarıldı.

"İyi günde kötü günde hep beraber olduk. Onlar benim ailem ve ben de onların ailesiyim, her ne kadar zaman zaman yüzüme yumruk atmak isteseler de."

Yüzüne baktım. Alnında bir gerginlik vardı. Nedense bu soruları sormamdan hoşlanmadığını düşündüm.

"çok farklısınız."

"Ve? Bu arkadaş olmamızı engeller mi?"

"Şey, hayır, ama Drake dün gece bana siz gençken başınıza bir şey geldiğini söyledi. Hepinizi değiştiren bir şey."

West kaskatı kesildi. Onu araştırmanın muhtemelen kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama merakım beni yenmişti.

"Öyle oldu."

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin-"

"Hey, seni tanıyorum," diye bir ses geldi yakınlardan.

Başımı tekrar kalabalığa doğru çevirdiğimde, merdivenlerin dibinde durmuş West'e bakan bir adam buldum.

"Burada olmamalısın."

West beni bastırmadan önce serbest bıraktı. "Kim demiş?"

Adam çenesini eğdi.

"Bunu herkes söylüyor. Bennett buraya gelmeni yasakladı." "Bennett ne yapacağıma karışamaz."

Bennett'in kim olduğunu bilmiyordum ama adamın West'i süzme şeklinden de, adamının kaslarının gerilmesinden ve yumruklarının sıkılmasından da hoşlanmamıştım.

"Öyle mi?"

"Evet."

West merdivenlerden aşağı atladı ve yumruğunu kaldırarak adamın suratına indirdi. Elim ağzıma giderken adamın kafası geriye düştü. West adama tekrar vurdu, adam da West'i çenesinden yakalayarak karşılık verdi. Kalabalık arkalarındaki kargaşayı fark etti. West ve adam birbirlerini döverken kavga unutulmuştu.

West'in kendini kaybetmesini izlemek çok olsa da müdahale etmek isteyerek merdivenlerden aşağıya doğru tökezledim. Adamın kendisine vurma girişimlerinden garip bir zarafetle sıyrılışını. West'in yumruğunun etkisiyle adamın burnunun kırılması.

"Batı!"

Bana baktı ve kavgaya geri dönmeden önce sıırttı. İki kişi daha katılmış, adamı adamımdan uzaklaştırmaya çalışıyordu. İşe yaramadı. West onlardan birinin yüzüne vurdu ve diğerini karnından yakaladı. Kalabalığın onu alkışlamaya başlamasını dehşet içinde izledim. Ağzı bozuk adamı yere serdi ve karnına tekme atarak onu iyice hırpaladı. Diğer ikisi hala West'i durdurmaya çalışıyordu ama onu iyi kavrayamadılar.

Her şey tamamen çılgıncaydı. Sonra çok daha iri yarı iki adam West'i yerde kıstırdığı adamın üzerinden çekip alırken her şey sona erdi.

West onları omuz silkerken içlerinden biri "Dostum, sakın ol, Tanrım!" dedi.

Boynunu kırmadan önce kanlı eklemelerini teslimiyetle havaya kaldırdı. Yerde inleyen, neredeyse öldüresiye dövdüğü adama bakmadan bana doğru yürüdü. Üzerinde bir çizik varmış gibi görünmüyordu. Ve ellerindeki kan ona ait değildi.

"Gidelim," dedi, elimi tuttu ve beni merdivenlerden yukarı çekti.

Arkasında bıraktığı karmaşayla uğraşmak umurunda değildi. Batı, onu maksimum verimlilikle kullanan bir adamın içinde dikkatle kontrol edilen bir kaostu.

Birinci katta, her yerde sohbet eden insanlar vardı ve birkaçı binayı ayakta tutan sütunların yanında öpüşüyordu. West onları görmezden geldi ve beni iki kat daha yukarı çıkardı. Bu katta kimse yoktu. Beni merdivenlerden binanın diğer tarafına götürdü, kenara yakın bir yerde durdu ve bana döndü. Kehribar rengi gözleri anlamadığım duygularla doluydu.

Yaklaştım ve her iki elini de avuçlarımın içine aldım, incinmediğinden emin olmak için ellerine baktım.

"Benim değil," diye mırıldandı.

"Bu gerekli miydi?"

Gölümsedi ama üzgündü.

"Muhtemelen değil, ama..."

"Pek uygun değilsin." "Aynen öyle."

Yaptığı şey yüzünden ondan neden korkmadığını bilmiyorum. Neden onu yakınımda tutup gözlerinin arkasında dolaşan şeytanları uzaklaştırmak istedim. West bir anda sıfırdan yüze çıkabilirdi. Ve evet, bu beni çok korkutuyordu ama aynı zamanda onu anlamak istememe de neden oluyordu. İçinde saklanan adamı tanımak istiyordum.

Onun kalbini bilmek istedim. "Bennett kim?"

"Bennett Jerome Michaelson. Hackney'de bir çetenin başı ama bu yeraltı şebekesini yönetiyor."

"Ve seni yasaklaması umurunda değil."

"Hayır. Zaten onun toprağı değil. burada olabilirim."

Rüzgâr esiyor, açık kahverengi saçlarını karıştırıyordu. Zihnimde onun bir görüntüsü netleşti. Daha genç olması dışında tam olarak bu yerde duruyordu. Kendimi salladım. Bu gerçek olamazdı. Yine de burası bir türlü anlamlandıramadığım bir şekilde çok tanıdık geliyordu. Ve bu hissi yok etmek istedim. Gitmesini istedim. İkimizin ecstasy içinde birbirine kilitlenmesinin büyüsunü geri istedim. Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki, doğru düzgün düşünemiyordum bile.

Yaklaşarak ellerini bıraktım ve ellerimi boynuna doladım.

"Batı..."

"Evet, benim küçük Scar'ım?"

Bana bakarken örölmüş kaşlarının arasında küçük bir çatık belirdi. Sanki planladığım şey hakkında endişelenmiş gibiydi. Bana onca kez böyle bir şey yapmadığını söyledikten sonra endişelenmesi gerekirdi.

"Seni öpeceğim ve eğer istemezsen... beni durdurmak zorundasın."

KIRK İKİ

BATI

ON YIL ÖNCE

Kapımın ısrarla çalınması, ona yaklaşırken bir of çekmeme neden oldu. Annemle babam bir yere gitmişlerdi. Kim bilir nereye. Kimin umurundaydı ki? Beni umursamadıkları kesindi ama neyse. Onları düşünmek istemiyordum.

Kapıyı açtığımda Scarlett'in orada durduğunu, gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu ve vücudunun titrediğini gördüm. Ellerim ona doğru gitti, onu içeri çektim, kapıyı kapattım ve kollarımı ona doladım.

"West," diye hıçkırdı. "Tanrım, yapamıyorum. Tekrar tekrar hatırlayıp duruyorum."

Ona daha sıkı sarıldım. En iyi arkadaşım geçen hafta büyük bir badire atlatmıştı.

Ve ancak şimdi nihayet ona çarpıyordu.

"Şşş, seni yakaladım, Küçük Nyx. Tuttum seni."

Tişörtümü demir gibi kavradı, sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni kendine çekti. Bu kız benim evrenimdi. Elimden gelse onun için ölürdüm. Bu yüzden şimdi, o ağlarken ona sarılacaktım. Saldırıya uğradığı için göğsümde hıçkırı hıçkırı ağlarken. Drake onu o pisliklerden zamanında kurtarmıştı ama bu onun için durumu kolaylaştırmamıştı. İyi olduğu anlamına gelmiyordu. Dün gece telefonda konuşurken bana öyle söylemişti.

"Neredeyse... Yapamam... Bunu benden almalarını istemiyorum."

"Yapmadılar, Scar. Drake onları durdurdu, hatırladın mı? Onları durdurdu."

Kollarımda titriyordu. Acısını dindirebilmeyi diledim. Onun lanet ruhunu yatıştırmak istedim. Sadece Scarlett en iyi arkadaşım olduğu için değil. Ona aşıkım. İlkokulun ilk gününde, açık kahverengi dalgalı saçları ve kararlılık dolu ela yeşili gözleriyle sınıfa girdiği günden beri ona aşıkım. Özellikle de bana doğru yürüdüğünde ve elini uzatırken gülümsediğinde. Bu beş yaşındaki kız kendini bana Scarlett Nyx olarak tanıtırken korkusuzdu. Ve o zamandan beri beni büyülemişti.

Minik yumrukları tişörtümü daha sıkı kavradı. Kalbim parçalandı. Burada, koridorda duramazdık. Onun rahat etmesini istiyordum. Geri çekilerek, gözyaşlarına boğulmuş yüzünü avuçlarımin arasına aldım ve hâlâ akmakta olan gözyaşlarını başparmaklarımla sildim.

"Ne yapabilirim?"

"Sadece benim için burada ol."

Ellerimi yüzünden çektim ve elini tutarak onu üst kattaki yatak odama götürdüm. Buraya daha önce binlerce kez gelmişti ama bugün bir şeyler farklıydı. Diğerlerine haber vermeden doğrudan beni aramıştı. Öncesinde bana mesaj bile atmamıştı.

Onu yatağımin yanında bırakıp masamın üzerinde duran mendil kutusunu aldım ve ona getirdim. Scarlett onları benden aldı ve yüzünü silerken bana hüzünlü bir gülümseme verdi. Ağlasa da, mutlu olsa da, kızgın ya da üzgün olsa da, benim için her zaman güzeldi. Bu evrende karşılaştığım en ısıltılı varlıktı.

Burnunu çekti ve kullanılmış kağıt mendilleri çöpe attı, bana bakmadan önce kutuyu yatağımin başucuna koydu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bana tam olarak ne olduğunu anlatmıştı. Drake orada olmasına rağmen hepimize açıklamıştı. Onu yakalayıp okul binasının arkasına götürdüklerini görmemişti. Ellerini kızın eteğine sokmaya çalıştıklarını ya da kızın onları itmeye çalıştığını görmemiş. Ama onlar kızın külotunu bacaklarından aşağı yırtmadan hemen önce oraya varmış. Onlara defolup gitmelerini ve onu rahat bırakmalarını söylemişti. Sonra Scarlett ağlarken ona sarıldı ve iyi olduğundan emin oldu.

Başkalarının ne dediği umurumda değildi. O amcıklara ona yaptıklarını ödetecektik. Kim oldukları yüzünden yaptıkları yanlarına kâr kalıyordu. Drake, Prescott, Francis ve ben buna göz yummayacaktık.

artık. En iyi arkadaşımıza zarar verdikten olmaz. Diğer kızlara yaptıklarını Scarlett'e de yapmaya çalıştıklarında olmazdı, şerefsizler.

"Hayır. Bunu düşünmek istemiyorum. Düşünemem. acıyor."

Uzandım ve omzunu kavrayıp sıktım.

"Diğerlerini de davet edeyim mi? Henry'nin içki dolabına tekrar girebiliriz."

Henry'ye baba demeyi ne zaman bıraktım bilmiyorum. Belki de onun tam bir amcık olduğunu fark ettiğimde. Anneme de o isimle hitap etmedim. O Cynthia'ydı. Sanırım bundan nefret ediyordu ama umurumda değildi. Kadın bana sebepsiz yere hep zor anlar yaşatırdı.

"Ailen burada değil mi?"

"Hayır, çok şükür."

Scarlett bana üzgün bir gülümseme verdi. O da onlardan pek hoşlanmıyordu. Ve beni kötü etkilediğini düşünüyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, onlar da çocuklardan nefret ediyorlardı. Onlara göre biz baş belasıydık. Ne düşündükleri umurumda değildi. Çocuklar ve Scarlett benim en iyi arkadaşlarımdı, ailemden daha çok ailem gibiydiler. Onlardan hiçbir şey için vazgeçmezdim.

"Diğerlerini davet istemiyorum." "O zaman ne yapmak istiyorsun?"

Bana bir adım daha yaklaştı. Gözlerinde bir şey vardı. Bana her şeyi değiştirmek üzere olduğunu söyleyen bir şey.

"Onların anılarını tenimden silmeni istiyorum."

Ne demek istediğini anlamaya çalıştığım uzun bir dakika boyunca, o bana bakarken ben de ona baktım. Gözleri duygularına ihanet ediyordu. Duyduklarıma ve gördüklerime inanamıyordum. Kalbim kontrolden çıkmıştı. Göğsümde o kadar sert atıyordu ki patlayacak sandım.

"Ne istiyorsun?"

Bir adım daha onu daha da yaklaştırdı.

"West, senin hakkında ne hissettiğimi bilmiyor musun?"

Başımı salladım. Ona karşı olan hislerime karşılık verebileceğini hiç tahmin etmemiştim. Çok yakındık ama arkadaş olarak. Her zaman arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm.

Scarlett kişisel alanıma doğru adım attı ve elini kalbimin üzerine koydu. Kalbim göğsümde daha sert çarpıyordu. Bunu hissedebildiğinden emindim.

"Seni seviyorum."

O kelimeler. Bu lanet kelimeler ciğerlerime hava çekmeye çalışmama neden oldu.

O da aynı şekilde hissediyor. O da aynı şekilde hissediyor.

"Beni seviyor musun?" Fısıldadım.

Diğer eli benimkini bulup parmaklarımızı birbirine dolayabilmek için yukarı kaldırırken başıyla onayladı.

"Seni her zaman sevdim, seni gördüğüm andan beri." Küçük bir iç geçirdi. "Bu yüzden yanına gittim. Sana doğru çekildim. Hepinize hep ilgi duydum ama ilk seni gördüm West. Her zaman sendin."

Milyon yıl geçse de bugün gelip bana aşkını ilan edeceğini hayal bile edemezdim. Ne yapacağımı bilemedim. Tek düşünebildiğim . Bu kaderdi. Kader ağlarını örmüş ve bizi bir araya getirmişti.

"Neden ben? Neden diğerlerinden biri değil?"

Başını salladı ve bana doğru eğildi.

"Bu nasıl bir soru böyle? Sen sensin. Senin gibi başka kimse yok."

"Yara..."

"Hiçbir soru olmamalı. Seni seviyorum. Bu . Sen benim için tüm dünyasın West. Bunu neden göremiyorsun anlamıyorum."

Ben de neden yapamadığımı bilmiyordum. Bu delilikti, değil mi? Hayatım boyunca sevdiğim kız da gizlice beni sevmişti. Onu avucumun içi gibi tanırken bunu nasıl görememiştim? Ve neden bunu sorguluyordum ki? Kahretsin, ben de onu seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki, onсу kalırsam ölebileceğimi düşünüyordum.

"Scar, ben... Ben..."

Konuşmama izin vermedi. Onun yerine parmak uçlarına kalktı ve ağzını benimkine bastırdı. Benden izinsiz bir öpücük aldı ama buna ihtiyacı yoktu. Ağzını benimkine bastırmayı bırakmazsa ona istediği her şeyi verecektim. Parmaklarım beline gitti, ağzımı ayırıp içeri girmesine izin verirken onu kendime doğru çektim. Beceriksizce bir öpücüktü çünkü ikimiz de daha önce yapmamıştık ama umurumda değildi. Tadı sihir gibiydi.

Sonunda doğal ritmimizi bulduk, ikimiz de diğerinin gitmesine izin vermek istemiyorduk. Bu hayal ettiğim gibi her şeydi ve hiçbir şey değildi. Ve yıllar boyunca Scarlett'i öpmeyi bin kereden fazla düşündüm. Ben de

Hiç bitmesini istemiyordum ama bitmek zorundaydı. Ona söylemem gereken bir şey vardı.

Geri çekilerek elini bıraktım, böylece yüzünü tekrar iki elimle kavrayabildim. Bana baktı, güzel gözleri şefkat doluydu. Sevgi .

"Ben de seni seviyorum, Scar. Sana o kadar aşığım ki canım yanıyor. Yıllar önce sınıfa adımını attığın andan itibaren, kalbimin derinliklerinde benim için doğru kişinin sen olduğunu biliyordum. Senin de aynı şekilde hissedeceğini ummaya cesaret edemedim."

Ağzıma bir öpücük daha kondurdu, yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü.

"Seviyorum. Gerçekten istiyorum. Ciddiyim... Onları tenimden silmeni istiyorum. Sen olmanı istiyorum. Lütfen, benimle seviş West. İkimiz de ne yaptığımızı bilmesek de umurumda değil. Sana bedenim, kalbim ve ruhumla güveniyorum."

Tereddüt ettim, bunu yapmak için doğru zaman olup olmadığından emin değildim. Ama zamanlama ne zaman doğru olmuştu ? Bana beni sevdiğini söylemişti. Bu kız beni seviyordu, ben de onu seviyordum. Scarlett Nyx benim için dünyaydı, tıpkı benim onun için olduğum gibi.

"Tamam, ama korumam ya da başka bir şeyim yok çünkü düşünmedim..."

Gülümsedi ve başını salladı.

"İstiyorum."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Buraya beni baştan çıkarmaya mı geldin?"

Güldü, dudaklarından çıkan o güzel ses kalbimin kabarmasına neden oldu.

"Evet, sayılır."

Onu yatağıma çektim, bacaklarının arasına girmeden önce sırt üstü yatırdım.

"Beni baştan çıkarmış say."

"Bu kolay oldu."

Gülümsedim ve eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdim.

"Seninleyken her şey çok kolay, Scar. İstedğin her şeyi yaparım."

Elini tutup göğsüme bastırdım.

"Seni seviyorum. Kalbim senindir. Benim için ona iyi bak." "Bakacağım, West. Söz veriyorum."

Ve böylece onu öptüm, dilinin benimkiyle birleşmesine izin verdim çünkü Scarlett Nyx'in gitmesine bir daha asla izin vermeyecektim. Hele ki o

Benim... ve ben de onun.

KIRK ÜÇ

BATI

Geçmişteki Scarlett'in beni sevdiğini söylediği gecenin anısı dağıldı ve beni, beni öpeceği konusunda uyaran bugünkü Scarlett'ime bakakaldı. Orada öylece durdum, tamamen donmuştum ve onun ela yeşili gözlerindeki bakıştan büyülenmiştim.

Bu akşam olanların hiçbiri planladığım gibi gitmemişti. Onu burada, on yıl önce her şeyin boka sardığı yerde, terk edilmiş kepçelerin ve tuğlaların arasında becermek istememiştim. Bana tavır yapan bir adamın ağzını burnunu kırmak da istememiştim ama yine de bu bir sürpriz değildi. Kimsenin bana saygısızlık etmesine ya da ne yapıp ne yapamayacağımı söylemesine izin vermeyi reddediyordum. Buranın benim için bir anlamı vardı. Kimse bana burada olamayacağımı söyleyemezdi.

Drake muhtemelen buraya tekrar tekrar gelerek kendime işkence ettiğimi söyleyecekti ama elimde değildi. Burası her şeyin bittiği yerdi. Ve buraya geri çekiliyor, olayı zihnimde tekrar tekrar oynatıyordum.

Bu katta olmamalıydık. Bana o şekilde bakmamalıydı. Cehennem gibiydi. Saf ıstırap. Ve yine de şu anda güçsüzdüm. Bunu durduramazdım. Onu istediğimde değil. Göğsüm Scarlett'in geçmişteki tüm anılarıyla çöktüğünde değil. Ve şimdi o beni öpmek istediğinde.

kaybediyordum. Tamamen. Kafam allak bullak oldu.

Scarlett bana yaklaştı, bana ulaşmak için parmak uçlarına kalktı. Eğer bunu istemiyorsam onu durdurmamı söylemişti. Kararı benden alması için ona ihtiyaç duymakla, onu itmek arasında o kadar çok kalmıştım ki

beni hatırlamadı. Bizi hatırlamadı. Beni sevdiğini bilmiyordu.

"Scarlett."

Durakladı, ağzı benimkine çok yakındı. Gözlerinde hayal kırıklığı vardı ama bunu yapamazdım. Onun için kim olduğumu bilmezken beni öpemezdi. Bu çok ileri bir adımdı. Birkaç kez içine girdiğimi düşünürsek böyle olmamalıydı ama öpüşmek benim için sevişmekten çok daha fazlasını ifade ediyordu. Onu öpmek aşkla ilgiliydi. Ve onun kalbi henüz benim değildi. Yalanlarla ve aldatmacalarla dolu bir dünyada yaşarken olamazdı da.

"Hayır diyeceğini düşünmemiştim," diye fısıldadı.

Ellerim omuzlarına dolandı, onu bedenimden uzaklaştırdı ve tekrar ayaklarının üzerine düşmeye zorladı. Söylediği sözler kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu.

Bunu daha fazla yapamazdım. Onun kim olduğunu bilmiyormuşum gibi davranmaya devam edemezdim. Birlikteyken birbirimiz için kim olduğumuzu. Bu gece bana bunun hepimize daha fazla zarar verdiğini kanıtladı. Kendi yarattığımız ağa yakalanmıştık ve benim işim bitmişti.

Prescott'un bu kadar çabuk kırılmasına şaşmamalı. Yaptığımız onca şeyden sonra onu daha fazla incitme düşüncesi beni çıldırtıyordu. Kızımı yok etmek istemedim. Onun kırık parçalarını tekrar bir araya getirmek istiyordum. Ve bunu yapabilmemin tek yolu ona kim olduğunu hatırlatmaktı. Scarlett'e anılarını geri vermeliydim.

Ellerini boynumdan çektim ve onu pazularından tutarak yerinde tuttum. Gözlerim yerde geziniyordu. Burası her şeyin olduğu yerd. Her şeyin boka sardığı yer.

Buraya onunla gelmemeliydin. Bu bir hataydı.

Ama öyle miydi?

Ona gerçeği gösterebilecekken neden bir hata olsun ki?

Her şeyin başladığı yer burasıydı. Eğer olanları hatırlayamıyorsa, o zaman buradan başlamam gerekiyordu. En başta hafıza kaybına neden olan yerden.

"Neden beni öpmeye çalışıyorsun?"

Sanki soru beklenmedikmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra etrafına baktı, çevremizi inceledi.

"Burası... yanlış hissettiriyor." Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Burada olmamam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ve ben başka bir şeye odaklanmak istiyorum. Senin üzerinde. Sana.

yanlış hissetme, West. Doğru hissediyorsun."

Sanki ikimizin anılarıyla bana daha fazla eziyet edemezmiş gibi. Bu olması gerekenden çok daha fazla acıttı.

"Neden doğru hissettiğimi biliyor musun? Bunun neden olduğunu biliyor musun Scar?"

Onu biraz salladım, bunun neden olduğunu anlamasını istiyordum. "Hayır."

"Çünkü sen beni tanıyorsun, ben de seni tanıyorum."

Kaşlarını çattı ama onu daha sıkı kavramama engel olmadı.

"Bu da ne demek oluyor?"

Hırladım, hayal kırıklığım taşıtı. Onu alması gerekiyordu. Sert önlemler almak istemedim ama belki de almak zorunda kalacaktım.

"Beni tanıyorsun, Scarlett. Bana bak. Bak ve gör."

Kız bana baktı ama orada bir tanıma yoktu. Görmek istediğim türden değildi.

"Seni görüyorum West, ama anlamıyorum."

Onu bıraktım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek uzaklaştım. Bunu görmesini nasıl sağlayacaktım?

"Bu yer. Neden yanlış hissettirdiğini biliyorsun. Yanlış hissettiriyor çünkü burada ne olduğunu biliyorsun, sadece hatırlayamıyorsun."

Ona bakmak için döndüğümde bir adım geri çekilmişti, gözleri irileşmişti.

"Ne?"

"Ne olduğunu hatırlayamıyorsun ve bundan nefret ediyorum. Beni hatırlamamandan nefret ediyorum. Hiçbirimizi hatırlamıyorsun."

Scarlett bir adım daha geri çekildi. Vücudu sarsıldı ve yüzü solmaya başladı.

"Şu anda ne diyorsun?"

Benden kaçmasını istemedim. Beni görmesine ihtiyacım varken olmazdı. Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatarak kolundan tuttum ve onu daha yakına çektim. Gözlerinde korku vardı. Gerçek, katıksız bir korku.

"Kim olduğumu unuttuğunu söylüyorum ama ben seni asla unutmadım, küçük Scar'ım. Seni asla unutmam."

Alt dudağı titredi.

"Anlamıyorum."

Yanağını avuçladım, yumuşak tenini tenimde hissettim ve her şeyin farklı olmasını diledim. Kim olduğunu hiç kaybetmemiş olmayı dilerdim. Ama ben

onu geri getirecektim. Beni tanınması için her şeyi yapardım. Başka seçeneğim kalmamıştı. Artık ona kim olduğunu bildiğimi söyledim.

"Sen benimsin, Scar. Çocukluğumuzdan beri benimsin." Küçük nefesi ruhumu acıttı.

"Seni geri istiyorum. Scarlett'imi geri istiyorum."

Yutkundtu, gözlerinde yaşlarla bana bakıyordu. Gözyaşları, endişe ve korku.

"Sen... sen beni tanıdığını mı söylüyorsun? Kendimi kaybetmeden önce beni tanıyor muydun?"

"Evet."

Yemin ederim içindeki baraj yıkıldı. Dehşet ve acı karışımı küçük bir inilti çıkardı.

"Ne oluyor lan? Ne... Anlamıyorum, anlamıyorum... West, lütfen benimle taşak geçme. Hiç komik değil. Hiç hoş değil."

Başımı salladım, elim yüzünde sıkılaştı. "Seninle taşak geçmiyorum."

"Hayır, olmak zorundasınız... aksi takdirde... aksi takdirde hepiniz bana yalan söylediniz." Söyledik. Gerçek buydu. İlk günden beri yalan söylüyorduk.

"Lütfen, yapamam... doğruyu söylemiyorsun! Bana yalan söylüyorsun."

Eğilerek alnımı onunkine bastırdım.

"Sana yalan söylemiyorum, küçük Scar'ım. Bana on altı yaşımızdaki gibi baktığını görmek için her şeyi yaparım. Beni hatırlaman için dağları yerinden oynatırım."

Hıçkırır hıçkırır ağlıyor, vücudu tir titriyordu. "West, yapamam..."

Kendi kolumu ona dolamak için kolunu bıraktım, çenesini tutarken onu göğsüme yasladım.

"Yapabilirsin. Sana gerçeği göstermeme izin ver. Burayı görüyorsun. Sen de buradaydın. Buraya bizimle birçok kez geldin. Burası bizim yerimizdi. Bizim."

Başını salladı. Gözlerinden ona yalan söylemediğimi görebilmeme rağmen hatırlamak istemedi. Eğer gerçek değilse neden ona onu tanıdığını söyleyeyim ki? Onunla uğraşmak için bir nedenim yoktu. Muhtemelen öyle olduğunu düşünüyordu ama ben o kadar kalpsiz değildim. Bu konuda değil. Konu benim kim olduğumu bilmesine geldiğinde değil.

"Bu bir şaka değil ve yalan da söylemiyorum. Pres ve Frankie'ye bir şeyler hatırladığını söyledin, Scar. Bana ne gördüğünü söyle. Bizi gördün mü? Bizi gördün mü?"

Bizi duyuyor musun?"

İçten içe parçalandığını görebiliyordum ama duramıyordum. "Anlat. Bana."

"Bilmiyorum! Ne gördüğümü bilmiyorum çünkü hatırlayamıyorum."

"Hatırlayabilirsin."

Kucağımda mücadele etmedi. Yüz ifadesi kalp kırıcıydı ama kaçmaya çalışmadı.

"Sen. Seni burada gördüm. Senin daha genç bir versiyonunu. Hepinizin daha genç versiyonlarını gördüm ama kendi aklıma güvenemiyorum West. Güvenemiyorum. Her şey çok karışık."

Bana küçük bir umut kırıntısı verdi. Tutunacak küçük bir parça. Eğer beni anılarında gördüyse, geri kalanını da bulabilirdi. Lanet olası ipleri çekip hepsini çözebilirdi.

"Beni gördün çünkü biz on altı yaşındayken buradaydım. Burada beraberdik. Diğerlerini de gördün. Hepsi gerçek. Hepsi gerçek."

Başını iki yana salladı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, bu gerçek olamaz. Olamaz çünkü neden saklayasın ki? Neden bana söylemedin?"

"Yapmak zorundaydık ve hatırladığında nedenini anlayacaksın."

Sanki onu gerçeğe parçalıyormuşum gibi küçük bir acı iniltisi çıkardı. Kızımı mahvediyordum.

"Hatırlayamıyorum!"

Daireler çizmeye devam edecek gücüm yoktu. Ya şimdi olacaktı ya da hiç olmayacaktı. Ellerimi ondan çekerek elini tuttum ve onu kenara doğru sürükledim. Damlayı işaret ettim.

"Olayın olduğu yer burası, Scarlett. Bu yerin seni korkutmasının bir nedeni var. Beni de hasta ediyor ama buraya gelmeye devam ettim çünkü senden kalan tek parça burasıydı."

Gözlerini yere dikti. Vücudunun her yeri titriyordu. Yüzünün tüm rengi solmuştu, sonunda anlayıp anlamadığını merak ediyordum. Sonra geri çekildi, elini elimden çekmeye çalıştı.

"Hayır. Hayır. Hatırlamıyorum, West. Tek bir lanet şey bile hatırlamıyorum ve sen beni zorlayamazsın."

Neden sinirlendiğimi bilmiyorum ama o bunu söylediğinde durumun kontrolünü kaybettim. Hatırlamasını sağlayamayacağımı söylediğinde. Yapamazsam lanetlenirdim. Gerçeği kendisi görecekti.

Elimi koluna doladım ve onu kendime doğru sürükledim, hayatıma girdiği gün kalbimi çalan kıza bakıyordum.

"Sana kim olduğunu hatırlatabilirim, Scarlett. Ve hatırlatacağım da."

Onu mümkün olduğunca sıkı kavradığımdan emin olduktan sonra, diğer elimle yanımdaki sütuna destek vererek onu kenara çektim. Scarlett düşerken bir çığlık attı ama aniden durdu. Çabamla homurdandım, ama düşmemesi için kızımı kavrayarak ona tutundum.

Bir an sonra onu bırakmayacağımı anladığında bana "Ne yapıyorsun lan?" diye bağırdı.

"Sana gerçeği gösteriyorum."

Etrafımıza baktı, gözleri çılgına dönmüştü. "Sen delirmişsin."

"Olabilir, ama bunu senin iyiliğin için yapıyorum."

"Beni lanet olası bir binadan sarkıtmak nasıl benim iyiliğim için olabilir? Ne oluyor, West? Beni yukarı çek!"

"Hayır. Ne olduğunu hatırlayana kadar olmaz."

Bu mantıklı değildi. Aslında, muhtemelen aklıma gelen en kötü fikirdi, ama seçeneklerim tükenmişti. Mantığı dinlemek istemiyordu, belki de onun yerine deliliği dinleyecekti.

"Neyi hatırla!"

"Beni! Beni iyi hatırlamalısın."

Scarlett pek hafif sayılmazdı. Ona ve sütuna tutundum, onu düşürürsem her şeyin sonu olacağını biliyordum.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Göz bebekleri büyümüştü. Düşmesini engelleyecek tek kişi ben olduğum için korkudan aklını kaçırarak gibiydi.

"Bana bak, Scarlett. Sadece bana bak."

Ve baktı da. Gözleri yaşla dolana ve alt dudağı titreyene kadar bakmaya devam etti.

"Geri çekilmeme izin ver," diye inledi. "Lütfen, West."

Diğer eliyle uzandı ve kolumu kavradı. "Lütfen!"

", değil mi? Bana hatırladığını söyle, Scar!

Çünkü buna ihtiyacın var. O gece neler olduğunu hatırlamalısın." "Lütfen kes şunu!"

Başımı salladım. Duramazdım. Hiçbir şey beni durduramazdı. Şimdi olmaz. Geri dönüş yoktu.

"West! dönmeme izin vermezsen seni öldürürüm!"

Ona baktım. Benim kızım, tüm ruhumun ateş püsküren kraliçesi. "Evet, Scar, beni öldüreceksin çünkü gerçek Scarlett boktan uzakta."

Gözlerini kırptırdı, eli kolumu sıkıca kavradı. Sonra yere baktı ve yüzü tekrar soldu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ve her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordum.

"Şimdi hatırlıyor musun, Scar? Kim olduğumu hatırlıyor musun?" Bir kez göz kırptı ve ben de derin bir nefes aldım.

"Yap. Sen. Hatırlıyor musun?"

Sırada Corrode var.

Francis Beaufort - Kıtık.

Servetinizi biriktirmemeniz gerektiğini
söylerler.
Bu insanlar bunun getirdiği güç hakkında hiçbir şey
bilmiyorlar.
Drake, West, Prescott ve ben dokunulmazız.
Dört Atlı olarak bilinen adamlar.
Tanrılar krallığımızı yönetiyor.

Bu dünyada bazı sırlar diğerlerinden daha büyüktür. Beşincimiz bunu zor
yoldan öğrenecekti.

Scarlett neden geri döndüğünü bildiğini sanıyordu, ama anılarının karanlık
dehlizlerinde neler yattığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Her şey onu kendi tarafımıza çektiğimizde başladı. Arzularımızın
ihtiyaçlarımızı körüklemesine izin verdiğimizde. Ve gerçek gün ışığına
çıktığında sona erecek.

[Get Here](#)

Umarım siz de bu kitabı yazarken benim kadar keyif almışsınızdır. Eğer okuduysanız, Amazon'da ya da favori kitap sitenizde kısa bir değerlendirme yazarsanız çok memnun olurum. Yorumlar her yazar için çok önemlidir ve hatta sadece bir

Bir ya da iki satır büyük bir fark yaratabilir.

[Yorum bırakın](#)

Haber bültenime kaydolun ve ücretsiz bir kitap kazanın [Kaydolun](#)

Özel alıntılar ve içerik için Facebook Okuyucu Grubuma katılın [Sarah Bailey'nin Stalkers'ı](#)

Sarah Bailey'nin Karanlık Aşk Romanları

Yozlaşmış İmparatorluk

[İhanet](#)

[Fedakarlı](#)

[k](#)

[İntikam](#)

Benson Kardeşler

[Kışkırtılmış](#)

[Sözler](#)

[Yasaklamak](#)

[Korumak](#)

Şeytan'ın Sendikası

[Aldatıldı](#)

[Çıkıldı](#)

[Raydan](#)

[KarşıÇıkart](#)

[ıldı](#)

[Ahlaksızlaş](#)

[tırıldı](#)

Dört Atlı

[Carnage](#)

[Chaos](#)

[Corrode](#)

[Cataclysm](#)

Villette Günlükleri

[Tyrant](#)

[Tease](#)

[Titan](#)

En Karanlık Serimiz

[En Karanlık](#)

[Saatimiz En](#)

[Karanlık En](#)

[Karanlık Yara](#)

[İzimizYolumuz](#)

En Karanlık
Labirentimiz En
Karanlık Cesaretimiz

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı okumaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Tüm okuyucularıma gerçekten minnettarım ve umarım bu kitabı yazmak kadar okumak da size keyif vermiştir.

Bu kitap için en büyük teşekkürüm muhteşem arkadaşım ve alfa okuyucum Ashley'e gidiyor. İlk iki kitapla birlikte büyük bir yolculuğa çıktık. Bu karakterleri mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde geliştirmeme yardımcı oldun. Ne zaman çılgınca bir şey önersem, bana katıldın ve yazmamı söyledin. Sen benim en büyük şampiyonum ve desteğimsin. Sen yanımda olmasaydın Kaos bu kitap olmazdı. Hayatımda olduğun için sana sonsuza dek minnettarım. İLY!

Chrishawn'a yanımda olduğu, hedefler belirlememe yardımcı olduğu ve kelimelerimi yazmamı sağladığı için teşekkür ederim. Birbirimize bağlandığımıza çok sevindim. Artık sensiz yapamam, kızım!

Yazar kankam Elle'e çok teşekkür ederim. Yıllar içinde birlikte çok büyüdük ve yazma sıkıntılarımızı ve başarılarımızı paylaşmak için hayatımda olduğun için minnettarım.

Bu hikâyeyi ortaya çıkarmak için uzun günler boyunca yazdıklarına katlanan kocama teşekkür ederim. Seni yıldızlara kadar seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Sarah karanlık, çağdaş, erotik ve paranormal romanslar yazıyor. Buharlı romantizmin her türüne bayılıyor ve her zaman Kindle'ında bir veya on kitapla bulunabilir. Anti-kahramanları, alfa erkekleri ve içinde biraz karanlık gizlenen kusurlu karakterleri seviyor. Yazma arkadaşları, sizi yakanızın altında biraz sıcak bırakacak nabız hızlandırıcı seks sahneleri için ona 'Buhar Kraliçesi' lakabını taktı.

Sussex, İngiltere'de Ashdown Ormanı yakınlarında doğup büyüyen Sarah, ağaçlara tırmanarak ve küçük kardeşiyle Lego kasabaları inşa ederek büyümüştür. Sarah, ergenlik çağında teyzesinin tarihi romanslarını okurken romanlara aşık oldu. Doğaüstü olayları ve romantik ve fantastik romanların karanlık tarafını keşfetmeyi her zaman sevmiştir.

Sarah şu anda kocasıyla birlikte Scottish Highlands'de yaşıyor. Müzik en büyük ilham kaynaklarından biri ve yazarken arka planda her zaman bir şeyler çalıyor. Kendisi hevesli bir oyuncudur ve sık sık kocasının Xbox'ını kullanırken bulunur.

Sarah Bailey hakkında daha fazla bilgiye aşağıdaki yollardan ulaşabilirsiniz: [Sarah'nın Web Sitesi](#)

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Instagram](#)

[BookBub](#)

[Goodreads](#)

İçindekiler

Oynatma
Listesi Yazar
Notu Bir
İki Üç
Dört
Beş
Altı
Yedi
Sekiz
Doku
z On
Onbir Oniki
Onüç Ondört
Onbeş Onaltı
Onyedi
Onsekiz
Ondokuz
Yirmi
Yirmi Beş Bir
Yirmi İki
Yirmi Yirmi
Dört Üç Yirmi
Altı Yirmi
Yirmi Yirmi
Sekiz Yedi
Yirmi Dokuz
Otuz
Otuz Otuz
İkiBir

Otuz Otuz Otuz

Otuz Otuz Otuz

Otuz Dokuz Üç

Dört Beş Altı

Yedi Sekiz Kırk

Kırk Bir

Kırk Kırk

Üçü

Teşekkür Yazar

Hakkında

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi